

APRILYNNE PIKE

Cánh Tiên

Tập 3

Table of Contents

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

Giới thiệu

Được cùng xếp vào dòng những tiểu thuyết huyền ảo, vẽ nên một thế giới riêng trong sáng, đầy huyền bí và hấp dẫn, *Cánh tiên 3* là sự tiếp nối diễn biến của thiên truyện tuyệt đẹp về tình yêu, tình bạn và cuộc chiến của cái thiện chống lại cái ác.

Nối tiếp hai tập truyện “Cánh tiên 1” và “Cánh tiên 2” (Bùa mê) vốn đã rất thành công, cuốn tiểu thuyết “Cánh tiên 3” (Illussion) tiếp tục mang lại cho người đọc hết bất ngờ này đến bất ngờ khác về hành trình khám phá bản thân và bảo vệ xứ sở của nàng tiên Laurel trong thế giới loài người. Một lần nữa độc giả lại cùng Laurel sống trong những bối rối, xuyến xao khi lựa chọn cho mình một tình yêu đích thực. Một mặt, Laurel bằng lòng với sự lựa chọn an toàn bên chàng bạn trai con người David, nhưng khi chứng kiến chàng tiên xuân Tamani thân mật bên người con gái khác thì những xúc cảm trong cô lại trỗi dậy, thôi thúc cô đi tìm kiếm câu trả lời cho chính mình. Đan xen với những cung bậc cảm xúc muôn màu của nhân vật chính là những hình ảnh vui nhộn và trong trẻo của đời sống học đường, những tiết học căng thẳng và những người thầy khó tính, những bài thi cam go và những cuộc ganh đua đậm chất học trò.

Bên cạnh đó, độc giả ưa phiêu lưu sẽ không thể bỏ lỡ hành trình của Laurel và những người bạn đi giải mã bí ẩn về cô nữ sinh trao đổi Yuki đến từ Nhật Bản và ả thợ săn Klea, mối quan hệ giữa những con người này với quỷ khổng lồ cũng như tai họa mà họ đang âm thầm gieo rắc lên xứ sở Avalon.

Cuốn sách kết thúc khi Laurel và những người bạn khám phá ra một bí mật lớn đe dọa cuộc sống của họ và thế giới loài tiên nhưng cũng mở đầu cho hành trình trừ gian diệt ác của họ. Liệu nàng tiên này có bảo vệ được gia đình, bạn bè và xứ sở thần tiên thơ mộng Avalon? Độc giả sẽ vỡ òa với câu trả lời mà cuốn sách mang lại.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Các dãy hành lang của trường trung học Del Norte thật huyền ảo lộn xộn vào ngày khai trường, Laurel len qua đám đông học sinh năm thứ hai và trông thấy bờ vai rộng của David. Cô vòng hai cánh tay ôm ghì lấy thắt lưng anh và áp mặt vào chiếc sơ mi mềm mại của chàng trai.

“Chào,” David nói, đáp lại cái ôm của cô. Laurel vừa mới nhắm mắt, chuẩn bị hưởng thụ khoảnh khắc này thì Chelsea tóm lấy cả hai trong một cái ôm siết nồng nhiệt mạnh mẽ.

“Các cậu có tin được không? Cuối cùng chúng mình đã là bậc đàn anh đàn chị năm cuối rồi đấy!”

Laurel bật cười khi Chelsea thả họ ra. Câu hỏi này không hẳn là tu từ; Laurel đã nghi ngờ ý nghĩa của chúng rất nhiều lần suốt năm thứ nhất.

Trong khi David quay sang tủ để đồ cá nhân, Chelsea lôi từ trong ba lô ra danh sách những cuốn sách phải đọc vào mùa hè của cô Cain. Laurel nín cười; Chelsea vẫn cứ buồn bực về các cuốn sách không bắt buộc này cả mùa hè. Có lẽ còn lâu hơn nữa.

“Mình bắt đầu nghĩ có vẻ như mọi người đều đọc Kiêu hãnh và Định kiến rồi đấy,” cô bạn nói, nghiêng mảnh giấy về phía Laurel. “Đáng lẽ mình nên theo cuốn Thuyết phục mới phải.”

“Mình không hề đọc Kiêu hãnh và Định kiến nhé!” Laurel phản đối.

“Phải, vì chắc cậu còn bận đọc Những cách sử dụng cây dương xỉ thường gặp hay thứ gì đại loại thế.” Chelsea ngả người dựa vào gần thì thảo. “Hoặc là Bảy thói quen của những người giao tiếp thành công,” cô bạn để thêm cùng một tràng cười khúc khích.

“*Làm thế nào để thắng những cây lá lược và tác động tới các cây dương xỉ*,” David xướng lên, nhướn cặp lông mày trêu chọc. Anh đột ngột đứng thẳng người, nụ cười rộng mở và nói lớn tiếng hơn một chút. “Chào, Ryan,” David nói, vươn năm nắm ra.

Ryan thui một cú đáp lễ cậu bạn và quay sang lướt hai bàn tay dọc theo cánh tay Chelsea. “Người đẹp nóng bỏng nhất năm cuối ở Del Norte khỏe chứ?” Ryan hỏi, làm Chelsea vừa cười khúc khích vừa kiễng chân hôn cậu ta.

Laurel thở dài mằn nguyện, nắm lấy tay David và đứng dựa vào anh. Cô mới trở lại từ Học viện Avalon được một tuần và rất nhớ những người bạn của mình - thậm chí còn hơn năm trước, mặc dù thầy Yeardeley thường xuyên khiến cô bận rộn, không còn tâm trí vào việc gì khác. Laurel đã thành thạo vài loại độc dược và đang học nhiều hơn. Hỗn hợp có nguồn gốc tự nhiên cũng vậy, cô đã cảm nhận được các loại thảo dược và tinh chất khác nhau cũng như cách phối hợp chúng với nhau. Từng đó chắc chắn chưa đủ để vạch ra đề tài riêng như cô bạn Katya đang nghiên cứu các độc dược mới, nhưng Laurel cũng cảm thấy hãnh diện với sự tiến bộ của mình.

Được trở về thành phố Crescent vẫn thật thoải mái, nơi đây mọi thứ đều bình thường và cô không còn cảm thấy quá đơn độc. Cô mỉm cười với David khi anh đóng ngăn tủ cá nhân và kéo cô lại gần. Đường như hết sức bất công khi cô và David chỉ học chung một lớp trong năm nay và cho dù đã dành cả tuần trước ở bên nhau, Laurel vẫn nín lấy cậu bạn trai tới sát lúc chuông reo.

Cô hầu như không nhận ra cảm giác râm ran kỳ lạ, khiến mình muốn quay đầu nhìn lại phía sau.

Cô đang bị quan sát sao?

Cảm thấy tò mò hơn là sợ hãi, Laurel lén liếc mắt qua vai trong lúc khẽ hất mái tóc vàng dài. Nhưng ngay lập tức, kẻ quan sát cô hiện ra rõ ràng và Laurel nín thở trong khi ánh nhìn khóa chặt vào một đôi mắt màu xanh lá nhạt.

Chúng không hẳn có màu xanh sáng mà là màu xanh lục bảo rực rỡ từng một thời tiếp màu với mái tóc - còn giờ đây mái tóc toàn một màu đen, được cắt ngắn và vuốt gel tạo thành từng nếp. Thay vì mang áo chùng tay bông và quần ống túm, anh mặc quần jean cùng chiếc áo phông đen và dù trông anh chàng tuyệt vời đến mức nào thì bộ quần áo đó cũng thực sự ngọt ngào.

Và anh ấy đi giày. Cô rất hiếm khi trông thấy Tamani mang giày.

Nhưng dù màu sáng hay tối thì cô vẫn biết đôi mắt này - đôi mắt thường nổi bật trong những giấc mơ của Laurel, cảm giác thân quen tựa như đôi mắt của chính cô, của cha mẹ. Hay của David.

Ngay khi ánh mắt họ khóa chặt vào nhau, những tháng rỗng rã kể từ lần cuối cô nhìn thấy Tamani đã rút ngắn lại.

Mùa đông năm ngoái, trong lúc giận dữ, cô đã nói anh hãy đi đi và anh đã đi thật. Cô không biết ở đâu hay bao lâu, hay mình đã từng gặp lại anh chưa. Sau gần một năm cô đã dần quen với cảm giác nhức nhối trong lồng ngực mỗi khi nghĩ tới anh. Nhưng bất ngờ anh ở đây, đủ gần để chạm tới.

Laurel nhìn lên David, nhưng anh không nhìn cô. Anh cũng đã chú ý tới Tamani.

“Ồ,” Chelsea kêu lên từ phía sau vai Laurel, phá vỡ trạng thái mơ màng. “Chàng trai hấp dẫn mới tới này là ai vậy?” Ryan, bạn trai cô ấy ra vẻ giễu cợt. “Kệ cậu ta, em có mù đâu,” Chelsea thản nhiên nói thêm.

Laurel vẫn không thể lên tiếng khi ánh mắt Tamani chuyển từ cô sang David và trở lại cô. Cả triệu ý nghĩ xoay tròn trong đầu. *Tại sao anh ấy ở đây? Tại sao anh ấy mặc đồ như vậy? Tại sao anh không kể rằng mình sẽ tới chứ?* Cô gần như không cảm nhận được David đã gỡ hai bàn tay cô khỏi áo anh và đan các ngón tay ấm nóng của mình vào những ngón tay bất chợt lạnh cóng như băng đó.

“Du học sinh trao đổi, anh đoán vậy,” Ryan nói. “Nhìn xem thầy Robison đang điều hành quanh bọn họ kìa.”

“Có thể,” Chelsea thờ ơ đáp.

Thầy Robison nói điều gì đó với ba học sinh đang đi theo ông xuyên qua hành lang, và Tamani cũng quay đầu khuất khỏi tầm nhìn của Laurel. Như vừa thoát khỏi bùa mê, Laurel chuyển ánh mắt chăm chú xuống quan sát sàn nhà.

David siết lấy bàn tay cô và cô ngược nhìn anh. “Đó có phải là người anh đang nghĩ không?”

Laurel gật đầu mà không thể nói lên lời, mặc dù David và Tamani mới gặp nhau có hai lần trước đây, nhưng cả hai sự kiện đó đều... *không thể nào quên*. Khi David quay người nhìn Tamani, Laurel cũng dõi theo.

Chàng trai còn lại trong nhóm trông có vẻ ngượng ngùng và cô gái đang giải thích điều gì đó cho cậu ta bằng một thứ tiếng rõ ràng không phải là tiếng Anh. Thầy Robison thì gật gù tán đồng.

Ryan khoanh tay trước ngực và nhoẻn cười thật tươi. “Thấy chưa? Anh đã bảo mà. Du học sinh trao đổi đấy!”

Tamani đang chuyển cái ba lô màu đen từ vai này sang vai kia vẻ buồn chán. Anh trông thật ra dáng *con người*. Và việc đó cũng gây choáng váng không kém sự hiện diện của anh tại đây. Rồi anh lại nhìn cô lần nữa, nhưng không rõ lắm vì cái liếc mắt đó đã bị hàng mi dày che phủ.

Laurel thở từ từ khó nhọc. Cô không biết phải nghĩ gì nữa. Avalon sẽ không gửi anh ấy tới đây mà không có lý do và Laurel chẳng thể nào tưởng tượng nổi Tamani lại rời khỏi vị trí cạnh gác của mình.

“Cậu ổn chứ?” Chelsea hỏi và bước đến bên Laurel. “Cậu có vẻ hơi kỳ lạ.”

Trước khi kịp ngăn cản bản thân, Laurel lại chớp mắt hướng về Tamani, ngay tức khắc Chelsea nhận ra hành động này. “Đó là Tamani,” cô nói, hy vọng giọng mình không quá căng thẳng - hay hoảng sợ - như cảm xúc trong lòng cô lúc này.

Thật may cho cô vì Chelsea chỉ nhìn chăm chăm về phía trước kinh ngạc. “Anh chàng hấp dẫn đó sao?” Cô ấy thì thầm.

Laurel gật đầu.

“Thật ư?” Chelsea kêu lên rồi đột ngột dừng lại trước cử chỉ dứt khoát của Laurel. Laurel lén nhìn Tamani để xem mình có bị theo dõi không. Và một nụ cười thoáng nơi khóe môi anh đã cho cô biết câu trả lời.

Sau đó, các du học sinh trao đổi theo chân thầy Robison xuôi xuống hành lang, tiến ra xa dần. Ngay trước khi Tamani biến mất nơi khúc quanh, anh đã kịp nhìn Laurel rồi nháy mắt. Và cô thấy thật biết ơn vì mình không thể đỏ mặt.

Cô quay sang David. Anh đang chăm chú nhìn xuống, đôi mắt đầy nghi vấn.

Laurel thở dài và đan tay trước ngực. “Em chẳng biết gì cả.”

“Đây là việc tốt, phải không?” David lên tiếng sau khi họ đã thoát khỏi những chuyện lộn xộn của Chelsea và Ryan, cả hai đang đứng bên nhau trước cửa lớp học đầu tiên của Laurel. Laurel không thể nhớ lần cuối tiếng chuông một phút vang lên là khi nào nên cô cảm thấy vô cùng lo lắng. “Ý anh là, em đã nghĩ em sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa và bây giờ anh ta ở đây.”

“*Thật* tốt khi trông thấy anh ấy,” Laurel nhẹ nhàng đáp, vòng tay ôm quanh thắt lưng David, “nhưng em còn cảm thấy sợ hơn. Cho chúng ta. Mà không, chắc *chỉ em thôi*,” Laurel chữa lời và cố gắng xóa tan đi cảm giác lúng túng kỳ lạ đang len lỏi giữa hai người. “Nhưng việc này có nghĩa là chúng ta đang gặp nguy hiểm, phải không?”

David gật đầu. “Anh đang cố không nghĩ về chuyện đó đây. Rốt cuộc thì anh ấy sẽ kể với chúng ta chứ?”

Laurel nhướn một bên lông mày nhìn lên và sau một lát cả hai bật cười.

“Anh đoán chúng ta không thể kiểm soát toàn bộ, phải không?” David cầm lấy bàn tay phải của cô đặt lên môi mình và kiểm tra chiếc vòng tay bằng bạc đính pha lê mà anh đã tặng cô hai năm trước vào lần đầu tiên họ ở bên nhau. “Anh rất mừng vì em vẫn đeo nó.”

“Hàng ngày,” Laurel đáp. Tuy trong lòng thầm ước có nhiều thời gian để nói chuyện với anh hơn nhưng cô phải kéo David lại gần để hôn lần cuối trước khi bước nhanh vào lớp học Chính quyền và ngồi xuống một chỗ bên cạnh bức tường nhiều cửa sổ. Các khung cửa tuy nhỏ nhưng cô có thể nhận được mọi ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài.

Đầu óc Laurel đang suy nghĩ lơ đãng trong lúc cô Harms cầm tập giáo trình và nói về các yêu cầu của môn học. Laure vốn không mấy chú tâm vào những lời hướng dẫn đó, đặc biệt khi Tamani bất ngờ xuất hiện trở lại. Tại sao anh ấy ở đây? Nếu cô *đang* gặp nguy hiểm thì đó có thể là gì? Cô chưa từng gặp một tên quỷ khổng lồ nào từ khi thoát khỏi Barner ở ngọn hải đăng. Hay có việc gì đó cần giải quyết với Klea, kẻ săn quỷ khổng lồ đã giết hẳn? Cũng chưa có ai gặp lại cô ta sau đó, Laurel có thể đoán rằng cô ta chuyển tới những khu săn lùng khác. Biết đâu toàn bộ biến cố chỉ có vậy?

Bất chấp lời nhận xét hoàn toàn đúng của David - Laurel cảm thấy thật hạnh phúc khi được nhìn thấy Tamani. Hơn cả hạnh phúc. Cô cảm thấy thoải mái đến kỳ lạ trước sự hiện diện của anh. Và anh ấy còn *nháy mắt* với cô nữa chứ! Cứ như tám tháng vừa qua chưa từng xảy ra. Như thể anh chưa bao giờ bỏ đi. Như thể cô chưa bao giờ nói với anh hai từ tạm biệt. Suy nghĩ trong cô trôi dạt tới những khoảnh khắc ngăn ngủ được ở trong vòng tay anh, cảm giác mềm mại khi hai bờ môi chạm vào nhau những lúc khả năng kiểm soát bản thân tuột khỏi tay cô. Những kỷ niệm quá sống động khiến Laurel vô thức chạm lên môi mình.

Các cánh cửa phòng học bất chợt mở toang, kéo Laurel khỏi dòng suy nghĩ miên man của mình. Thầy Robison tiến vào và Tamani theo ngay sau.

“Xin lỗi đã cắt ngang,” thầy Robison lên tiếng. “Này các cô các cậu?” Laurel ghét cách người lớn thường kết hợp hai từ ngữ tiện lợi thành một cụm từ hạ thấp như vậy. “Nghe đây, trong năm nay chúng ta có vài du học sinh trao đổi đến từ Nhật Bản. Tam...” - Laurel tái nhợt khi nghe thầy cố vấn gọi tên thân mật cô gán cho Tamani - “hơi khác so với chương trình trao đổi, tuy nhiên cậu ấy mới chuyển tới từ Scotland. Tôi hy vọng mọi người sẽ đối xử với Tam nhã nhận như chúng ta luôn thể hiện với các vị khách trao đổi khác. Tam này? Sao em không giới thiệu với chúng tôi một chút về bản thân nhỉ?”

Thầy Robison đập tay lên vai Tamani. Trong thoáng chốc, anh phóng ánh mắt về phía thầy cố vấn và Laurel có thể hình dung được Tamani muốn phản ứng thế nào. Tuy nhiên, vẻ bức dọc trên gương mặt anh hiện lên chưa đến một giây và dường như không ai khác ngoài cô nhận ra điều đó. Anh cười toe toét, khóe miệng lệch hẳn sang một bên rồi nhún vai. “Mình là Tam Collins.”

Nửa số con gái trong lớp thở hắt ra trước chất giọng du dương đó.

“Mình đến từ Scotland. Một vùng nhỏ bên ngoài Perth - không phải của nước Úc đâu - và...” Anh ngừng lại như thể tìm kiếm thêm vài điều khác về bản thân có thể gây hứng thú với các học sinh này.

Laurel có thể nghĩ ra vài thứ.

“Mình sống với chú. Từ khi còn nhỏ.” Anh quay đầu lại, mỉm cười với giáo viên. “Và mình chẳng biết gì về môn Chính quyền cả,” anh cười lớn. “Một chút cũng không.”

Toàn bộ lớp học ngay lập tức bị lôi cuốn. Đám con trai thì gật gù tán đồng, đám con gái thì kêu lú lú và thậm chí cô Harms cũng mỉm cười. Anh ấy còn chưa sử dụng Cám dỗ với họ. Laurel gần như rên lên vì thấy trước những phiền phức có thể sắp xảy ra.

“Được rồi, hãy chọn chỗ đi,” cô Harms lên tiếng rồi đưa Tamani một tập giáo trình. “Chúng ta vừa mới bắt đầu thôi.”

Cả phòng học còn ba chỗ ngồi trống và hầu hết những người ở gần đó đều bắt đầu im lặng bởi vẻ thiện chí của Tamani. Nadia, một trong những cô gái xinh xắn hơn trong lớp, là táo bạo nhất. Cô thả rồi lại bắt chéo chân, hất mái tóc nâu lượn sóng qua vai và nghiêng người đầy lộ liễu va nhẹ vào lưng ghế phía trước. Tamani nhoẻn miệng cười, như thể thấy có lỗi, nhưng vẫn tiếp tục bước ngang qua cô ấy để tới chỗ phía trước một cô gái gần như không ngược lên khỏi cuốn sách khi anh vào lớp.

Chỗ đó bên cạnh Laurel.

Khi cô Harms lại đều giọng nói về các bài đọc thường ngày, Laurel thả lỏng mình và nhìn chăm chăm Tamani. Cô chẳng buồn che giấu điều đó, cũng như mọi cô gái khác trong lớp đang nhìn anh chăm chú. Cô thấy thật khó chịu khi phải ngồi im lặng dù chỉ cách anh hai bước chân và có hàng triệu câu hỏi đang kêu réo trong đầu. Một vài câu dựa trên lý trí. Nhiều câu thì không.

Đầu Laurel chỉ nghĩ tới lúc chuông reo. Đây là cơ hội cho cô. Cô muốn làm quá nhiều thứ: quất anh, tát anh, hôn anh và tóm lấy hai vai anh mà lắc. Nhưng hơn tất cả, cô muốn vòng tay quanh người anh - để giữ mình ép bên ngực anh và thú nhận cô nhớ anh nhiều tới mức nào. Cô có thể làm điều đó với một người bạn, phải không?

Nhưng chẳng phải đây chính là lý do khiến cô giận dữ và xua đuổi anh lần trước sao? Với Tamani, hành động đó không bao giờ chỉ là một cái ôm bè bạn. Anh luôn muốn nhiều hơn. Có thể để tăng bốc tính kiên trì cũng như đam mê của bản thân, anh đã đối xử với David theo cái cách chèn ép kẻ thù thật quá đáng. Trái tim cô từng tan vỡ khi xua đuổi Tamani và giờ đây Laurel không chắc mình có thể trải qua thêm nữa.

Cô đứng lên thật chậm và nhìn thẳng vào anh, đôi môi bất ngờ khô cứng. Ngay khi quàng chiếc ba lô lên một bên vai rắn chắc, anh quay người bắt gặp ánh mắt cô. Laurel mở miệng định nói điều gì đó nhưng anh đã cười và đưa tay ra.

“Xin chào,” anh rạng rỡ mở lời. “Chúng ta sẽ là bạn cùng bàn đấy. Mình muốn tự giới thiệu... mình là Tam.”

Hai bàn tay họ đập vào nhau và lắc lên lắc xuống. Dù tất cả những gì Tamani làm chỉ có thể mà cánh tay Laurel đã sắp mềm rũ ra. Cô đứng yên lặng trong nhiều giây cho tới lúc ánh mắt đầy ẩn ý của Tamani trở nên mãnh liệt hơn và gần như tròng lên giận dữ. “Ồi!” Cuối cùng cô cũng đáp lời. “Mình là Laurel. Laurel Sewell. Thật hân hạnh.” *Hân hạnh* ư? Cô bắt đầu nói “Hân hạnh” từ khi nào vậy? Và tại sao anh ấy lại bắt tay cô như một gã bán hàng tẻ nhạt thế này?

Tamani kéo tờ thời khóa biểu ra khỏi túi sau. “Mình có tiết tiếng Anh tiếp theo của cô Cain. Cậu có thể chỉ đường cho mình đến lớp này được không?”

Cảm xúc đang xâm chiếm lấy cô khi biết họ sẽ không học cùng lớp học dài hai tiếng có phải là sự vui mừng hay là nỗi thất vọng? “Tất nhiên,” cô vui vẻ đáp. “Chỉ cần đi xuôi xuống hành lang thôi.” Laurel chậm rãi thu dọn đồ của mình, và đứng chờ tới khi lớp không còn ai. Sau đó, cô tiến tới gần Tamani. “Anh đang làm gì ở đây?”

“Em có vui khi thấy anh không?”

Cô gật đầu, cho phép bản thân nở một nụ cười.

Anh cười toe toét đáp trả, không hề che giấu vẻ nhẹ nhõm rạng ngời trên gương mặt. Và điều đó khiến Laurel cảm thấy vững tâm vì biết anh cũng thiếu tự tin như mình.

“Tại sao...”

Tamani khẽ lắc đầu và ra hiệu về phía hành lang. Lúc cô bước tới gần cửa, Tamani tóm lấy khuỷu tay và giữ cô lại. “Gặp anh trong khu rừng sau nhà em lúc tan trường được không?” anh hỏi nhỏ. “Anh sẽ giải thích mọi chuyện.” Anh ngừng lại và vỗ nhẹ lên má cô. Khi Laurel vừa định thần được cảm xúc thì hai tay anh đã nhét lại vào túi và đang ung dung bước qua cửa.

“Tama...Tam?” Cô gọi, chạy theo để bắt kịp anh. “Em sẽ dẫn anh đi.”

Anh nhoẻn miệng cười rạng rỡ. “Thôi nào,” anh nói rất nhỏ chỉ đủ để cô nghe thấy. “Em nghĩ anh chưa chuẩn bị gì sao? Anh biết về trường này nhiều hơn em đó.” Và vừa trong nháy mắt,

anh đã đi mất.

“Ồi giời ơi!” Chelsea kêu ré lên và từ phía sau lao tới bên Laurel, kéo những ngón tay cô khỏi nắm tay David. Cô bạn nhìn thẳng vào Laurel. “Chàng tiên kia đã ở trong lớp tiếng Anh của mình cả tiết đấy! Nhanh lên, trước khi Ryan tới... cậu phải tiết lộ thêm đi!”

“Suýt!” Laurel vừa nói vừa liếc nhìn xung quanh. Nhưng không ai nghe thấy.

“Anh ta quả là hấp dẫn,” Chelsea nói. “Tất cả đám con gái đều nhìn theo anh ấy. Ôi, còn thằng nhóc người Nhật trong lớp Đại số của mình mới mười lăm tuổi. Cậu nghĩ đến khi nào thì các trường học của Mỹ sẽ nhận được lời nhắc nhở về nền kinh tế toàn cầu ngoài kia?” Cô hỏi. Sau đó, cô dừng lại, đôi mắt mở lớn. “Trời, mình hy vọng cậu ta không đạt điểm tối đa.”

David trợn mắt nhưng vẫn nở nụ cười tươi. “Mọi người cũng nghĩ về *cậu* như thế đấy,” anh nói.

“Nghe này,” Laurel lên tiếng, kéo Chelsea lại gần hơn, “Mình chưa biết gì cả, mình vẫn cần nói chuyện với anh ấy, được chứ?”

“Cậu sẽ kể với mình chứ, phải không?” Chelsea hỏi.

“Mình thường không làm vậy à?” Laurel mỉm cười trêu chọc.

“Tối nay nhé?”

“Để xem đã,” Laurel đáp, đặt tay lên vai Chelsea và quay người cô bạn, đẩy về phía Ryan. “Đi đi!” Chelsea quay lại nhìn mà không nói được lời nào, liền chui vào bên dưới cánh tay của cậu bạn trai.

Laurel lắc đầu và trở lại với David. “Một lớp học cùng nhau là không đủ đâu,” cô nói bằng giọng lạnh lùng chế giễu. “Đây là ý tưởng của ai chứ?”

“Không phải anh, chắc chắn đấy,” David đáp. Họ vào lớp và ngồi tại hai cái ghế gần cuối phòng.

Sau những chuyện xảy ra ngày hôm nay, Laurel không nên cảm thấy ngạc nhiên khi Tamani bước vào lớp học Diễn thuyết của cô và David mới phải. Lúc Tamani tới, David trở nên căng thẳng nhưng lại dụi đi khi người bảo vệ xưa cũ của Laurel chọn một chỗ ngồi phía trên, cách xa mấy dãy bàn.

Kỳ học này sẽ dài lắm đây.

Thở dài nặng nề, Laurel thả rơi chiếc ba lô lên mặt bàn bếp. Cô dừng lại trước tủ lạnh, nhìn chằm chằm vào bên trong và lưỡng lự. Rồi cô chộp lấy một trái xuân đào trước khi đóng cánh cửa lại, để không ngó nghiêng thêm nữa.

Cô tiến về phía cửa sau và nhìn chăm chú vào rừng cây sau nhà, như vẫn thường làm, tìm kiếm dấu hiệu của các vị tiên đang ở ngoài đó. Đôi khi, cô nói chuyện với họ. Thậm chí thỉnh thoảng, cô mang cho họ chất lỏng cũng như bụi tiên phòng vệ. Cô không biết liệu những người lính đó có dùng được chúng hay không, nhưng ít ra họ đã không từ chối. Cảm giác mình có ích khiến Laurel thấy thật phấn chấn, đặc biệt là khi nhiệm vụ canh gác ngôi nhà của cô đã phá vỡ cuộc sống của họ.

Tuy vậy từ năm ngoái, việc canh gác dường như không còn cần thiết nữa bởi đã vắng bóng mọi hoạt động của quý khổng lồ. Cho dù cô hiểu rõ hơn về hoạt động của chúng thì một phần trong cô vẫn muốn đề nghị họ trở về nhà. Ông Jamison từng cảnh báo rằng bọn quý khổng lồ thích tấn công con mồi khi không phòng thủ và kinh nghiệm của cô đã chứng minh những lời ông nói. Dù muốn hay không, việc những lính gác ở lại chắc chắn là cách an toàn nhất, ít ra cho tới lúc này.

Laurel kéo cánh cửa sau và bắt đầu tiến về hướng rừng cây. Cô không nhớ rõ nơi mình đã gặp anh nhưng chẳng cần nghi ngờ gì, Tamani sẽ tìm thấy cô như thường lệ. Cô đột ngột dừng lại rồi đi vòng qua một bụi sồi và phát hiện ra anh đang cố tháo một bên giày bằng cách đá tung nó đi. Anh quay lưng về phía cô, chuẩn bị cởi bỏ chiếc áo phông; vậy mà Laurel không thể ngừng quan sát chăm chú. Khi Tamani cúi người kéo một sợi dây giày buống bình, ánh mặt trời lấp ló qua vòm lá, rọi sáng lên làn da nâu trên lưng anh - nước da còn tối màu hơn của David. Anh khẽ càu nhàu và cuối cùng sợi dây cũng tung ra, chiếc giày liền bị đá bay tới thân cây bách gần đấy.

Trút bỏ quần áo mà như tự do thoát khỏi gông cùm, đôi vai Tamani được thả lỏng và anh thở dài thành tiếng. Thậm chí anh còn khá thấp so với tiêu chuẩn con người, hai cánh tay dài và mảnh dẻ. Anh duỗi thẳng tay sang hai bên, bờ vai rộng tạo thành mặt trên của một hình tam giác gầy với phần đỉnh nằm chỗ thắt lưng, nơi chiếc quần jean bao quanh hông một cách lỏng lẻo. Tầm lưng nghiêng nghiêng của anh đón lấy ánh nắng mặt trời và trong thoáng chốc, Laurel tưởng rằng mình có thể *thấy* anh đang hấp thụ những tia nắng đầy sức sống đó. Cô biết mình phải lên tiếng - thông báo về sự có mặt của bản thân nhưng lại thấy lưỡng lự.

Khi anh chống hai tay lên cặp hông mà cô đang nhìn chăm chăm rồi ngẩng mặt lên trời, Laurel nhận ra mình phải đánh tiếng trước khi anh kịp làm thêm điều gì khác. Vậy nên cô khẽ hắng giọng.

Mặt trời buông tia nắng vàng len lỏi qua mái tóc Tamani trong lúc anh vội quay người về căng thẳng. "Là em đấy à," anh nói, có phần nhẹ nhõm. Rồi một ánh mắt khác thường ngay lập tức thể chỗ. "Em đứng đó bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm," Laurel đáp nhanh.

"Một phút?" Tamani nhấn mạnh. "Hay hai?"

"Ừm, khoảng một phút, em đoán vậy."

Tamani lắc đầu. "Và anh chẳng nghe thấy gì cả. Quý tha ma bắt thứ quần áo con người." Anh ngồi phịch xuống một khúc gỗ và cởi bỏ chiếc tất. "Chúng không chỉ khó chịu mà còn ồn ào nữa! Và chuyện gì xảy ra với cái trường đó vậy? Thật quá *tối tăm*!"

Laurel nén một nụ cười. Cô từng nói với mẹ điều tương tự sau ngày đầu tiên tại Del Norte. "Anh sẽ quen thôi," cô nói, đưa anh trái xuân đào. "Ăn đi. Nó sẽ giúp anh cảm thấy khỏe hơn."

Anh nhận lấy trái đào và các ngón tay khẽ vuốt ve tay cô. "Cảm ơn em," anh dịu dàng đáp, thoáng chút ngập ngừng rồi quyết định cắn một miếng. "Anh đã được huấn luyện cho việc này. Thật đấy! Nhưng họ chưa bao giờ bắt anh ở trong lâu đến vậy trong cùng một lần. Anh đã tập

trung vào việc học văn hóa, thậm chí còn không nghĩ tới hậu quả của việc ở trong đó quá lâu.”
“Nếu anh ngồi dưới cửa sổ sẽ đỡ hơn đấy,” Laurel đề nghị. “Em cũng học được rằng việc này khá khó khăn.”

“Và ai lại nghĩ ra quần jean cơ chứ?” Tamani tiếp tục. “Loại vải nặng nề, ngọt ngào này ư? Em đang nói nghiêm túc rằng giống loài phát minh ra Internet không thể tạo ra loại vải tốt hơn vải bông này sao? Làm ơn đi!”

“Anh nói về Internet,” Laurel khịt mũi đáp, “thật kỳ quặc.”

Tamani bật cười và cắn thêm một miếng xuân đào. “Em nói đúng,” anh tán dương và gio quả xuân đào lên. “Nó rất có ích đấy!”

Laurel bước tới và ngồi xuống cạnh anh trên khúc gỗ. Họ ngồi gần đến mức có thể chạm vào nhau nhưng dường như khoảng không giữa hai người đã biến thành một bức tường đá granite ngăn cách họ. “Tamani này?”

Anh quay lại đối diện cô nhưng chẳng nói gì.

Cô không biết hành động này có phải là sai lầm không nhưng Laurel vẫn mỉm cười và nhào người tới để vòng tay quanh cổ anh. “Xin chào,” cô nói, đôi môi kề sát bên tai anh.

Anh bao bọc cô trong tay mình để đáp trả lời chào mừng. Cô bắt đầu kéo người về nhưng anh càng giữ chặt hơn, đôi tay anh van xin cô ở yên. Cô đã không chống cự lại và nhận ra chính bản thân cũng không muốn bỏ ra. Sau vài giây, anh buông cô về miễn cưỡng. “Chào em,” anh nói thầm.

Cô ngược nhìn đôi mắt xanh sáng trước mặt và thất vọng nhận ra màu mắt kia vẫn làm bản thân phiền muộn. Chúng không còn *khác biệt* nhưng vẫn là đôi mắt của anh. Tuy nhiên cô cũng thấy màu mắt mới gây bối rối đến kỳ lạ.

“Nghe này,” Tamani chậm chậm nói. “Anh xin lỗi vì khiến em quá đổi ngạc nhiên.”

“Anh phải báo trước với em chứ.”

“Và em sẽ trả lời thế nào?” Anh hỏi.

Laurel định lên tiếng nhưng lại khép miệng và thay bằng một nụ cười hối lỗi.

“Em sẽ bảo anh đừng tới, phải không?” Tamani nhấn mạnh.

Laurel nhướn một bên lông mày.

“Nên anh không thể kể với em được,” anh nói và nhún vai.

Laurel đưa tay xuống, giật một cây dương xỉ nhỏ và bắt đầu xé nó thành nhiều mảnh. “Anh đã ở đâu vậy?” Cô hỏi. “Shar đã không nói gì cả.”

“Phần lớn là Scotland, như anh đã kể trong lớp.”

“Để làm gì cơ chứ?”

Lần này, đến lượt anh cảm thấy mặc cảm. “Huấn luyện.”

“Huấn luyện cho việc gì?”

“Để đến đây.”

“Toàn bộ thời gian đó ư?” Laurel nói tựa như một lời thì thầm.

Tamani gật đầu.

Laurel cố gắng không để nỗi đau lấp đầy lồng ngực. “Trong toàn bộ thời gian đó, anh biết mình sẽ quay trở lại mà vẫn ra đi không nói lời tạm biệt ư?” Cô tin rằng anh sẽ hổ thẹn hoặc ít nhất là cảm thấy hối hận, nhưng mọi chuyện không diễn ra như cô mong muốn. Thay vào đó, anh nhìn thẳng vào cô không chớp mắt.

“Vậy còn việc chờ đợi em tới để nói với anh rằng em đã chọn David chứ không phải anh và em sẽ không đến nữa?”

Cô nhìn ra xa, cảm giác tội lỗi bao trùm những nỗi đau.

“Điều đó làm anh thấy tốt hơn sao? Em đã cảm thấy khá hơn - thậm chí là anh hùng - còn anh giống như một kẻ ngốc, ra đi, tới phía bên kia thế giới để diễn vai người tình bị khinh rẻ.” Anh ngừng lại, cắn thêm miếng xuân đào và trầm tư nhai một lúc. “Thay vào đó, em đã thấy được sức nặng trong lựa chọn của mình và anh phải giữ phẩm giá của bản thân. Chỉ là một thử thách thôi,” anh nói thêm, “kể từ lúc đó, bất chấp mọi thứ, anh vẫn tới phía bên kia thế giới để sắm vai người tình bị khinh rẻ. Anh nghĩ mẹ đã nói đúng, ‘cùng quả, khác cành.’”

Laurel không chắc mình hiểu thấu thành ngữ này. Thậm chí sau hai mùa hè tại Avalon, văn hóa loài tiên vẫn gần như vượt quá khả năng hiểu biết của cô. Tuy vậy, cô đã nắm được ý chính của nó.

“Chuyện đã làm thì cũng làm rồi,” Tamani nói, ăn vội trái xuân đào, “và anh đề nghị chúng ta không nhắc lại nó nữa.” Anh tập trung một giây trước khi ném mạnh cái hạt về phía rừng cây.

Một tiếng cằn nhằn khế vang lên. “Hỡi con mắt của Hecate, Tamani! Có cần thiết phải làm thế không?”

Tamani cười ngoác đến mang tai khi một lính canh cao lớn với mái tóc cắt ngắn hiện ra từ giữa rừng cây và đang xoa xoa cánh tay của mình. “Anh đang theo dõi nhé,” Tamani nói bằng âm điệu rạng ngời.

“Tôi đã cố gắng dành cho anh chút không gian nhưng chính anh yêu cầu tôi gặp ở đây.”

Tamani giơ hai tay đầu hàng. “Tôi thua rồi. Còn ai đang đến nữa?”

“Những người khác đang quan sát ngôi nhà, chẳng có lý do nào để họ tham gia với chúng ta cả.”

“Tuyệt,” Tamani nói và ngồi thẳng dậy. “Laurel, em từng gặp Aaron chưa nhỉ?”

“Vài lần rồi,” Laurel đáp, mỉm cười chào. “Vài” là hơi nhiều nhưng thẳng thắn mà nói cô chắc họ đã gặp nhau một hoặc hai lần. Mùa đông năm trước, cô đã cố gắng ra ngoài, nói chuyện với các lính gác - để làm bạn. Nhưng họ luôn khom lưng, khiến cô thấy khó chịu và chẳng nói gì. Dẫu vậy, Aaron vẫn tạo cảm giác thật thân quen.

Quan trọng hơn, anh ấy không lên tiếng xác nhận. Anh chỉ gật đầu - rất thấp gần như là cúi chào - rồi quay lại với Tamani.

“Tôi không phải lính gác thông thường tại đây.” Tamani mở lời, nhìn về phía Laurel. “Tôi ở đây để thực hiện bốn phận Fear-gleidhidh của mình.”

Laurel mất một lúc mới nhớ ra từ này. Mùa thu năm trước, Tamani từng nói với cô về ý nghĩa của từ “escort” và nó gần tương đồng với một từ mà các tiên Mùa Đông dùng để nói về lính gác của họ. Nhưng nó có vẻ... riêng tư hơn.

“Bọn anh nhận được rất nhiều cuộc gọi, dày đặc vào năm ngoái,” Tamani tiếp tục. “Thật khó để quan sát em khi ở trường, hay bảo vệ em tốt hơn tại những nơi đông người. Nên anh đã tới Trang viên để được huấn luyện chuyên sâu. Anh không thể hòa trộn với con người tốt như em, nhưng đủ để ở gần mà không có vấn đề gì.”

“Việc này là thực sự cần thiết sao?” Laurel cắt ngang.

Cả hai quay sang, ngáy người nhìn cô.

“Chẳng có dấu hiệu nào của bọn quỷ - hay điều gì khác - trong nhiều tháng rồi.”

Một ánh mắt lướt qua giữa hai người lính gác và Laurel cảm thấy sợ hãi khi nhận ra có nhiều điều họ chưa kể với cô. “Đó không hẳn... là sự thực,” Aaron nói.

“Họ đã thấy nhiều dấu hiệu của bọn quỷ,” Tamani lên tiếng và ngồi xuống khúc gỗ đã bị đốn. “Chỉ là không phải những con quỷ thực sự.”

“Điều đó có tệ lắm không?” Laurel hỏi, vẫn nghĩ rằng việc không thấy bọn quỷ vì bất kỳ lý do nào cũng tốt đẹp.

“Rất tệ là khác,” Tamani đáp. “Bọn anh đã thấy các vết chân, xác động vật đầm máu, thậm chí cả một hồ lửa đặc biệt. Tuy vậy, tốp lính gác ở đây đang sử dụng mọi thứ họ từng dùng tại cánh cổng như huyết thanh theo dõi, bẫy hiện diện... và chưa cái nào tóm được một tên quỷ nguyên hình cả. Bọn anh đã tìm bọn quỷ bằng mọi cách có thể nhưng vẫn không thấy, dù ta biết chúng ở đâu đó quanh đây.”

“Chúng có thể là... những dấu vết cũ rồi không? Kiểu như, từ năm ngoái ấy?” Laurel hỏi.

Aaron định lên tiếng nhưng Tamani đã cướp lời anh ta. “Hãy tin anh, chúng còn mới.”

Laurel cảm thấy hơi quặn bụng. Cô chắc chắn không muốn biết điều Aaron định nói.

“Dẫu vậy anh cũng chẳng ngại,” Tamani tiếp tục. “Thậm chí, trước khi em nói chuyện với Shar về ngọn hải đăng, Jamison đã muốn anh tiếp tục đi lùng sục đám tay chân của Barnes,” Tamani nói. “Cái chết của hắn cho chúng ta chút yên bình, nhưng một tên quỷ khổng lồ như hắn sẽ có nhiều cấp trên hay chỉ huy. Anh nghĩ đây chỉ là khoảng thời gian yên bình trước cơn bão thôi.”

Nỗi sợ hãi đang gặm nhấm trong cô. Laurel đã lớn lên mà không có cảm giác này và cô cũng chẳng vui vẻ gì trước sự trở lại bất ngờ của nó.

“Em còn trao cho Klea bốn tên quỷ bị chuốc thuốc mê. Chúng sẽ không dễ dàng tỉnh dậy rồi giết cô ta và bỏ trốn đâu. Chắc chắn cô ta đã thẩm vấn chúng và tìm ra câu chuyện về em, có thể cả về cánh cổng nữa.”

Laurel bất ngờ căng thẳng và cảm thấy hoang mang. “Thậm vắn ư? Theo cách cô ta nói chuyện, em nghĩ là cô ta sẽ chỉ... giết chúng. Mồ xẻ chúng. Em thậm chí đã không...”

“Được rồi,” Tamani nói. “Trong hoàn cảnh đó, em đã làm điều tốt nhất có thể. Em không phải là một lính gác. Biết đâu Klea đã giết chúng ngay bên ngoài, con người mà thử thậm vắn chúng thì chẳng khác gì hành động tự sát. Mà bọn anh cũng không biết Barnes đã tiết lộ với đám tay sai nhiều chừng nào. Dầu vậy chúng ta vẫn phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Nếu đám người săn quỷ này trở thành lũ thợ săn tiên, thì em có thể gặp nhiều nguy hiểm hơn đây. Jamison muốn giải quyết những phát sinh mới nên đã thay đổi kế hoạch đôi chút.”

“Đôi chút,” Laurel lặp lại rồi bỗng cảm thấy mệt mỏi. Cô nhắm mắt lại và đưa hai tay lên ôm mặt. Cô cảm thấy cánh tay Tamani đang choàng qua mình.

“Nghe này,” Tamani nói với Aaron, “Tôi sẽ đưa cô ấy vào trong. Tôi nghĩ chúng ta xong việc tại đây rồi.”

Một cú đẩy nhẹ giúp Laurel đứng dậy và cô tiến về phía ngôi nhà mà không nói lời tạm biệt. Cô đi thật nhanh, kéo mình tránh xa bàn tay Tamani, cô muốn cả hai giữ khoảng cách và thể hiện sự độc lập của mình.

Hay những gì còn lại của nó.

Cô kéo cánh cửa sau và để mở cho Tamani bước vào, rồi tiến tới chỗ tủ lạnh, chộp lấy miếng hoa quả đầu tiên trong tầm mắt.

“Em có phiền không nếu anh lấy miếng khác?” Tamani hỏi. “Trái xuân đào em đưa anh thực sự có ích đấy.”

Chẳng nói lời nào, Laurel đưa trái cây cho anh và nhận ra mình cũng chẳng muốn ăn.

“Có chuyện gì sao?” Cuối cùng, Tamani cũng cất tiếng hỏi.

“Em không chắc,” Laurel đáp, lảng tránh ánh mắt của anh. “Mọi thứ thật... điên rồ. Ý em là...” - giờ cô lại đối mặt với Tamani - “Em rất vui vì anh trở lại. Em thực sự rất vui.”

“Tốt,” Tamani đáp, nụ cười run run. “Anh bắt đầu thấy bồn khoăn đây.”

“Nhưng rồi anh nói rằng em đang gặp nguy hiểm và bỗng nhiên em lại thấy lo lắng cho cuộc đời mình một lần nữa. Em không có ý xúc phạm, nhưng điều đó làm lu mờ đi cảm giác hạnh phúc.”

“Shar muốn cử người khác tới và định không nói với em, nhưng anh nghĩ em nên biết thì hơn. Thậm chí nếu nó có nghĩa... thế đấy, tất cả điều này,” anh nói và mơ hồ ra hiệu.

Laurel cân nhắc kỹ. Thứ gì đó bên trong cô khẳng khái rằng cách này tốt hơn, nhưng cô không chắc lắm. “Em đang gặp nguy hiểm tới mức nào?”

“Bọn anh không chắc lắm,” Tamani ngập ngừng. “Rõ ràng, có chuyện gì đó đang diễn ra. Anh đã ở đây vài ngày, nhưng những điều anh đã thấy... Em có biết rõ về huyết thanh theo dõi không?”

“Chắc chắn rồi. Chúng đổi màu, phải không? Để chỉ ra một dấu vết đã xuất hiện bao lâu? Em chưa thể tạo ra chúng...”

“Không cần đâu. Bọn anh có loại đặc biệt để theo dõi quỷ khổng lồ và con người. Anh đã đổ vài thứ vào một dấu vết còn rất mới và tất cả đều không có phản ứng.”

“Vây, không có phép thuật nào hoạt động?” Laurel hỏi, cổ họng căng cứng.

“Kiểu như vậy,” Tamani thừa nhận.

“Anh chẳng làm em cảm thấy an toàn hơn tẹo nào,” Laurel nói, cố gắng xen vào chút hài hước cùng một nụ cười. Nhưng sự run rẩy trong giọng nói đã phản bội cô.

“Đừng hoảng sợ,” Tamani nài nỉ. “Chúng ta không cần phép thuật - nó chỉ giúp nhiều thứ trở nên dễ dàng hơn. Bọn anh đang làm mọi việc có thể để tuần tra khu vực. Chúng ta không có nhiều khả năng.” Anh ngập ngừng. “Vấn đề là bọn anh không biết thực sự mình đang chống lại thứ gì. Bọn anh không biết có bao nhiêu tên ngoài đó, chúng đang làm gì, không gì cả.”

“Vây anh ở đây để thông báo rằng em lại được siêu-chăm-sóc đấy à?” Laurel nói và cô hiểu mình nên biết ơn thay vì oán giận họ. “Ở trong nhà, mặt trời lặn là giờ giới nghiêm, tất cả sao?”

“Không đâu,” Tamani nhanh chóng đáp, khiến cô ngạc nhiên. “Anh không ở đây để bảo em làm gì như thế. Anh không tuần tra, không đi săn lùng, anh chỉ theo sát em thôi. Em cứ sống cuộc đời của mình và tiếp tục mọi hoạt động bình thường. Anh sẽ giữ an toàn cho em,” anh nói rồi bước đến để kéo một lọn tóc vương trên mặt cô. “Hoặc là phải chết.”

Laurel đứng sững sờ, cô hiểu được ý nghĩa trong từng từ anh nói. Nhưng Tamani đã đọc sai

sự yên lặng của cô là một lời mời gọi và tiến tới, ôm lấy má cô.

“Anh đã rất nhớ em,” anh thì thầm, hơi thở rơi sáng gương mặt Laurel. Một tiếng thở dài nhẹ nhõm thoát khỏi đôi môi trước khi cô có thể ngăn nó và Tamani kéo đến gần hơn, đôi mắt cô khép dần.

“Chẳng có gì thay đổi cả,” cô thì thầm khi khuôn mặt anh đã kề sát bên. “Em đã lựa chọn rồi.”

Bàn tay anh vẫn giữ nguyên nhưng cô cảm nhận được những rung động khe khẽ nơi các ngón tay. Cô nhìn anh nuốt nước bọt một lần trước khi mỉm cười thiếu náo và kéo người trở lại.

“Tha lỗi cho anh. Anh đã đi quá xa.”

“Em sẽ phải làm gì?”

“Điều em làm mỗi ngày,” Tamani nhún vai đáp. “Càng ít thói quen thay đổi càng tốt.”

“Em không có ý đó,” Laurel nói, buộc bản thân nhìn vào mắt anh.

Anh lắc đầu. “Chẳng gì cả. Là anh phải đối phó với chuyện này, không phải em đâu.”

Laurel nhìn xuống sàn.

“Ý anh là,” Tamani nói và khéo léo thay đổi khoảng cách giữa hai người. “Em không phải để phòng anh hay cố gắng kết bạn với anh ở trường. Anh sẽ chỉ ở xung quanh và chuyện này sẽ ổn thôi.”

“Được rồi,” Laurel đáp lại và gật đầu.

“Em biết khu căn hộ dưới Harding chứ?” Tamani hỏi, có vẻ bình thường trở lại.

“Mấy căn màu xanh phải không?”

“Đúng vậy. Anh ở căn số bảy,” anh cười đáp. “Phòng trường hợp em cần anh.”

Anh hướng về phía cửa trước và Laurel nhìn theo trong vài giây trước khi hiện thực quay trở lại. “Tamani, dừng lại đã!” Cô kêu lên rồi nhảy khỏi ghế và chạy nhanh tới lối vào. “Đừng ra khỏi cửa trước nhà em khi không mặc áo. Em có rất nhiều hàng xóm tọc mạch đấy.” Cô vớ lấy tay anh. Anh quay người và gần như theo bản năng, bàn tay đưa lên nắm lấy tay cô. Tamani nhìn chăm chú xuống các ngón tay Laurel, chúng quá sáng màu so với nước da oliu của anh và đôi mắt anh nhìn theo chiều dài bàn tay, cánh tay, bờ vai rồi chiếc cổ của cô. Anh nhắm mắt trong thoáng chốc và hít một hơi thở sâu. Khi mở mắt trở lại, biểu cảm trên gương mặt Tamani đã trở lại bình thường. Anh mỉm cười, siết lấy tay cô, rồi thả ra, để nó rơi khỏi tay mình.

“Tất nhiên,” anh nhẹ nhàng đáp. “Anh sẽ ra ngoài từ phía sau.”

Anh quay người về hướng bếp, rồi dừng lại, giơ tay lên để chạm vào chiếc vòng cổ anh đã tặng Laurel - chiếc nhẫn dành cho tiên mới sinh của cô, được lồng vào một sợi dây bạc. Anh mỉm cười dịu dàng. “Anh rất vui vì em vẫn đeo nó.”

3

Trong vài ngày sau đó, trường học trở thành nơi vô cùng khó xử, sự hiện diện của Tamani trong lớp Chính quyền khiến Laurel say mê nhưng có mặt anh trong lớp Diễn thuyết làm *David* phát điên lên. Nếu Chelsea không cực kỳ hạnh phúc vì có một tiên *thứ hai* trong trường Trung học Del Norte thì việc bọn quý khổng lồ còn lảng vảng quanh Thành phố Crescent chắc chắn sẽ khiến cô ấy bồn chồn nhiều hơn. Tuy vậy, Tamani vẫn luôn ở xung quanh, gần như tàng lờ Laurel cũng như các bạn cô. Và trong khi Laurel thích thú cái nháy mắt đặc biệt hay nụ cười bí mật của anh, thì những việc này còn nhắc nhở cô đến những mối nguy hiểm có thể ẩn nấp khắp nơi.

Tuy vậy, Laurel vẫn bận rộn với các hoạt động thường ngày tại trường học nhờ vào đồng bài tập, các bài kiểm tra và những báo cáo nghiên cứu, cho dù có quý hay không có quý, Tamani

hay không có Tamani. Với kinh nghiệm của mình, cô biết cuộc sống này sẽ khiến mình kiệt sức đến mức nào, sống trong nỗi lo sợ dai dẳng hay từ bỏ hoàn toàn việc đến trường. Cô muốn sống cuộc đời của chính mình và mặc dù Laurel không muốn thừa nhận thì cuộc sống của cô không có nhiều chỗ dành cho Tamani.

Cô không chắc mình cảm thấy buồn vì chuyện đó, tội lỗi hay bức tức. Dù có Tamani trong cuộc sống của cô hay không thì Laurel luôn biết rằng cuộc sống của Tamani sẽ tồn tại bất kỳ một chỗ nhỏ nào khác quý giá ngoài Laurel. Anh sống để bảo vệ cô, và anh sẽ không bao giờ bỏ quên cô. Anh làm phiền cô, khiến cô thất vọng, gây tổn thương cho cô, làm cô tức giận - nhưng chưa bao giờ lãng quên cô.

Đôi lúc cô tự hỏi anh làm gì khi không có mình ở gần. Tuy vậy, nhất là vào những lúc chiều tà, khi nằm ôm David trên chiếc ghế dài, cô đã nghĩ chắc chắn sẽ tốt hơn nếu bản thân mình không biết. Cô và David không thảo luận về chuyện đó - tất nhiên cô đã kể với anh chuyện đang diễn ra, nhưng từ lâu, cả hai đã đưa ra kết luận ngầm rằng nơi nào có liên quan đến Tamani thì im lặng là vàng.

Đạo gần đây, cảm giác ngứa ngáy như bị quan sát liên tục làm Laurel khó chịu. Cô đã cố gắng không chú ý tới mức độ thường xuyên của những cảm giác thật và cảm giác do tưởng tượng nữa. Nhưng cô vẫn *hy vọng* đó là thật, đặc biệt từ khi một chiếc xe khả nghi lái ngang qua nhà cô.

Hay lúc tiếng chuông cửa bất ngờ vang lên.

“Mặc kệ nó đi,” David lên tiếng và ngược nhìn từ đồng giấy nhớ vuông vắn, gọn gàng được dán thẻ của mình, trong khi Laurel gạt đồng giấy bừa bộn khỏi lòng cô. “Chắc là một gã bán hàng hoặc đại loại thế thôi.”

“Không được,” Laurel đáp. “Mẹ em đang đợi một gói hàng từ eBay. Em phải ký nhận nó.”

“Quay lại nhanh nhé,” David nói rồi nhoen cười.

Laurel vẫn mỉm cười lúc cô mở cánh cửa. Nhưng trong thoáng chốc khi trông thấy gương mặt quen thuộc, nụ cười đó nhạt dần và cô cố gắng nở một nụ cười mới. “Klea! Chào! Cháu...”

“Xin lỗi vì đến mà không báo trước,” Klea đáp cùng nụ cười duyên, đầy thâm ý chẳng kém gì Mona Lisa. Cô ta - như thường lệ - mặc từ đầu tới chân bộ đồ bó sát màu đen và cặp kính mắt bóng như gương được kéo trễ xuống dưới mắt. “Ta hy vọng mình có thể xin một đặc ân.”

Klea yêu cầu trực tiếp và thật kỳ lạ. Laurel liền nhớ tới những lời Tamani nói tuần trước về khoảng yên bình trước cơn bão. Cô hy vọng không phải bản thân đang chứng kiến cơn bão đổ dồn tới. “Đặc ân kiểu gì ạ?” cô hỏi, thấy mừng vì giọng mình vẫn vững vàng và mạnh mẽ. “Chúng ta có thể nói chuyện ngoài này không?” Klea hỏi, hất đầu về phía trước hiên nhà.

Laurel lóng ngóng theo sau, mặc dù đã biết không một ai đến được gần ngôi nhà mà không bị топ lính gác theo dấu mọi chuyển động. Klea chỉ thẳng về phía một cô gái đang đứng yên lặng cạnh chiếc ghế sợi gai phía xa họ nhất. “Laurel, ta muốn cháu gặp Yuki.”

Đó là cô gái mà Laurel đã trông thấy đi cùng Tamani vào ngày đầu tiên tại trường học - du học sinh trao đổi Nhật Bản. Cô ấy mặc một chiếc váy kaki cùng chiếc áo mỏng sáng màu với những họa tiết trang trí hình bông hoa đỏ. Cô ấy cao hơn Laurel một chút nhưng dáng đứng khiến cô trông nhỏ hơn - hai tay khoanh lại, đôi vai hạ thấp, cầm kéo xuống ngực. Laurel cảm thấy tư thế này có vẻ quen thuộc - tư thế cô vẫn đứng mỗi khi ước rằng mình có thể biến mất.

“Yuki?” Klea giục. Yuki ngẩng đầu lên và khẽ mở đôi lông mi dài, nhìn Laurel chằm chằm.

Laurel chớp mắt ngạc nhiên. Cô gái này có đôi mắt hình quả hạnh duyên dáng, nhưng chúng có màu xanh lục nhạt ẩn tượng dường như trái ngược với mái tóc tối màu và nước da. Rất đẹp cho dù là một sự kết hợp nổi bật.

“Chào em.” Laurel cảm thấy lúng túng, cô liền đưa tay ra. Yuki hờ hững nắm lấy nó nhưng Laurel nhanh chóng bỏ ra. Toàn bộ cuộc gặp này khiến cô cảm thấy kỳ lạ. “Em là du học sinh trao đổi mới, phải không?” Laurel hỏi nhưng mắt chuyển hướng về Klea.

Klea hắng giọng. “Không hẳn vậy. Đúng là con bé đến từ Nhật Bản nhưng chúng ta đã phải làm giả vài giấy tờ để đưa nó tới hệ thống trường của cháu. Gọi con bé là du học sinh trao đổi thì dễ dàng nhất.”

Laurel há hốc miệng mà không nói được lời nào.

“Chúng ta có thể ngồi không?” Klea hỏi.

Laurel lặng lẽ gật đầu.

“Cháu có nhớ rằng ta đã cầu xin sự hỗ trợ từ cháu vào mùa thu,” Klea bắt đầu nói, tựa lưng vào chiếc ghế sợi gai. “Ta đã hy vọng không phải làm phiền cháu, nhưng thật xui xẻo, chúng ta đang rất cần. Yuki là... một người mà tổ chức của ta đang quan tâm. Không phải kẻ địch đâu nhé,” cô ta nói thêm thật nhanh, cắt ngang câu hỏi của Laurel. Klea quay lại phía Yuki, vuốt mái tóc dài của cô ấy, rồi chải nó ra sau khuôn mặt. “Con bé cần sự bảo vệ. Bọn ta đã giải cứu nó khỏi lũ quỷ khổng lồ khi nó mới chỉ là một đứa trẻ, và đưa tới một gia đình nhận nuôi ở Nhật Bản, tránh thật xa khỏi đám người biết chuyện.” Klea thở dài. “Thật không may, chẳng có gì là hoàn hảo cả. Mùa thu năm trước, gia đình nuôi Yuki - ừm, bố mẹ nuôi - đã bị bọn quỷ giết hại trong lúc đang cố bắt con bé. Mọi người chỉ kịp cứu nó thôi.”

Laurel nhìn Yuki, đang đáp lại bằng ánh mắt chăm chăm cùng vẻ điềm tĩnh, như thể không phải Klea đang kể về việc bố mẹ cô bị giết hại.

“Họ đã gửi con bé cho ta. Một lần nữa. Con bé đã đi chu du cùng ta, nhưng nó thực sự cần đến trường.” Klea tháo cặp kính mát, chỉ đủ lâu để dụi mắt về một mối. Thậm chí ngoài trời không có nắng - nhưng tất nhiên, Klea mang cả thứ ngu ngốc đó vào ban đêm, nên Laurel cũng chẳng ngạc nhiên. “Thêm nữa, bọn ta đã diệt sạch lũ quỷ ở khu vực này năm ngoái. Dẫu sao, ta không muốn lại đặt con bé vào vòng nguy hiểm, và ta cũng không muốn bất kỳ tên quỷ khổng lồ mới nào phát hiện ra con bé. Nên bọn ta đưa con bé tới trường ở đây.”

“Cháu không hiểu. Tại sao lại ở đây? Cô còn cần cháu làm gì chứ?” Laurel không thấy có lý do gì để che giấu thái độ hoài nghi của mình. Cô từng thấy khu trại của Klea - khi bọn quỷ khổng lồ tới, cô chẳng thể nghĩ tới ai khác ít cần sự giúp đỡ hơn Klea.

“Hy vọng là không quá nhiều. Nhưng ta còn nhiều việc phải làm. Ta không thể mạo hiểm đưa con bé theo trong chuyến đi săn được. Nếu ta gửi nó đến nơi quá xa, con bé có thể bị bọn quỷ tấn công mà ta không biết. Nhưng nếu ta không gửi nó đủ xa thì những tên lọt lưới có thể tìm tới chỗ con bé sau đó. Cháu đã tự mình bắt năm tên quỷ khổng lồ năm ngoái, và Jeremiah Barnes là một trường hợp đặc biệt. Vì thế, ta nghĩ rằng cháu có thể giải quyết bất cứ... *yếu tố ma mãnh* nào có thể xuất hiện trong thị trấn. Và ta tin cháu là một người tốt bụng sẽ giúp ta để mắt tới con bé. Làm ơn đi mà?” Klea nói thêm, sau một chút suy nghĩ.

Klea ngụ ý về nhiều thứ hơn điều cô ta đang nói, nhưng Laurel không thể hình dung ra. Yuki ở đây để theo dõi Laurel chẳng? Hay Laurel đang để những nghi ngờ của Tamani làm mình hoang tưởng? Klea *từng* cứu mạng Laurel - những hai lần! Dẫu vậy, việc miễn cưỡng tin vào Klea khiến cô ngửa ngáy khó chịu. Cho dù trực giác phụ nữ mách bảo điều gì, cho dù câu chuyện đó thuyết phục thế nào, thì mọi từ ngữ thốt ra từ miệng cô ta đều là *dối trá*.

Lúc này, chẳng phải Klea đang cố tình tỏ vẻ bí ẩn sao? Có lẽ bởi vì đây là lần đầu tiên Laurel trông thấy Klea giữa thên thang ánh sáng ban ngày, hay bởi cô đang ở gần những thần tiên bảo vệ mình, hay chỉ vì giờ đây cô đã lớn và tự tin hơn. Nhưng dù là nguyên nhân gì, Laurel vẫn thấy như thế là đủ rồi. “Klea, tại sao cô không nói thẳng với cháu lý do thực sự cô ở đây?”

Câu này, kỳ lạ thay lại làm Yuki khê cười, dù chỉ một chút. Gương mặt Klea ngáy ra trong giây lát, rồi cô ta cũng cười. “Đó là điều ta muốn nói với cháu đấy, Laurel... cháu vẫn không tin ta, sau tất cả mọi thứ ta đã làm cho cháu. Và tại sao cháu lại như vậy? Cháu chẳng biết gì về ta. Sự cần trọng của cháu khiến ta rất tin tưởng cháu. Nhưng lúc này cháu phải tin ta, ít nhất đủ để giúp ta, vậy nên ta sẽ thẳng thắn với cháu.” Klea nhìn Yuki, lúc này đang ngó chăm chăm xuống lòng mình. Klea vươn người tới và hạ thấp giọng. “Chúng ta nghĩ bọn quỷ khổng lồ quan tâm đến Yuki bởi vì nó không thực sự... là *con người*.”

Đôi mắt Laurel mở lớn.

“Chúng ta cho rằng con bé là một nữ thần rừng,” Klea nói tiếp. “Điều đó khá hợp lý. Tuy nhiên con bé là vật mẫu đặc biệt mà bọn ta từng gặp. Chúng ta chắc chắn là nó không phải một loài động vật; con bé có tế bào thực vật. Dường như, nó nhận dưỡng chất từ đất và mặt trời, cả nhiều nguồn bên ngoài nữa. Con bé không thể hiện bất cứ khả năng siêu nhiên nào, như sức mạnh hay khả năng thuyết phục mà chúng ta thấy ở quỷ khổng lồ, nhưng quá trình trao đổi chất chính là điều kỳ diệu nho nhỏ. Ta thực sự cần cháu giúp để mắt tới con bé. Có thể mất vài tháng trước khi ta sắp xếp một ngôi nhà an toàn về lâu dài cho nó. Giờ đây ta hy vọng mình sẽ che giấu con bé thật kỹ, nhưng nếu không may thì cháu sẽ là kế hoạch dự phòng của ta.”

Laurel phải mất một giây mới hiểu. Cô quay lại phía Yuki và cô ấy cũng ngược nhìn cô. Đôi mắt màu xanh lục nhạt. Chúng giống như tấm gương phản chiếu đôi mắt Laurel. Đôi mắt của

Aaron. Của Katya. Và, sau cùng là đôi mắt của Tamani.
Đó là đôi mắt của loài tiên.

Laurel kéo cánh cửa khép lại và chẳng ước gì hơn là có thể quay ngược thời gian, để phớt lờ tiếng chuông cửa như lời đề nghị của David. Không phải việc im lặng có thể ngăn cản được Klea nhưng...

“Sao rồi?”

Laurel quay người, giật mình bởi âm điệu trong giọng nói của Tamani. Anh ấy đang đứng cạnh David ở phòng ngoài. Cả hai đều khoanh tay trước ngực.

“Anh ở đây từ lúc nào vậy?” Cô bối rối hỏi.

“Khoảng nửa giây trước khi em mở cửa,” David trả lời hộ Tamani.

“Cô ta muốn gì?” Tamani hỏi. Anh mím chặt môi và lắc đầu. “Anh không thể nghe rõ cô ta nói gì. Nhưng anh đoán chắc cô ta muốn ở ngoài đó là có mục đích - như thể cô ta biết anh ở đây vậy.”

Laurel lắc đầu. “Chỉ ở chỗ mái vòm thôi Tamani. Đó là nơi thông thường để ngồi và nói chuyện.”

Tamani không có vẻ bị thuyết phục cho lắm, nhưng anh cũng chẳng nhấn mạnh vào vấn đề. “Vậy chuyện gì đã diễn ra? Tại sao Yuki đi cùng cô ta chứ?”

“Yuki là ai vậy?” David hỏi.

“Cô gái đến từ Nhật Bản,” Tamani trả lời cộc cằn. “Học sinh trao đổi.”

Laurel nhìn anh ấy chằm chằm trong giây lát, tự hỏi liệu anh có biết chuyện đó hay không. Nhưng cô nhớ lại họ đã cùng nhau đi tham quan trường. Và hiển nhiên, thầy Robison đã giới thiệu. Mặt khác, anh ấy đã kể với cô nếu anh ấy biết - phải không nhỉ?

“Cô ấy là một tiên nữ,” Laurel nhẹ nhàng nói.

Cô có thể nghe thấy tiếng im lặng sừng sờ rung lên bên tai.

Tamani định cất lời, nhưng sau đó lại im lặng và khép miệng lại. Anh cười nhạt. “Đôi mắt đó. Anh nên nhận ra mới phải.” Từ thái độ nhăn nhó, Tamani đã nhanh chóng quắc mắt lên kiên quyết. “Vậy Klea biết về loài tiên - chúng ta phải thừa nhận việc cô ta đã biết về em rồi.”

“Em không chắc cô ta biết về loài tiên đâu,” Laurel chậm rãi đáp. “Cô ta gọi Yuki là nữ thần rừng.” Laurel ngồi lên chiếc ghế dài và ngay lập tức David ngồi xuống cùng, rồi cô thuật lại toàn bộ cuộc đối thoại trong khi Tamani đi lại quanh phòng. “Em không thích cô ta và cũng không tin cô ta, nhưng em nghĩ Klea thực sự không biết Yuki là loài gì đâu.”

Đến lúc này, Tamani đứng yên, những ngón tay anh tựa nhẹ lên khuôn miệng.

“Klea đã cứu mạng chúng ta. Thậm chí hai lần,” David lên tiếng. “Nhưng đưa một nàng tiên khác tới Del Norte có vẻ là sự trùng hợp khá lớn đấy.”

“Phải,” Laurel nói và cố gắng sắp xếp cảm xúc của mình. Một phần trong cô thấy vui mừng khôn xiết. Một nàng tiên khác, sống như con người vậy! Và không chỉ có vẻ bề ngoài, như Tamani, mà là được dưỡng dục từ bé bởi bố mẹ nuôi như cô. Phần nào đó trong Laurel muốn ôm ghì lấy Yuki và kéo cô ấy vào trong nhà, tra hỏi về cuộc sống cũng như kỹ thuật đối phó với mọi người hay hoạt động hằng ngày của cô ấy. Yuki ăn gì? Cô ấy đã từng nở hoa chưa? Tuy vậy, việc tiết lộ mọi điều với Yuki cũng có nghĩa là kể hết với Klea, và đó không phải điều Laurel muốn làm.

“Chúng ta biết gì về Yuki?” David hỏi rồi nhìn Tamani, đang đứng khoanh tay và lắc đầu.

“Cơ bản là không có gì. Nhưng cô ấy dính líu đến Klea, nên chúng ta không thể tin cô ấy được,” Tamani u ám nói.

“Nếu như Klea đang nói sự thật thì sao?” Cho dù cô không tin tưởng Klea nhưng Laurel vẫn hy vọng rằng trong trường hợp xấu nhất, Yuki chỉ là một con tốt vô tội. Cô không biết tại sao. Có thể chỉ là một khao khát bản năng để bảo vệ những người như cô. Và lại, cô ấy có vẻ quá nhút nhát và rụt rè. “Ý em là, nếu cô ấy ở đây để do thám thì tại sao lại tiết lộ hết về mình như vậy?”

“Có rất nhiều cách để làm gián điệp,” Tamani diu dàng đáp. “Yuki có thể là nghi binh, hoặc có thể đang núp bóng dưới vỏ bọc ngây thơ. Biết Yuki là một tiên nữ vẫn chưa quan trọng bằng việc biết cô ấy là *loài nào* đâu.”

“Phần lớn là tiên Mùa Xuân phải không?” David hỏi.

“Tất nhiên,” Tamani khẳng định. “Và một Ticer được con người bao bọc cũng có thể trở thành một đội quân đấy.”

David tái nhợt người nhưng Laurel đã lắc đầu phản đối. “Klea nói Yuki không có khả năng nào cả.”

“Klea có thể nói dối. Hoặc Yuki đang che giấu khả năng của mình với Klea.” Anh dừng lại, nhướn miệng cười. “Nếu vậy, có thể *Yuki* đang nói dối *Klea*. Sẽ có *chuyện* hay để xem đây.”

“Vậy tình huống tệ nhất là gì?” David hỏi. “Cô ấy Cắm dồ tôi hoặc Chelsea để tiết lộ bí mật của hai người chẳng?”

“Hoặc cô ta là một người Lấp lánh và đang có mặt tại đây ngay lúc này, vô hình, lắng nghe toàn bộ cuộc trò chuyện giữa chúng ta,” Tamani đáp.

“Các tiên Mùa Hạ có thể làm vậy sao?” Laurel hỏi.

“Một vài người,” Tamani nói. “Cô ấy không thể thực hiện mà không được huấn luyện. Nhưng anh đã nói với em rồi, anh biết vị trí của mọi tiên bên ngoài Avalon, nên anh đoán bất cứ điều gì cũng có khả năng xảy ra. Mà như chúng ta đã biết, Yuki cũng có thể là tiên Mùa Đông,” anh nhắm mắt và khẽ lắc đầu. Suy nghĩ đó khiến da dầy Laurel siết chặt lại. “Hoặc một tiên Mùa Thu.” Anh lưỡng lự, rồi vội vàng tiếp lời như thể sợ ai đó sẽ ngăn cản trước khi anh kịp thoát ra. “Cô ta có thể là người Pha trộn đã đầu độc bố em.”

Laurel cảm thấy như bị đánh vào bụng. Cô cố gắng thốt ra một tiếng ghen ngào, “Cái gì cơ?”

“Anh... anh...” Tamani lắp bắp nói. “Nghe này, vấn đề là cô ta có thể vô hại, hoặc vô cùng nguy hiểm. Nên chúng ta cần hành động mau lẹ,” Tamani nói, tránh câu hỏi của Laurel.

Nhưng Laurel không để anh thoát dễ dàng thế. “Ý anh là hai năm trước - khi ông bị ốm sao? Anh đã nói là do bọn quỷ khổng lồ mà.”

Tamani thở dài. “Việc đó *có thể* do bọn quỷ. Nhưng trong nhiều thế kỷ đối phó với chúng, bọn anh chưa từng thấy chúng dùng độc dược như vậy cả. Chúng thường cục súc và thô bạo... nhưng chúng không phải người Pha trộn. Nên khi cha em ốm...”

“Anh nghĩ một tiên Mùa Thu đã làm việc đó sao?” Laurel thất thần hỏi. Bỗng nhiên cảm giác kinh hãi ập đến trong cô.

“Đúng. Mà không. Bọn anh nghĩ *có thể*...”

“Vậy sao anh không kể cho em chứ?” Laurel cảm nhận được cơn giận đang dâng lên. Còn điều gì khác mà Tamani chưa kể nữa? Cô đã mong anh cho mình biết về vương quốc loài tiên, chứ không phải là giấu giếm cô như vậy! “Từ khi đó đến giờ, em đã tới Học viện những *hai lần*. Cơ bản đó là nơi các tiên Mùa Thu sống. Lẽ ra anh phải kể với em chứ!”

“Anh đã *cố gắng*,” Tamani phản kháng, “nhưng Shar đã ngăn anh lại. Và anh ấy đã đúng. Bọn anh đã điều tra. Ngoại trừ em, không một tiên Mùa Thu nào được qua cánh cổng mà không bị giám sát liên tục theo nhóm mười người. Bọn anh không để các tiên dễ dàng đi ngang qua Avalon đâu.”

“Anh đã cho phép em mà,” Laurel vẫn khẳng khái.

Tamani mỉm cười diu dàng và đượm buồn. “Vì em vô cùng đặc biệt.” Anh hắng giọng rồi tiếp tục nói. “Không ai lại muốn em tới Học viện cùng lòng nghi ngờ rằng mọi người Pha trộn em gặp đều đã cố gắng giết cha em. Đặc biệt là khi chắc chắn không phải là một trong số họ.”

Laurel ngẫm nghĩ về điều đó. Cô biết vài tiên Mùa Thu thành thực về thuốc độc cho động vật. Kể cả Mara, người vẫn đang nuôi dưỡng mối thù từ xưa với cô. “Nhưng giờ anh nghĩ Yuki có liên quan sao?” Cô hỏi và đẩy các suy nghĩ kia sang một bên để tập trung vào mối đe dọa đang hiện hữu trước mắt.

“Có lẽ thế. Ý anh là, nó gần như không thể xảy ra được. Cô ta còn quá trẻ. Và trên hết, Barnes có thể kháng lại thuốc độc của chúng ta, nên hẳn cũng có thể là tên quỷ khổng lồ có khả năng khác thường theo một cách nào đó. Tất cả những gì anh biết chắc chắn là Yuki không nên ở đây. Không một tiên nữ hoang dã nào được ở đây cả.”

“Đợi đã,” David nói rồi nghiêng về phía trước, đặt một tay lên chân Laurel. “Nếu Yuki đầu

độc cha em, thì Yuki từng làm việc cho Barnes - nhưng nếu Yuki đang làm việc cho Barnes thì tại sao bây giờ cô ta lại ở cùng Klea? Klea đã giết Barnes mà.”

“Có thể cô ta là tù nhân của Barnes và Klea đã cứu cô ta,” Laurel đáp.

Vậy tại sao Klea không kể cho em điều đó?” David hỏi. “Tại sao cô ta lại nói dối Yuki là một cô nhĩ cơ chứ?”

“Và chúng ta lại quay về việc Klea nói dối rồi,” Tamani nhăn mặt than vãn.

Sau một khoảng lặng dài, Laurel lắc đầu. “Suy đoán cũng chẳng đến đâu cả. Chúng ta không *biết* gì hết. Tất cả những điều ta biết chỉ là điều Klea đã kể cho em thôi.” Cô ngáp ngừng. “Điều em thực sự quan tâm là có nên đứng về phía Yuki trong toàn bộ câu chuyện này hay không cơ!”

“Không thể được,” Tamani liền phản đối.

Laurel tròn mắt giận dữ trước lời bác bỏ của anh. “Tại sao chứ?”

Tamani quan sát thay đổi trong biểu hiện của cô và hạ giọng xuống. “Anh nghĩ việc đó quá nguy hiểm,” anh dịu dàng đáp.

“Anh không thể Cám dỗ cô ta sao?” David hỏi.

“Khả năng này không có hiệu quả rõ rệt với loài tiên đâu,” Laurel đáp. Tuy nhiên cô từng bị dụ dỗ, trước khi cô biết mình là... có thể David đã đúng.

Tamani lắc đầu. “Việc đó thậm chí còn tệ hơn. Nếu cô ta đã biết về Cám dỗ thì không có hiệu quả đâu mà anh sẽ bị lộ thân phận mất. Anh không thể mạo hiểm cho đến khi chúng ta biết thêm điều gì đó.”

“Vậy chúng ta cần làm gì để biết nhiều hơn đây?” Laurel bực mình hỏi. Tình hình vô vọng này khiến cô thấy nghẹt thở. “Chúng ta không biết ai nói dối và ai nói thật. Có lẽ chẳng ai nói thật cả!”

“Anh nghĩ chúng ta cần gặp Jamison,” Tamani lên tiếng sau một hồi suy nghĩ.

Laurel gật đầu. “Em nghĩ đó là ý hay đấy,” cô chậm rãi đáp.

Tamani kéo thứ gì đó ra khỏi túi và bắt đầu gõ lên.

“Ồi Chúa ơi, đó là iPhone phải không?” Laurel hỏi, giọng cô vô tình cao vút và to hơn.

Tamani nhìn cô, mặt không hề biểu cảm. “Ừ, thì sao?”

“Anh ấy có một chiếc iPhone kìa,” Laurel nói với David. “Người lính tiên sống mà không cần nước sinh hoạt có một chiếc iPhone cơ đấy. Điều này... thật... tuyệt! Mọi người trên cả thế giới này đều có di động, ngoại trừ em. Tuyệt quá đi.” Bố mẹ cô vẫn khẳng định rằng di động là dành cho người lớn và sinh viên đại học. Đúng là quá tụt hậu so với thời đại.

“Nó là thứ thiết yếu để trao đổi thông tin mà,” Tamani chống chế. “Anh phải hòa nhập, con người đã tiến xa hơn so với loài tiên về mặt trao đổi thông tin. Với nó, bọn anh có thể gửi tin nhắn ngay tức thì. Một vài nút bấm và anh có thể nói chuyện với Shar! Thật đáng kinh ngạc!”

Laurel tròn mắt. “Em đã biết họ làm gì rồi.” Cô tạm ngừng và một cảm xúc đau đớn che phủ gương mặt cô. “Shar cũng có một chiếc sao?”

“Cứ cho là vậy đi,” Tamani chậm rãi đáp nhưng không trả lời câu hỏi của cô, “nó không hoạt động nhanh như khi con người dùng. Cơ thể của chúng ta không dẫn điện, nên đôi lúc anh phải chạm vào màn hình nhiều lần để nó hoạt động. Còn lại, anh không có gì phải phàn nàn cả.”

David cười chia buồn với Laurel. “Em muốn dùng điện thoại của anh lúc nào cũng được.”

Tamani cầu nhàu bằng những từ ngữ kỳ lạ. “Không trả lời.” Anh nhét điện thoại vào túi và đứng chống tay lên hông, cùng vẻ mặt trầm ngâm.

Laurel chăm chú quan sát anh, đôi vai căng ra và tư thế cao ngạo. Anh mới quay lại hai tuần mà mọi thứ trong cuộc sống của Laurel trở nên hỗn loạn.

Mớ hỗn độn quyến rũ.

Ít nhất lần này, anh có mặc áo phông. Cô húng hắng giọng và nhìn ra xa, kéo suy nghĩ trở về thực tại.

“Chúng ta phải đến mảnh đất,” Tamani lên tiếng, kéo một chùm chìa khóa ra khỏi túi. “Đi thôi.”

“Gì cơ? Đợi đã!” Laurel nói rồi lao tới vài bước và cô cảm thấy David đang làm y hệt bên cạnh cô.

“Chúng ta không thể tới mảnh đất vào tối nay được.”

“Tại sao không? Jamison cần biết chuyện này. Anh sẽ lái xe.”

Điều đó nghe thật điên rồ khi thốt ra khỏi miệng Tamani. “Bởi vì đã gần sáu giờ tối rồi. Bố mẹ em sẽ về sớm thôi và em còn làm bài tập nữa.”

Tamani trông khá bối rối. “Vậy thì sao?”

Laurel lắc đầu. “Tamani, em không thể đi. Em có nhiều việc phải làm ở đây. Anh đi đi. Anh không cần em. Hơn nữa,” cô nói thêm, liếc ra bầu trời màu tím bên ngoài, “sắp tối rồi. Toàn bộ điều này có thể khiến em gặp nguy hiểm và em thấy tốt hơn nếu tất cả chúng ta ở nhà tối nay sau hoàng hôn. Chính anh đã bảo em rằng bọn quỷ đang lảng vảng quanh đây mà,” cô nói thêm.

“Đó là lý do anh phải ở gần em đấy,” anh nài nỉ. “Đó là công việc của anh mà.”

“Và trường học là công việc *của em*,” Laurel nói. “Và giữ gia đình và bạn bè em an toàn. Dù sao, anh cũng có điện thoại. Hãy gọi lại cho Shar sau, bảo anh ấy cuối tuần này hẹn Jamison ra ngoài nói chuyện với chúng ta. Chúng ta đến trường nửa ngày thứ sáu, nên có thể đi sau đó. Hoặc thứ bảy, chúng ta có nhiều thời gian để trở về trước hoàng hôn hơn.”

Tamani nghiêng rằng và Laurel có thể nói rằng cho dù anh không thích điều cô sắp xếp thì anh biết nó vẫn có lý hơn việc lãng phí một giờ lái xe đến mảnh đất ngay khi mặt trời bắt đầu lặn. “Tốt thôi,” cuối cùng anh lên tiếng. “Nhưng chúng ta sẽ đi vào thứ sáu, không phải thứ bảy đâu.”

“*Sau khi tan trường nhé*,” Laurel nói.

“*Ngay sau khi tan trường.*”

“Thỏa thuận thế đi.”

Tamani gật đầu vẻ cam chịu. “David cũng nên về nhà thôi. Sắp hoàng hôn rồi.”

Anh vừa nói, vừa quay người hướng về phía cửa sau. Laurel lắng nghe tiếng cửa đóng, nhưng chẳng nghe thấy gì. Sau mấy giây, cô lén nhìn vào bếp nhưng anh không còn ở đó.

David nép đầu tựa vào cổ cô, hơi thở nóng hổi phả lên cánh xương đòn. Cô muốn níu anh gần hơn, chặt hơn nhưng cô biết rằng mình phải đợi. Cho dù Tamani tin rằng anh có thể kiểm soát mọi thứ thì Laurel vẫn muốn David được an toàn trong nhà anh lúc hoàng hôn.

“Anh nên về nhà đi,” cô thì thầm. “Em không muốn anh ở bên ngoài sau khi trời tối đâu.”

“Em không cần lo lắng quá nhiều về anh,” David nói.

Laurel lùi lại và nhìn thẳng vào anh. “Có, em phải làm thế,” cô dịu dàng lên tiếng. “Em sẽ làm gì nếu không có anh?” Đó không hẳn chỉ là một giả thuyết và cô cũng không muốn biết câu trả lời.

Tamani đóng cánh cửa thật khẽ, rồi lao về phía rừng cây trong yên lặng. Anh không có nhiều thời gian. Sau khi Laurel đã an toàn ở trong kia, anh phải đảm bảo David còn sống trở về nhà và đó là một phần công việc chẳng mấy thú vị của anh. Trong những ưu tiên cá nhân của Tamani thì việc giữ lấy mạng sống của chàng trai con người này không quan trọng lắm, tuy nhiên từ khi anh xếp hạnh phúc của Laurel lên vị trí thứ hai sau sự an toàn của cô thì David cũng nhờ đó mà được quan tâm.

Aaron tóm lấy cánh tay Tamani khi anh lao qua cái cây gần nhất. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?” anh ấy thì thầm.

“Chúng ta gặp rắc rối rồi,” Tamani trả lời dứt khoát.

Rắc rối là điều tối thiểu họ gặp phải lúc này. Khi không cần ra vẻ tự tin và mạnh mẽ trước mặt Laurel, Tamani gục xuống đất, lướt những ngón tay đan vào mái tóc mà anh vẫn chưa quen rằng nó rất ngắn, và để cho nỗi sợ tồi tệ nhất bộc phát ra ngoài. Rất nhiều lần, Tamani đã mong ông Jamison yêu cầu Laurel trở về Avalon vì sự an toàn của cô, nhưng ông vẫn khẳng định rằng chưa phải lúc và rằng Laurel nên trở về một cách tự nguyện.

“Một tiên nữ khác đã tới,” anh nói.

Aaron nhướn một bên lông mày. “Shar chẳng báo gì cả...”

“Cùng ả thợ săn. Không phải từ Avalon đâu.”

Giờ thì đôi lông mày của Aaron cùng cong lên. “Unseelie ư?”

“Không hẳn như vậy. Cô ta là một kiểu... tiên nữ hoang dã thôi.”

“Nhưng điều đó là không thể mà,” Aaron kêu lên, bước tới gần hơn, chống hai nắm tay lên hông.

“Tôi biết chứ,” Tamani đáp và nhìn về hướng ngôi nhà, quan sát hai hình bóng đang di chuyển quanh căn bếp trong ánh sáng nhạt nhòa của buổi chiều tà. Anh vừa tóm tắt lại chuyện viếng thăm cho Aaron, vừa thấy sợ hãi khi nghĩ tới tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

“Chúng ta sẽ phải làm gì?” Aaron hỏi.

“Tôi không biết nữa,” Tamani trả lời. “Chẳng hạn, thêm quân viện trợ.”

“Thêm nữa sao?” Aaron bắt đầu hoài nghi. “Với mức độ này, chúng ta sẽ có một nửa Avalon ở đây vào mùa đông đấy.”

“Cũng chẳng ích gì. Chúng ta cần ít nhất một đội theo dõi cô gái kia. Có thể là hai. Jamison đã hứa với tôi sẽ điều thêm lính nếu chúng ta cần, và tôi không muốn điều ai rời khỏi nhà Laurel cả.”

Tamani nhìn theo hướng âm thanh động cơ xe hơi đang nổ. Xe của David - nó có một tiếng tíc đặc biệt và đã trở nên quá quen thuộc với anh sau hai tuần vừa qua. Tới lúc đi rồi. Tamani đứng dậy, kéo chiếc điện thoại ra khỏi túi. Anh sẽ thử gọi Shar thêm lần nữa khi theo dấu David. Anh quay lại và đặt tay kia lên vai Aaron. “Tiên nữ này có thể sẽ phá hủy mọi điều chúng ta nguyện cống hiến, nên không thể bắt cô ta một cách dễ dàng đâu.”

Anh không đợi Aaron trả lời, mà ngay lập tức chạy hết tốc lực theo ánh đèn hậu của xe David.

Cho dù Yuki có nhiệm vụ gì đi nữa, thì dường như việc đó buộc cô ta phải tặng lờ Laurel bằng mọi giá.

Đầu tiên, Laurel nghĩ rằng chỉ đơn giản là Yuki xấu hổ, khi cố gắng tiếp cận cô ấy để thì thầm một lời xin lỗi vội vàng. Nhưng khi Laurel dừng lại mỉm cười với cô ấy trên hành lang thì Yuki đều giả vờ không chú ý. Đến ngày thứ năm, thì việc tìm kiếm Yuki đã trở thành một thách thức và những nỗ lực của Laurel khiến chính cô phải đau đầu. Laurel không muốn tới gặp Jamison trước khi tìm ra *điều gì đó* về Yuki nhưng nàng tiên hay lảng tránh này không cho cô một lựa chọn khác.

Vào sáng thứ sáu, Lúc Laurel tới, Tamani không ở trong lớp Chính quyền. Khi cô bắt đầu

cảm thấy lo lắng thì anh đã ngồi phịch xuống chiếc ghế ngay lúc hồi chuông cuối vang lên. Cô Harms không bắt lỗi đi muộn này mà chỉ nhướn một bên lông mày hăm dọa như muốn nói, *lần sau đấy*.

“Shar vẫn chưa trả lời,” Tamani thì thầm ngay khi cô Harms quay lưng để viết lên bảng.

Laurel bắn sang một ánh mắt lo âu. “Chưa hề sao?”

“Chưa một lần nào.” Anh gần như co rúm trong chỗ ngồi. “Có thể chẳng sao hết đâu,” anh nói thêm, nghe như đang cố thuyết phục bản thân. “Shar ghét cái điện thoại. Anh ấy không nghĩ chúng ta có thể sử dụng công nghệ của con người; và thường nói chúng ta luôn gặp rắc rối khi làm việc đó. Nên về nguyên tắc, anh ấy đủ bướng bỉnh để không trả lời cuộc gọi. Tuy nhiên việc này... có thể là chuyện gì đó đã xảy ra. Chúng ta sẽ vẫn đi hôm nay, phải không?”

“Vâng,” Laurel sốt sắng đáp. “Em đã kể với bố mẹ mọi chuyện. Chúng ta nên đi.”

“Tuyệt,” anh nói, nghe có vẻ bồn chồn hơn phần khích.

“Chúng ta sẽ vẫn gặp ông Jamison chứ?” Laurel hỏi.

Tamani ngáp ngừng và Laurel nhìn anh dò xét. “Anh không biết,” anh thú nhận. “Shar rất cương quyết với việc mở cổng - đặc biệt khi không được báo trước.”

“Chúng ta phải gặp ông Jamison,” Laurel thì thầm, cố nài nỉ. “Đó là điểm mấu chốt mà, phải không?”

Tamani nhìn cô với vẻ mặt xa lạ trong giây lát, khiến Laurel nghĩ rằng anh sẽ nổi điên với mình. “Đối với em, anh đoán vậy,” anh buồn rầu đáp, rồi quay lại phía trước, giận dữ viết nguệch ngoạc trong khi Laurel ghi chép bài. Laurel cố với tới anh, nhưng Tamani kiên quyết tránh xa cô. Cô đã nói gì sai chứ?

Ngay khi tiếng chuông reo lên, Tamani đứng dậy và nhanh chóng hướng ra cửa mà không thèm liếc lại một lần. Lúc anh vừa bước ra hành lang, Laurel đã nghe thấy tiếng cằn nhằn pha lẫn tiếng xô xát. Cô ngẩn cổ lên và thấy David với Tamani đang đứng giáp mặt nhau, hai quyển sách rơi xuống sàn bên chân họ.

“Xin lỗi,” David thì thầm. “Tôi đã không nhìn thấy anh.”

Tamani trừng trừng nhìn David, rồi anh chớp mắt nhìn xuống, vừa nhặt sách, vừa lẩm bẩm một lời xin lỗi, và đi lướt qua hành lang.

“Chuyện gì vậy?” Laurel hỏi khi cô cùng David rảo bước cạnh nhau trên hành lang.

“Tai nạn thôi mà,” David nói. “Chuông reo lên và anh ta lao ra chắn ngang. Anh không kịp tránh nữa.” Anh ngáp ngừng nói thêm, “Anh ta trông có vẻ không vui cho lắm.”

“Anh ấy nổi giận với em đấy,” Laurel nói, quan sát tấm lưng Tamani biến mất trong đám đông. “Em không biết tại sao nữa.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Laurel giải thích trong lúc họ tiến tới hai chiếc tủ sát cạnh nhau. Là học sinh năm cuối cũng có những đặc quyền riêng của nó.

“Có phải vì em không lo lắng cho Shar không?” Cô hỏi.

David ngáp ngừng. “Có thể,” anh thừa nhận. “Chẳng phải em sẽ nổi điên lên nếu anh ta không lo lắng cho anh? Hay Chelsea sao?”

“Đúng vậy, nhưng chuyện đó khác. Anh và Chelsea không giống Shar. Tamani không lo lắng cho anh bởi anh chẳng có ý nghĩa gì với anh ấy cả,” Laurel đáp, cảm thấy bức bối khó chịu mỗi khi nghĩ đến thái độ khinh miệt của Tamani đối với toàn bộ con người. “Em không lo lắng cho Shar bởi anh ta hoàn toàn có thể tự chăm lo cho bản thân. Đó là thái độ... tôn trọng.”

“Anh hiểu, nhưng nếu Tamani đang lo lắng,” David hạ thấp giọng nói, “em không nghĩ mình cũng nên thấy lo sao?”

Điều này có vẻ hợp lý và Laurel thấy những ác cảm trước đây của cô biến mất - trong chốc lát. “Anh nói đúng,” cô đáp. “Em nên xin lỗi anh ấy.”

“Được rồi, em sẽ có vô số dịp vào chiều nay mà,” David nói bằng giọng tưởng chừng như thoáng qua.

Laurel bật cười, giả vờ ngạc nhiên. “David, anh đang ghen à?”

“Không! Được rồi, ý của anh là, anh muốn được ở bên em chiều nay, nên vì thế, phải, anh đoán vậy.” Anh nhún vai. “Anh chỉ ước mình có thể đi cùng.” Anh dừng lại, rồi nhìn cô với vẻ hoàn toàn vô hại. “Anh có thể đợi trong xe mà.”

“Đây chắc chắn không phải ý hay đâu,” Laurel dịu dàng đáp, nhưng trong đầu cô đang nghĩ

về cuộc đối thoại với Tamani. “Bọn em đang cố gắng vào Avalon mà chưa thông báo trước. Anh đi cùng sẽ khiến họ gặp nguy hiểm đấy.”

“Được rồi.” David tạm ngừng lời, rồi hướng đầu tới gần cô hơn và thốt ra một lời thì thầm hết sức khó chịu. “Anh ước mình có thể qua cổng cùng em.”

Cổ họng cô siết chặt lại. Avalon là một thứ không bao giờ Laurel có thể chia sẻ với David. Và không phải chỉ vì các tiên sẽ chẳng bao giờ để anh bước qua cổng mà Laurel còn hơi lo lắng về cách David bị đối xử nếu anh được cho phép. “Em biết,” cô thì thầm, đưa tay chạm lên má anh.

“Anh sẽ rất nhớ em đấy,” anh nói.

Cô bật cười. “Em còn chưa đi mà!”

“Phải, nhưng em chuẩn bị vào lớp. Anh sẽ nhớ em cho đến khi hết tiết.”

Laurel liền vỗ vai trêu anh. “Anh ngờ nghệch quá.”

“Phải, nhưng anh yêu em.”

“Em cũng vậy,” Laurel đáp và nép mình trong vòng tay anh.

Khi lớp học cuối cùng kết thúc, Laurel đi thẳng tới bãi đậu xe vì biết rằng Tamani đang lo âu tới mức nào. Phải thừa nhận, cô hơi tò mò về loại xe anh đi. Và lẽ ra cô không nên ngạc nhiên khi thấy một chiếc mui trần. Lúc mở cửa và hạ thấp mui xe, Tamani vẫn chẳng nói gì.

Mấy phút đầu, Laurel chỉ đơn giản là bị lôi cuốn bởi trông thấy Tamani lái xe. Sự mới lạ khi nhìn thấy anh trong những hoàn cảnh đậm chất con người đã bắt đầu phai nhạt dần, tuy nhiên nó vẫn chưa mất hẳn.

Cuối cùng, lúc Tamani đưa xe lên đường cao tốc, Laurel quyết định phá vỡ bầu im lặng. “Em xin lỗi,” cô lên tiếng.

“Vì chuyện gì cơ?” Tamani trả lời, vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng.

“Vì không thấy anh đang nghiêm túc. Về Shar.”

“Được rồi,” Tamani thận trọng nói. “Anh đã cư xử thái quá.”

“Không đâu,” Laurel khẳng định. “Đáng lẽ em phải lắng nghe.”

Tamani im lặng.

Laurel ngồi yên, bối rối không biết nói gì tiếp.

“Nếu có chuyện gì xảy ra với anh ấy, anh không biết mình sẽ phải làm gì nữa,” cuối cùng Tamani cũng lên tiếng, lời nói của anh cứ thế tuôn ra.

Laurel không muốn xen ngang và làm anh im lặng trở lại nên cô chỉ gật đầu.

“Shar là... anh chắc rằng anh ấy giống một người anh trai, nếu anh biết điều đó là như thế nào.” Anh liếc qua cô trong giây lát trước khi quay mắt trở lại phía con đường. “Mọi thứ anh có lúc này đều mắc nợ anh ấy. Thậm chí theo nguyên tắc, anh còn chưa đủ tuổi để tham gia đội cảnh vệ nhưng Shar đã bảo lãnh cho anh và đào tạo anh thành một người lính thực thụ.” Sau cùng, Tamani mỉm cười. “Anh ấy đã giúp anh gặp lại em đấy.”

“Anh ấy sẽ ổn thôi,” Laurel đáp, cố gắng nói bằng giọng chắc chắn hơn là tùy tiện. “Từ mọi điều anh từng kể và mọi điều em biết về Shar, anh ấy thật đáng ngưỡng mộ. Em chắc mọi chuyện ổn cả thôi.”

“Anh cũng hy vọng thế,” Tamani đáp, tăng tốc nhanh hơn.

Laurel quay ra quan sát con đường, nhưng cô có thể thấy Tamani đang liếc trộm mình. “Anh chẳng mấy khi nói chuyện với em ở trường cả,” sau mấy phút, Laurel lên tiếng trong khi Tamani giảm tốc độ để chuyển làn đường, vượt một đoàn xe RV. Cô thấy thật bất ngờ với cách anh sử dụng hộp số truyền động bằng tay và đang chuyển cần số thuần thục hơn cả cô hồi mới học lái.

Tamani nhún vai. “Thôi nào, chúng ta không cần biết nhiều về nhau, nhớ chứ?”

“Phải, nhưng anh đã nói chuyện với em trong lớp Chính quyền. Ít nhất, anh có thể vẫy tay trên hành lang mà.”

Tamani thoáng liếc nhìn cô. “Anh không chắc đó là ý kiến hay đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Yuki. Klea. Bọn quý. Em hãy chọn đi.” Anh tạm ngừng. “Anh cũng lo về việc có quá nhiều tiên tập trung một chỗ. Anh cũng muốn thế,” anh nói thêm và mỉm cười, “nhưng anh không nghĩ đó là ý hay đâu.”

“Ồ, hiển nhiên rồi!” Laurel đáp, giả vờ vui vẻ. “Thay vào đó, chúng ta nên che giấu mối quan hệ này và rồi mọi người thấy ta lái xe loanh quanh cùng nhau, họ sẽ nghĩ em đang lừa dối bạn

traì mình. Điều đó thì tốt hơn nhiều đấy. Tại sao em không nghĩ ra nhỉ?" Cô liếc qua anh. "Hãy tin em, trong một thị trấn nhỏ, vụ tai tiếng còn lôi kéo nhiều sự chú ý hơn là nhóm người theo chủ nghĩa ăn chay đấy!"

"Em muốn anh làm gì?" Tamani hỏi.

Laurel suy nghĩ giây lát rồi đáp lời. "Vẫy tay trên hành lang. Chào hỏi nhau. Đừng phớt lờ em trong lớp Diễn thuyết nữa. Trong vài tuần tới, mọi người sẽ thấy bình thường thôi. Thậm chí cả Yuki hay Klea, giả sử họ có quan tâm."

Tamani cười toe toét. "Em không nghĩ mình thông minh ư?"

"Em không nghĩ vậy," Laurel đáp và cười lớn, rồi nghiêng đầu ra ngoài một chút để cơn gió đùa nghịch mái tóc vàng dài của cô và thổi bay chúng ra sau. "Em biết vậy." Ngừng một lúc, cô nói thêm, "Anh cũng có thể kết bạn với David." Cô liếc nhìn Tamani bởi anh chẳng nói gì. Anh đang cau mày. "Hai người có rất nhiều điểm chung và tất cả chúng ta sẽ chơi cùng nhau."

Anh lắc đầu. "Không được đâu."

"Tại sao không chứ? David là người tốt. Và sẽ tốt hơn cho anh nếu có bạn bè là con người," cô nói, thầm ám chỉ về nguồn gốc của vấn đề mà cô đang nghi ngờ.

"Không phải vậy," Tamani đáp, một tay mơ hồ ra dấu.

"Vậy thì tại sao?" Laurel khiêu khích.

"Anh chỉ không muốn đến gần chàng trai mà anh đang muốn cướp bạn gái của cậu ta đâu," anh thẳng thừng đáp, mà không nhìn cô.

Laurel yên lặng quay ra nhìn đăm đăm về phía cửa sổ trong suốt quãng đường còn lại.

Khi họ tới khu đất, Tamani quay sang cô. “Ở yên đây,” anh nói, đôi mắt lướt về hướng rừng cây. “Chờ tới lúc ta biết mọi thứ đều an toàn,” anh nói thêm. Laurel cảm thấy tủi thân vì sau cùng anh đã được đào tạo để chiến đấu còn cô thì không. Anh mở chốt dây an toàn và nhảy ra khỏi mui xe mà không buồn mở cửa.

Lúc anh tới gần chỗ bóng cây thì có ai đó từ bên phải Tamani nhảy tới và xô ngã anh. Lúc đầu, Laurel không thể nhận ra cái bóng lơ mờ đã đẩy ngã Tamani, nhưng ngay khi cô nhận ra đó là Shar, cô mở cửa và vội vàng lao tới chỗ họ.

Hai chàng lính đang vật lộn trên đất, hai cánh tay Tamani bị vặn siết ra sau trong khi đôi chân anh lại quặp quanh chỗ thắt lưng của Shar, đè anh ta xuống nền đất. Nỗ lực vật lộn để thoát ra của người kia càng trở nên tuyệt vọng. Laurel khoanh tay và cười ngoác đến mang tai, theo dõi hai chàng tiên cầu nhàu bằng ngôn ngữ Gaelic cùng những lời chửi thề lạ lùng của loài tiên.

“Đồ mồm cây thối đầu! Làm tôi lo lắng.”

“Tên lính gác ẻo lả, chẳng đề phòng gì cả.”

Cuối cùng, Tamani ra hiệu thỏa ước ngừng chiến, rồi họ đứng dậy, phủi bụi khỏi quần áo và rũ lá cây vương trên tóc. Laurel thấy tóc của Shar giống như Tamani, không còn màu xanh lá cây ở chân tóc nữa. Hình như Tamani không phải là người duy nhất thay đổi thực đơn của mình.

“Tại sao anh không trả lời điện thoại của tôi hả? Tôi đã gọi cho anh cả tuần đấy!”

Laurel đưa tay che miệng cười khi cô nghe thấy Tamani nhấn trọng âm từng từ một. Shar cho tay vào một bao nhỏ trên thắt lưng và kéo ra chiếc iPhone giống như khi mẹ của Laurel dự trữ đồng thức ăn thừa đến mốc meo ở sâu trong tủ lạnh. “Tôi chẳng làm được gì với thứ hỏng hóc này cả,” Shar nói. “Phân nửa lần cậu gọi, tôi không thấy nó rung cho đến khi không kịp bắt máy, và thậm chí nếu biết thì khi tôi đặt nó lên tai cũng chẳng nghe thấy gì nữa.”

“Anh có kéo thanh trượt không?” Tamani hỏi.

“Thanh nào cơ? Nó nhẵn như lá nhựa ruồi ấy,” Shar đáp, nhìn vào chiếc điện thoại mà Laurel thấy anh đang cầm ngược. “Cậu bảo tôi chỉ cần cầm nó lên và nói chuyện. Tôi chỉ làm vậy thôi.”

Tamani thở dài, rồi nắm tay thụi lên vai Shar. Thậm chí Shar còn không di chuyển, hướng chỉ là nao núng. “Chẳng có gì phải nhớ hết! Ngay trên màn hình đã nói những gì anh phải làm rồi. Thử lại lần nữa đi,” Tamani nói, cho tay vào túi.

“Chẳng cần đâu,” Shar dăm chiêu nói, đôi mắt anh nhanh chóng hướng tới Laurel. “Tôi có thể nghe hai người nói lúc này.” Anh quay người và đi xuôi xuống đường mòn. “Tốt nhất là đi thôi. Chúng ta đã may mắn không thấy quỷ khổng lồ trong sáu tháng trời, nhưng có thể có một con quỷ đang lang thang quanh đây trong khi chúng ta đứng ngoài vùng đất trống và trở mắt nhìn vào cái vật vớ vẩn này của con người.”

Tamani đứng yên vài giây, cầm điện thoại trong tay, rồi nhét tay vào túi và lê bước sau Shar, anh nhún vai nhìn lại để chắc chắn Laurel đang đi theo. Nhưng Laurel có thể thấy vẻ nhẹ nhõm trong mắt anh.

Sau khi vào rừng độ mười bước chân, Shar đột nhiên dừng lại. “Vậy tại sao cả hai tới đây?” Anh hỏi, khuôn mặt tỏ thái độ vô cùng nghiêm trọng chứ không còn vui tươi như lúc trước nữa. “Kế hoạch không cho phép anh quay lại và lộ diện thế này đâu. Anh phải tiếp tục vị trí của mình trong thế giới con người chứ!”

Tamani cũng nghiêm túc hơn. “Tình hình đã thay đổi. Ả thợ săn đã đưa một tiên nữ vào trường của Laurel.”

Lông mày Shar cau lại, quả là một phản ứng lớn từ anh ấy. “Ả thợ săn quay lại sao?”

Tamani gật đầu.

“Và cô ta đi cùng một tiên nữ. Chuyện này sao có thể xảy ra được?”

“Tôi không biết. Cứ cho là người của Klea đã tìm thấy cô ta ở Nhật, được con người nuôi dưỡng. Chúng ta không biết cô ta có khả năng gì cả.” Đôi mắt Tamani liếc sang Laurel. “Tôi đã kể với Laurel về vụ thuốc độc. Tiên nữ hoang dã đó - Yuki - có vẻ quá trẻ để làm được thứ như vậy, nhưng ai mà biết chắc được?”

Mắt Shar nheo lại. “Cô ta khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Dưới ba mươi. Trên mười tuổi. Anh biết đấy không thể nói chắc được. Tuy nhiên quan sát hành vi của cô ta, tôi đoán cô ta *có thể* hơn kém Laurel một hay hai tuổi gì đó thôi.”

Laurel còn không nghĩ về việc này. Cô biết tuổi của tiên khác với con người, nhưng sự khác biệt thể hiện rõ ràng nhất ở các tiên rất trẻ - như cháu gái Tamani, Rowen - còn những tiên trung tuổi có thể có cả một thế kỷ trong hình dáng con người ở thời kỳ hoàng kim của cuộc đời. Yuki có vẻ không thích hợp ở Del Norte, tuy vậy điều đó cũng cho biết ít ra cô ta phải ngang tuổi với các bạn cùng lớp.

Shar cau mày trầm ngâm, nhưng không hỏi thêm gì nữa.

“Giờ đây khi đã biết phần thịt cây đáng thương của anh chưa bị giày xéo đến chết dưới gót giày con quỷ nào đó thì chúng tôi cần gặp Jamison,” Tamanin nói. “Ông ấy sẽ biết phải làm gì.”

“Chúng ta không được mời riêng Jamison đâu Tam. Cậu biết vậy mà,” Shar thẳng thừng đáp.

“Shar, việc này rất quan trọng.”

Shar bước tới gần Tamani, lời anh ấy nói quá khê khiến Laurel gần như không nghe thấy. “Lần cuối tôi yêu cầu sự có mặt của một tiên Mùa Đông là để cứu mạng cậu. Tôi đã chứng kiến nhiều tiên khác chết đi, Avalon đáng lẽ có thể cứu mạng họ bởi vì tôi biết mình không thể đặt gia đình vào vòng nguy hiểm. Chúng ta không gọi tiên Mùa Đông chỉ để trò chuyện đâu.” Anh ngập ngừng. “Tôi sẽ gửi một lời thỉnh cầu. Khi họ trả lời, tôi sẽ cho cậu biết. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm.”

Khuôn mặt Tamani cúi xuống thấp. “Tôi đã nghĩ...”

“Cậu *không* suy nghĩ,” Shar lạnh lùng nói khiến Tamani ngừng lại. Shar chỉ trích bằng vẻ mặt cau có nhưng sau một lát, anh thở dài, và nét mặt cũng dịu dần. “Và một phần là lỗi của tôi. Nếu tôi có thể nói với cậu qua cái thứ lỗ bích này thì cậu đã không quá lo lắng và tôi đã có thể gửi yêu cầu từ mấy ngày trước rồi. Tôi xin lỗi.” Anh đặt một tay lên cánh tay Tamani. “Đây là vấn đề vô cùng quan trọng, nhưng đừng quên cậu là ai. Cậu là một lính gác, là một tiên Mùa Xuân. Ngay cả khi cậu thông báo tin quan trọng này nó cũng chẳng thay đổi được gì.”

Tamani nghiêm nghị gật đầu mà không lên tiếng.

Laurel đứng yên lặng, nhìn chằm chằm hai tiên nam bằng vẻ hoài nghi. Mặc dù cô đã quá quyết với Tamani rằng mình cũng muốn Shar được an toàn, nhưng cô đến để gặp Jamison.

Và cô sẽ không đi mà chưa đạt được mục đích.

Laurel bướng bỉnh ngẩng cao đầu và quay sang, tiến vào khu rừng thật nhanh nhưng không bỏ chạy.

“Laurel!” Tamani ngay lập tức gọi với theo. “Em đi đâu vậy?”

“Em tới Avalon,” cô đáp, cố giữ giọng nói thật vững vàng.

“Laurel, dừng lại!” Tamani kêu lên và tóm lấy cánh tay cô.

Laurel kéo tay mình khỏi cái nắm siết của anh, sức mạnh trong mỗi ngón tay anh đang ép vào da cô. “Đừng cố gắng ngăn em!” Cô lớn tiếng. “Anh không có quyền!” Cô chẳng buồn dừng lại để nhìn anh mà vẫn tiếp tục đi. Khi cô bước tới, vài tiên nam lại gần con đường và nâng giáo lên, nhưng ngay khi nhận ra cô, họ liền thu lại.

Lúc cô tới chỗ cái cây nguy trang của cánh cổng, nó đang được năm người lính gác vũ trang đầy mình canh giữ. Cô hít một hơi thật sâu và thầm nhắc nhở bản thân, cho dù họ có làm gì chẳng nữa thì những chiến binh này sẽ không bao giờ thực sự làm hại cô, rồi Laurel hướng tới người gần nhất. “Tôi là Laurel Sewell, tiên Mùa Thu Học việc, mầm cây trong thế giới con người. Tôi có công chuyện với Jamison, tiên Mùa Đông, người cố vấn của Nữ hoàng Marion và tôi yêu cầu được vào Avalon.”

Những người lính gác bị bất ngờ, vội gập người kính cẩn và đánh mắt hỏi ý kiến Shar khi anh ấy bước tới và cũng cúi người chào. Cảm giác tội lỗi dâng lên trong lồng ngực Laurel, nhưng cô cố nén nó xuống.

“Tất nhiên,” Shar nhẹ nhàng đáp. “Tôi sẽ thông báo ngay. Tuy nhiên, các tiên Mùa Đông sẽ

quyết định có mở cổng hay không.”

“Tôi biết rồi,” Laurel đáp, thấy tư hào vì giọng mình không run rẩy.

Shar cúi người lần nữa, nhưng không nhìn vào mắt cô. Anh ấy đi vòng sang mặt bên cái cây và Laurel ước rằng mình có thể đi theo để xem anh ấy làm gì - cách anh ấy liên lạc với Avalon. Nhưng việc đi theo có thể hủy hoại quyền năng của thứ ảo giác mà cô đã thừa nhận và đang cố gắng làm việc thật xuất sắc để duy trì nó. Vậy nên cô quay đi và tỏ vẻ buồn chán trong khi nhiều phút đồng hồ im lặng trôi qua.

Cuối cùng, sau khoảng thời gian rất dài, Shar hiện ra từ sau cái cây. “Họ đang cử người đến,” giọng anh nói có vẻ bức tức. Laurel cố gắng nhìn vào mắt anh, nhưng cho dù có nâng cằm cao và đầy kiêu hãnh như cô thì anh vẫn không nhận lấy ánh nhìn chăm chú đó.

“Tốt,” cô đáp, như thể mình không ngạc nhiên chút ít nào. “Tôi sẽ cần người đồng hành, ừm, người bảo vệ.” Rồi cô ra dấu cho Tamani bằng một cái hất đầu nhẹ. Cô đã định thử dùng từ ngữ Gaelic như Tamani thường dùng để nhắc đến bản thân anh, nhưng Laurel không tin rằng mình sẽ nói đúng.

“Tất nhiên,” Shar đáp, mắt vẫn dán chặt xuống đất. “Sự an toàn của cô là ưu tiên hàng đầu của chúng tôi. Lính gác, mười hai người đầu tiên lên phía trước,” anh ra lệnh.

Laurel cảm thấy khá hơn khi nhìn Tamani chuẩn bị tiến tới, nhưng ngay lập tức, anh lại chôn chân xuống đất.

Mười hai người lính gác đi thành hàng qua một cái hốc lớn trên cây, mỗi người đặt một tay lên cái hốc đó. Laurel đau buồn nhớ lại hình ảnh Shar nâng cánh tay gần như mất hết sinh lực của Tamani lên đó khi cô mang anh trở lại - thoi thóp - sau phát đạn của Barnes.

Cô cố gắng tỏ vẻ bình thản khi cái cây biến đổi trước mắt và một luồng sáng lóe lên, nó đã biến thành cánh cổng có các chấn song bằng vàng bảo vệ vương quốc loài tiên của Avalon. Bên kia cánh cổng, Laurel chỉ thấy một màn đen. Jamison vẫn chưa đến. Rồi, thật chậm, như mặt trời dần hé ra sau đám mây, những ngón tay nhỏ xuất hiện và nắm lấy các chấn song. Lát sau, cánh cửa mở dần ra và ánh sáng tràn tới lấp đầy khoảng không mà mới lát trước chỉ có màn đen bao trùm.

Một bé gái mới chững mười hai tuổi - *nếu cô bé là con người*, Laurel thầm nghĩ, tiên nữ trẻ này chắc đã mười bốn hay mười lăm tuổi - đứng trên lối vào, trông nhỏ bé hơn trước chiều cao của cánh cổng nguy nga. Đó là Yasmine, người bảo vệ của Jamison. Laurel nhìn xuống và cúi đầu kính cẩn. Nhập vai diễn này có nghĩa là đặt mình vào mọi khía cạnh của nó. Cô đứng thẳng người dậy rồi liếc ra sau.

Và gần như mất hết can đảm.

Cô ghét phải trông thấy Tamani hành xử như một tiên Mùa Xuân. Hai tay anh vòng ra sau lưng và đôi mắt nhìn xuống. Đôi vai hơi đưa ra trước nên trông anh rất nhỏ bé mặc dù anh cao hơn Laurel gần mười lăm phân. Cô nuốt cục nghẹn trong cổ họng và lên tiếng, “Đi nào,” bằng âm điệu oai vệ nhất có thể, rồi bước tới.

Tiên nữ Mùa Đông trẻ tuổi mỉm cười với Laurel. “Thật vui được gặp lại cô,” Yasmine nói bằng chất giọng ngọt ngào. Ánh mắt cô bé đưa ra sau, hướng tới Tamani và cô mỉm cười. “Cả Tamani nữa. Thật hân hạnh.”

Khuôn mặt Tamani trải ra cùng một nụ cười hết sức chân thành, và điều đó làm Laurel thấy đau nhói trong tim. Tuy nhiên anh lại cúi đầu vào khoảnh khắc mắt họ gặp nhau, Laurel nhìn ra xa. Cô không thể chịu nổi khi chứng kiến kiểu hành lễ như vậy của Tamani. Một Tamani kiêu hãnh và mạnh mẽ.

Yasmine bước ra sau và ra hiệu cho hai người tiến lên. Laurel cùng Tamani đi ngang qua cô bé, nhưng thay vì đi theo, Yasmine lại chào những người khác. Laurel quay lại, quan sát Shar bước tới và cúi người để trình diện.

“Gì vậy đội trưởng?” Yasmin hỏi.

“Nếu tôi có thể, cho tới lúc người ở đây, tôi có thể sử dụng cánh cổng Hokkaido không ạ? Tôi sẽ sẵn sàng và đợi người quay lại cùng quý cô đây.”

“Tất nhiên rồi,” Yasmine đáp.

Shar chạy qua cánh cổng và Laurel thấy nó đóng sau lưng anh ấy, bóng đen khuất dần qua phía sau song sắt.

“Sẽ mất một lúc để các lính canh ở Hokkaido chuẩn bị mở cửa ạ,” một lính gác nhỏ bé với

mái tóc đen cúi người thưa với Yasmine. Yasmine chỉ gật đầu trong lúc các lính gác phía Avalon vây quanh cánh cổng hướng đông. Laurel chưa từng nhìn thấy cánh cổng nào khác mở ra cả.

“Anh sẽ gặp bà ấy, phải không?” Tamani thì thầm với Shar.

Anh đáp lại bằng một ánh mắt sắc lạnh.

“Đừng làm vậy, Shar,” Tamani nói. “Anh vẫn luôn buồn phiền trong nhiều tuần sau đó. Chúng tôi không cho phép điều đó xảy ra lúc này. Chúng tôi cần anh tập trung.”

“Vì tiên nữ mới nên tôi tới gặp bà ấy thôi.” Shar nghiêm túc nói. Anh dừng lại và đôi mắt hướng tới Laurel. “Nếu tiên nữ mới này được nuôi dạy như con người ở Nhật Bản thì sự xuất hiện của cô ta có thể là dấu hiệu của hoạt động của người Quyển rũ. Và nếu thực sự như vậy, họ có thể biết điều gì đó. Dù muốn hay không thì họ có kiến thức và kinh nghiệm hơn chúng ta. Tôi sẽ làm mọi việc để bảo vệ Avalon, Tam ạ. Đặc biệt nếu...” Giọng anh kéo dài ra. “Chỉ trong trường hợp này,” anh thì thầm.

“Shar,” Tamani mở miệng. Rồi anh bặm chặt môi và gật đầu.

“Đội trưởng?” Giọng nói mượt như lụa của Yasmine xen ngang cuộc trò chuyện của hai người.

“Tất nhiên ạ,” Shar đáp và quay đi.

Các lính gác xếp thành hình vòng cung bên kia cánh cổng mà Yasmine đang giữ để mở ra. Họ trông gần giống nhóm người luôn đón chào Laurel, ngoại trừ việc họ mang áo dài tay và quần ống túm nặng nề, cái nhìn thật mới mẻ về loài tiên. Một cơn gió lạnh buốt tràn qua cánh cổng, đủ buốt giá khiến Laurel thở hổn hển. Cô nhìn theo Shar, nhưng anh đã sẵn sàng bước tới và kéo cái áo choàng không tay lưng thụng ra khỏi túi. Sau đó, anh ra đi và cánh cổng khép lại sau lưng.

“Lối này,” Yasmine lên tiếng, hướng lên con đường mòn quanh co dẫn ra khỏi khu vườn với các bức tường bao quanh. Nửa tá lính bảo vệ, vận đồ màu xanh dương, rào bước xung quanh họ - các *Am fear-faire* của Yasmine, những người giám hộ của tiên nữ trẻ và gần như là những người đồng hành kiên định. Chính bởi sự cô độc này mà Laurel không muốn là tiên Mùa Đông, cho dù họ có quyền lực tới mức nào. Cô vẫn coi trọng chút riêng tư mà mình đang có hơn.

Họ đi bộ trong im lặng, vượt qua các bức tường đá, rào quanh mấy cánh cổng và tiến vào trong nơi lộng lẫy trần thế của Avalon. Laurel dừng lại một chút để tận hưởng bầu không khí ngọt ngào của hòn đảo. Sự hoàn hảo tuyệt đối của thiên nhiên trong Avalon đủ để bất kỳ ai trông thấy đều phải nghẹt thở. Buổi tối đang dần buông và hoàng hôn sáng chói đang hiện lên nơi chân trời phía tây. “Ta rất tiếc vì Jamison không thể tự mình tới và chào đón cô,” Yasmine nói với Laurel, “tuy nhiên ông ấy nhờ ta đưa hai người tới.”

“Ông ấy đang ở đâu vậy?” Laurel hỏi. Cô không định quấy rầy Jamison khi ông đang dang dở những công việc quan trọng.

“Tại Cung điện Mùa Đông,” Yasmine thần nhiên đáp.

Laurel dừng lại và nhìn lên đồi, nơi có thể trông thấy những ngọn tháp đổ nát bằng cẩm thạch trắng của Cung điện Mùa Đông. Cô thoáng liếc nhìn Tamani ở phía sau. Anh đang nhìn chăm chăm xuống mặt đất, nhưng hai bàn tay siết chặt phía trước khá run rẩy, quả thực suy nghĩ tiến vào nơi tôn nghiêm của các tiên Mùa Đông làm cho anh hoảng sợ hơn cả cô.

7

Laurel ngược nhìn cung điện Mùa Đông khi họ tiến tới trên con đường dốc đứng đột ngột. Từ đằng xa, cô đã thấy những dây nho xanh chống đỡ phần lớn cấu trúc của tòa nhà, nhưng khi đến gần hơn, cô có thể nhìn rõ những mầm non bé xíu mọc ra từ thân dây nho, đan kết vào tảng đá trắng long lanh, bao bọc lấy lâu đài. Laurel chưa bao giờ trông thấy tòa nhà nào *sống*

động đến vậy!

Tại đỉnh dốc, họ bước vào một lối đi có mái vòm lớn màu trắng. Mỗi bên đều trải dài những đồng đồ nát hoang tàn mà một thời từng là các bức tường tráng lệ. Lúc tất cả bước vào sâu trong, Laurel thấy bao quanh mình là rất nhiều tàn tích. Các di vật bị vỡ vụn - từ những bức tượng, đài phun nước cho tới nhiều đoạn tường đã bị hủy hoại - nhô lên một cách vô lý trên bãi cỏ được tĩa tót tuyệt đẹp. Cô chưa từng thấy nơi nào trên toàn cõi Avalon trong tình trạng hư hỏng như vậy. Mọi thứ tại Học viện đều được sửa chữa ngay khi có đồ vỡ, mọi kết cấu đều được bảo trì kỹ càng. Bất cứ nơi nào cô từng đến thăm trong Avalon này cũng đều như vậy cả - ngoại trừ Cung điện. Laurel không thể hình dung được tại sao nữa.

Đầu vậy, trong cung điện, các tiên vận đồng phục màu trắng cứng nhắc vẫn đang hồi hải làm việc, đánh bóng mọi bề mặt và tưới nước hàng trăm cái cây trồng trong những cái bình được làm tay rất tỉ mỉ. Cung điện tạo một cảm giác xa hoa cũng như vẻ gọn gàng thân thuộc, giống như khi Laurel ở Học viện vậy. Cô và Tamani theo Yasmine tới chân một cầu thang rộng lớn. Họ càng bước tới thì không gian càng yên ắng hơn. Đầu tiên, Laurel chỉ nghĩ rằng đây là do độ vang âm thanh mang lại, nhưng ngay khi họ lên tới nửa cầu thang, toàn bộ căn phòng im phăng phắc.

Laurel bao dạn liếc mắt qua vai. Tamani theo ngay sau cô, tuy nhiên hai bàn tay từng run rẩy rất khê lúc trước giờ đây đang siết chặt vào nhau, Laurel có cảm giác như anh đang tự làm đau chính mình. Các vị tiên phục vụ dưới sàn đang nhìn họ chăm chăm, các máy hút bụi và can tưới nước đều được giữ lỏng lẻo trong những bàn tay bất động. Thậm chí các Am fear-faire cũng dừng lại dưới chân cầu thang, khi Yasmine bắt đầu đi lên.

“Chúng ta sẽ tới những căn phòng phía trên của Cung điện Mùa Đông,” Tamani thì thầm khe khẽ, giọng đầy căng thẳng. “Không một ai được lên các căn phòng phía trên. Ý anh là, ngoại trừ các tiên Mùa Đông.”

Laurel ngược nhìn đầu cầu thang. Thay vì không gian mở vào một tiền sảnh rộng như cô mong đợi thì họ dừng lại trước bộ cửa hai cánh khổng lồ, treo dày đặc các dây nhỏ được mạ vàng một cách nặng nề. Laurel chưa từng trông thấy những cánh cửa lớn như vậy. Chúng có vẻ quá to và nặng so với sức của Yasmine.

Tuy nhiên, tiên nữ trẻ tuổi không hề dừng lại, mà vớ tay lên chúng. Cô giơ cao hai bàn tay phía trước mặt, lòng bàn tay hướng ra ngoài và thực hiện một động tác đẩy nhẹ nhàng hướng về hai cánh cửa như không thực sự chạm vào. Cử động của cô ấy có tác động hữu hình, như thể có thứ gì đó trong không khí đã đẩy ngược trở lại phía cô bé và dần dần, tiếng cây cỏ sột soạt vang lên, cánh cửa dần trượt mở, chỉ đủ rộng cho từng người đi qua.

Yasmine điềm tĩnh nhìn lại phía Laurel và chờ đợi. Sau thoáng ngập ngừng, Laurel nhẹ nhàng bước qua cửa, còn Tamani thì miễn cưỡng theo sau.

Cảm giác giống như lúc đi bộ dưới tán Cây Thế Giới. Bầu không khí chứa đầy pháp thuật và quyền năng.

“Chúng ta thường không cho phép các tiên khác vào trong phòng lớn phía trên này,” Yasmine điềm nhiên nói, “nhưng Jamison cảm thấy có điều gì đó khiến hậu duệ của chúng ta phải đến đây nên đã yêu cầu một cuộc gặp riêng tư mà chỉ các phòng phía trên cao này mới có thể đảm bảo được.”

Laurel bắt đầu thấy hối hận về tính hấp tấp và những yêu cầu bốc đồng của mình. Cô tự hỏi ông Jamison sẽ làm gì khi phát hiện lý do họ tới đây. Một tiên nữ hoang dã ở trường của Laurel có xứng đáng với toàn bộ mối quan tâm này không?

“Ông ấy đang quay lại đây,” Yasmine lên tiếng, rồi vẫy tay ra hiệu cho họ đi qua một căn phòng giống như hang động được phối màu trắng và vàng. Nhiều món đồ trộn lẫn với nhau theo chủ nghĩa chiết trung, trưng bày trên đỉnh dây cột thạch cao - một bức tranh nhỏ, một vương miện nam ngọc trai và một chiếc cốc bạc sáng bóng. Laurel liếc mắt nhìn một cây đàn luyt cán dài được làm bằng gỗ tối màu. Cô nghiêng đầu sang bên, rồi bước ra khỏi tấm thảm màu xanh sẫm để đi ngang qua phòng và hướng tới cây đàn, như đang tuân theo một lực kéo mà không cần thắc mắc. Cô dừng lại trước nó và chẳng muốn gì hơn là gảy dây đàn vang lên những giai điệu thanh nhã.

Tuy nhiên, ngay khi cô đưa tay ra, bàn tay Yasmine đã nắm lấy cổ tay cô và kéo lại bằng một lực mạnh đến kinh ngạc. “Nếu là cô, ta sẽ không chạm vào nó đâu,” cô bé nói như thể đó là vấn-

đề-hiển-nhiên. “Thứ lỗi cho ta, lẽ ra ta nên cảnh báo cô trước, tất cả chúng ta từng bị quyến rũ. Nên hầu như chúng ta không nhận thấy nó nữa.”

Yasmine nhẹ bước trở lại tấm thảm xanh sẫm, bàn chân trần của cô bé không gây ra tiếng động nào trên sàn đá hoa. Laurel quay lại nhìn cây đàn lứt. Cô vẫn muốn chơi nó, tuy nhiên lực kéo không còn mạnh như trước nữa. Cô nhanh chóng quay lại trước khi chăm chú vào nó quá lâu.

Họ rẽ tại khúc quanh ở phía cuối căn phòng rộng mênh mông. Và cùng lúc đó Laurel trông thấy Jamison, ông ấy đã nghe thấy tiếng họ nên bỏ dở công việc và bước tới qua một lối đi bằng đá hoa cương có mái vòm, hai cánh tay ông mở rộng chào đón họ. Từ mỗi bên lối đi này, hai bức tường đá đồ sộ chầm chậm trượt vào nhau, tạo ra tiếng ầm ầm trầm vang. Qua vai ông Jamison, Laurel thoáng nhìn thấy một thanh gươm, cắm vào một khối đá granite thấp to bệ. Lưỡi kiếm lóe lên một tia sáng yếu ớt như viên kim cương bóng loáng trước khi biến mất sau những tấm đá.

“Có may mắn gì không ạ?” Yasmine hỏi.

“Vẫn như thường lệ,” ông mỉm cười đáp.

“Chuyện gì thế ạ?” Laurel buột miệng hỏi.

Thế nhưng ông Jamison chỉ lờ đi. “Một vấn đề cũ thôi. Và như phần lớn các vấn đề khác, cũng chẳng khẩn cấp lắm. Ngoại trừ các cháu,” ông mỉm cười nói, “ta rất vui khi được gặp các cháu.” Ông dang rộng một bàn tay về phía Laurel và tay còn lại về phía Tamani. Laurel nhanh chóng nắm lấy bằng hai bàn tay của mình, trong khi cúi đầu kính cẩn. Tamani thì do dự, rồi nắm chặt bàn tay ông Jamison và bắt tay theo lối truyền thống, sau đó im lặng thu tay ra sau thắt lưng.

“Đi nào,” ông Jamison nói và ra hiệu về phía một căn phòng nhỏ ngay bên hành lang đá hoa cương, “chúng ta có thể nói chuyện trong này.” Laurel bước vào căn phòng chứa toàn đồ nội thất chất lượng tốt và ngồi xuống cuối một chiếc ghế sofa đỏ thêu kim tuyến. Jamison yên vị trên chiếc ghế bành lớn bên trái cô. Cô nhìn lên thấy Tamani vẫn đứng và ngập ngừng. Anh liếc nhìn chỗ ngồi bên cạnh cô, nhưng rồi - thay đổi ý định hoặc có thể là đánh mất can đảm - đứng dựa vào tường và chấp hai tay phía trước.

Yasmine thì chần chừ trên lối vào.

Ông Jamison ngược nhìn. “Yasmine, cảm ơn cháu đã hộ tống các vị khách của ta. Chúng ta có một buổi huấn luyện quan trọng vào ngày mai. Mặt trời thì sắp lặn rồi, mà ta lại không muốn cháu kiệt sức đâu.”

Laurel đã thấy cô bé định bấu môi, nhưng đến giây cuối cùng Yasmine đã kìm lại. “Tất nhiên, ông Jamison,” cô lễ phép đáp, rồi chậm rãi rút lui, lén nhìn lần cuối trước khi biến mất sau khúc quanh. Vào lúc đó, Laurel tự nhắc nhở bản thân thật rõ ràng rằng dù quyền năng và tôn kính thì Yasmine vẫn là một đứa trẻ - và cô cũng vậy, đặc biệt là đối với một người thông thái và trang nghiêm như ông Jamison.

“Nào,” ông Jamison lên tiếng lần nữa khi tiếng chân Yasmine xa dần, “ta có thể làm gì cho các cháu đây?”

“Vâng,” Laurel bẽn lẽn nói, ngày càng thấy chắc chắn rằng hành động qua cổng thật hấp tấp và phi lý. “Đây là chuyện rất quan trọng ạ,” cuối cùng cô thốt lên, “nhưng cháu không biết nó có đủ để bào chữa cho tất cả việc này không,” cô nói và ra hiệu về vẻ trang nghiêm xung quanh họ.

“Cẩn tắc vô áy náy mà,” ông Jamison nói. “Giờ thì kể ta nghe nào!”

Laurel gật đầu rồi cố gắng kiềm chế cơn lũ can đảm bắt ngờ tràn tới. “Là Klea,” cô bắt đầu kể. “Cô ta đã quay lại ạ.”

“Ta đã lường trước điều này rồi,” Jamison gật đầu. “Chắc cháu không nghĩ chúng ta sẽ không phải thấy cô ta nữa chứ?”

“Cháu không biết nữa,” Laurel chống chế. “Cháu đã nghĩ rằng có lẽ...” Cô dừng lại. Đó không phải điểm chính yếu. Cô hắng giọng và ngồi thẳng dậy. “Cô ta có kẻ đồng hành. Một tiên nữ.”

Lần này, đôi mắt Jamison mở to và ông liếc nhìn Tamani. Tamani bắt gặp ánh mắt đó nhưng chẳng nói gì và sau một lát, Jamison quay trở lại với Laurel. “Tiếp đi.”

Laurel kể lại câu chuyện của Klea - Yuki đã được tìm thấy khi còn là một cây con như thế nào, bọn quỷ khổng lồ đã giết bố mẹ cô ấy ra sao. “Klea nhờ cháu để mắt tới cô ấy. Cháu đoán là để trở thành bạn của nhau. Bởi vì cô ta biết cháu đã trốn thoát được bọn quỷ lần trước.”

“Klea,” Jamison dịu dàng lên tiếng. Ông nhìn Laurel. “Trông cô ta thế nào?”

“Ừm... cô ta cao, có mái tóc ngắn màu nâu vàng. Cô ta gầy, nhưng không tới mức tro xương, và thường mặc toàn đồ đen,” Laurel kết thúc bằng một cái nhún vai.

Jamison đang dò xét cô mà không chớp mắt - cảm giác ngứa ran khiến trán cô trở nên ấm nóng. Hành động này tinh tế tới mức Laurel phải tự hỏi liệu đó có phải chỉ do mình tưởng tượng ra hay không. Sau một lát, ánh mắt chăm chú của ông dịu dần, tuy nhiên lúc Laurel quay sang Tamani để tìm kiếm lời lý giải thì Jamison lại ngồi thẳng dậy và thở dài. “Nó chẳng bao giờ là năng lực của riêng ta,” ông cầu nhàu, nghe đượm nỗi thất vọng.

Laurel chạm lên trán, giờ đã trở nên mát lạnh. “Ông vừa...”

“Lại đây ngồi này,” Jamison nói, lái câu hỏi của cô về Tamani. “Tuông như ta phải hét lên với cháu từ khoảng cách xa vậy.”

Tuy có vẻ khó chịu vì lời yêu cầu, nhưng Tamani vẫn rời khỏi vị trí cạnh tường và ngồi xuống bên cạnh Laurel.

“Tiên nữ này có dấu hiệu thù địch nào không?” Jamison hỏi.

“Không. Thực tế, cô ta hay xấu hổ. Dè dặt,” Tamani đáp.

“Có những biểu hiện quyền năng bên ngoài nào không?”

“Chưa, theo như cháu đã quan sát,” Tamani nói. “Klea nói Yuki không có bất kỳ khả năng nào ngoài việc là một loài thực vật. Cô ta gọi tiên nữ đó là nữ thần rừng, nhưng chúng cháu không biết đó có phải là bịp bợm hay không.”

“Có lý do nào để chúng ta tin rằng tiên nữ hoang dã kia là mối hiểm họa đối với Laurel hay Avalon không?”

“Chuyện đó thì, không, vẫn chưa ạ, nhưng - về điểm nào đó...” Tamani ngừng nói và Laurel thấy anh chỉnh lại quai hàm như anh vẫn làm mỗi khi cảm thấy bấn loạn. “Không, thưa ngài,” anh khẳng định.

“Vậy thì mọi chuyện ổn cả.” Jamison đứng dậy và Laurel cùng Tamani cũng làm theo. Tamani định quay người thì Jamison đặt một bàn tay lên vai anh để ngăn lại. “Ta không nói việc cháu đến đây là sai, Tam ạ.”

Tamani nhìn ông Jamison với vẻ phòng vệ và cảm giác tội lỗi thiêu đốt âm ỷ bên trong Laurel - sau cùng, cô mới chính là kẻ khăng khăng đòi đến. Cô đã rất muốn nghe lời khuyên của ông Jamison.

“Chúng ta không thể thấy trước sự thay đổi này. Tuy nhiên,” Jamison nói và giơ một ngón tay lên, “cháu có thể thấy ít sự thay đổi hơn mình nghĩ. Cháu từng thấy Klea có thể là mối đe dọa cho sự an toàn của Laurel phải không?”

Tamani im lặng gật đầu.

“Thế thì có thể Yuki cũng như vậy. Nhưng,” ông tiếp lời, âm điệu trở nên mạnh mẽ, “nếu là trường hợp đó, thì nơi cháu cần có mặt - và phải có mặt - là bên cạnh Laurel ở thành phố Crescent. Không phải tại đây đâu.” Jamison đặt hai tay lên vai Tamani còn Tamani nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Tự tin lên, Tam. Cháu luôn có một đầu óc rõ ràng và trực giác nhạy bén. Hãy sử dụng nó. Hãy quyết định việc cần làm và thực hiện chúng đi. Ta đã cho cháu quyền đó khi điều cháu đi.”

Tamani khẽ gật đầu.

Laurel muốn mở lời, muốn nói với ông Jamison rằng đó là lỗi của cô, không phải Tamani, nhưng giọng cô đã chết lịm trong cổ họng. Thật kỳ lạ, cô thầm ước rằng họ chưa từng đến. Việc bị khiển trách, cho dù nhẹ nhàng chẳng nữa, cũng đủ khó khăn mà không một người nghe nào che giấu được sự bối rối của bản thân. Cô muốn nói gì đó, để bảo vệ anh - nhưng cô không thể nghĩ ra lời nào cả.

“Ta có một đề nghị,” Jamison nói lúc ông hướng dẫn họ quay lại chỗ hai cánh cửa lớn dẫn tới tiền sảnh. “Sẽ khôn ngoan hơn nếu phân biệt được đẳng cấp của bông hoa đại này - để phòng ngừa thôi, hơn nữa trong trường hợp nào đó, các cháu có thể sử dụng cô ta.”

Khả năng này chưa từng xuất hiện trong suy nghĩ của Laurel. Cho dù Klea đang làm gì, nếu họ có thể lôi kéo được Yuki, biết đâu cô ta có thể là chìa khóa giải mã các bí ẩn của Klea. Nhưng nếu cô ta còn quá trẻ để nở hoa...

Trước khi Laurel kịp đặt câu hỏi, ông Jamison đã quay sang nói với cô. “Khám phá khả năng của cô ấy có thể khá khó khăn. Hãy ghé qua Học viện, và hỏi ý kiến các giáo sư của cháu, có thể cũng hợp lệ. Sau đó quay về California,” ông quả quyết. “Ta không muốn cháu ở cách xa các

lính gác của mình sau hoàng hôn đầu. Nhưng nếu chuyển ghé thăm nhanh chóng các cháu vẫn còn nhiều thời gian để trở lại cánh cổng. Ta biết ở đây muộn hơn bên ngoài,” ông nói thêm, ra hiệu về một khung cửa sổ hình ảnh nhìn ra ngoài bầu trời đen thẫm với các ngôi sao đang dần xuất hiện.

Jamison hộ tống hai người qua cánh cửa mạ vàng mà ông chẳng cần phẩy nhẹ tay đã mở rộng ra, và con đường dẫn xuống phòng lớn. Giờ đây, căn phòng gần như trống không, những bông hoa phát quang mềm mại tỏa sáng lơ mờ toàn bộ căn phòng. Đoàn tùy tùng Am fear-faire của Jamison đã sẵn sàng và đang đợi ông. Họ đứng vòng quanh ông ngay khi ông xuống tới chân cầu thang.

“Yasmine đã ngủ rồi,” Jamison vừa nói, vừa dẫn họ qua một lối đi uốn cong hình rồng, “nên ta sẽ mở cổng cho các cháu.” Ông cười. “Nhưng cái cây già này đi lại chậm hơn lớp trẻ các cháu rất nhiều. Các cháu cứ tới Học viện. Ta sẽ ra Khu Vườn Cổng và chúng ta sẽ gặp nhau tại đó một lát.”

Laurel và Tamani rời sân trong trước Jamison chừng năm mươi bước. Ngay khi chắc chắn không ai có thể nghe thấy, Laurel bước chậm lại, đi lùi ra sau để sóng bước cùng Tamani. “Lẽ ra em phải nói với ông ấy đây là ý tưởng của em,” cô thốt lên.

“Đây không phải ý của em mà,” Tamani khẽ đáp. “Đó là của anh, đầu tuần này.”

“Đúng, nhưng em là người đã giục rồi lên và đưa chúng ta vào đây hôm nay. Em đã để ông Jamison quở trách anh mà đáng lẽ ra phải là em bị trách cứ mới đúng.”

“Làm ơn đi,” Tamani nhoẻn cười, “Anh sẽ trách cứ em một ngày nào đó và hãy gọi đó là đặc quyền đi.”

Laurel bối rối nhìn ra xa và rảo bước. Việc xuống đồi giúp chuyển đi nhanh hơn và ánh sáng từ Học viện xuất hiện trong tầm mắt giữa màn đêm, dẫn lối cho hai người. Laurel nhìn lên tòa nhà màu xám oai nghiêm và trên khuôn mặt cô nở một nụ cười rạng rỡ.

Từ khi nào Học viện lại tạo cảm giác giống như ở nhà đến vậy?

Trong khi Cung điện Mùa Đông chìm vào giấc ngủ thì Học viện, cả học sinh lẫn nhân viên vẫn không ngừng hoạt động. Nếu không có gì khác thì luôn có một vài người làm việc với hỗn hợp được chữa trị nhờ ánh sao. Khi cả hai đi bộ về phía cầu thang gác, Laurel vẫy tay chào vài vị tiên mà cô biết và đôi mắt họ mở lớn khi trông thấy cô. Tuy nhiên tuân theo kỷ luật nghiêm ngặt, họ lại tiếp tục nghiên cứu mà không bàn tán gì thêm nữa, để Laurel và Tamani được ở riêng.

Ngay khi Laurel đặt chân lên bậc cuối cùng, một tiên nữ cao lớn vội vã chặn họ lại. Cô ấy vận bộ đồ khiêm tốn của nhân viên Mùa Xuân. "Tôi xin lỗi nhưng đã hết giờ viếng thăm từ lâu rồi ạ. Cô phải quay lại vào ngày mai thôi."

Laurel nhìn lên, vẻ kinh ngạc. "Tôi là Laurel Sewell," cô nói.

"Tôi e rằng cô không thể lên được, cô Laurelsule ạ," tiên nữ này quả quyết, lấp bắp nói nhịu cả tên của Laurel.

"Tôi là Laurel. Sewell. Tiên học việc. Tôi đang lên phòng mình mà."

Đôi mắt tiên nữ kia mở to và ngay lập tức cô ta cúi người. "Xin thứ lỗi cho kẻ hèn mọn này. Tôi chưa bao giờ trông thấy cô cả. Tôi đã không nhận ra..."

"Không sao đâu," Laurel cắt ngang lời cô ta. "Chúng tôi sẽ xong việc sớm thôi và tôi sẽ lại đi ngay."

Tiên nữ này có vẻ hơi xấu hổ. "Tôi hy vọng mình không xúc phạm đến cô - chẳng có lý do nào mà cô không thể ở lại cả!"

Laurel buộc phải mỉm cười ảm áp với tiên nữ kia - chắc cô ta là tiên Mùa Xuân mới và đang lo bị hạ cấp. "Ồi, không, không phải tại cô đâu. Tôi cần quay lại nhiệm vụ của mình." Rồi cô ngập ngừng hỏi. "Cô... có thể báo thầy Yearley rằng tôi ở đây không? Tôi cần nói chuyện với ông ấy."

"Trong phòng của cô ư?" tiên nữ đó hỏi rõ hơn với mong muốn làm cô vui lòng.

"Thế thì thật tuyệt, cảm ơn cô."

Tiên nữ nhún gối thật sâu chào - Laurel và sau đó là Tamani - trước khi nhanh chóng hướng tới khu nhân viên.

Tamani giữ nguyên biểu hiện kỳ lạ trên mặt lúc Laurel dẫn anh lên lầu và xuôi theo hành lang. Khi nhìn thấy những vòng xoắn trang trí tên mình được khắc trên cánh cửa màu anh đào quen thuộc, gương mặt cô nở một nụ cười. Laurel vặn cánh tay nắm cửa được tra dầu trơn tru - cánh cửa không có mà cũng không cần ổ khóa - và bước vào phòng cô.

Mọi thứ vẫn nguyên như lúc cô rời khỏi đây, mặc dù cô biết những người phục vụ vẫn thường xuyên phải vào đây. Thậm chí chiếc lược chải tóc bị cô bỏ quên vẫn nằm giữa giường. Laurel nhặt nó lên và cười ngoác đến mang tai, cô nghĩ tới việc mang nó về nhưng rồi cô quyết định cất đi. Để dự phòng. Cô sẽ mua một chiếc mới khi về đến nhà.

Cô nhìn quanh tìm Tamani. Anh đang nấn ná nơi ngưỡng cửa.

"Thôi nào, vào đi," cô nói. "Em không cần anh đâu."

Anh ngược nhìn cô, rồi lắc đầu. "Anh sẽ đợi ở đây."

"Không, anh phải vào," Laurel nghiêm nghị nói. "Khi thầy Yearley tới, em sẽ đóng cửa để không đánh thức các học viên khác. Nếu anh không vào trong, anh sẽ bỏ lỡ toàn bộ cuộc trò chuyện đấy."

Nghe vậy, Tamani liền đi vào phòng cô, nhưng anh vẫn để cửa mở và đứng trong vòng một cánh tay gần khung cửa. Laurel lắc đầu buồn bã, cô đi qua anh và đóng cánh cửa lại. Sau đó, cô dừng lại, đặt một tay lên nắm cửa và nhìn Tamani. "Em muốn xin lỗi về cách hành xử sớm nay," cô dịu dàng nói.

Tamani trông khá bối rối. "Ý em là gì? Anh đã nói rồi, anh không quan tâm đến việc bị ông Jamison khiển trách đâu, anh..."

“Không phải chuyện đó,” Laurel nói, nhìn xuống tay mình. “Việc viện dẫn đến địa vị ở mảnh đất. Cấu kính với anh, hành động kiêu ngạo. Tất cả đều là, một kiểu hành xử. Sẽ không có lính gác nào nghiêm túc đưa em vào nếu em không hành xử giống như một người Pha trộn đang vô cùng phiền muộn vì nỗi lo sợ to lớn.” Cô ngập ngừng. “Vậy nên em đã làm vậy. Thế nhưng tất cả đều là giả tạo thôi. Em không... em không nghĩ theo cách đó đâu. Em hy vọng anh biết như vậy. Em cũng không tán thành việc các vị tiên khác suy nghĩ theo lối đó và... dẫu sao đó là cuộc tranh luận không có hồi kết.” Cô lấy một hơi rồi nói. “Tóm lại là, em xin lỗi. Em không bao giờ có ý đó cả.”

“Thế thì tốt,” Tamani lẩm bẩm. “Anh cần được nhắc nhở về vị trí của mình lúc này, thêm một lần nữa.”

“Tamani, đừng,” Laurel nói. “Đừng làm vậy với em. Em không thể thay đổi cách cả Avalon đối xử với anh... chưa phải lúc. Nhưng đối với em, anh không bao giờ *chỉ là* một tiên Mùa Xuân cả,” cô nói và chạm vào cánh tay anh.

Anh ngược nhìn cô, chỉ một giây trước khi lại dán mắt xuống nền nhà, một nếp nhăn hằn giữa hàng lông mày của anh.

“Tam, chuyện gì thế? Có vấn đề gì sao?”

Anh nhìn vào mắt cô. “Tiên Mùa Xuân ở dưới kia, cô ấy không biết anh. Cô ấy chỉ biết anh đi cùng em và anh đoán cô ấy cũng nghĩ anh cũng là người Pha trộn.” Anh ngập ngừng. “Cô ấy cúi chào anh, Laurel ạ. Cúi chào là việc anh phải làm. Đó là số phận rồi. Anh... anh khá thích việc đó,” anh thừa nhận và tiếp tục tuôn ra những lời thú tội càng mạnh mẽ hơn. “Chỉ trong vài giây, anh không còn là tiên Mùa Xuân nữa. Cô ấy không thấy bộ đồng phục của lính gác và ngay lập tức đưa anh lên vị trí này. Nó... nó thật tuyệt. Và tôi tệ nữa,” anh nói thêm. “Tất cả xảy ra cùng lúc. Cảm giác như...” Bỗng tiếng gõ cửa nhẹ nhàng cắt ngang lời Tamani.

Nỗi thất vọng ập tới trong lòng Laurel khi cuộc trò chuyện của hai người bị gián đoạn. “Chắc là thầy Yeardley đấy,” cô diu dàng nói. Tamani gật đầu và dựa lưng vào tường.

Laurel mở cửa và một đồng lúa hồng lao tới cô. “Mình nghĩ là đã nghe thấy tiếng cậu!” Katya kêu lên và choàng tay quanh cổ Laurel. “Và mình không thể tin được. Cậu chẳng nói sẽ quay lại sớm như vậy.”

“Mình cũng không biết cơ,” Laurel nhoen cười đáp. Thật khó nhìn được cười trước Katya. Cô ấy mặc một chiếc váy ngủ có tay bằng lụa, lưng áo được cắt ngắn để Katya nở hoa trong những tháng khác. Cô ấy đã nuôi mái tóc vàng dài chấm vai nên trông cô trẻ trung hơn.

“Dù sao thì mình rất vui vì cậu ở đây. Cậu ở lại bao lâu thế?”

Laurel mỉm cười tiếc nuối. “Chỉ vài phút thôi, tớ rất tiếc. Thầy Yeardley đang tới đây và sau khi nói chuyện với thầy xong tớ phải quay lại cánh cổng.”

“Nhưng trời tối rồi mà,” Katya phản đối. “Ít nhất, tối nay cậu nên ở lại.”

“Lúc này ở California vẫn là buổi chiều thôi,” Laurel đáp. “Mình thực sự cần phải về nhà.”

Katya nhoen cười tinh nghịch. “Mình đoán cậu buộc phải về.” Cô ấy nhìn thấy Tamani, ánh mắt thoáng đong đưa. “Bạn cậu à?”

Laurel với lên vai Tamani, nhắc anh bước tới một chút. “Đây là Tamani.”

Ngay lập tức, Laurel thấy mất hết tinh thần khi Tamani cúi đầu kính cẩn.

“Ồ,” Katya nói, nhận ra anh. “Người bạn quân nhân đến từ Samhain của cậu, phải không?”

“Là lính gác,” Laurel đính chính.

“Ừ, phải rồi,” Katya đáp cho qua chuyện rồi nắm lấy hai bàn tay Laurel và chẳng buồn nhìn Tamani thêm nữa. “Giờ thì lại đây và kể mình nghe cậu đang mặc gì ngoài kia nào.”

Laurel bật cười và để Katya sờ thử loại vải cứng trên chiếc váy bò của mình, rồi cô nhăn mặt xin lỗi Tamani. Như chẳng có vấn đề gì, anh quay lại tựa lưng vào tường và ngoảnh mặt đi.

Katya vội vã ngồi xuống giường, những nếp gấp trên chiếc áo lụa uốn lượn theo đường cong duyên dáng của cô, phần lưng cắt ngắn để lộ làn da vô cùng hoàn mỹ. Điều đó khiến Laurel cảm thấy mình thật quá giản đơn trong chiếc áo ngắn bằng cotton cùng chân váy và thoáng chốc ước rằng cô đã không đưa Tamani lên đây. Nhưng rồi cô gạt suy nghĩ của mình sang bên và hòa cùng với bạn. Katya huyền thuyên một vài điều không quan trọng đã xảy ra ở Học viện từ khi Laurel rời đi vào tháng trước và Laurel chỉ mỉm cười. Mới một năm trước, cô sẽ không thể tin rằng mình có thể cười và trò chuyện với một người bạn tại Học viện tẻ nhạt và lạ lẫm này. Nhưng rồi, cô cũng cảm nhận nơi đây cũng giống như với trường học công lập một năm trước

đó.

Nhiều thứ thay đổi, cô tự nhủ. Kể cả mình nữa.

Bỗng nhiên, Katya trở nên nghiêm túc và đưa tay chạm lên một bên khuôn mặt cô. “Trông cậu lại vui vẻ rồi kìa,” Katya nói.

“Mình ư?” Laurel hỏi.

Katya gật đầu. “Đừng dối mình,” cô nói, theo cách trang trọng nhất mà bản thân có thể, “thật tuyệt khi cậu ở đây vào mùa hè, nhưng cậu luôn buồn rầu.” Cô chột ngừng lại. “Mình không muốn tọc mạch đâu. Nhưng cậu đã vui trở lại và mình mừng vì điều đó.”

Laurel im lặng bởi ngạc nhiên. Cô từng buồn rầu sao? Cô thử liếc sang Tamani nhưng dường như anh không nghe thấy.

Một tiếng gõ sắc lẹm vang lên ngoài cửa, Laurel nháy khỏi giường và nhanh chóng mở cửa. Đứng đó là thầy Yeardley, cao lớn bệ vệ, đang mặc độc chiếc quần ống túm rộng rãi có dải dây rút bên trên. Hai cánh tay thầy khoanh lại trước lồng ngực trần và như thường lệ, ông không mang giày.

“Laurel, em gọi tôi sao?” Giọng ông tuy lạnh lùng nhưng ánh mắt thì rất ấm áp. Sau hai mùa hè làm việc cùng nhau, dường như ông đã trở thành nỗi sợ hãi của cô. Không thể kể hết lượng bài tập trên lớp mà ông giao cho cô. Và trên hết, ông là một thầy phụ đạo vô cùng khắt khe.

“Vâng ạ,” Laurel nhanh nhẹn đáp. “Mời thầy vào.”

Yeardley tiến vào giữa phòng rồi Laurel đóng cửa.

“Cậu có cần tớ đi không?” Katya khẽ hỏi.

Laurel nhìn bạn mình. “Không... không, tớ không nghĩ vậy,” Laurel đáp và liếc nhìn Tamani. “Đây chẳng phải là bí mật, không phải tại đây.”

Tamani bắt gặp ánh mắt cô. Khuôn mặt anh lộ vẻ căng thẳng và Laurel gần như đợi anh lên tiếng phủ nhận, nhưng sau một thoáng, anh nhún vai nhìn ra chỗ khác. Cô quay lại nhìn thầy Yeardley.

“Em cần một cách để kiểm tra một tiên nữ, ừm, về mùa của cô ấy ạ.” Laurel sẽ không dùng từ ngữ về *đẳng cấp*. Không phải trước mặt Tamani. Tốt nhất là không bao giờ.

“Nam hay nữ?”

“Nữ ạ.”

Thầy Yeardley nhún vai thờ ơ. “Quan sát cô ta nở hoa. Hoặc việc sản sinh phấn hoa trên nam giới ở khu vực lân cận.”

“Thế còn tiên nữ chưa từng nở hoa thì sao ạ?”

“Em có thể tới phòng lưu trữ - nó ở ngay dưới tầng - và tìm về cô ta.”

“Không phải ở đây ạ,” Laurel nói. “Mà ở California cơ ạ.”

Mắt thầy Yeardley nheo lại. “Một tiên nữ trong thế giới con người? Ngoài em và những người tùy tùng ư?”

Laurel gật đầu.

“Unseelie à?”

Unseelie vẫn là điều bí ẩn mới Laurel. Không ai nói thẳng về họ, nhưng từ việc thu thập các mẫu thông tin vụn vặt, cô biết rằng tất cả bọn họ sống trong một cộng đồng biệt lập bên ngoài một cánh cổng. “Em không nghĩ vậy. Có vài... vấn đề lộn xộn trong tiểu sử của cô ấy, nên chúng ta không biết chắc được.”

“Và *cô ta* cũng không biết mình là mùa gì ư?”

Laurel ngập ngừng. “Nếu cô ấy biết, thì em cũng không thể hỏi được.”

Thầy Yeardley đã hiểu ra được vấn đề. “À, tôi hiểu rồi.” Thầy thở dài, rồi tựa tay trên cằm, suy ngẫm. “Tôi không nghĩ mình từng gặp phải điều tương tự như vậy. Em thì sao, Katya?”

Katya lắc đầu đáp trả, và thầy Yeardley tiếp tục. “Chúng ta lưu giữ những bản ghi tỉ mỉ về mọi hạt giống ở Avalon, nên vấn đề này quả là thách thức độc nhất vô nhị. Tuy nhiên phải có *điều gì* đó giúp ích chứ. Biết đâu em có thể làm một công thức pha chế thuốc của riêng mình?”

“Em đã sẵn sàng cho việc đó sao?” Laurel háo hức hỏi.

“Chắc là không,” thầy Yeardley vô cảm đáp. “Tuy nhiên việc luyện tập không cần luôn thành công. Tôi nghĩ rằng em sẽ khá hơn nếu bắt đầu học những khái niệm cơ bản của việc chế xuất. Và đây là lúc thích hợp để bắt đầu. Một loại bụi nhận dạng, tương tự với Cyoon,” ông ám chỉ đến loại bụi tiên đơn giản dùng để nhận dạng con người và các sinh vật khác người. “Không kể

việc em phải tìm ra cách phân tách các lớp ở cấp độ tế bào, và tôi không biết nhiều nghiên cứu về lĩnh vực này. Đơn giản là nó chẳng dẫn tới đâu cả.”

“Vậy còn màng thylakoid của lục lạp thì sao ạ?” Katya nhẹ nhàng hỏi. Và tất cả đồng loạt quay sang nhìn cô.

“Đó là cái gì thế?” Yeardley hỏi.

“Màng thylakoid,” Katya lặp lại to hơn một chút. “Trong lục lạp. Màng thylakoid của người Lấp lánh có hiệu năng cao hơn để phát ra các ảo giác của họ.”

Yeardley nghiêng đầu sang bên. “Thật sao?”

Katya gật đầu. “Khi còn nhỏ, thỉnh thoảng bọn em lấy trộm huyết thanh phát quang ở mấy cái đèn và... ừm... uống chúng. Nên bọn em có thể phát sáng trong bóng tối,” cô hạ thấp đôi lông mi trong lúc nhớ lại trò cười thời trẻ con. “Em... từng có một người bạn tiên Mùa Hạ và một lần cô ấy làm cùng chúng em. Nhưng thay vì phát sáng một đêm, cô ấy tỏa ánh sáng rực rỡ suốt ba ngày liền. Em đã mất nhiều năm mới tìm ra được nguyên do.”

“Tuyệt vời, Katya,” thầy Yeardley kêu lên, giọng nói ẩn chứa một âm điệu vui mừng rất riêng. “Tôi muốn thảo luận thêm với em trên lớp trong tuần này.”

Katya hăm hở gật đầu.

Thầy Yeardley quay lại với Laurel. “Đây là sự khởi đầu. Tập trung vào các loài thực vật có khả năng phát quang để chứng minh về hiệu năng cao hơn ở màng thylakoid và cố gắng thực hiện lại loại phản ứng em nhận được bằng bụi Cyoan. Tôi cùng Katya cũng sẽ làm riêng việc đó tại Học viện.”

“Nhưng nếu cô ấy không phải tiên Mùa Hạ thì sao?”

“Thì em có hai mươi lăm phần trăm khả năng để ghi điểm, không phải sao?”

Laurel gật đầu. “Em cần viết lại ra giấy,” cô đáp, không muốn thừa nhận với thầy Yeardley rằng mình chẳng biết gì về điều Katya vừa nói. Tuy nhiên David chắc sẽ biết. Laurel với lấy vài tấm thiệp nhớ trên bàn mình mà các nhân viên luôn trữ ở đó sau mùa hè năm trước rồi ngồi xuống cạnh Katya. Katya khẽ nói trong lúc Laurel viết lại những điều căn bản và tha thiết hy vọng rằng thuật ngữ sinh học của Avalon cũng tương tự với của thế giới loài người.

“Tiến hành thí nghiệm khi em có thể, rồi chúng ta sẽ xem xét những thứ Katya và tôi có thể tìm ra ở đây.” Thầy Yeardley nói. “Tôi tiếc rằng đó là tất cả những gì tôi có thể làm cho em tối nay. Thật vui được gặp lại em, Laurel ạ.”

Laurel nén lại nỗi thất vọng của mình và mỉm cười với thầy Yeardley trong lúc ông rời khỏi phòng, rồi cô đóng cửa lại. Ngoài những điều gần-phù-hợp cô nhận được tại đây thì toàn bộ chuyến viếng thăm này có vẻ chẳng gặt hái được kết quả gì.

“Cậu có nghe không?” Katya nói, giọng cô tuy nhỏ nhưng đầy phấn khích. “Thầy sẽ nghiên cứu riêng cùng với mình. Giờ đây, mình là một trong những người xung quanh cậu đấy,” cô cầm tay Laurel và nói thêm. “Mình sẽ giúp tìm ra một loại tiên được dùng trong thế giới con người. Mình vô cùng hào hứng!”

Cô ấy tóm lấy vai Laurel và kéo lại gần, rồi hôn lên hai má cô thật nhanh trước khi chạy nhanh tới cửa. “Lần sau cậu tới đây,” cô nói, nghiêng đầu qua ngưỡng cửa, “tới gặp mình đầu tiên, nhé?” Cánh cửa đóng cách sau lưng cô, để lại căn phòng một cảm giác yên tĩnh và trống trải.

“Chúng ta phải nhanh lên,” Laurel nói với Tamani và lướt qua mà không nhìn vào mắt anh. Cô không muốn anh trông thấy vẻ chán nản đang hiện diện trên gương mặt cô lúc này.

Sau khi im lặng bước ra tới cổng, họ tiến đến vòng tròn *Am fear-faire* của ông Jamison, tất cả đang đứng nghiêm, ông Jamison vẫn chưa kết thúc cuộc trò chuyện yên lặng với Shar. Sau vài giây, hai người đều gật đầu rồi nhìn lên Laurel và Tamani.

“Chuyến viếng thăm Học viện của cháu có gặt hái được gì không?” Jamison hỏi.

“Chưa ạ, nhưng hy vọng là sớm thôi,” Laurel trả lời.

“Các cháu đã sẵn sàng chưa?” Ông Jamison hỏi.

Họ gật đầu và ông với tay lên cánh cổng. Ngay khi nó mở ra, ông nhìn Shar, rồi quay sang Tamani. “Cần phải theo dõi Cô thợ săn và Bông hoa đại kia sát sao hơn, nhưng cũng đừng quá chú tâm đến bọn họ. Đám tay chân còn lại của Barnes chắc chắn sẽ tìm cơ hội để tấn công đấy. Nếu cần quân tiếp viện, vật tư hay bất cứ thứ gì - các cháu sẽ có nhưng phải yêu cầu nhé!”

“Chúng cháu sẽ cần nhiều lính gác hơn. Dành cho Bông hoa đại,” Tamani đáp. Nơi đây cách

xa Cung điện và Học viện, anh lại tự tin, nói năng thoải mái và đứng đĩnh đạc hơn.

“Tất nhiên,” ông Jamison đáp lại. “Bất cứ thứ gì cháu cần và nhiều hơn thế nữa. Chúng ta sẽ bảo vệ cho Laurel, tuy nhiên cô ấy cần ở lại thành phố Crescent. Đặc biệt khi chúng ta muốn theo dõi những việc này tiếp diễn như thế nào.”

Laurel cảm thấy hơi khó chịu với cách nói như thể mình là mối câu. Tuy nhiên trước giờ, Tamani chưa từng bỏ rơi cô và cô chẳng có lý do nào để tin rằng anh sẽ làm vậy vào lúc này cả.

Ngay khi cánh cổng đóng lại, Tamani quay sang Shar với hy vọng - xen lẫn nghi ngờ - rằng người bạn lớn tuổi của mình vẫn ổn cả. “Thế anh có đạt được những gì anh theo đuổi không?”

Shar lắc đầu. “Chưa hẳn. Nhưng tôi chắc chắn đã nhận được thứ xứng đáng.”
 Đừng làm khó chính mình, Tamani nghĩ, nhưng anh không nói ra. Không bao giờ. Dù việc Shar tới Nhật Bản khó khăn đến mức nào thì Tamani vẫn nghi ngờ phần nửa cảm giác của anh ấy sau đó là cảm xúc dằn vặt tồi tệ.

“Anh tới gặp ai vậy, Shar?” Laurel hỏi.
 Shar im lặng lắng nghe câu hỏi của cô. Tamani đặt bàn tay mình lên tấm lưng nhỏ nhắn của Laurel và nhẹ nhàng thúc cô rảo bước. Bây giờ không phải lúc để hỏi Shar về Hokkaido.

Họ dừng lại bên bờ rừng và Shar cố diễn một nụ cười xéch đến mang tai. “Nhanh lên,” anh trêu Tamani. “Mặt trời sẽ lặn ngay thôi mà cậu phải đến trường vào ngày mai đấy.”

Tamani nghẹn ngào nuốt nỗi thất vọng của mình. Shar vẫn biết là anh ghét các lớp học ngu ngốc. “Lần sau phải trả lời cái điện thoại hỏng của anh đấy, nhé?” Tamani nói, chuẩn bị chia tay Shar.

Bàn tay Shar lướt nhanh đến chiếc túi đựng điện thoại nhưng không nói gì.
 Khi anh và Laurel đã yên vị trong chiếc mũ trần, Tamani lùi xe lên đường cao tốc rồi khởi hành chuyển du ngoạn chậm rãi hơn nhiều so với lúc họ trên đường tới mảnh đất. Còn một tiếng nữa mặt trời mới lặn, một làn gió mát mẻ thổi qua và anh có Laurel trong xe. Không cần vội vã làm gì.

Hai người đi qua một đoạn đường trong yên lặng trước khi Laurel lên tiếng hỏi, “Shar đã đi đâu vậy?”

Tamani ngập ngừng. Thực sự anh không có quyền tiết lộ những bí mật của Shar, nhưng anh có thể kể những điều Laurel cần biết để cô ấy hoàn thành nhiệm vụ của mình. Thế nhưng, anh thích nghĩ rằng yêu cầu đặc biệt này giống một ưu tiên lớn về mặt ngôn ngữ hơn - mặt khác, ít nhất việc Unseelie có liên quan đến sự xuất hiện của Yuki cũng hợp lý. “Anh ấy tới gặp mẹ.”

“Ở Hokkaido ư?”
 Tamani gật đầu.

“Tại sao bà ấy sống ở Nhật Bản vậy? Bà ấy là một lính canh tại đó ư?”
 Tamani lắc đầu, cử động nhỏ nhưng dứt khoát. “Mẹ anh ấy là Unseelie.”

Laurel thở dài. “Em còn chẳng hiểu nghĩa của từ đấy nữa cơ!”
 “Bà ấy bị đuổi,” Tamani nói, cố gắng tìm ra cách nói chính xác hơn - từ gì đó ít khắc nghiệt nhất.

“Giống như, đi đày sao? Đó là nghĩa của từ Unseelie à?”
 “Không... hẳn như vậy.” Tamani cắn môi dưới và thở dài. Nên bắt đầu từ đâu nhỉ? “Ngày xưa

ngày xưa,” anh bắt đầu kể và nhớ ra con người thích mở đầu các câu chuyện lịch sử đúng đắn của họ theo cách này, “có hai phe hội đồng. Mỗi quan hệ của họ... phức tạp lắm, nhưng nó đều xoay quanh mối liên hệ với con người. Một bên thân thiện với loài người - loài người gọi họ là Seelie. Bên kia thì tìm cách thống trị loài người, biến họ thành nô dịch, hành hạ họ để tiêu khiển hoặc giết họ trong thể thao. Họ gọi là Unseelie.”

“Ở đâu đó trong Hội đồng Seelie đã xuất hiện một vết rạn nứt. Vài vị tiên tin rằng điều tốt nhất chúng ta có thể làm cho loài người là để họ tự xoay sở. Về cơ bản, đó là những tiên theo chủ nghĩa biệt lập.”

“Chẳng phải đó là cách loài tiên sống bây giờ sao?”
 “Phải,” Tamani nói. “Tuy nhiên trước kia thì không. Các Seelie thậm chí đã ký hiệp ước với các vị vua loài người - bao gồm cả Camelot.”

“Nhưng đó là sai lầm, phải không?” Laurel hỏi. “Anh đã kể với em như vậy vào lễ hội năm ngoái.”

“Đúng là nó có hiệu quả trong một thời gian. Trên một số phương diện, hiệp ước với Camelot là một thành công to lớn. Cùng sự giúp đỡ của Arthur, các Seelie đã đánh đuổi được bọn quỷ khổng lồ ra khỏi Avalon, săn lùng và tiêu diệt các Unseelie. Tuy nhiên, cuối cùng, nhiều thứ... đã bị chia cắt.”

Thật khó cho Tamani để thuật lại câu chuyện mà vẫn che giấu nhiều chi tiết, nhưng khi kể tới Unseelie thì anh lại không biết kết thúc một lời chú giải và bắt đầu lại ở đâu nữa. Anh sẽ mất nhiều giờ liền để giải thích về mọi thứ đã trở nên sai lầm như thế nào với Camelot. Nếu suy xét kỹ càng thì thậm chí ngay tại Avalon, câu chuyện này cũng cổ xưa đến mức vẫn có nhiều tranh cãi về độ chính xác của nó. Một số vị tiên quả quyết rằng những điều góp nhặt được từ Cây Thế giới là chính sử, tuy nhiên sau khi trò chuyện với những người Thăm lạng thì chính Tamani cũng không nghĩ rằng các câu trả lời đó đủ thẳng thắn để coi là những sự kiện lịch sử.

Anh sẽ cố kể hết những gì mình biết.

“Khi bọn quỷ khổng lồ tràn ngập Camelot thì bằng chứng cuối cùng cho thấy mối liên hệ với mục đích tốt đẹp với con người của chúng ta lại bị kết án là một thảm họa. Những tiên theo chủ nghĩa biệt lập thì càng trở nên mạnh hơn. Số còn lại bị gọi là Unseelie.”

“Vậy một phần Hội đồng Seelie đã trở thành Hội đồng Unseelie mới à?”

Tamani cau mày. “VẬY ĐẤY, chưa từng có một ‘Hội đồng’ Unseelie trong hơn một ngàn năm nay. Nhưng Titania đã bị phế truất, Oberon đường đường chính chính đăng quang và sắc lệnh phổ quát là, vì lợi ích của loài người, loài tiên sẽ để nhân loại tồn tại riêng rẽ mãi mãi. Mọi vị tiên được triệu hồi trở về Avalon, Oberon tạo ra các cánh cổng và phần lớn chúng ta bị biệt lập từ lúc đó. Tuy nhiên quan điểm về việc loài tiên nên can thiệp vào công việc của con người, dù với vai trò hỗ trợ hay chinh phạt, đôi lúc vẫn nổi lên. Những người quá hăng hái về việc đó sẽ bị trục xuất.”

“Tới Hokkaido sao?”

Tamani gật đầu. “Có một khu trại... giam giữ, không xa chỗ cánh cổng lắm. Chúng ta đưa họ tới đấy bởi vì ta không thể để họ ở lại Avalon và làm náo động cuộc sống, nhưng ta cũng không muốn họ can thiệp vào cuộc sống loài người. Đó không phải một vương quốc riêng biệt thực sự, tuy nhiên tất cả gọi họ là Unseelie.”

“Mẹ của Shar bị... đuổi khi nào vậy?”

“Hình như đã năm mươi năm rồi? Trước lúc anh nảy mầm.”

“Năm mươi ư?” Laurel bật cười. “Thế Shar bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tám mươi tư.”

Laurel lắc đầu kinh ngạc. “Em sẽ chẳng thể quen với việc này mất.”

“Chắc chắn là có,” Tamani nói, thúc cô, “khi em bước sang tuổi tám mươi.”

“Vậy sao Shar đi gặp bà vào ngày hôm nay? Có phải anh ấy nghĩ Yuki là một Unseelie không? Và anh ấy ám chỉ điều gì về người Quyến rũ à?”

Tamani lưỡng lự đôi chút. Lúc này, họ đã đi tới chỗ bóng râm. “Được rồi, đây là điều về người Quyến rũ nhé: hoàn toàn điên khùng. Nhưng nó đủ hợp lý để lôi cuốn em. Vậy nên điều anh có thể nói và em phải hiểu là: không ai thực sự tin vào điều này. Không một tiên tinh táo nào tin cả. Và chỉ cần nhắc đến nó trong cõi Avalon thôi cũng đủ gây rắc rối rồi.”

Laurel ngồi hơi thẳng lưng lên và chắp hai tay trong lòng, Tamani nhận thấy lời cảnh báo của anh chỉ thành công trong việc khơi gợi lòng hứng thú của cô. Đôi khi, cô thật quá *con người*! “Để anh nói điều này trước: Đã bao giờ em tự hỏi tại sao con người giống chúng ta đến vậy?”

“Em thường không bắt đầu câu chuyện theo cách này,” Laurel nói và mỉm cười với anh, “nhưng chắc chắn rồi. David nói hẳn là do sự hội tụ tiến hóa, chúng ta có đầy các điểm tương đồng, ươm, các ổ sinh thái. Tương tự cá mập và cá heo vậy, chỉ là... gần gũi hơn thôi.”

Tamani cố gắng không nhăn mặt, anh không ngờ David được đưa vào câu chuyện này. “Thế này, các Unseelie tin rằng chúng ta tự làm điều này với chính mình - trước cả người Quyến rũ, chúng ta không giống người lắm mà giống thực vật hơn.”

“Gì cơ, kiểu da và đồ đạc màu xanh lá sao?” Laurel hỏi.

“Ai mà biết được cơ chứ? Tuy nhiên các Unseelie cho rằng một trong các nữ hoàng xa xưa của họ, một tiên Mùa Đông tên là Mab, đã sử dụng quyền lực của bà ta để thay đổi toàn bộ loài

tiên, để ta giống con người hơn. Vài Unseelie tin rằng bà ta đã chấp nhận ước muốn hòa trộn với thế giới con người. Một số khác thì nghĩ đây là sự trừng phạt, vì cố gắng sống với loài người và phải lòng họ, hoặc tương tự như vậy. Nhưng tất cả đều đồng ý rằng một cây con nảy mầm gần nơi ở của loài người sẽ có ngoại hình giống với những người sống tại đó."

"Vậy nên một tiên bé mới sinh, ờ, nảy mầm tại Nhật Bản sẽ giống người Nhật." Tamani có thể nghe thấy Laurel liên kết các suy nghĩ khi cô nói. "Có vẻ khá dễ kiểm tra. Tất cả các đứa trẻ Unseelie trông giống người Nhật. Vậy Shar đã tới đó để thăm dò xem có phải Yuki đã trốn thoát khỏi... nhà tù Unseelie phải không?"

"Ngoại trừ việc các Unseelie bị cấm tới Vườn ươm, thì không có chuyện một tiên non tới từ khu trại cả. Chưa từng có một tiên nào nảy mầm ngoài Avalon trong hơn một ngàn năm qua. Và chúng ta không trực xuất các cây con đâu."

"Đợi đã, thế có nghĩa là gì, cấm tới Vườn Ươm sao?"

"Họ không... được phép sinh sôi," Tamani nói, thầm ước rằng cô đã không hỏi. "Và họ có thể ngừng bằng cách nào?" Laurel sôi nổi hỏi.

"Các tiên Mùa Thu cho họ thứ gì đó," Tamani đáp. "Thuốc đó phá hủy khả năng nở hoa của tiên nữ. Không nở hoa, không cây con."

"Loại thuốc đó làm tê liệt họ ư?" Laurel nói, hai mắt chớp chớp.

"Không hẳn là tê liệt," Tamani vô vọng đáp.

"Thế thì sao chứ?" Laurel kêu lên. "Chẳng ai có quyền can thiệp vào việc đó cả!"

"Anh không phải người đặt ra luật," Tamani nói. "Và anh không cố biện minh việc họ làm là đúng. Nhưng hãy đặt mình vào hoàn cảnh của Shar. Bởi vì mẹ anh ấy luôn giữ bí mật mình là Unseelie trong khi anh còn là một cây con, Shar đã được dạy về người Quyển rũ. Và những thứ liên quan khác," Tamani nói thêm đầy ẩn ý. "Rồi mẹ anh ấy bị gắn mác là Unseelie và bị đưa tới Hokkaido. Đến hôm nay, chúng ta kể với anh ấy về một tiên nữ đến từ Nhật Bản, nơi trông giữ các Unseelie. Thực tế là việc Yuki được cho là đã nảy mầm tại Nhật Bản và tình cờ trông giống người Nhật không chứng minh được việc người Quyển rũ có thật... em đã trông thấy vẻ ngoài của chúng ta thay đổi như thế nào theo các tiêu chuẩn của con người... nhưng với Shar, anh ấy chỉ có thể liên tưởng cô ta tới các Unseelie thôi."

"Vậy tại sao anh không nhắc tới các Unseelie trước khi... Yuki xuất hiện?"

Họ đã trông thấy ánh sáng đỏ đầu tiên trong thành phố Crescent và Tamani quay sang cô. "Bởi vì anh nghĩ Shar đã đoán ra kết luận. Các Unseelie được canh chừng cẩn mật lắm." Tamani ngừng nói và nhớ lại lần anh đi cùng Shar tới Hokkaido. Thật kinh khủng khi phải nghe những lời hoàn toàn điên khùng buông ra từ miệng các vị tiên có đôi mắt vô cùng trong sáng và thông thái - về các âm mưu, những thế giới bí mật, cùng nhiều câu chuyện ma thuật vô căn cứ. "Anh đã trông thấy điều kiện tại đó... họ giữ những ghi chép tỉ mỉ về toàn bộ các tiên trong trại. Khi mà em đã vào trong thì em không thể rời khỏi đó cho đến lúc chết đâu."

"Vậy nếu Yuki không phải là Unseelie, thì cô ta là thứ gì chứ?"

"Đó là điều ta cần tìm ra," Tamani nói, quay lại nhìn con đường trước mắt. "Có thể cô ta là một tiên nữ hoang dã, không thuộc phe Seelie hay Unseelie... Đó không phải điều ta đang mong đợi. Tuy nhiên anh không thấy lựa chọn nào khác thuyết phục hơn cả."

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ?" Laurel hỏi và nhìn anh. Ánh mắt tha thiết của cô mở to và đầy tin tưởng; đôi mắt xanh lục nhạt sáng rực lên dưới những tia nắng cuối ngày. Tamani không nhận thấy mình đang ngả gằm về phía cô cho tới lúc anh phát hiện ra và thu người lại.

Laurel sẽ tham gia vào bước tiếp theo, mặc dù anh ước mình có thể giữ cô tránh xa toàn bộ chuyện này. "Klea đã trao em cơ hội rồi đó, kết bạn với Yuki đi. Hy vọng em có thể tìm ra nhiều điều hơn."

Laurel gật đầu. "Hy vọng là vậy. Mà có vẻ cô ấy không thích kế hoạch của Klea cho lắm. Em cảm giác cô ấy đang lảng tránh em."

"Được rồi, cứ tiếp tục đi," Tamani cố tỏ vẻ khích lệ. "Nhưng hãy cẩn thận. Chúng ta vẫn chưa biết cô ấy có thể làm gì, hay cô ấy có định làm hại em hay không."

Laurel chớp mắt nhìn xuống.

"Và hãy nghiên cứu để tìm ra đẳng cấp của cô ấy," Tamani nói thêm. Chợt anh nhớ ra Laurel không thích dùng từ này - vì lý do mà anh đoán chắc mình không bao giờ hiểu - anh đánh chính lại. "À, ý anh là mùa nào. Chỉ cần biết được điều đó đã là một khác biệt lớn rồi. Ít nhất ta cũng

biết *đôi chút* về cô ấy.”

“Được thôi.”

Tamani rẽ lên đường vào nhà Laurel và cô ngược mắt nhìn. Khi đã đặt một tay lên nắm cửa, cô bỗng dừng lại.

“Shar là... Unseelie phải không?”

Tamani lắc đầu. “Me anh ấy đã cố gắng nuôi dạy con theo hướng đó, nhưng Shar chẳng bao giờ có thể thành một tín đồ. Và sau khi gặp bạn kết đôi Ariane của mình, điều cuối cùng anh ấy muốn là bị đá khỏi Avalon. Ariana có cùng mầm cây Lenore của họ, và là toàn bộ thế giới đối với Shar. Từ tất cả những việc mà Shar dính líu đến thì không có cái giá nào là quá cao vì sự an toàn của họ - hay sự an toàn của Avalon. Cho dù điều đó đồng nghĩa với việc chính mẹ của anh ấy phải sống và chết trong sự lưu đày.”

“Em chỉ băn khoăn thôi,” Laurel nhẹ nhàng đáp.

“Này, Laurel,” Tamani nói, tóm lấy cổ tay cô trước khi cô kịp ra ngoài. Anh muốn nắm lấy cổ tay này và kéo người mình yêu lại gần hơn, vòng tay ôm cô và quên đi tất cả. Hai tay anh đã run lên vì khao khát nhưng anh buộc chúng phải giữ yên. “Cảm ơn em đã đi cùng anh hôm nay. Không có em, chúng ta sẽ chẳng làm được gì cả.”

“Có đáng không?” Cô hỏi, cổ tay khế cửa quây trong cái siết chặt của anh. “Chúng ta chẳng tìm ra gì cả. Em đã hy vọng... Em đã nghĩ ông Jamison sẽ biết điều gì đó.” Cô nhìn anh, đôi mắt ánh lên nỗi thất vọng mà cô phải chịu đựng mỗi đêm.

Tamani nuốt khan, anh ghét việc mình khiến cô buồn. “Điều này có ý nghĩa với anh mà,” anh lặng lẽ nói, đôi mắt tập trung vào bàn tay của họ, sự kết nối vô cùng gần gũi. Anh không muốn buông tay. Nhưng nếu anh không làm vậy, thì vài giây nữa thôi cô cũng sẽ kéo tay ra thật khéo và chuyện đó mới là tội tệ nhất. Anh buộc các ngón tay mình buông ra và nhìn cánh tay cô rơi xuống. Ít nhất thì anh đã lựa chọn theo cách này.

“Mặt khác,” anh cố gắng nói thêm với vẻ bình thản, “để ông Jamison biết về Yuki và Klea cũng tốt. Shar là kiểu người... độc lập. Anh ấy thích tự mình tìm hiểu mọi điều trước khi báo thông tin lên trên. Anh ấy bướng bỉnh thế đó.” Tamani ngồi vào ghế lái xe, một cánh tay tựa trên tay lái. “Anh sẽ chào em ở hành lang vào tuần sau,” anh mỉm cười nói. Tiếng lốp cao su rít trên mặt đường nhựa và Tamani lái xe rời khỏi nhà Laurel, anh cố gắng kìm nén lòng thôi thúc muốn quay lại phía sau nhìn cô.

Anh trở về căn hộ trống không và lết vào trong. Anh chẳng buồn bật đèn sáng mà cứ ngồi đó im lặng trong bóng chiều tà của buổi hoàng hôn, rồi căn phòng dần chìm vào màn đêm. Anh không muốn nghĩ nhiều về việc Laurel sẽ làm gì vào cuối tuần. Cho dù anh đã cố tạo không gian riêng tư cho cô - và không chỉ vì phép lịch sự - thì anh vẫn phải chứng kiến vô số nụ hôn dịu dàng hay những âu yếm thân mật mà anh không bao giờ muốn nghĩ tới. Tamani cho rằng cuối tuần nào họ cũng lặp lại các hành động đó và anh không chắc mình có thể chịu đựng thêm nữa.

Tamani nặng nề đứng lên và đi tới bên cửa sổ, nhìn về phía rặng cây phía sau khu căn hộ. Ông Jamison đã nói anh phải tin vào bản thân, và anh sẽ làm vậy. Vài ngày trước, anh đã theo dấu Yuki tới ngôi nhà nhỏ mà chắc chắn cô ta sống ở đó. Các đội lính có nhiệm vụ quan sát cô ta sát sao chưa thể đến trong một hai ngày tới. Và điều đó có nghĩa là anh sẽ ngủ rất ít đêm nay vì anh sẽ tự mình thực hiện nhiệm vụ này.

“Kỳ lạ quá,” David thốt lên khi hai người ngồi trên giường Laurel và trò chuyện về chuyến đi tới Avalon của cô, bỏ mặc đồng sách vở trải đầy xung quanh.

“Em hiểu mà, phải không nào? Em phải thừa nhận việc bị chối bỏ bởi đức tin của bản thân cũng từng xảy ra với con người. Mà cá nhân em thấy điều đó thật mỉa mai.”

David cười lớn. “Anh cũng đã nghĩ theo hướng phá vỡ các quy luật vật lý như việc chu du hàng ngàn dặm hôm qua chỉ trong khoảng hai giây đấy.”

“Chuyện đó khác mà,” Laurel đáp và mỉm cười gạt lời bình luận của anh sang một bên. “Vậy anh đã tìm ra điều gì về lớp màng mà Katya đã kể chưa?”

“Anh cho là vậy,” David đáp, rồi chòng ghẹo hỏi cô, “Thế còn em?”

“Có lẽ thế. Từ những gì em đọc được trên mạng, màng thylakoid là nơi chứa các lục lạp. Nên tất cả quá trình chuyển đổi ánh nắng mặt trời sang dạng năng lượng được thực hiện tại đây.”

“Chúng ta có cùng câu trả lời rồi,” David mỉm cười đáp. “Mà cô bạn Katya của em đã nói rằng màng thylakoid trong các tiên Mùa Hạ có hiệu suất cao hơn, nên anh đoán nó tạo nhiều năng lượng từ ít ánh sáng hơn.”

“Chắc vậy, bởi vì phép thuật của họ sử dụng ánh sáng mà,” Laurel nói và hồi tưởng màn “pháo hoa” cô được xem vào dịp lễ hội Samhain năm trước.

“Và Katya khám phá ra điều này bởi cô ấy cùng bạn mình đã uống thứ tương tự như chất trong que phát quang phải không?” David hỏi mà không giấu vẻ nổi vẻ thích thú.

“Về bản chất là vậy,” Laurel mở tròn mắt đáp.

“Ước gì anh có thể làm điều tương tự.”

Laurel nhướn mày nhìn anh.

“Không, nghiêm túc đấy,” David nói. “Em có thể tưởng tượng nó sẽ thú vị thế nào không? Ví như trong dịp Halloween, em có thể đưa cho bọn trẻ mấy cốc nước phát quang trước khi chúng đi chơi trò lừa-hay-lộc và chúng sẽ an toàn hơn.”

“Điều gì đó mách bảo em rằng một cốc nước an toàn cho bọn trẻ không phải điều đầu tiên anh nghĩ tới,” Laurel nói.

“Được rồi, có lẽ sẽ rất thú vị nếu mình nhảy ra từ sau một cái cây vào buổi tối mà toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh đặc biệt.”

“Còn hơn thế nữa.” Laurel nhìn xuống vài tờ giấy nhớ ít ỏi Katya đã giúp cô làm. “Nếu như em có một mẫu tế bào và xử lý chúng bằng chất phốt pho, em có thể theo dõi các thời gian tế bào phát sáng và phát hiện tiên Mùa Hạ dễ dàng.”

“Anh không nghĩ nó sẽ đơn giản vậy,” David nói, rồi cúi người, nghiêng đầu tới gần Laurel hơn. “Bạn của Katya chắc vẫn còn tỏa sáng bởi cô ấy vẫn sống, nên có thể màng thylakoid đã giải quyết toàn bộ chất lân tinh. Nếu em có mẫu vật, các tế bào sẽ không tiếp tục sống và phát triển. Em sẽ phải tìm cách để giữ chúng sống. Hoặc thí nghiệm ngay trên da Yuki.”

“Trực giác nói với em rằng cô ấy sẽ không đồng ý đâu,” Laurel nhún nhó nói.

Cả hai lại ngồi xuống, im lặng một lúc.

“Ta có thể giữ hoa tươi bằng nước đường, phải không?”

David nhún vai. “Chắc vậy.”

“Và khi chúng ta bị bọn quỷ của Barnes ném xuống sông Chetko, Tamani đã gắn vết thương cho em và đặt em dưới thứ ánh sáng giúp vết thương lành lại. Nó giống như... ánh nắng di động vậy. Nếu như em có cách nào đó thực hiện, mà không bị phát hiện,” - cô lắc đầu, cố gắng không lo lắng về những cản trở chưa tồn tại - “lấy một mẫu nhỏ từ Yuki. Em có thể đặt nó trong dung dịch nước đường hòa tan và sau đó phơi dưới ánh sáng đặc biệt đó. Anh nghĩ chừng đó có đủ để giữ nó sống và phản ứng không?”

“Có lẽ. Nếu là một loại thực vật thông thường, nhưng anh nghĩ rằng loài tiên là hình thái tiến hóa cao của thực vật, đúng không nào?”

Laurel gật đầu.

“Và ánh sáng đó là một công cụ phép thuật của loài tiên, nên có thể được. Em có thể làm ra thứ ánh sáng đó không?”

“Không, nó thật sự rất cao cấp. Nhưng Tamani chắc sẽ kiếm được cho em một cái.”

“Thế em có thể làm ra chất phát sáng không?”

Laurel gật đầu. “Em nghĩ vậy.”

“Và một tối nào đó, em sẽ uống nó để phát sáng trong đêm chứ?”

Quai hàm Laurel hạ xuống. “Không!”

“Làm ơn đi? Sẽ rất tuyệt mà.” Anh rướn người qua đầu gối, hai tay siết chặt đầy hưng phấn.

“Nếu có thể thì chắc chắn anh sẽ làm.”

“Không.”

“Đi mà!”

“Không!”

David chọc vào mạn sườn cô. “Em sẽ rất đẹp. Giống như thiên thần lấp lánh vậy.”

“Chắc chắn trông em sẽ giống như bị nhiễm phóng xạ hơn. Không, cảm ơn.”

Anh tóm lấy Laurel và ghìem cô bên dưới mình rồi cù vào hai bên cho tới lúc cô phải thở hổn hển.

“Dừng lại đi!”

Anh buông tay ra, ngồi phịch xuống bên cạnh. “Em thật tuyệt, em biết không,” anh nói, đưa tay gỡ một lọn tóc vương trên trán cô.

“Anh cũng vậy.”

Anh khịt mũi rồi lắc đầu. “Cho dù thế nào. Đến một ngày nào đó, em sẽ phát chán anh và quăng anh sang một bên thôi.”

Tuy đang mỉm cười nhưng giọng nói anh thoảng chút nghiêm túc. “Em chắc chắn sẽ không chán anh đâu, David.” Cô dịu dàng đáp.

“Anh hy vọng là vậy,” anh đáp lời và cúi gằm xuống. “Bởi vì nếu em làm vậy, anh sợ rằng cuộc sống bình thường trước đây sẽ khiến anh chán muốn chết mất.”

Laurel tìm kiếm Tamani ngay khi cô tới trường vào thứ hai và băn khoăn không biết anh đã làm gì vào dịp cuối tuần - đặc biệt là với những điều họ mới phát hiện ra. Cô không biết liệu anh có thể đem quả cầu ánh sáng đến không. Cô sẽ mất vài ngày để tạo ra chất lân tinh, nhưng cô cũng hy vọng có thể thử giả thuyết mới ngay trên cơ thể mình trong vài tuần tới.

Vừa kịp thời gian cô nở hoa.

Khi đi tắm, Laurel đã phát hiện một chỗ sưng nhỏ đang thành hình và cảm giác ngứa ngáy quen thuộc nơi mái tóc cô trải xuống lưng. Bông hoa tới khá sớm, bởi mùa hè năm nay ấm hơn thường lệ, và Mẹ Thiên Nhiên có vẻ đã sốt sắng chuyển mình sang thu. Không khí lạnh dần và lá trên cây bắt đầu rụng. Thời tiết sương mù đến đầu tiên, và mấy sáng nay, trời rõ là âm u. Laurel cũng chịu tác động của thời tiết như mọi loài thực vật khác tại thành phố Crescent.

Dẫu vậy, Laurel mong mình sẽ nở hoa sớm, tuy nhiên chưa bao giờ chỗ sưng phát triển lớn hơn vào tháng chín. Cô đứng nhìn hình ảnh phản chiếu của bản thân trong gương. “Lại bắt đầu rồi,” cô thì thầm.

Cô chẳng có lý do nào để thì thầm cả. Việc nở hoa là một bí mật mà cô giữ kín với thế giới, nhưng không phải với gia đình mình. Sau vụ việc năm ngoái, khi những lời nói dối đã gần như bắt cô trả giá bằng mạng sống của chính mình - cũng như của Chelsea - Laurel đã chính thức chấp nhận thành thực là cách giải quyết tốt nhất. Và so với việc che giấu bí mật này thì được là chính mình khi ở nhà thật tuyệt vời. Bố mẹ cô biết mọi thứ - về cô và nhân dạng loài tiên của cô, việc Tamani đến trường, thậm chí về Yuki.

Tuy nhiên, cô không kể về tình cảm mình dành cho Tamani cũng như nói giảm đi vấn đề Yuki là một tiên nữ, bởi bố mẹ cô không cần biết chi tiết mọi điều xảy ra trong cuộc sống của Laurel. Họ là những người thông minh và có thể rút ra kết luận của riêng mình.

Laurel chưa trông thấy Tamani ở đâu giữa đám đông học sinh mà David lại đang đợi tại chỗ tủ đồ của hai người.

“Không thể ngờ được gặp anh ở đây,” cô nói và kéo anh vào vòng tay âu yếm của mình.

Anh ôm lấy má cô, rồi đưa ngón tay cái lên gỡ một lọn tóc vương vào mắt cô và nâng cằm cô lên. Laurel mỉm cười, chờ đợi một nụ hôn.

“Chào, Laurel.”

Laurel cùng David quay sang nhìn Tamani đang vừa vẫy tay vừa băng qua chỗ họ, anh cười ngoác tới mang tai, chắc chắn bởi cảm giác thỏa mãn khi cắt ngang thành công hành động âm thầm công khai của hai người. Laurel nhìn anh ấy đi qua và nhận ra không phải chỉ có cô và David đang dõi theo từng bước tiến của Tamani.

Yuki đứng bên kia dãy hành lang và quan sát mọi chuyện, đôi mắt cô ấy dán chặt vào Tamani với biểu hiện thật kỳ lạ, gần như thèm muốn.

“Kỳ lạ thật,” Laurel khẽ nói.

“Em đang nói chuyện với anh đấy nhé,” David càu nhàu, hai mắt vẫn nhìn theo tấm lưng của Tamani.

“Không phải anh ấy,” Laurel đáp, siết chặt lấy cánh tay của David. “Là Yuki cơ.”

Ánh mắt David hướng đến Yuki nhưng cô ấy đã quay lại với tủ đồ của mình và đang lôi mấy cuốn sách ra khỏi ngăn trên.

“Cô ấy thì sao?”

“Em không biết, cô ta nhìn anh ấy đầy hứng thú.” Laurel ngập ngừng. “Em nên tới nói chuyện với cô ta - em còn có trách nhiệm kết bạn mà. Từ đó tốt đẹp và vui vẻ hơn từ ‘theo dõi’ nhỉ?” Cô thì thầm.

David gật đầu và Laurel bắt đầu bước tới. Cô dừng lại để siết lấy bàn tay anh, rồi nhanh chóng hướng tới Yuki. “Chào, Yuki!” Laurel nói.

Theo kiểu xấu hổ mà cúi đầu rất nhanh của Yuki thì Laurel biết cô ấy cũng nghe thấy. “Chào chị,” cô ấy đáp theo phép lịch sự.

“Chúng ta ít nói chuyện với nhau nhỉ?” Laurel nói, cố gắng tìm ra chủ đề có liên quan để tiếp tục cuộc trò chuyện. “Chị chỉ muốn biết chắc em đang ổn cả.”

“Em ổn mà,” Yuki ử rử đáp.

“Tốt,” Laurel nói, cảm thấy vô cùng lạc lõng, “nếu em cần gì thì hãy nói với chị, được chứ?”

Điều gì đó lóe lên trong mắt Yuki và cô ấy bước sang bên dãy hành lang, tránh xa đám đông học sinh và kéo Laurel theo. “Nghe này, Klea quyết định tới nhờ chị giúp không có nghĩa là tôi thực sự cần giúp đỡ đâu.”

“Chị không bận tâm,” Laurel nghiêm túc đáp, đặt tay lên vai Yuki. “Ý chị là, chị cũng từng thấy lạc lõng hồi năm hai. Chị có thể hình dung được em cảm thấy thế nào mà.”

Giờ thì Yuki trừng mắt nhìn cô, và Laurel cảm thấy miệng mình khô khốc. Yuki nâng vai để hất tay cô ra. “Tôi ổn. Tôi là người mạnh mẽ và tôi có thể tự chăm sóc bản thân. Tôi không cần chị hướng dẫn và chắc chắn không cần lòng thương hại của chị.” Rồi cô ta quay người, chiếc váy màu xanh dương sáng xoay tròn quanh chân và Yuki đi xuôi xuống hành lang.

“Được thôi,” Laurel nói một mình, “Đi mạnh giỏi.”

Và chuỗi các sự kiện này diễn ra mà không có chút thay đổi nào, ngày tiếp theo, rồi một lần nữa vào hai ngày sau đó. “Em cá là cô ta ghét em lắm,” Laurel thì thầm với Tamani nhiều ngày sau đó, trong lúc cô Harms tiếp tục giảng về Chiến tranh năm 1812. “Em có làm gì đâu chứ!”

“Chúng ta cần làm việc dựa trên kỹ năng con người của em,” Tamani nhoen cười nói.

“Việc này có đáng không? Anh nghĩ rằng cô ta sẽ thổ lộ hết ruột gan với chúng ta sao?”

“Em đã bao giờ nghe câu ‘giữ bạn ở gần và giữ kẻ thù gần hơn’ chưa?”

“Chúng ta đã biết Yuki có phải là kẻ thù hay không đâu.”

“Đúng,” Tamani đồng tình, “hiển nhiên ta không biết. Nhưng ta nên gần gũi cô ta.”

“Vậy em phải làm gì? Em đã đề nghị giúp đỡ cô ta và em đã kể với anh mọi chuyện diễn biến ra sao rồi đấy.”

“Thôi nào,” Tamani nói, giọng anh tuy nhỏ nhưng có ý khiển trách. “Chẳng lẽ em không ghét những kẻ tới gần và làm ra vẻ trịnh thượng như thế sao?”

Laurel phải thừa nhận anh nói đúng. “Em không biết làm gì nữa.”

Anh lưỡng lự, rồi liếc nhìn cô Harms, trước khi tựa sát hơn. “Tại sao em không để anh thử nhỉ?” Anh nói.

“Thử... kết bạn với cô ta ư?”

“Ừ. Bọn anh có nhiều điểm chung. Hơn mức cô ấy biết... ngoài việc cả hai đều là người nước ngoài và mới tới thành phố Crescent. Và,” anh nhướn lông mày nhìn cô, “em phải thừa nhận rằng anh đẹp trai và lôi cuốn đi.”

Laurel chỉ biết nhìn anh chăm chăm.

“Thêm nữa, bây giờ anh đã chào em trên hành lang rồi.” Điều này tất nhiên là thật. Khoảng ba lần một ngày và thường đúng lúc xen ngang cao trào những nụ hôn.

“Quả thực là vậy,” Laurel ôn tồn nói.

“Vậy thì anh đã xây dựng được tình bạn với em, và với cô ấy, sau vài tuần tới mọi việc có thể thành công.”

“Việc này có thể thành công đấy,” cô đồng tình, thầm biết ơn vì không phải lúng túng nói chuyện với Yuki nữa. Mẹ cô luôn nói rằng cô không thể buộc người nào đó thích mình và mấy ngày vừa qua đã chứng minh rõ ràng cho điều đó.

“Mà cô ấy cũng nghĩ là anh không có liên hệ gì với Klea. Anh sẽ có cơ may kết bạn với cô ấy hơn.”

Laurel phải thừa nhận rằng Tamani sẽ nhận được chính xác những thông tin anh muốn từ khá nhiều người. Cô ngả người ra sau và nhún vai. “Cô ta giao hết cho anh đấy!”

Tamani lái xe sát đường đi của Yuki, trong lúc cô ấy đang cuốc bộ về ngôi nhà nhỏ của mình, nơi cô dành toàn bộ thời gian khi không tới trường. Cô ấy không trông thấy anh nên Tamani gọi to, “em có cần đi nhờ không?”

Yuki quay sang, đôi mắt mở to và nắm chặt mấy cuốn sách trước ngực. Ngay lập tức, cô hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng lại nhanh chóng dán mắt xuống nền đất trước mặt và khẽ lắc đầu.

“Ôi, thôi nào,” Tamani nhoẻn cười tinh nghịch. “Anh không có ý gì đâu.”

Cô ấy ngược nhìn anh, sự tập trung đã trở lại trong ánh mắt. “Không, cảm ơn.”

“Được rồi,” anh đáp sau một phút. “Tùy em thôi.” Sau đó, anh tăng tốc hướng về phía Yuki, rồi nhanh chóng xoay xe tấp vào lề đường. Trong khi cô đưa tay chạm chiếc xe và nhìn anh bối rối thì Tamani đã trượt ra khỏi ghế của mình.

“Anh đang làm gì vậy?”

Tamani đóng cánh cửa xe. “Em không muốn đi xe, thì anh thấy trời hôm nay khá đẹp để đi bộ đấy.”

Cô ấy dừng lại. “Anh đang trêu tôi à?”

“Được thôi, em không *phải* đi bộ cùng anh đâu, nhưng nếu em không làm thế thì trông anh sẽ vô cùng kỳ cục khi nói chuyện một mình đấy.” Rồi anh quay người và ung dung bước đi, nhắm đếm đến mười thật chậm trong đầu, và ngay khi anh đếm đến chín, thì đã nghe thấy tiếng sỏi nghiền vào nhau khi cô vội vã đuổi theo. *Hoàn hảo.*

“Tôi xin lỗi,” cô lên tiếng khi đuổi kịp anh. “Tôi không có ý xa lánh gì, chỉ là, tôi chưa quen ai cả. Và tôi không muốn đi xe với người lạ thôi.”

“Anh không phải người lạ đâu,” Tamani nói chắc chắn khi bắt gặp ánh mắt do dự của cô. “Chắc hẳn anh là người đầu tiên em gặp ở trường.” Anh nén cười. “Ý anh là ngoài thầy Robison.”

“Anh không hành xử như thể đã từng trông thấy tôi,” Yuki thận trọng nói.

Tamani nhún vai. “Anh thừa nhận mình khá bị cuốn hút bởi những người hiểu biết. Họ nói chuyện rất thú vị. Giống như họ có bông gòn trong miệng vậy.”

Cô bật cười thoải mái và Tamani nắm lấy cơ hội nhìn ngắm Yuki. Cô ấy thực sự khá xinh, khi không nhìn chăm chăm xuống đất và anh có thể trông thấy đôi mắt màu xanh lục nhạt đáng yêu đó. Cô cũng có một nụ cười đẹp, còn những thứ khác anh không thấy được nhiều.

“À, anh là Tam,” anh nói và đưa tay ra.

“Còn tôi là Yuki.” Cô nhìn vào bàn tay anh thoáng chút ngập ngừng trước khi nắm lấy. Anh bắt tay lâu hơn một chút và nở một nụ cười với cô.

“Em không có... học sinh tiếp đón đi cùng à?” Tamani hỏi khi cả hai tiếp tục đi xuôi xuống đường. “Đó không phải một phần ‘trao đổi’ sao?”

“Ừm...” Cô bẽn lẽn vén tóc ra sau tai. “Không hẳn vậy. Tôi là một trường hợp đặc biệt.”

“Vậy em đang sống cùng ai?”

“Tôi chủ yếu sống một mình. Nhưng không *đơn độc* đâu,” cô vội vã đính chính. “Ý tôi là chủ nhà, tên cô ấy là Klea, cô ấy kiểm tra tôi hằng ngày và có thể đến vào mọi lúc. Chỉ là cô ấy phải đi chu du hơi nhiều vì công việc. Dù vậy cũng đừng nói với nhà trường nhé,” cô nói thêm và có vẻ ngạc nhiên với chính mình khi đã kể hết với anh. “Họ sẽ nghĩ là cô Klea ở bên ngoài nhiều

hơn đây!”

“Anh không nói đâu,” Tamani đáp, giả bộ thần nhiên. Anh đã theo dõi nhà cô và biết rằng Klea chưa đặt chân vào nơi đó hơn một tuần rồi. “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười sáu,” cô ấy đáp lại thật nhanh.

Không một chút ngập ngừng. Nếu cô ấy đang nói dối thì thật quá giỏi.

“Em có cô đơn không?”

Yuki dừng lại, lo lắng cắn môi dưới. “Đôi lúc. Nhưng nói chung tôi thích như vậy. Ý tôi là, chẳng có ai bảo tôi lúc nào đi ngủ hay xem gì trên vô tuyến. Hầu hết bọn trẻ đều ao ước việc đó.”

“Anh hiểu mà, anh cũng vậy,” Tamani nói. “Chú luôn khắt khe với anh.” Anh thấy nên nói giảm đi đôi chút. “Nhưng khi anh lớn, chú ấy cho phép anh tự do hơn.”

Yuki tiếp tục bước đi về ngôi nhà nhỏ mà không suy nghĩ gì. “Ngôi nhà kia phải không?” Tamani hỏi.

Thực tế, anh chẳng cần phải hỏi. Anh thừa biết ngôi nhà nhỏ trước mặt. Nó có dải thường xuân bao quanh và một phòng ngủ nhỏ phía sau, cùng một phòng khách đơn giản ngay sau cửa trước. Anh biết khăn trải giường của cô màu tím và cô treo trên tường nhiều tranh ảnh của các ngôi sao nhạc pop được xé từ tạp chí. Hơn nữa, anh còn biết cô không thích ở một mình như vẫn nói và thường giết thời gian bằng việc nằm ngửa mặt trên giường để nhìn chăm chú lên trần phòng.

Nhưng cô không biết rằng chừng nào còn ở trong thành phố Crescent thì chừng ấy cô vẫn không bao giờ còn ở nhà một mình nữa.

“Ừm, phải,” cô đáp nhanh và giật mình như thể nhận ra cả hai đã đi bộ khá xa.

“Anh nên chào em ở đây,” Tamani nói, anh không muốn lưu lại quá lâu trong lần đầu gặp mặt. Anh đưa ngón cái ra hiệu về phía đường họ vừa đi. “Anh nghĩ đã để xe hơi lẫn đường một chút.”

Cô lại mỉm cười và để lộ một lúm đồng tiền nhỏ trên má trái khiến Tamani lơ là cảnh giác. Không phải lúm đồng tiền là điều hiếm có trong cõi tiên, nhưng chúng thường đối xứng, việc chỉ có một bên là khá khác thường. Dù vậy, Tamani bất giác mỉm cười đáp lại. Cô ấy có vẻ giống trẻ con. Anh hy vọng đó không phải là diễn kịch.

“Này,” anh nói, chuẩn bị dạo bước ngược lên con đường, “nếu ngày mai anh chào em, thì em sẽ chào lại chứ?”

Anh ngập ngừng bước đi đợi cô trả lời.

“Tại sao anh lại làm vậy hả Tam?” Cô hỏi sau một lúc ngần ngại.

“Làm gì cơ?” Tamani đứng lại và hỏi.

“Chuyện này,” cô hỏi, ra hiệu giữa cô và anh.

Anh cố gắng ra vẻ vừa trêu đùa, vừa bẽn lễn. “Anh nói dối đấy,” anh cẩn trọng đáp. “Anh đã để ý em ngay ngày đầu tiên.” Anh nhún vai và nhìn xuống chân. “Anh chú ý tới em ngay. Chỉ là anh cần thời gian để lấy hết can đảm tới gần em thôi.”

Anh quan sát thấy cô khá căng thẳng, anh biết, trước cả khi cô trả lời, rằng anh đã thắng. “Được rồi,” cô nói nhanh. “Tôi sẽ chào lại.”

Laurel nhìn ngắm mình trong gương, xem xét khối sừng trên lưng có lớn như cảm giác không, hay đã nở bung ra rồi. Cuối cùng, cô buông xõa mái tóc dài xuống lưng và hy vọng mọi thứ đều ổn thỏa. David đã đến trường sớm nay để họp Hội học sinh, nên Laurel quyết định sẽ đi bộ tới trường và lái xe về cùng anh. Cô liếc nhìn đồng hồ, rồi vội vã xuống nhà. Trên đường ra cửa, Laurel kịp cầm lấy một trái táo trong giỏ luôn đặt trên bàn bếp, cô chào bố mẹ thật lớn và nhanh chóng rảo bước trong ánh nắng sớm mai.

“Có cần đi nhờ không?” Một giọng nói vang lên khi chiếc mũ trần của Tamani tiến sát bên cô. Laurel tỏ vẻ lưỡng lự. Cô là bạn của anh và cô biết theo lẽ thường thì chẳng có vấn đề gì khi đi cùng xe với anh. Nhưng anh đã tỏ rõ mục đích của mình và cô không muốn khuyến khích anh làm điều đó, hay tồi tệ nhất là lừa dối anh theo cách cô vô tình thực hiện năm ngoái. Dẫu vậy, được ngồi trong chiếc mũ trần này cũng tiếp thêm sức sống như đi bộ vậy, mà thậm chí còn tốt hơn, bởi vì cô yêu cảm giác những cơn gió mơn trớn khuôn mặt mình. “Cảm ơn,” cô mỉm cười đáp, rồi kéo cánh cửa và ngồi vào trong.

“Công việc pha trộn của em thế nào rồi?” Tamani hỏi cô khi bãi đỗ xe của trường đã hiện ra trong tầm mắt.

“Em đã gần xong mẻ lần tinh thứ hai rồi,” Laurel đáp. “Công việc tiến triển khá chậm nhưng em chắc là mình đang làm đúng.”

“Thật đúng lúc. Anh có quà cho em đây,” Tamani nói, đặt vào tay cô một gói nhỏ bọc vải.

Qua kích cỡ và hình dạng của gói đồ, Laurel có thể đoán đây là quả cầu ánh sáng mà cô yêu cầu. “Cảm ơn anh! Hy vọng là ngày mai em sẽ nở hoa và chúng ta có thể tìm ra nhiều điều đây.”

“Vì mọi thứ em cần,” anh nói. “Tuy vậy anh vẫn băn khoăn, liệu em có nên thử nghiệm trên các vị tiên thực sự trước không? Ý của anh là, nếu anh hiểu đúng thì em định giữ tế bào thực vật sống và thí nghiệm chất lân tinh trên chúng. Nếu như em thử từng loại một chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Không phải anh muốn lên lớp em cách làm một người Pha trộn đâu,” Tamani vội vàng nói thêm.

“Không, anh nói đúng,” Laurel miễn cưỡng nói và nhớ lại cách David nài nỉ cô uống chất phát quang này. “Chỉ là em không thể đến trường với tình trạng phát sáng được, anh biết ý em là gì mà.”

“Đúng vậy, em không nên làm thế. Ý anh là, đã gần tới cuối tuần rồi. Mà chẳng phải Katya đã nói nó sẽ giảm tác dụng sau một đêm mà? Và nếu em thí nghiệm trên hai chúng ta thì có thể thấy được sự khác biệt, nếu có, giữa tiên Mùa Xuân và tiên Mùa Thu đấy.”

“Có thể,” Laurel bắt đầu dĩ thừa nhận. “Em vẫn không chắc uống chất này có phải ý hay không, nhưng có thể nó sẽ phát tác tức thì...” Cô nói nhỏ dần trong lúc cân nhắc về các cách kiểm chứng giả thuyết của mình.

“Laurel này?”

Cô giật mình hỏi lại. “Gì vậy?”

Anh bật cười. “Anh đã gọi em ba lần rồi đấy!”

Hai người tiến vào bãi đỗ xe. Một nhóm học sinh đang băng qua những chiếc xe đậu trong bãi để vào trường, họ đan quanh xe của Tamani, rất gần với phần mái trần giữa cô và họ.

“Nghe này,” Tamani nói, thu hút sự chú ý của cô. “Thực sự, anh cũng muốn nói chuyện với em về Yuki.”

“Chuyện gì về cô ấy cơ?” Laurel thắc mắc.

“Anh đã tạo được... mối liên hệ đầu tiên, anh đoán vậy. Anh đã đi bộ về nhà với cô ấy đấy.”

“Ồ. Tốt, tốt,” Laurel đáp, cô cảm thấy mình đang bị phớt lờ một cách kỳ lạ khi ngồi trong chiếc xe mũ trần của Tamani trong bãi đỗ xe của trường. Cô liếc về phía cửa trước và trông thấy David đang đợi ở bậc trên cùng. Cuộc họp của anh chắc hẳn đã kết thúc sớm. Anh nhìn chiếc xe, và một lát sau, tiến tới phía họ, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách.

“Vây anh sẽ tiếp tục việc đó và hy vọng cô ấy bắt đầu nói chuyện với em...” Giọng Tamani nhỏ dần khi anh nhìn vào một điểm phía trên đầu Laurel.

Laurel ngược lên và bắt gặp ánh mắt của David, đôi môi mím chặt của anh đang kéo ra thành một nụ cười. “Anh có thể mở cửa cho em không?” Anh hỏi và kéo cánh cửa xe bên chỗ cô ngồi.

“Tất nhiên rồi, cảm ơn anh,” Laurel đáp, cô khoác túi lên vai và bước ra ngoài.

“Anh không biết rằng em cần đi nhờ xe đấy,” David nói, hai mắt anh lướt nhanh giữa cô và Tamani. “Sao em không gọi cho anh?”

“Anh có buổi họp mà,” Laurel nhún vai nói. “Em muốn chiều nay chúng ta cùng lái xe về nhà nên quyết định đi bộ.”

“Và tôi chỉ tình cờ xuất hiện thôi,” Tamani lên tiếng, giọng anh điềm tĩnh và thản nhiên.

“Tôi cá là vậy,” David nói với Tamani, rồi vòng tay qua vai Laurel và dẫn cô tránh xa chiếc xe.

“Laurel này?” Tamani gọi. “Thế chuyện đó thì sao? Có thể là cuối tuần này không?” Anh nhấn mạnh vào từng từ đầy ngụ ý. Và David đã mắc câu.

“Chuyện gì vậy?” David hỏi, lộ rõ vẻ căng thẳng.

“Chẳng có gì đâu,” Laurel đáp nhanh, bước tới giữa hai chàng trai và hy vọng nếu không trông thấy người kia thì cả hai sẽ ngừng cắn xé nhau. “Anh ấy đang giúp em về... chuyện chúng ta đã nói ấy. Kiểm tra... thứ chất đó.”

“Chẳng phải cuối tuần này, chúng mình sẽ học cho bài thi SAT sao?” David hỏi, giọng đầy thất vọng.

“Tôi nghĩ cô ấy có những vấn đề quan trọng hơn là bài kiểm tra của con người đấy.”

“Ôi, thôi đi!” Laurel gắt lên, cô trừng mắt với hai chàng trai. “Chuyện gì thế này?”

David bắt chéo tay trước ngực vẻ hối lỗi còn Tamani thì giống như một đứa trẻ bị bắt tận tay đang ăn vụng hộp bánh quy. Laurel liếc nhìn hai người và hạ giọng. “Nghe này, chúng ta còn rất nhiều thí nghiệm cần làm nên em không muốn thêm công việc trông nom cả hai đâu. Vậy nên kết thúc tại đây đi, được chứ?” Chẳng nói thêm lời nào, cô đóng sầm cánh cửa xe và đi bộ thật nhanh về phía trường.

“Laurel, đợi đã!” David gọi.

Nhưng cô vẫn vội vã bước đi.

Anh bắt kịp cô tại chỗ ngăn tủ kệ bên của hai người.

“Nghe này, anh xin lỗi. Chỉ là anh... phát điên lên khi thấy em đi cùng anh ta. Thật ngớ ngẩn!”

“Phải, đúng rồi,” Laurel đáp lời.

“Anh chỉ... anh thực sự không thích anh ta ở đây thôi. Được rồi, lúc trước thì ổn cả, nhưng dạo này anh ta luôn chào em khi chúng ta ở bên nhau và anh ta cũng hăng hái hơn trong các buổi học...” Rồi chợt anh nhoẻn miệng cười. “Nếu em nhớ thì đó là cách anh từng quyến rũ em mà.”

“Chuyện này không như vậy,” Laurel nói và đóng cánh cửa ngăn tủ lại. “Đây là việc quan trọng và em không thể thỏa hiệp với lòng tự trọng của anh vào lúc này được đâu.”

“Đây không phải chuyện lòng tự trọng,” David thận trọng lên tiếng. “Chúng mình đều biết anh ta không đơn giản chỉ muốn là lính canh của em. Anh nghĩ nếu mình thấy buồn bực về điều đó thì cũng hoàn toàn dễ hiểu thôi.”

“Anh nói đúng,” Laurel đáp trả. “Rõ ràng là anh không tin em.” Cô quay người, hướng về lớp học đầu tiên, mà chẳng hề nhìn lại.

“Bọn con trai thật vô lý!” Laurel bực bội, thả chiếc ba lô xuống sàn nhà khi bước vào cửa tiệm của mẹ.

“A, có tin hay ho cho tôi đây,” mẹ cô mỉm cười nói.

Laurel không thể không cười với mẹ, thậm chí cô còn tròn mắt nhìn bà.

“Mẹ đoán con đang chạy trốn khỏi mấy chàng trai đó, đúng không?” Mẹ cô hỏi. “Con cũng đang lên kế hoạch trốn khỏi công việc chân tay này nữa hả?”

“Con luôn hạnh phúc khi được ở đây giúp mẹ mà.” Từ khi Laurel và mẹ cô thẳng thắn nói về vấn đề giữa họ vào năm ngoái, Laurel phát hiện mình thường xuyên tới giúp đỡ tại cửa hàng của mẹ còn nhiều hơn tiệm sách của bố ở bên cạnh. Mẹ cô giờ có được một nhân viên bán thời gian nên việc nói chuyện cởi mở có khó khăn hơn đôi chút, tuy nhiên vào ngày tới trường bình

thường thì khoảng giữa buổi chiều, cửa hàng mới là của riêng hai người.

“Con có thể làm gì nào?” Laurel hỏi.

“Mẹ có hai hộp đồ trữ mới,” mẹ cô nói. “Ta có thể vừa phân loại, vừa nói chuyện khi làm cùng nhau.”

“Được ạ.”

Họ yên lặng làm việc một lúc tới khi mẹ cô gọi ra vấn đề. “VẬY... David đã tiến gần hơn trong việc trở thành bạn trai của con rồi hả?”

“Gần như thế,” Laurel cần nài. “Mà cũng không hẳn vậy, anh ấy không thể chấp nhận một vài việc. Con đã kể với mẹ về Tamani rồi đúng không?”

“Ừ,” mẹ cô nói, mỉm cười tinh quái, “nhưng mẹ muốn biết nhiều hơn.”

“Vâng, anh ấy bắt đầu quấy rầy mối quan hệ của chúng con một chút. Và David đã phát ghen lên.”

“Cậu ta có lý do để ghen không?”

Laurel ngẫm nghĩ và không biết câu trả lời này có đủ thành thực. “Có lẽ?”

“Đó là một câu hỏi sao?”

Cả hai cùng bật cười và Laurel có cảm giác như trút bỏ được gánh nặng khi chia sẻ với mẹ.

“Có vẻ con rất tin tưởng vào bản thân mình,” mẹ cô nói. Sau một chút ngập ngừng, bà nói thêm, “Hai đứa đã chia tay à?”

“Không!” Laurel đáp trả dứt khoát.

“VẬY con vẫn hạnh phúc khi ở bên cậu ấy chứ?”

“Vâng!” Laurel khẳng định. “Anh ấy thật tuyệt vời. Chỉ là anh ấy có vài ngày tồi tệ. Con không chia tay với ai đó chỉ vì một ngày không vui đâu. Anh ấy bị đẩy đến giới hạn bởi vì Tam...ani,” cô thêm vào. Cô đã quá quen với cái tên ngắn gọn của anh ở trường.

“Nhưng con cũng thích Tamani phải không?”

“Con không biết nữa,” Laurel thì thầm. “Ý con là, có, nhưng không giống với David.” Laurel tựa đầu lên vai mẹ, cảm thấy vô cùng bối rối. “Con yêu David. Anh ấy biết mọi điều về con.” Cô bật cười. “Và khi con nói bất cứ chuyện gì thì anh ấy cũng hiểu ý con.”

“Phải, phải mẹ cũng vậy,” mẹ cô nhấn nhó nói. “Nhưng tình yêu là điều gì đó vừa ích kỉ, vừa bao dung. Con không thể buộc bản thân yêu một người mà con cảm thấy nên làm vậy. Chỉ cần *muốn* yêu một ai đó là đủ rồi.”

Laurel bàng hoàng ngược nhìn mẹ. “Mẹ đang bảo con chia tay với David sao?” Suy nghĩ này gần như khiến cô hoảng sợ.

“Không,” mẹ cô nói. “Mẹ thực sự không có ý đó. Mẹ cũng quý David. Mẹ cũng chưa từng gặp Tamani, và con cần điều chỉnh lại việc này ngay nhé.” Bà ngừng lời, đặt tay mình lên trên tay Laurel. “Tất cả điều mẹ muốn nói là con không nên ở bên cạnh cậu ấy vì những lý do sai lầm, thậm chí nếu những lý do đó có cao quý đi chăng nữa. Không một ai mắc nợ phải làm bạn gái của một ai cả. Đây là lựa chọn mà con phải thực hiện mỗi ngày.”

Laurel chậm rãi gật đầu, rồi dừng lại. “Mẹ ơi, con yêu mẹ.”

“Mẹ biết. Nhưng luôn có vô số kiểu tình yêu khác nhau con à.”

12

Được mẹ động viên, Laurel quyết định rằng chẳng có lý do gì ngăn cản cô không nâng vị trí của Tamani lên nữa. Như một người bạn. Vậy nên vào tối thứ sáu, lần đầu tiên, cô gọi tới chiếc iPhone của anh và hỏi xem anh có muốn đến vào thứ bảy để giúp cô nghiên cứu không, cô muốn tìm ra vài điều. Mẹ cô sẽ không ở nhà vì thứ bảy thường là ngày cửa hàng của bà bận rộn nhất, nhưng bố cô thì có. Đó là một sự khởi đầu.

Tiếng chuông cửa vang lên và bố Laurel nói rằng ông sẽ mở cửa. Thường thì không có cách

nào để ngăn cản việc đó, nên Laurel quyết định tốt nhất nên hủy bỏ các chiến thuật vào lúc này. Cô liếc qua vai thêm lần nữa, chăm chú quan sát bông hoa của mình trong gương. Nó - toàn bộ bông hoa - đẹp hơn bao giờ hết. Sau khi tên quỷ khổng lồ giật đứt một năm cánh hoa của cô năm ngoái, cô đã nghĩ nó sẽ không bao giờ mọc được như cũ nữa. Nhưng may mắn thay, bông hoa mới này trông như chưa hề bị tổn thương chút nào. Nó vẫn mang màu xanh thẫm tràn đầy sức sống ở phần giữa, và nhạt dần, đến đầu cánh hoa thì gần như trắng muốt. Các cánh hoa trải rộng ra bốn phía và dù đã biết rõ là thứ gì, cô vẫn cảm thấy chúng giống như những chiếc cánh nhỏ. Tuy đôi lúc thật bất tiện và đáng sợ, nhưng Laurel yêu bông hoa của mình.

Vì vậy, cô cảm thấy không mấy thoải mái khi giới thiệu Tamani với bố trong khi mình đang nở hoa.

Laurel cố gắng dập tắt nỗi lo lắng và điều chỉnh lại sợi dây màu xanh lá của chiếc áo đang được buộc ra sau cổ, rồi cô vuốt lại cái quần lửng trước khi đi tới mở cửa phòng. Cô nghe ngóng vài giây, tới khi thấy tiếng giày của Tamani nhẹ nhàng lên gác. Nếu cô xuống nhà với bông hoa nở tung thế này và phát hiện ra người ẩn chuông chỉ đơn giản là một bà hàng xóm lắm chuyện thì lúc đó chẳng khác gì một thảm họa.

Sáng nay, cô đã nhiều lần nghĩ tới việc gọi cho David. Anh đã gửi mail cho cô tối qua để xin lỗi lần nữa nhưng cô vẫn chưa trả lời. Sự thật là Laurel không biết phải nói gì. Khoảng một tiếng trước cô đã nhắc điện thoại lên và quay số. Nhưng trong quá trình thí nghiệm cùng Tamani, cô sẽ không có thời gian giải quyết các vấn đề giữa hai người và cô biết mình sẽ không thể tập trung nếu David đến mà vẫn giữ trạng thái căng thẳng. *Mình sẽ gọi cho anh ấy ngay khi Tamani về*, cô tự hứa với bản thân như vậy.

Laurel có thể nghe thấy tiếng Tamani và bố cô nói chuyện khi cô bước chầm chậm xuống gác. Nghe hai người nói chuyện với nhau thật kỳ quặc và việc này làm cô cảm thấy rất ghen tỵ. Trong hai năm qua, Tamani từng là bí mật của cô - người đặc biệt của cô. Ngoại trừ vài lần nói chuyện với David, cô chưa từng chia sẻ anh với ai cả. Đôi lúc cô ước rằng mình có thể khiến mọi thứ trở lại như xưa. Khi anh vẫn còn đôi mắt xanh sâu thẳm, mái tóc dài và không mang giày hay quần jean. Khi anh chỉ là của riêng cô thôi.

Cô gần như không nhận thấy cuộc trò chuyện giữa họ đã đột ngột dừng lại. Tất cả các con mắt đều đổ dồn vào cô. “Chào anh,” Laurel ngập ngừng vẫy tay.

“Đúng rồi!” Bố cô phấn khích nói lớn. “Nhìn con kìa! Bố không biết con đang nở hoa đấy.”

Laurel nhún vai. “Chẳng có gì to tát đâu ạ,” cô thờ ơ đáp và quay sang Taman đang đứng ngay đó, chăm chú ngắm nhìn bông hoa của cô với vẻ mặt thận trọng.

Đột nhiên, anh nhét hai tay vào túi quần.

Ồ, phải.

“Nào,” Laurel vừa nói, vừa cố gắng nở một nụ cười trong lúc bố cô tiếp tục tròn mắt nhìn những cánh hoa, còn Tamani thì thận trọng nhìn ra xa. “Bố, đây là Tamani. Tamani, đây là bố em.”

“À phải rồi, Tamani đang kể một chút về cuộc sống lính gác của cậu ấy. Bố nghĩ công việc đó thật hấp dẫn.”

“Bố luôn nghĩ mọi thứ về loài tiên đều hấp dẫn mà,” Laurel tròn mắt nói.

“Sao lại không nhỉ?” Ông khoanh tay trước ngực và tự hào nhìn cô.

Laurel cảm thấy lúng túng trước sự chú ý đó. “Được rồi, bọn con còn việc phải làm,” Laurel nói, ra hiệu về phía cầu thang.

“Bài tập về nhà sao?” Bố cô hỏi, rõ ràng không tin lắm.

“Hợp chất của loài tiên ạ,” Laurel lắc đầu đáp. “Tamani đã tự nguyện lấy cơ thể anh ấy làm nghiên cứu cho con.” Lời nói của cô cứ tuôn ra trước khi Laurel kịp nhận ra chúng có vẻ không tốt chút nào. “Ý con là anh ấy đang giúp con,” cô đính chính lại và cảm thấy thật ngu ngốc.

“Thật tuyệt! Bố có thể xem không?” Bố cô hỏi với vẻ thích thú như một cậu nhóc hơn là một người đàn ông trưởng thành.

“Tất nhiên là được bố ạ, vì bố quan sát qua vai con sẽ không cản trở gì đâu,” Laurel vui vẻ đáp.

“Tốt thôi,” ông nói và bước tới để ôm cô, rồi thì thầm. “Con trông thật lộng lẫy. Hãy để cửa mở nhé!”

“Bố!” Laurel kêu lên nhưng ông chỉ nhướn lông mày nhìn cô. Cô tình cờ liếc thấy Tamani,

trông anh khá sừng sốt. “Vâng,” cô đáp, sau đó rời khỏi vòng tay ông và hướng về phía cầu thang. “Lối này,” cô nói với Tamani.

Tamani khựng lại một thoáng, trước khi đi ngang qua bố Laurel và bắt tay ông, Laurel nhận thấy phấn hoa rơi khỏi tay anh, chắc chắn chúng bám đầy trong lớp vải lót túi của anh. “Cháu rất vui khi được gặp bác, bác Sewell ạ,” anh nói.

“Tất nhiên rồi Tam.” Laurel rùng mình khi nghe những lời nói vô cùng kỳ lạ này từ miệng bố cô. “Chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn vào một ngày khác nhé!”

“Chắc chắn rồi ạ,” Tamani đáp, đưa tay còn lại ôm chặt vai bố cô. “Nhưng ngay bây giờ thì, ồ, hôm nay là thứ bảy, cửa hàng của bác hẳn là rất bận rộn.”

“Ồ, cửa hàng thường nhiều việc lúc mười hai giờ cơ,” ông đáp, và chỉ vào cái đồng hồ đang chỉ hơn mười một giờ.

“Tất nhiên rồi, nhưng năm học mới bắt đầu được vài tuần và mọi người chắc cũng muốn mua thêm sách, phải không ạ? Cháu cá dưới tiệm đã bận rộn rồi và có thể họ cần sự giúp đỡ của bác đấy. Bác nên tới cửa tiệm đi, để giúp đỡ họ. Chúng cháu tự lo được mà.”

Laurel phải mất ba giây mới kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Cháu nói đúng,” bố cô đáp, giọng ông như từ xa vọng lại. “Bác nên tới giúp họ.”

“Vâng, dù chỉ trong chốc lát nhưng được gặp bác thật tuyệt. Cháu chắc chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.”

“Đúng vậy, thật tuyệt vời!” Bố Laurel đáp, trông hơi khác ông lúc thường. “Cả hai hãy làm việc thật tốt nhé, bác sẽ xuống cửa tiệm giúp Maddie. Hôm nay là thứ bảy. Bác cá là công việc bận rộn lắm.” Ông chộp lấy chùm chìa khóa xe và đi ra cửa.

“Được rồi,” Laurel quay sang nhìn Tamani, “chẳng hay ho chút nào.”

“Chuyện gì cơ?” Tamani thực sự bối rối. “Anh chỉ loại ông ấy đi thôi.”

“Ông ấy? Ông ấy là bố em đó!”

“Sự căm dỗ không làm đau ông đâu,” Tamani bào chữa. “Thêm nữa, anh đã sống một mình nhiều năm rồi, anh sẽ không làm tốt khi có mặt phụ huynh đâu.”

“Ở nhà của em thì phải theo luật của em chứ,” Laurel nghiêm khắc nói. “Đừng làm như thế nữa nhé!”

“Được rồi, tốt thôi,” Tamani đáp, giơ hai tay về phía trước. Anh đứng lại, và ngược nhìn nơi cô đang đứng, chỉ cách anh vài bậc. “Ông ấy nói đúng, em thật lộng lẫy.”

Cơn giận dữ trong cô bay biến và Laurel thấy mình đang nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, cố gắng tìm lời đáp lại.

“Đi nào,” Tamani lên tiếng, lướt qua cô với vẻ thờ ơ, lãnh đạm. “Hãy bắt đầu thôi.”

Trong mấy năm qua, căn phòng của Laurel đã thay đổi từ một phòng thiếu nữ tuổi teen thông thường thành một phòng thí nghiệm ngớ ngẩn màu hồng. Những tấm rèm cửa mỏng nhẹ và tấm ga trải giường nữ tính trông giống nhau, các lăng kính xếp thành hàng dọc theo cửa sổ, sáng long lanh dưới ánh sáng mặt trời và phản chiếu những sắc cầu vồng ngang qua phòng cô. Tuy nhiên thay vì các đĩa CD bóng loáng, đồ trang điểm, sách vở và quần áo lại là các lọ nhỏ bắt ánh sáng, cối giã và thuốc thử, cũng như nhiều túi lá cây, các chai dầu và những giỏ hoa khô.

Ít nhất thì phòng của cô vẫn luôn thơm tho.

Laurel ngồi lên ghế và ra hiệu cho Tamani ngồi xuống một cái ghế đầu kỳ cục màu hồng, cố gắng không nghĩ nhiều về việc David thường ngồi đó xem cô làm việc thế nào.

“Này,” Tamani cất lời, giống như đang nói với bông hoa của cô hơn. “Em làm tới đâu rồi?”

“Ừm,” Laurel đáp, phớt lờ cảm giác thắt chặt trong lồng ngực, “Không nhiều lắm. Em đã làm ra đúng chất phát quang, vậy là tốt rồi. Em cũng cố gắng tạo ra bột Cyoan, nhưng vẫn chưa thành công.”

“Tại sao lại là bột Cyoan? Nó không có tác dụng với loài tiên đâu.”

“Nhưng em muốn thứ gì đó tương tự. Thỉnh thoảng khi công việc pha trộn đang tiến triển rất tốt thì em lại mắc sai lầm, em cảm thấy như, thế nào nhỉ, em không biết phải miêu tả thế nào nữa. Giống như khi em chơi ghi-ta một đoạn điệp khúc, nghe có vẻ đúng nhưng em biết rằng vẫn có vấn đề, anh biết đấy, điều em đã *tìm kiếm*...”

Tamani mỉm cười vô vọng. “Anh chẳng hiểu em nói gì cả.”

Laurel bật cười. “Em cũng vậy! Và đó chính là vấn đề. Em nghĩ Katya đã đúng, về các dạng

tiên khác nhau có cơ chế phát sáng khác nhau. Giống thế này, em thích ánh nắng, nhưng em không thích sử dụng nó trong công việc pha trộn của mình. Và tiên Mùa Xuân thì... em nghĩ bọn anh có thể thích ứng được. Em muốn hỏi là đôi khi anh có thể thức cả đêm phải không?"

"Thường xuyên," Tamani trả lời, bằng âm điệu mệt mỏi như muốn nói anh đã phải thức trắng nhiều đêm gần đây.

"Và các lính canh tại Hokkaido có thể trụ vững trong không khí lạnh giá kinh khủng như vậy."

Tamani ngáp ngừng nói. "Ừ, cũng đúng, tuy nhiên họ luôn được các tiên Mùa Thu giúp đỡ. Họ tạo ra một loại trà đặc biệt cho các lính gác từ..."

"Cây nhăng trắng, em vẫn nhớ," Laurel nói. "Nhưng dầu vậy thì năng lượng phải đến từ nhiều nguồn. Và các tiên Mùa Đông sử dụng một tấn năng lượng khi họ... chuyện gì vậy?" Cô hỏi, khi trông thấy ánh mắt rạng rỡ kỳ lạ của Tamani.

"Nghe em nói," anh đáp, niềm hãnh diện ẩn chứa trong ngữ điệu của anh. "Em thật xuất sắc. Em hoàn toàn hiểu về chất này. Anh đã biết là em sẽ trở lại thành một tiên Mùa Thu nhanh thôi."

Laurel cố che giấu nụ cười của mình, hắng giọng và quay lại giả vờ bận rộn với đám bột đã nghiền xong dưới đáy cối.

"Vậy ta sẽ làm gì nhỉ?" Tamani hỏi.

"Em không biết. Em vẫn chưa nghĩ ra ta có nên uống chất này không. Em băn khoăn không biết nó có tạo ra hiệu ứng trên da mình không..."

Ngay lập tức, Tamani đưa cẳng tay mình ra cho Laurel.

"...nhưng em không định thử chất này một cách ngẫu nhiên. Còn phải hòa trộn nhiều," Laurel nói. "Ý em là dựa vào sự đụng chạm," cô giải thích thêm. "Trước khi thử thứ gì đó, em muốn cảm nhận tính chất tế bào của anh, có nghĩa là em cần chạm vào... anh."

Việc này có thể dẫn tới những thứ tồi tệ hơn không? Laurel rầu rĩ nghĩ trong lúc quan sát Tamani cố gắng - và thất bại - nén lại vẻ thích thú của bản thân.

"Được thôi," anh nói, lại đưa tay ra, nó lấp lánh phấn hoa và trông khá kỳ diệu.

"Thực tế thì," Laurel chậm chậm nói, "điều em muốn là anh..." Tamani dừng. "Cởi áo ra và đi tới bên cửa sổ, ngồi dưới ánh sáng mặt trời. Bằng cách đó các tế bào của anh có thể thực hiện quang hợp sau khoảng thời gian nghỉ ngơi này và em hy vọng mình có thể cảm nhận được quá trình đó."

"Chuyện này khá có lý đấy," Tamani cười tự mãn rồi tiến tới, ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ của cô, anh đợi Laurel tới ngồi cạnh mình. Cô cẩn trọng không để các phần khác của hai người chạm vào nhau. Không chỉ vì đó là một ý tưởng tồi tệ, cản trở nhiều đến việc tập trung của cô, mà còn vì cô đã đúc kết ra rằng cơ thể cô tránh xa được các dạng vật chất thực vật, thì các ngón tay sẽ dễ lĩnh hội hơn.

"Em sẵn sàng chưa?" Tamani nhẹ nhàng đề nghị.

Laurel thoáng liếc ra cửa sổ. Mặt trời đã ló ra khỏi đám mây. "Hoàn hảo," cô nói khẽ. "Tiến hành thôi."

Tamani kéo tay qua đầu để cởi bỏ chiếc áo phông.

Laurel cố gắng tập trung. Cô di chuyển tay tới vai Tamani và lóng ngóng chạm các ngón tay lên da anh. Mấy đầu ngón tay của cô ấn nhẹ trong khi Laurel nhắm mắt để cố gắng cảm nhận, không phải Tamani mà là động lực học trong tế bào của anh.

Cô nghiêng đầu sang bên, trong khi mặt trời sưởi ấm mu bàn tay cô. Cô phải mất một lúc mới nhận thấy sai lầm của mình. Laurel đang che các tia nắng chiếu xuống làn da của Tamani. Cô buồn lòng nhấc tay ra và đặt xuống dưới thấp hơn, lần này ở một bên xương sườn anh trong khi mặt trời chiếu sáng. Laurel cảm thấy anh hơi cự người nhưng cô vẫn tập trung, thậm chí Tamani cũng không thể tác động tới cô được.

Rất nhiều.

Laurel đã học được từ thầy Yeardlay cách cảm nhận bản chất tự nhiên của các loại thực vật mà cô chạm vào. Thầy quả quyết rằng nếu nỗ lực học tập và thực hành, sẽ đến một ngày cảm giác này cho cô biết mọi thứ cô cần về một loài thực vật - đặc biệt là điều nó có thể thực hiện khi kết hợp với một loại thực vật khác. Cô có thể làm tương tự với Tamani. Và nếu cô tìm ra cách cảm nhận sự khác biệt giữa hai người...

Nhưng mỗi lúc cô tưởng mình đã cảm thấy được điều gì đó thì cảm giác đó lại phôi phai. Cô không chắc nguyên nhân là do mình chắn ánh nắng, hay sự khác biệt cô đang tìm kiếm đơn giản là không tồn tại. Và cô càng cố gắng bao nhiêu, thì dường như càng tìm thấy ít bấy nhiêu. Ngay lúc đó, Laurel nhận ra mình đang nắm chặt Tamani đến mức các ngón tay tấy lên, cô không thể cảm nhận được khác biệt gì nữa.

Cô thả Tamani ra và gắng không chú ý tới các vết hằn mờ mờ nơi ngón tay cô để lại trên lưng anh.

“Tốt chứ?” Tamani hỏi và quay người lại tựa vào cửa sổ nhưng anh chưa định mặc áo vào.

Laurel thở dài, nỗi thất vọng lại ào ạt đổ tới. “Có... thứ gì đó, nhưng nó giống như đang trôi ra xa.”

“Em có muốn làm lại lần nữa không?” Tamani nghiêng người tới trước, đưa mặt anh tới gần cô hơn và dịu dàng hỏi. Không hề có ý tán tỉnh hay trêu chọc.

“Em không nghĩ làm thêm sẽ có tác dụng đâu.” Cô vẫn đang sắp xếp lại các cảm giác trên ngón tay mình. Giống như một lời nói nơi đầu lưỡi, hay một cơn hắt hơi bị cắt ngang, nó đã tới rất gần nhưng nếu ta quá tập trung thì nó lại cách xa ta hơn. Cô nhắm mắt và đặt mấy ngón tay lên hai bên thái dương, xoa bóp chúng thật chậm, cảm nhận sự sống của chính các tế bào trong cơ thể mình. Cảm giác thật thân thuộc.

“Em ước... em ước em có thể... cảm nhận được nhiều hơn về anh,” cô nói, ước rằng mình tìm ra cách diễn đạt tốt hơn. “Chỉ là em chưa có được thứ mình muốn. Làn da của anh cũng vậy. Tại Học viện, em sẽ cắt mẫu vật ra, nhưng chắc chắn không thể chọn cách đó vào lúc này,” cô bật cười.

“Em sẽ làm gì khác khi không thể tìm ra điều gì về một loài cây nào? Ý anh là ngoài việc cắt nó ra,” Tamani hỏi.

“Ngủ nó,” Laurel trả lời ngay. “Em có thể ném một vài loại không có độc tố.”

“Ném ư?”

Cô ngược nhìn Tamani, anh đang cười nửa miệng. “Không,” cô đáp, ngay khi hiểu ra suy nghĩ trong đầu anh. “Không, không, không, kh...”

Lời nói của cô bị cắt ngang khi hai bàn tay đầy phấn hoa của anh ôm lấy má cô và Tamani ép miệng anh lên miệng cô, giữ cho đôi môi cô mở nguyên như đôi môi mình.

Các vì sao như nổ tung trong đầu Laurel, những đám tro tàn cầu vồng của chúng kết hợp lại thành một khối tác phẩm nghệ thuật mạnh mẽ, một tập ảnh liên hoàn ào ạt tái hiện buổi diễu hành của các loài hoa cũng như sự điên dại. Chúng xuyên qua tâm trí cô, không mời mà đến, rất nhanh và khó có thể níu kéo, chúng đổ tràn trề làm cô vừa choáng váng, vừa buồn nôn. *Trộn với nhị hoa vãn môn để được loại thuốc kháng độc cực mạnh. Làm trẻ hóa động vật bằng cách lên men cùng sự bất tử. Tiêm khối Cám dỗ, cánh hoa hồng, quang trở, nhựa sáp hoa cúc tạo thành mật-cồn-độc-chết-người* - Laurel giật mình khỏi bàn tay Tamani, cô quá sững sờ đến mức không thể đưa tay lên tát anh được.

“Laurel, Laurel, em ổn chứ?”

Laurel ngồi phịch xuống ghế và lẩn các ngón tay trên môi.

“Laurel, anh...”

“Em đã yêu cầu anh không làm vậy rồi mà.” Laurel có thể nói một cách bình lặng. Xa xôi. Nhưng tâm trí cô đang quay cuồng. Cô biết mình nên giận dữ, nhưng lúc này còn nhiều cảm giác mạnh mẽ hơn đang xâm lấn tâm trí cô.

“Em sẽ không làm điều này. Ít nhất thì anh phải thử chứ. Anh không có ý gì khác...”

“Có, anh có,” Laurel nói. Vì nghiên cứu là một lý do thích hợp, nhưng Tamani đã trông thấy cơ hội và chớp lấy nó. May cho anh là việc đó thực sự có hiệu quả. Gần như vậy. Cô ngược lên, lặng người nhìn Tamani. Dần dần, cô hiểu ra anh không biết điều vừa xảy ra.

“Em muốn anh xin lỗi sao? Anh sẽ làm vậy, nếu nó quan trọng với em. Anh...”

Laurel đặt một ngón tay lên môi anh, ra hiệu anh im lặng. Tại nơi cô chạm vào anh, dòng chảy thông tin ồ ạt kia không quay trở lại nhưng những hình ảnh đó vẫn còn tươi mới trong ký ức của cô. *Các tiên Mùa Thu khác cũng luôn cảm thấy như vậy sao?* Cô băn khoăn. *Hay đây là sự may mắn nhỉ?*

Hẳn là biểu hiện của cô phải bối rối lắm, bởi vì Tamani đã bước lùi ra sau, thoát khỏi tầm tay Laurel và anh giơ hai tay lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài, rồi van xin cô. “Nghe này, anh

chỉ nghĩ rằng...”

“Im lặng nào,” Laurel lên tiếng. Âm điệu đã trở nên bình thản vì cô không còn cảm thấy chết lặng nữa. “Chúng ta sẽ nói việc đó sau. Khi anh hôn em, em đã có các... ý tưởng. Về những loại độc dược mà em chưa bao giờ nghe tới.” Cô nghĩ về cái cách từ *độc dược* xâm chiếm lấy tâm trí mình. “Em nghĩ có thể chúng bị cấm đoán.”

“Tại sao vậy?”

“Em đã làm sai, Tamani. Em không cần chạm vào anh. Có thể em cần kiểm tra các loại chất thuốc trên cơ thể anh, nếu em tìm thấy đúng loại thực vật, nhưng chạm vào anh không nói em biết cách pha chế các chất thuốc *cho* anh đâu.”

Anh lặng người một lúc để xử lý thông tin cô vừa nói. “Em đã nói gì vậy, Laurel?”

“Việc đụng chạm cho em biết cách pha chế các chất thuốc *từ* anh đấy.”

“Lạy thần Hecate, cánh hoa, cành cây và hơi thở,” Tamani thề, gương mặt anh nhăn lại đầy vẻ quan tâm. “Em có thể *làm* vậy sao?”

“Bằng việc học tập và thực hành,” Laurel nhanh chóng đáp. Đã bao nhiêu lần, thầy Yeardley nói với cô những lời này nhỉ? “Em... em nghĩ rằng không bắt buộc phải biết điều đó,” cô dè dặt nói. “Em không biết tại sao nữa.”

“Điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Các tiên Mùa Thu khác chắc sẽ biết chứ?”

“Em không biết. Chưa một ai từng nói về điều này cả. Tại sao...?” Cô cố gắng suy nghĩ thật mạch lạc. Ai trong số họ từng nghĩ về việc sử dụng các tiên khác như những *nguyên liệu* nhỉ? Tại sao chuyện này chưa từng xảy ra trước đây?” Cô gắng hỏi. “Như thể em chưa từng... hôn anh trước đây vậy.”

Lần này, nụ cười tươi rói của Tamani có vẻ hơi đau khổ. “Ừm, anh đã cắn phải lưỡi khá mạnh trước khi hôn em mà.”

Dòng suy nghĩ của Laurel bất ngờ bị cắt ngang. “Ghê quá!”

“Này,” Tamani nhún vai nói, “*em* đã nói rằng em cắt mọi thứ ra và ném nó nên anh biết em sẽ không thử với những thứ không phải của mình đâu.”

Anh nói đúng. Rõ ràng việc đó hoàn toàn khác biệt. Chạm vào anh theo cách thông thường, thậm chí là hôn anh, cũng không đủ. Và chưa...

“Anh phải đi ngay,” Laurel lạnh lùng nói. Tỉnh táo dần sau trạng thái tê liệt. Tamani đã *hôn* cô! Mà không xin phép. *Một lần nữa!* Cô biết cô nên giận dữ nhưng cơn giận đó đã không thể vượt qua được cảm giác bất ngờ trước những khám phá mới này.

“Nếu việc đó giúp em thấy khá hơn thì anh sẽ thực sự bị tổn thương đấy,” Tamani tự nhận, quai hàm anh bạnh ra, trông thật buồn cười.

“Em xin lỗi. Ít nhất thì lần này anh không làm điều đó trước mặt David,” Laurel nói thêm. “Nhưng đáng lẽ anh không nên làm như vậy.”

Tamani chỉ gật đầu trước khi quay người và lặng lẽ rời khỏi phòng.

Khi anh đã đi khỏi, Laurel đưa tay lên môi và đắm chìm trong suy nghĩ. Không suy nghĩ nào về Tamani cả, dù chỉ một lần. Chúng đều xoay quanh chất thuốc lỏng, chất bột và thuốc độc mà cô biết mình sẽ không bao giờ phải học cả.

Vào thứ hai, Laurel nhận được mấy bông hoa trong ngăn tủ. Không phải những bông hồng to sặc sỡ. Chỉ là vài bông hoa dại được buộc lại bằng một dải ruy băng, mà cô biết chúng đến từ David. Anh không phải kiểu người dùng quà để nói chuyện - thu hút sự chú ý mà không quan tâm tới cảm giác của người nhận.

Và đây là lý do mà cô thấy một David ghen tỵ và muốn chiếm hữu thật khó hiểu.

"Anh xin lỗi," David nói, khẽ bước tới sau lưng cô.

Laurel nhìn xuống những bông hoa nhưng không lên tiếng.

"Anh đã vượt quá giới hạn. Anh đã phản ứng thái quá." Anh tựa lưng vào ngăn tủ của mình và luồn tay qua mái tóc. "Anh chỉ không thích việc anh ta ở đây thôi. Ngay từ đầu anh đã không muốn như vậy rồi. Anh đã cố gắng che giấu cảm xúc và xoa dịu nó nhưng anh nghĩ tuần trước anh đã cư xử thái quá."

"Em không làm gì có lỗi cả," Laurel nói, lảng tránh ánh mắt David khi cô sắp xếp chồng sách trong tủ đồ.

"Anh biết," David đáp. "Đó là điều anh đang cố gắng truyền đạt nhưng có vẻ đã thất bại rồi. Đây không phải vấn đề của em, mà là của anh." Anh quay về phía cô, đôi mắt xanh đầy tha thiết. "Vì anh biết điều anh ta muốn và anh không muốn anh ta có được điều đó. Hãy tin anh," David nói thêm, gương cười để xua đi không khí căng thẳng, "nếu em có một cô bạn gái tuyệt vời như anh đang có thì em cũng sẽ bị ám ảnh với suy nghĩ đánh mất cô ấy thôi."

"Em có một cậu bạn trai cũng tuyệt vời như cô bạn gái của anh vậy," Laurel đáp mà không quay đầu lại.

"Anh sẽ cư xử tốt hơn," David nói và dựa cả người vào tủ đồ của mình, nên giờ đây anh có thể thấy khuôn mặt cô. "Anh hứa đấy."

Laurel nhìn chăm chăm vào ngăn tủ của mình, cô không muốn chấp nhận rằng một nửa cơn giận dữ của cô là do bức tức với chính mình. Cô muốn David tin cô, muốn anh biết rằng cô sẽ không để Tamani đánh cắp mình khỏi anh. Dẫu vậy, David có muôn ngàn lý do để nghi ngờ Tamani và làm sao cô có thể khiến David tin mình bây giờ, khi thậm chí cô cũng chưa chắc chắn vào bản thân cơ chứ?

"Lẽ ra anh nên gọi cho em sớm hơn," David nói, kéo Laurel ra khỏi những suy nghĩ của cô.

"Đáng lẽ em cũng nên trả lời email của anh," Laurel thừa nhận. "Em định làm thế. Nhưng em lại do dự."

"Vậy... chúng ta lại bình thường chứ?" David ngập ngừng hỏi.

Đây là thời điểm - thời điểm để nói với anh tất cả, để thừa nhận cô cũng mắc sai lầm nhiều như anh. Cô định cất giọng và...

"Chào, Laurel."

Cả Laurel và David cùng quay ra nhìn Tamani. Laurel ngược nhìn David lần nữa và can đảm trong cô tan biến tự lúc nào.

"Thôi, được rồi," cô đáp khẽ.

David liền thở dài và vòng tay ôm cô. "Cảm ơn em," anh nhẹ nhàng nói. "Anh thực sự xin lỗi."

"Em biết," Laurel đáp nhưng trong lòng cô, cảm giác tội lỗi vẫn đang cháy âm ỉ.

Sau một thoáng do dự, anh nói thêm. "Chúng ta đã không làm bài tập SAT vào cuối tuần vừa rồi. Tuần này thì sao nhỉ?"

Laurel thở dài, ngay lúc này đây, cô lại tha thiết ước mong mình chưa chấp nhận làm lành với anh.

"Chúng ta không thể nghiên cứu thứ gì khác sao? Em không hiểu nổi tại sao anh lại quan tâm đến bài kiểm tra đó nhiều như thế cơ chứ! Anh đã đạt hơn bảy trăm điểm ở mỗi phần thi lần trước rồi mà."

“Đúng vậy, nhưng đó là các lần trước. Anh nghĩ lần này mình sẽ làm tốt hơn đấy.” Anh dừng lời. “Mà anh muốn khích lệ em nữa.”

Laurel bĩu môi. Cô không thích bị anh nhắc khéo rằng điểm số ở đợt thi mùa xuân của cô không được tốt. Như vậy thì cô thực sự cần chuẩn bị tốt hơn cho lần thi này.

“Dầu sao,” David vội vã nói, “chúng ta luôn học cùng nhau và anh muốn chắc chắn rằng ta vẫn tiếp tục làm vậy thôi.”

“Tất nhiên rồi,” Laurel đáp, đặt một tay lên cánh tay anh. “Em sẽ không ngừng làm mọi điều cùng anh chỉ vì anh là một tên ngốc đâu.” Laurel mỉm cười để anh biết cô chỉ đang chòng ghẹo chút thôi, và sau một thoáng ngập ngừng, David cũng bật cười.

“Vậy sau khi tan trường nhé?”

“Cũng được.”

“Thế nhé.” Anh lưỡng lự đôi chút rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô. “Anh yêu em,” anh nói.

“Em biết,” Laurel đáp và tự hỏi câu trả lời này xuất phát từ đâu.

“Anh sẽ đi cùng em đến lớp học.”

Khi Laurel khoác ba lô lên vai, cô bắt gặp Tamanni đang tựa bên ngăn tủ của Yuki, anh mỉm cười và trò chuyện cùng cô ấy. Như thể cảm nhận được sự quan sát từ Laurel, Tamani nhìn quanh và vừa bắt gặp ánh mắt cô, anh đã quay lại và mỉm cười với Yuki.

Laurel không nhận thấy mình đang đứng sững lại, cho tới khi những ngón tay của David kéo cô đi tiếp. Cô nhanh chóng bắt kịp anh. “Được, được đấy,” cô khẽ nói.

“Chuyện gì vậy?” David hỏi.

“Tamani đang thực sự... có tiến triển với Yuki.”

David quay nhẹ đầu nhìn qua hành lang, về phía Tamani và Yuki đang trò chuyện, rõ ràng Yuki đang dõi theo từng lời của Tamani. David nhún vai. “Chẳng phải kế hoạch là thế sao?”

“Cũng gần như thế,” Laurel đáp và tự hỏi tại sao tính thân thiện của Tamani làm cô phiền lòng nhiều vậy. Chỉ vì anh đã thành công trong việc kết bạn với Yuki, còn Laurel thì không chẳng? “Em nghĩ anh ấy phải cố gắng thuyết phục Yuki kết bạn với em chứ.”

Sau cái hôn nồng nàn dành cho David, Laurel tiến vào lớp Chính quyền, ngồi xuống chỗ quen thuộc của mình và đợi Tamani đến ngồi bên cạnh cô. Cô cảm thấy một cơn đau đầu sắp sửa ập đến. Tuyệt. Điều này sẽ lấp đầy cả buổi sáng của cô cho mà xem!

Tamani chạy vào lớp và ngồi xuống ghế đúng lúc tiếng chuông cuối vang lên. Anh đang mang một đôi găng tay da màu đen, chỉ hở các đốt ngón tay trên cùng.

“Cái gì vậy?” Laurel nhìn mũi hỏi. “Găng tay hở ngón đã lạc một từ trước cả... váy mullet cơ. Anh trông như kẻ lập dị ấy.”

“Là gã lập dị còn tốt hơn phải lo lắng bởi lớp bụi lấp lánh rơi ra khỏi tay,” Tamani u ám đáp. “Còn bọn trẻ con này sẽ chỉ nghĩ đây là một thỉnh hành ở Scotland thôi.”

Laurel thấy thật tồi tệ vì không nhận ra điều đó, tất cả chỉ vì bông hoa của cô mà phấn hoa xuất hiện trên tay anh. “Ồ. Anh đang làm gì với Yuki vậy? Em nghĩ anh có nhiệm vụ giúp bọn em thân thiện với nhau hơn, không phải là tán tỉnh cô ấy,” Laurel thì thầm trong khi cô Harms đang điểm danh.

“Anh không ‘tán tỉnh’ cô ấy,” Tamani rít lên.

“Anh lại lừa em rồi,” Laurel càu nhàu.

Tamani nhún vai. “Anh có công việc ở đây,” anh thì thầm. “Anh chỉ làm việc được giao thôi.”

“Bao gồm cả việc lợi dụng một tiên nữ không có khả năng gì sao?”

“Anh không lợi dụng cô ấy,” Tamani thì thầm đáp trả, ngữ điệu anh nói có phần giận dữ. “Anh chỉ kết bạn thôi. Và nếu đúng là cô ấy hoàn toàn vô tội, thì cô ấy sẽ có một người có thể giải đáp tất cả những thắc mắc của cô ấy về bản thân mình.” Sau một lúc ngập ngừng, anh nói thêm, “Cách này cũng khá hiệu quả với em đó.”

“Không hề,” Laurel chua cay nói. “Em chưa là bạn gái của anh, đúng không?” Cô ngồi thẳng người hướng về phía trước lớp trước khi Tamani kịp trả lời và giơ tay. “Em rất đau đầu thừa cô, em có thể chạy nhanh ra tủ đồ của mình không ạ?” Laurel hỏi giáo viên. Cô không muốn nghĩ về Tamani hay David lúc này. Điều đó chỉ khiến cô thấy tồi tệ hơn.

Bọn con trai đúng là ngu ngốc.

“Trở cảnh,” David đáp, nhìn vào cuốn sách bài tập SAT của anh.

Laurel rên rỉ. “Chúng ta chưa kết thúc sao? Em nghĩ chúng ta đã xem lại gần hai trăm từ rồi.”

Cô thậm chí còn chưa phóng đại lên. Dù hôm nay là một ngày đẹp trời. Cả hai ngày thứ hai và thứ ba, mọi chuyện có đôi chút gương gạo, nhưng nhịp sống thường ngày của họ đã quay trở lại và bây giờ Laurel lại nhận học được nhiều thứ. Họ vẫn đáp vói nhau, trao thưởng cho các câu trả lời đúng bằng những nụ hôn và nghỉ giải lao, hoàn thành bài tập riêng của họ trong không khí im lặng thân mật. Cảm giác như mọi thứ đã trở lại bình thường.

Laurel thích trạng thái bình thường.

“Chỉ một câu nữa thôi,” David nài nỉ. “Từ đó hợp mà.”

“Trở cảnh,” Laurel nhăn mặt đáp. “Một cái máy sống trên mặt đất à?” Cô nhướn miệng cười.

David thì mở tròn mắt. “Thú vị đấy. Không, thực tế thì đó chính là em.”

“Ôi, phiền phức. Mệt mỏi. Kiệt sức quá. Em đang thấy nóng lên thì phải?”

“Được rồi,” David nói và gấp cuốn sách lại. “Anh sẽ trốn đi trước khi em tra tấn anh đến chết bằng việc ca thán. Chúng ta xong rồi.” Anh hơi khựng lại. “Chỉ là anh muốn em làm bài tốt hơn thôi.”

“Em không nghĩ nhồi nhét cả tấn kiến thức một ngày trước khi kiểm tra có ích gì đâu. Không hề, thật đấy,” Laurel cương quyết.

David nhún vai. “Không khó quá đâu mà.”

“Anh nói thì dễ lắm,” Laurel đáp, dụi dụi mắt. Cô mơn man mấy ngón tay dọc theo bờ vai David và tiến đến bên giường, nằm phịch xuống bên cạnh cuốn sách bài tập SAT của mình.

“Em muốn anh hỏi em thứ gì khác không? Như toán chẳng hạn?”

Laurel nhăn mặt. “Em ghét phần tính toán.”

“Thế nên em mới phải học. Hơn nữa,” anh nói thêm, “lần thi trước em chưa chuẩn bị gì mà đạt được điểm như thế, nên anh nghĩ đây là cơ hội tốt cho em nâng cao điểm số đấy. Ý anh là, học kỳ trước, em thậm chí còn không học lớp toán. Lần thi này em có thể làm tốt hơn nếu chuẩn bị kỹ càng.”

Laurel thở dài và quay bông hoa của cô về phía cửa sổ ngập nắng. “Đôi lúc, em không thấy được điểm mấu chốt,” cô buồn rầu nói. “Em làm bài thi SAT thế nào cũng chẳng quan trọng. Vậy tại sao em lại phải tham dự lần nữa chứ?”

Lần đầu tiên cô tham dự kỳ thi này còn có ý nghĩa. Vì David thúc giục, cô mới xem xét chương trình điều dưỡng tại trường Berkley, và tìm ra điều cô cần làm để ghi điểm. Thậm chí cô cũng nghiên cứu đôi chút. Thế nhưng bài kiểm tra không như cô mong đợi, chưa kể đến bốn tiếng đồng hồ trong một căn phòng không có cửa sổ. Cô làm bài luận vô cùng tồi tệ và còn chưa xong phần kết của bài đọc. Cô làm ước chừng khoảng một phần ba số câu hỏi toán học. Thậm chí khi chưa nhận được kết quả thi dưới trung bình, cô đã biết mình làm không tốt rồi. Nhưng như vậy giúp cô dễ dàng quyết định hơn - đặc biệt từ khi cô pha chế được một loại chất thuốc mới cùng ngày cô nhận được điểm thi. Điều này cho thấy cô sẽ không lên đại học, mà sẽ nghiên cứu tại Học viện Avalon. Rõ ràng là như vậy.

Nhưng cô biết mình có thể làm tốt hơn.

“Laurel,” David nói, giọng anh nhuốm màu thất vọng, “em đang nói gì anh không hiểu. Tại sao em không lên đại học?”

“Không phải là em không thể,” Laurel nói. “Em chỉ... không chắc mình có muốn hay không thôi.”

David trông khá lo âu, nhưng anh nhanh chóng che giấu vẻ mặt này trước khi Laurel cảm thấy cần rút lương tâm. “Tại sao không chứ?” Anh hỏi.

“Em đang làm tốt công việc hòa trộn,” Laurel đáp. “Nghiêm túc mà nói. Tama... à, mọi người đều ấn tượng với sự tiến bộ của em. Việc luyện tập của em bắt đầu có kết quả và em có thể nhận ra được điều đó bằng trực giác của mình. Nó đang có hiệu quả. Em làm việc có hiệu quả. Thật thú vị, David ạ!”

“Nhưng em có chắc không? Ý anh là, em không cần ở hẻm Avalon mới học được nhiều hơn đâu. Em có thể luyện tập ở đây mà. Nhìn phòng em xem... em đã khiến anh rất ấn tượng đấy,” David cười nói. “Em có thể tiếp tục nghiên cứu, cả khi lên đại học mà.” Anh ngập ngừng. “Em có thể làm nghiên cứu của loài tiên như một công việc vì em không phải lo về học phí.”

“Chẳng phải anh cũng vậy sao, Quý ngài Điểm A?”

“Phải rồi, đó là lý do mà cuối cùng mẹ cũng cho phép anh bỏ việc.” Anh nhướn miệng cười. “Sự đầu tư về mặt tài chính trong tương lai của anh đã hoàn toàn khác.”

“Và cũng có lợi hơn khi có thêm thời gian bên bạn gái nữa,” Laurel đáp lại, kéo đầu anh lại gần và hôn anh đủ nhiều để thay đổi chủ đề cô muốn. Cánh tay anh ôm lấy eo cô, chà lên các cánh hoa nhưng không nấn ná quá lâu.

Họ nằm trên giường anh, đầu gối của Laurel đặt trên hông David. Chỉ nằm cạnh nhau thôi cũng đủ xoa dịu nỗi thất vọng mấy tuần qua. Cô rúc đầu vào vai anh và nhắm nghiền mắt, nhớ đến lý do tại sao cô thích ở bên David đến vậy. Anh là của cô - luôn luôn là thế, nếu cô thắng thần với bản thân ngay từ đầu. Và anh luôn bình thản, thậm chí cả khi đối diện với những điều kỳ quặc như lúc bông hoa nở trên lưng cô, lúc bọn quỷ khổng lồ ném họ xuống sông, và sự theo dõi của loài tiên. Những điều như thế chắc chắn đã khiến người khác sợ hãi trốn chạy thật xa. Và chắc chắn đã đưa tin tới báo đài rồi. Chỉ thế thôi đã khiến David trở thành một trong những người trung thành nhất mà cô từng biết.

Cô đưa mấy ngón tay lơ đãng chạy theo xương sườn của anh và tựa đầu lên đó để trán cô áp vào má anh.

“Laurel này?”

“Ừm?” Laurel không buồn mở mắt.

“Anh chỉ có thể nói rằng... và hãy để anh nói hết trước khi em có ý kiến nhé... Anh nghĩ em nên làm hết sức trong bài thi SAT lần này và nộp hồ sơ vào một vài trường. Em đã học hàng tấn thứ trong nhiều tháng qua. Tại sao lại để nó uổng phí chứ?”

Anh đã dừng lại nhưng Laurel vẫn im lặng.

“Chỉ là,” anh tiếp tục, “đưa đơn thôi, thậm chí nếu được chấp nhận, không có nghĩa là em bắt buộc phải đi. Nhưng khi em tốt nghiệp và...” Anh ngập ngừng và Laurel cắn môi, cô biết thật khó để anh nói ra chuyện này. “Và em phải đưa ra quyết định, anh không... muốn em cảm thấy bị mắc bẫy. Lựa chọn thì tốt hơn.”

Nhiều phút yên lặng trôi qua trong lúc Laurel suy nghĩ. David nói đúng - cô không buộc phải đi nếu được chọn và cô cũng biết quá rõ rằng chưa chắc sau này cô cũng cảm thấy như bây giờ. Rất nhiều điều đã thay đổi trong cuộc đời cô, cũng như trong tâm trí cô sau mấy năm gần đây. Thường là tốt hơn. “Được rồi,” cô dịu dàng đáp. Laurel biết rằng lúc David nói, “Lựa chọn thì tốt hơn,” thì điều anh thực sự muốn nói là, “Đừng lựa chọn điều chắc chắn sẽ chia rẽ hai ta.” Đó là cách David níu kéo chuyện này đến khi anh có thể nắm giữ được nó mãi mãi.

Nhưng anh không hề sai.

14

“Cô ấy ở trong đó suốt ngày,” Tamani kể với Aaron trên đường từ nhà Laurel tới nhà Yuki. “Cô ấy làm bài tập, đọc, xem vô tuyến. Tôi không thấy dấu hiệu của âm mưu nào cả.” Hơn hai tuần lễ đã trôi qua từ khi họ phát hiện ra Yuki là một tiên nữ và vẫn chưa có điều gì cho thấy cô ấy biết được mình là loài gì, nhưng ít ra họ đã có một kế hoạch tổng thể liên quan tới vấn đề của Laurel.

“Tất cả lính canh đều kêu rằng quan sát cô ấy là ca gác chán nhất,” Aaron kể lại. “Và tôi không đùa đâu. Chẳng có gì xảy ra. Khả nghi hay đại loại thế.”

“Chúng ta không thể điều họ đi được,” Tamani nói, “nhưng có vẻ ta đang sử dụng nhân lực không hiệu quả, phải không?”

Aaron nhướn mày. “Tôi đã cảm thấy thế cả năm trước rồi,” anh nhăn mặt nói.

Tamani định bật lại nhưng anh đã kiềm chế. Anh cũng sẽ nghĩ như vậy nếu là một người quan sát đơn thuần. Nhưng mọi nỗ lực đều xứng đáng khi bạn đang canh gác cho người mình yêu.

“Tôi không biết...” Anh đột ngột im lặng. Thứ gì đó đang âm ầm tiến tới phía họ từ bên kia rừng cây. Cả Aaron và Tamani nhanh chóng lao tới phía sau hàng cây, bình tĩnh đặt tay lên vũ

khí của họ, khi hai hình thù méo mó ì ạch lết ra từ bóng tối. Chuyện gì thế này? Trong nhiều tháng trời, họ đã rà soát cánh rừng tìm quý khổng lồ, mà chỉ tình cờ bắt gặp hai tên thôi sao? Tamani ra hiệu với Aaron bằng tay kia.

Của tôi chết. Của anh sống.

Aaron gật đầu đáp trả.

Khi tên quý đầu tiên đi ngang qua, Tamani bước ra từ sau cái cây, tuốt con dao của anh ra thành một đường vòng cung, cứa lên lưng tên quý đó một vết thương dài và nông. Hắn quay người về phía anh, giơ một bàn tay co quắp và xương xẩu đánh trả - cú phản công tù mù theo phản xạ. Tamani né người tránh đòn dễ dàng, rồi đâm mạnh, ấn con dao ngập tới cán vào hốc mắt tên quý. Anh bắt ngờ xoắn lưỡi dao và sinh vật kia đổ sập xuống đất.

Ở gần đó, Aaron đã chém nhiều nhất lên tay và hai chân của tên quý còn lại, khiến hắn di chuyển chậm hơn. Làm tê liệt một tên quý còn khó hơn việc giết nó nhưng Tamani cần thông tin. May thay, hai món vũ khí có thể đánh què hắn nhanh hơn một. Đặt một chân lên cổ tên quý đã ngã xuống, Tamani giật mạnh dao của anh khỏi sọ hắn. Những dòng máu nhỏ đen nhánh dưới ánh sao, phun ra từ vết thương. Anh ngược nhìn tấm lưng của Aaron tan vào màn đêm, hình như tên quý khổng lồ kia định bỏ chạy. Tamani do dự có nên đuổi theo hay không, nhưng anh quyết định ở lại. Aaron thành thạo việc này hơn anh.

Rồi anh cầm lấy hai cánh tay tên quý đã chết và kéo ra khỏi đường mòn, đề phòng có người đi qua lối này. Khi đã đi đủ xa, anh tìm kiếm dấu hiệu trên cái xác để biết chúng đang làm gì ở đây. Hắn không được vũ trang nhưng loài quý khổng lồ cũng thường không sử dụng vũ khí và hắn mặc một chiếc áo không tay bằng vải bao bì lấm bùn cùng bộ áo liền quần màu đen. Không có manh mối gì, ngoại trừ việc có thể bọn quý của Barnes thường mặc giống nhau. Các túi quần áo của sinh vật này đều trống rỗng, không có manh mối nào về nơi hắn đến hay kẻ hắn đang theo dấu.

Tamani đá cái xác sang bên và len lách trở lại con đường mòn, sau đó anh lần theo lối Aaron đã đi để tìm anh ấy. Con dao của Aaron đã được tra vào vỏ và trông anh ấy có vẻ không hề hấn gì nhưng Tamani chẳng thấy bóng dáng tên quý đâu, hắn có thể đã bị đánh liệt.

"Tôi để mất hắn rồi," Aaron lắc đầu nói.

"Anh để mất hắn sao?" Tamani hoài nghi hỏi. "Hắn chỉ cách anh hai bước chân thôi!"

"Cảm ơn vì câu nói đó, Tam ạ. Như thế tôi chưa đủ thấy bất lực ấy," Aaron chua chát nói.

"Kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra đi!"

"Hắn ta chỉ... biến mất." Anh đá vào một bụi đất. "Tôi đã từng lần theo vết thương của nhiều tên quý khổng lồ và chưa từng có chuyện tương tự xảy ra từ khi tôi đến đây."

"Hắn chạy trên mặt đất à?" Tamani hỏi và rà soát các bụi cây thấp để tìm dấu vết.

Aaron lắc đầu. "Tôi đã tìm rồi. Tôi đang đuổi theo hắn ta và hắn ở ngay trong tầm mắt của tôi. Tôi đã ném con dao để cắt gân hắn rồi tôi nhìn xuống trong một giây. Thậm chí nửa giây thôi. Và hắn ta biến mất."

"Ý anh là sao, biến mất ư?"

"Đi rồi! Biến mất như mùa hạ. Như màn sương. Tôi đã nói với anh rồi, Tamani, gã quý đó biến mất. Thậm chí không có lấy một dấu vết!"

Tamani khoanh tay trước ngực, cố gắng hiểu hết toàn bộ câu chuyện. Aaron là một trong những người theo dấu giỏi nhất anh từng gặp. Nếu anh ấy nói không có một dấu vết có nghĩa là không có. Nhưng chuyện đó chẳng có lý chút nào.

"Tôi nghĩ rằng mình đã nghe thấy tiếng bước chân," Aaron tiếp tục nói. "Nhưng thậm chí tiếng chân cũng biến mất ngay."

Tamani nuốt nước bọt và kìm nén nỗi sợ hãi vun vọt trong lòng.

"Hãy cử thêm người trinh sát," Tamani nói khẽ. "Cố gắng tìm ra dấu vết đi."

"Còn không có dấu vết để tìm cơ," Aaron khẳng định. Sau đó, anh lùi lại và đứng thẳng người. "Tôi sẽ tuân theo mệnh lệnh của anh, Tamani. Và nếu anh muốn một tá lính trinh sát bỏ trường qua cánh rừng thì anh sẽ có. Tuy nhiên họ sẽ chẳng tìm thấy gì mới đâu."

"Chúng ta còn có thể làm gì hơn?" Tamani hỏi, không giấu nổi nỗi tuyệt vọng trong giọng nói. "Tôi phải bảo vệ cô ấy, Aaron ạ!"

Aaron ngập ngừng hỏi. "Ai cơ?"

Tamani khựng lại; họ đang theo dõi hay bảo vệ Yuki nhỉ? "Cả hai," cuối cùng anh lên tiếng.

“Bọn quỷ này có thể đang hướng đến một trong hai ngôi nhà. Chúng ta còn trông thấy gì khác không?”

“Xác bò bị lột da, các con đường xuyên qua rừng cây bị phá vỡ. Giống với những gì ta từng thấy nhiều tháng nay,” Aaron trả lời và nhìn chăm chú về phía chân trời. “Chúng ở ngoài này mà thậm chí ta không thể thấy chúng.”

“Có khả năng nào chỉ có hai tên này không?” Tamani hỏi dù anh đã biết câu trả lời.

“Không, trừ phi chúng ăn bằng mười hai tên. Hoặc hai mươi tên. Tôi nghĩ đây là những tên cẩu thả.”

“Phải nhiều hơn,” Tamani lắc đầu nói. “Chúng có vẻ... lúng túng. Tôi chắc chắn bọn này rất bất ngờ khi thấy hai ta, nhưng chúng còn không có vũ khí. Tên quỷ bên tôi chỉ đánh tay không thôi.”

“Gã bên tôi cũng không đánh trả nhiều,” Aaron đồng tình.

“Tôi phải đi rồi,” sau một lát, Tamani khẽ nói. “Laurel sẽ tới Eureka để làm mấy bài kiểm tra. Tôi sẽ theo dấu cô ấy. Anh chịu trách nhiệm về Bông hoa đại nhé. Ta vẫn chưa trông thấy Klea nhiều tuần rồi - khoảng thời gian này cô ta có thể tới vào bất kỳ ngày nào. Nếu cô ta tới, hãy nghe ngóng mọi điều họ nói với nhau và báo lại cho tôi. Cho dù anh không nghĩ điều đó có liên quan. Tôi muốn biết mọi lời họ nói.”

Aaron bình thản gật đầu và Tamani quay người, lao xuyên qua khu rừng đi về hướng nhà Laurel. Lúc tiến tới rặng cây phía sau nhà cô, anh đi chậm dần và trông thấy ánh sáng rực rỡ trong phòng bếp. Một cơn sóng ấm áp ồ ạt dâng lên trong lòng anh khi gương mặt Laurel xuất hiện nơi cửa sổ và cô đang nhìn ra phía rặng cây. Tìm kiếm anh.

Cô không biết anh ở ngay đây nhưng thật dễ dàng giả bộ ngược lại trong lúc anh ngấm nhìn cô. Đôi mắt cô vẫn còn ngái ngủ và cô đang cắn quả mọng trong miệng, mỗi lần từng quả một, nhai thật chậm. Anh như tưởng tượng ra cảnh họ trò chuyện với nhau. Thứ gì đó tầm thường, vô nghĩa, chứ không phải các cuộc tranh luận nặng nề của họ vào những ngày này. Điều gì đó ngoài quỹ khổng lồ, chất thuốc và những lời nói dối.

Khi anh chấp nhận - thực tế là cầu xin - thực hiện nhiệm vụ mới này, anh đã nghĩ mình có thể ở bên Laurel nhiều hơn để xây dựng lại tình bạn và sự thân quen họ từng có khi còn trẻ - anh đã cảm nhận được chút thay đổi hồi năm ngoái khi anh đưa cô tới Avalon. Nhưng giờ đây tất cả giống như một trò đùa. Nhiệm vụ yêu cầu anh quan sát cô cùng David mỗi ngày và dành thì giờ quyến rũ người khác. Yuki cũng khá xinh xắn nhưng cô ấy không phải là Laurel. Không ai có thể thay thế Laurel được.

Tamani mỉm cười quan sát Laurel tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Anh muốn bước ra từ sau cái cây này, chỉ để xem cô sẽ phản ứng thế nào.

Anh còn thời gian để trò chuyện với cô trong bữa sáng, chẳng về điều gì phức tạp hơn ngoài vẻ đẹp của bình minh hôm nay. Anh đã lấy hết can đảm để làm việc đó thì nghe thấy tiếng tíc của động cơ quen thuộc. Tamani thềm nguyện rửa trong lúc chiếc Civic của David lăn bánh lên lối xe chạy. Và anh lại chạy nhanh tới chỗ hàng rào dưới phố nơi anh đậu xe của mình. Anh không muốn trông thấy họ chào nhau, cả những nụ hôn và những cái âu yếm mà David thường được nhận.

Một ngày nào đó, Tamani tự nhủ. Một ngày nào đó, mình sẽ ở vị trí của hắn.

“Sao rồi?” David hỏi trong khi hai người rời khỏi phòng học, để lại bốn tiếng kiểm tra phía sau.

“Đừng hỏi em lúc này,” Laurel đáp, cơn hoảng loạn khẽ dâng lên trong giọng nói của cô, Laurel khoác chiếc ba lô lên vai và đi xuôi theo hành lang dài hướng tới lối ra có những tia nắng vô cùng cần thiết. Họ đã lái xe tới trường trung học ở Eureka để làm bài kiểm tra - trong một phòng học không có cửa sổ như lần trước. Mỗi phút trôi qua, Laurel đều cảm thấy mình bị giam cầm và chờ đợi được gói ghém đồ dùng ngay khi có thể. Lúc cô vượt qua bóng râm nơi ngưỡng cửa, một làn gió mùa thu dịu dàng mơn trớn khuôn mặt cô. Cô thở sâu và đứng yên, trải rộng hai tay ôm lấy ánh nắng mặt trời, đắm chìm giữa những tiếng bước chân xa lạ phía trước, chỉ đơn giản là tận hưởng cái cảm giác đó.

Một lát sau, David ngồi xuống bên cô. “Anh mang cho em thứ này.”

Anh đưa cho cô một chai Sprite lạnh, chắc hẳn vừa mới lấy ra từ máy bán hàng tự động. Thậm chí những giọt nước ngưng tụ nơi đầu ngón tay cũng truyền cho cô một sức sống mới.

“Cảm ơn anh.”

Anh đợi cô mở nắp và uống một ngụm lớn. “Em ổn chứ?” Cuối cùng anh cũng lên tiếng hỏi.

“Bây giờ, em đỡ hơn rồi,” cô mỉm cười đáp. “Em chỉ cần ra khỏi cái phòng đó thôi.”

“Thế còn...,” anh thận trọng đề cập tới chủ đề chính. “Bài thi thế nào?”

Cô mỉm cười. “Em nghĩ mình làm tốt. Tốt hơn.”

“Thật sao?”

“Thế còn anh?”

Anh nhún vai. “Anh không biết. Khó nói lắm.” Ngập ngừng trong chốc lát, rồi anh nói. “Này, anh vẫn muốn đánh bại Chelsea đấy.”

“Anh tệ quá. Điểm trung bình của anh đã cao hơn của cậu ấy rồi. Anh không thể để Chelsea thắng lần này sao?”

David cười ngoác tới mang tai. “Bọn anh đã ganh đua từ hồi năm đầu trung học. Đây là trò vui lành mạnh mà - anh hứa đấy.”

“Được rồi,” Laurel nghiêng người tới để hôn anh rồi tựa đầu lên vai David.

“Vậy còn,” David nói, hơi lưỡng lự đôi chút, “điều nhảy Sadie Hawkins thì sao nhỉ?”

Laurel bật cười, lắc đầu. “Phải rồi, họ không thể đợi tới hơn một tuần nữa mới tổ chức vào tháng mười một đúng không? Anh biết đấy, chỉ quanh ngày Sadie Hawkins thôi?” Cô khịt mũi. “Họ không muốn các bậc phụ huynh cuống tít, bài ngoại nổi điên lần nữa, như năm ngoái ấy. Đây chỉ là một điệu nhảy Halloween không có hóa trang thôi mà.”

“Dù vậy,” David nói, “có thể sẽ rất vui đấy! Không phải anh đang yêu cầu em,” anh chạm nhẹ lên mũi cô, “mà đây là lựa chọn của các quý cô, nhưng nếu em mời anh và Chelsea mời Ryan, hay nếu hai người quyết định đi cùng nhau thì có thể tất cả chúng ta sẽ cùng đi. Ý anh là vậy đó,” anh nhún vai, toe toét cười.

“Nhiều từ ‘nếu’ đến khủng khiếp, anh ạ,” Laurel ca cẩm. “Dĩ nhiên, em hy vọng anh sẽ thực hiện cái kế hoạch mạo hiểm đó thuận lợi.”

“Em thật đáng sợ,” David nói và nghiêng người tới trước để hôn cô lần nữa.

“Phải rồi,” Laurel đồng tình, “nhưng anh yêu em.”

“Đúng vậy, anh yêu em,” giọng David trầm xuống và khàn khàn trong cổ họng. “Anh yêu em vô cùng.”

“Anh đang làm điều sai quấy đấy,” Laurel nói và cười khúc khích khi đôi môi David làm cô thấy nhồn nhột ở cổ.

“Tất cả điều này có thể khiến anh bay lên mây xanh,” David cười nói. “Anh thừa nhận bản thân đã bị em đánh bại.” Anh lùi người để có thể nhìn khuôn mặt cô. “Một lần nữa.”

Laurel chỉ nhoẻn cười.

“Laurel, thật đấy,” David kêu lên, rồi dừng lại. “Anh tự hào về em.”

“David này...”

“Để anh nói đã,” David cắt ngang. “Anh biết thật khó khăn khi nhận được những điểm số đáng thất vọng, rồi lại quyết tâm học tập để làm lại bài kiểm tra vừa rồi, đặc biệt là khi em chẳng cần quan tâm tới thứ em nhận được từ nó. Anh nghĩ điều đó thật đáng ngưỡng mộ.”

“Cảm ơn anh,” Laurel nghiêm túc nói. Rồi cô nhoẻn cười. “Và anh cũng dùng từ đó thật chính xác.”

“Thôi nào, em!” David nói, nắm lấy cánh tay và kéo cô vào lòng mình, ôm chặt, trong khi Laurel kêu ré lên rồi bật cười.

David thả Laurel trước cửa nhà cô ngay khi mặt trời khuất bóng nơi chân trời, để lại một màu rực lửa trên cao. Cô dõi theo xe anh chạy xa và tự hỏi mình sẽ làm gì nếu điểm số thực sự được cải thiện.

“Laurel!”

Laurel nhảy dựng khi tiếng thì thầm vang lên từ khắp nơi quanh nhà. Cô nhìn qua và thấy Tamani đang ló đầu ra từ bức tường phía sau.

“Lại đây,” anh nói và cúi xuống.

Sau một thoáng ngập ngừng, cô đặt ba lô xuống hiên nhà và đi theo anh. “Anh cần gì vậy?” Cô hỏi nhỏ. “Có vấn đề gì à?”

“Không, không, không hẳn vậy,” Tamani nói. “Cũng gần như vậy. Sáng nay bọn anh... bọn anh tìm thấy mấy tên quỳ.”

“Bọn anh làm gì cơ?”

“Bọn anh đã giải quyết rồi,” Tamani nói và đưa tay ra trấn an cô. “Anh chỉ muốn em biết anh không giấu em điều gì. Thành thật mà nói, việc bọn anh tìm thấy chúng lúc này chắc chắn là điều tốt.”

“Tại sao?” Laurel hỏi, không tin vào điều vừa nghe.

“Bởi vì việc này có nghĩa ta đã thực sự tìm thấy một tên. Chúng ta đã chưa thấy tên nào từ nhiều tháng nay rồi.”

“Nhưng mọi thứ vẫn ổn mà, phải không?” Laurel nói giọng khá mĩa mai.

“Có đấy. Bọn anh vẫn đang cảnh giác cao độ nhưng anh không muốn em lo lắng. Dù sao, đó cũng không phải lý do anh tới đây,” Tamani tỏ vẻ hối lỗi. “Anh chỉ muốn nói chuyện thôi. Cũng được một lúc rồi.”

Đúng vậy. Laurel đã tránh mặt anh cả tuần qua. Bởi vì anh đã hôn cô và cô không muốn nói về chuyện ấy. Và bởi vì David không thích anh. Bởi vì anh đang nhìn Yuki theo cái cách anh nhìn cô.

Khi cô không đáp lại, Tamani nhét hai tay vào túi quần và đá xuống thảm cỏ. “Vậy mọi thứ hôm nay thế nào?”

“Tốt cả, em nghĩ mình đã làm tốt.”

“Tuyệt.” Anh tạm ngừng. “Em đã làm thí nghiệm được nhiều hơn chưa? Có thể với quả cầu nữa?”

Laurel thở dài. “Không. Em nghĩ anh nói đúng, em nên thử chất phát quang trên da mình trước. Nhưng em vẫn trì hoãn bởi em không thể tự cắt đi một mẫu cánh hoa của mình như kế hoạch ban đầu. Chắc chắn anh nghĩ em thật yếu đuối. Em muốn nói là anh đã cắn lưỡi mình được, còn em lại sợ phải cắt cánh hoa của em.”

“Không, em bình thường mà. Em sẽ tìm ra điều gì đó thôi,” Tamani rối trí nói.

Laurel gật đầu. Cô không biết phải nói gì. Cô định hỏi Tamani xem anh muốn gì khi thốt ra câu đó rồi sẽ đi ngay, “Có một buổi khiêu vũ ở trường vào thứ sáu tuần sau.”

Một ký ức ảo giác bỗng nhiên ập tới và Laurel ngỡ ngàng khi phát hiện mình thích không khí im lặng căng thẳng này hơn. “Có thể anh không biết về truyền thống, đây là lựa chọn của các cô gái,” cô nói nhanh. “Điều đó có nghĩa là anh không nên mời em. Các cô gái mới phải đưa ra lời mời.”

“Anh biết,” Tamani thẳng thừng nói. “Anh không định mời em.”

“Ồ,” Laurel thầm ước mặt đất có thể nứt ra để cô chui xuống. “Vậy thì tốt.”

“Yuki đã mời anh.”

Laurel không nói được gì. Cô không nên quá ngạc nhiên như vậy. Hẳn là Yuki đã đánh bại hàng đồng các cô gái đang đợi để lao vào mời anh.

“Anh chỉ...” Anh im lặng một lúc lâu và Laurel không biết anh muốn kết thúc câu nói bỏ dở thế nào đây. “Anh muốn tới hỏi em,” cuối cùng anh cũng tiếp tục, “có lý do nào mà anh không nên nhận lời không.” Anh ngược nhìn cô bằng đôi mắt xanh lục nhạt lấp lánh trong ánh chiều tà.

Không - tia sáng trong đôi mắt Tamani còn ánh lên nhiều điều muốn nói. Nó tựa như một ngọn lửa làm tan chảy cơn giận dữ và phá hủy lòng quyết tâm của Laurel, mỗi lần cô nhìn vào nó. Cô chớp mắt rồi bắt buộc bản thân nhìn ra xa trước khi đôi mắt ấy làm cô mù quáng.

“Không, tất nhiên là không,” cô cố đáp lại bằng âm điệu tươi sáng. “Anh nên đi, chắc chắn đó. Em muốn nói rằng, đây là nhiệm vụ mà, phải không? Hiểu rõ về Yuki ấy?”

“Phải, dĩ nhiên rồi,” anh đáp. Giọng nói thất vọng của anh khiến Laurel muốn rơi nước mắt. “Thực ra, em nghĩ sẽ rất tuyệt nếu em và Yuki và anh và... và David... có thể tới cùng nhau. Biết đâu chuyện này sẽ giúp rút ngắn khoảng cách giữa anh và Yuki. Và bữa tiệc tổ chức buổi tối nên em sẽ cảm thấy an toàn hơn nếu được ở gần anh. Phòng khi có chuyện gì xảy ra.” Anh mỉm cười buồn bã. “Em biết mà, đó là công việc của anh.”

“Phải, chắc rồi,” Laurel nói và rất muốn lao vào nhà. “Chúng ta sẽ nói chuyện vào thứ hai nhé. Có lẽ ta nên đưa cả Chelsea và Ryan đi cùng,” cô nói thêm vì đã mắc kẹt với kế hoạch ban đầu của David.

“Càng đông càng vui. Có phải là câu bọn em thường nói không?” Tamani khẽ cười.

“Đúng vậy,” Laurel đáp. “Em phải đi đây. Bố mẹ vẫn chưa biết em đã về,” cô mỉm cười nói.

“Tất nhiên rồi, em đi đi.”

Laurel gật đầu và quay lưng, hướng về hiên nhà. Cô đẩy cánh cửa mở và vừa bước chân vào thì Tamani lại cất tiếng gọi.

“Laurel?”

Cô giữ cánh cửa lại. “Sao vậy?”

“Anh xin lỗi. Về... lúc anh làm tới. Anh đã vượt quá giới hạn.”

“Không sao mà,” Laurel đáp và nuốt lấy cảm xúc vào trong. “Em đã học được vài điều... anh biết đấy. Nên cũng thật may. Chúng ta vẫn là bạn.” Cô gắng nở một nụ cười thật tươi. “Chúc buổi tối tốt lành, Tamani.”

“Em cũng vậy.” Tamani cũng mỉm cười với cô, nhưng chẳng có vẻ gì là thuyết phục cả.

15

Kể từ đó, Laurel trở nên xa lánh Tamani bởi vì cô giận anh vô cùng, nói chuyện với anh thật ngượng ngùng và bối rối. Nhưng kế hoạch cho bữa tiệc đã được lập rồi và Laurel có việc phải làm. Cô đã qua nhà Chelsea vào tuần sau đó với cảm giác tội lỗi vì đã không dành nhiều thời gian cho cô bạn thân nhất. Cô hết lời xin lỗi và đổ hết tội cho các bài kiểm tra SAT.

“Cậu có nghĩ là mình đã làm tốt không?” Chelsea vui vẻ hỏi.

“Cổ chứ,” Laurel đáp, cô vẫn còn thấy sợ vì bài kiểm tra dường như dễ hơn bao nhiêu sau khi được học đúng cách. “Và mình sẽ nộp đơn vào vài trường đại học.”

“Chuyện này thật tuyệt, Laurel,” Chelsea nói nhưng giọng cô có vẻ là lạ.

“Thật chứ?” Laurel hỏi và khẽ thúc cô bạn.

Chelsea nhìn thẳng vào Laurel và thoáng mỉm cười. “Thật mà. David đã hoàn toàn đúng về việc lựa chọn.”

“Lựa chọn là tốt nhưng cũng sẽ dễ dàng hơn nếu mình biết rõ,” Laurel nói. “Cậu đã biết chính xác bản thân muốn làm gì từ khi, ừm, mười tuổi phải không?”

Chelsea gật đầu, sau đó cô bật khóc khiến Laurel vô cùng ngạc nhiên.

“Chelsea!” Laurel kêu lên rồi lao tới bên giường để ôm lấy cô bạn của mình, còn Chelsea thì đưa hai tay ôm mặt và hóp từng miếng không khí giữa những đợt nấc nghẹn ngào. “Chelsea,” Laurel nói nhẹ nhàng hơn. “Có chuyện gì vậy?” Những giọt nước mắt cảm thông cũng tuôn rơi từ khóe mắt Laurel trong khi Chelsea vẫn tiếp tục khóc. Vài phút sau, cô ấy lấy một hơi thật sâu và bật cười, đưa mu bàn tay lên lau khô nước mắt.

“Mình xin lỗi,” cô nói. “Thật ngốc quá!”

“Chuyện gì vậy?”

Chelsea gạt mối quan tâm của Laurel qua một bên. “Ôi, cậu có rất nhiều điều phải giải quyết lúc này nên không cần lắng nghe vấn đề nhỏ nhất của mình đâu.”

Laurel đặt cả hai tay lên đôi vai Chelsea và đợi cô ấy nhìn thẳng vào mắt mình. “Nếu thế giới này kết thúc vào ngày mai thì chẳng còn điều gì quan trọng hơn việc lắng nghe những rắc rối của cậu,” Laurel nói, giọng cô kiên quyết và mạnh mẽ. “Hãy kể với mình đi.”

Đôi mắt Chelsea lại ngập nước. Cô ấy hít thở sâu và dụi dụi hai mí mắt đỏ mọng. “Ryan đã nhận được điểm thi SAT vài tuần trước.”

“Ôi, không, chúng tẻ lắm à?”

Chelsea lắc đầu. “Thực ra điểm số khá tốt. Chỉ không bằng tớ thôi, nhưng ngay cả David cũng không cao điểm như mình.”

Laurel mỉm cười và tròn mắt nhìn. “Thế rắc rối là gì?”

“Một hôm, mình đang ở trong phòng anh ấy. Lúc đó, Ryan đã xuống nhà để nói chuyện với mẹ, bản in điểm số của anh ấy nằm trên bàn học. Và mình có ngó nghiêng đôi chút, mình thấy hồ sơ đại học của anh ấy...” Cô ngập ngừng rồi tiếp tục. “Anh ấy không gửi điểm tới Harvard.”

Harvard là trường đại học đầu tiên mà Chelsea lựa chọn - cô muốn tới đó từ hồi tiểu học. Mọi người ai cũng biết. Tất cả mọi người. "Biết đâu, chỉ là không còn chỗ," Laurel cố gắng cam đoan với bạn mình. "Mỗi người thi SAT hình như chỉ có, bốn ô thôi, phải không?"

"Anh ấy chỉ viết hai cái tên," Chelsea ủ rũ nói. "UCLA và Berkeley. Thậm chí anh ấy không thử gửi đơn vào Harvard. Ý mình là mình vẫn luôn biết cả hai sẽ không vào cùng trường nhưng anh ấy đã bảo ít nhất cũng phải thử gửi hồ sơ vào Harvard!"

Laurel muốn động viên cô bạn nhưng chẳng biết nói gì. Cô nhớ Chelsea đã từng kể với mình rằng cô ấy và Ryan đã thống nhất với nhau sẽ cùng gửi hồ sơ vào Harvard và UCLA và sau đó đợi xem có được chấp thuận. Nhưng hình như Ryan đã đổi ý. "Câu đã... hỏi anh ấy về việc này chưa?" Laurel hỏi. "Biết đâu anh ấy chỉ không muốn để bố mẹ biết về dự định nộp điểm vào Harvard. Cậu biết bố của anh ấy huênh hoang thế nào mà."

"Có lẽ," cô ấy nhún vai đáp.

"Cậu nên hỏi anh ấy," Laurel nói. "Thôi nào, hai cậu đã hẹn hò được hơn một năm, nên cậu có thể nói chuyện về những việc như thế."

"Có lẽ mình không muốn biết." Chelsea lảng tránh ánh mắt của Laurel.

"Chelsea!" Laurel ngoác miệng cười. "Cậu là người bào chữa cuối cùng còn trung thực tới mức này đấy!" Cô khúc khích cười. "Người bào chữa cũng là một từ trong thi SAT."

Chelsea chỉ nhướn một bên lông mày. "Nghiêm túc đấy. Nếu mối quan hệ của bọn mình kết thúc sớm thì mình cũng không muốn biết anh ấy đã dự trù từ lâu thế này. Còn nếu anh ấy chỉ làm vậy để nhượng bộ bố mẹ thì chuyện này quả là bất ngờ thú vị đấy."

"Có thể," Laurel nói. "Nhưng chẳng phải chuyện này sẽ gặm nhấm trong lòng cậu nếu không biết rõ sao?"

Chelsea nhăn nhó. "Hình như thế."

"Vậy thì hỏi đi!"

Họ ngồi trong im lặng một lúc và Laurel thấy việc lo lắng cho người khác giúp cô ngừng suy nghĩ về các vấn đề của mình hiệu quả tới mức nào. Cho dù chỉ trong chốc lát ngắn ngủi.

"Này, Chelsea," Laurel dịu dàng hỏi bởi một ý tưởng đã xuất hiện trong đầu cô. "Cậu có bận gì vào tối nay không?"

"Bây giờ ư?" Chelsea hỏi và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Laurel liếc ra bên ngoài. "Nếu nhanh lên thì chúng ta sẽ có một tiếng đấy," cô nói, thọc chân vào đôi xăng đan.

"Ừ, được rồi..."

Họ xuống nhà và Chelsea hét lên để báo với mẹ rằng cô sẽ ra ngoài trong một tiếng. Mẹ cô ấy nói rằng sẽ có món spaghetti tối nay và hãy quay về nhà vào giờ ăn. Laurel hiếm khi trông thấy một cuộc nói chuyện trong nhà Chelsea mà họ không phải hét lên với nhau. Không phải họ la hét vì giận dữ mà là bởi tất cả đều bận rộn với công việc của mình, và không thể dừng lại trong mười giây để tới đủ gần lắng nghe người kia nói bằng âm điệu bình thường. Và thêm nữa, trong một gia đình có tới ba cậu nhóc dưới tuổi mười hai thì tiếng hét chính là ngữ điệu bình thường.

"Vậy ta đang đi đâu đây?" Chelsea hỏi rồi kéo dây an toàn ngang qua ngực.

"Nhà Yuki," Laurel đáp.

"Nhà Yuki ư?" Sau một lát, "chúng ta sẽ theo dõi cô ấy à?"

"Không!" Laurel trả lời dù cô biết câu hỏi đó hoàn toàn có suy nghĩ. "Mình nghĩ ta có thể đón cô ấy và đưa tới tiệm Vera."

"Để... uống sinh tố trái cây à?" Chelsea hỏi. Cửa hàng thực phẩm Vera đã trở thành cửa tiệm ưa thích của Laurel nhờ loại hỗn hợp nước trái cây không sữa này.

"Tất nhiên rồi," Laurel nói, bật đèn tín hiệu khi tới gần con phố Yuki ở. "Klea muốn mình để mắt tới cô ấy, cả Tamani cũng muốn mình quan tâm tới cô ấy. Mình đã nghĩ chúng ta có thể tới buổi khiêu vũ mùa thu cùng nhau đấy."

"Vì vậy chúng ta bất ngờ xuất hiện trên hiên nhà cô ấy, bắt cóc và cho cô ấy ăn món trái cây đông lạnh, rồi hỏi xin một cái hẹn à? Quả là thiên tài đấy," Chelsea mỉa mai nói.

"Mình sẽ mua cho cậu một hộp kẹo sô-cô-la hạt carob mà cậu vô cùng thích," Laurel nhoẻn cười nói và phóng xe lên phía trước nhà Yuki.

Chelsea đặt tay lên trên trái tim một cách cường điệu. "Cậu sử dụng tình yêu với sô-cô-la

của mình để chống lại mình ư? Vậy thì mình không còn lựa chọn nào khác ngoài việc vỡ vụn ra như... món bánh quy sô-cô-la. Hay bất cứ món gì tương tự,” Khi Laurel chú ý tới, cô nói thêm. “Phép ẩn dụ thôi. Ta đi nào.”

“Ngôi nhà của Yuki chỉ lớn bằng cái ga-ra của nhà Laurel. Nó nằm cách mặt đường và gần như bị che giấu bởi hai cây đu rậm rạp mọc trên lối đi phía trước. Theo lời Aaron thì Yuki gần như luôn ở nhà một mình, tới mức không hàng xóm nào bàn tán về cô, có thể bởi họ không chú ý.

Nếu vậy thì có vẻ họ ít tọc mạch hơn hàng xóm của Laurel rất nhiều.

Hai người ẩn chuông và có thể nghe thấy rõ tiếng vang qua cánh cửa mỏng phía trước và những khung cửa sổ một lớp. Mặc dù yêu cầu của Klea là Yuki phải ở đây vì sự an toàn của chính cô ấy, nhưng có vẻ vấn đề an toàn không chiếm vị trí quan trọng cho lắm.

“Mình không nghĩ cô ấy ở nhà đâu,” Chelsea thì thầm.

Laurel hất đầu về phía chiếc xe đạp thì thoáng Yuki đi tới trường. “Xe đạp của cô ấy ở kia. Và mình không nghĩ cô ấy có xe ô tô.”

“Cô ấy đi bộ thì sao?” Chelsea phản đối. “Cô ấy... giống cậu mà.”

Laurel hít vào và nín thở trong chốc lát. “Được rồi,” cô đáp. “Rõ ràng việc này không thực hiện được rồi.”

“Mình vẫn tới Vera chứ?” Chelsea hỏi khi hai người quay ra xe.

Tiếng lách cách của cái tay nắm cửa khô khốc vang lên, khiến Laurel nhìn lại phía sau. Cô rất muốn phúi phẳng chiếc váy kaki và vuốt mái tóc nhưng phải kiềm chế. Gương mặt Yuki lộ ra từ kẽ hở nhỏ nơi ngưỡng cửa, cô ấy nhìn chăm chăm đầy ngạc nhiên một lát trước khi mở hản cửa ra.

“Chào em,” Laurel hăng hái nói. “Em có bận không?”

“Không bận lắm,” Yuki thận trọng đáp.

“Bọn chị định đến Vera và nghĩ em có thể cũng muốn đi cùng,” Laurel hy vọng nụ cười của cô thể hiện sự hoan nghênh.

“Tiệm thực phẩm à?” Cô ấy trông không hề hoảng sợ mà ngược lại, còn thoáng nghi ngờ.

“Họ làm nước trái cây ngon lắm. Không gì bằng hoa quả mát lạnh và nước trái cây.” Laurel tự hỏi lời miêu tả nước trái cây của cô có kỳ quặc quá không. “Chúng rất tuyệt! Em nên tới đó xem.”

“Ừ.” Yuki lưỡng lự và Laurel đoán cô ấy đang tìm cách từ chối.

“Chị sẽ lái xe,” Laurel nói.

“Em nghĩ là được,” Yuki đáp, nụ cười của cô không hoàn toàn là giả tạo. Laurel có thể hình dung được cô ấy cảm thấy cô đơn thế nào khi luôn ở đây một mình. Laurel đã thấy cô ấy nói chuyện với nhiều người khác trên hành lang ở trường, nhưng Aaron quả quyết với Laurel rằng chẳng có ai tới nhà Yuki.

“Chị sẽ mời nhé,” Laurel nói, vươn tay về phía xe của cô.

Yuki ngồi im suốt chuyến đi, trong khi Laurel và Chelsea cố gắng giữ cho cuộc trò chuyện được kéo dài, về lớp tâm lý học họ tham gia cùng nhau, rằng đúng là ngồi ì cả tiết trong lớp học khiến ta trở nên dần dộn hơn. Dầu sao, khi tới Vera, họ có thức ăn để lấy cớ im lặng.

Sau khi tất cả chọn xong món tráng miệng, họ ra ngoài và ngồi xuống một cái bàn có ô che, dù nó chẳng chắn được chút ánh nắng nào lúc hoàng hôn buông xuống - đúng kiểu Laurel thích.

“Thật tuyệt,” Cuối cùng Yuki cũng lên tiếng và cố giấu đi nụ cười.

“Chị nghĩ em sẽ thích việc này,” Laurel nói, xúc lên một thìa nhỏ đá bào hỗn hợp xoài và dâu.

“Này em,” Chelsea rõ ràng đang cố gắng bắt chuyện, “trường học ở Nhật như thế nào?”

Bỗng nhiên Yuki trông khá buồn chán. “Cũng khá giống ở đây, nhưng có đồng phục.”

“Chị nghe nói các em có trung tâm luyện thi với giờ học siêu dài cùng bài tập. Bạn của em, ừm, June nhỉ? Cậu ấy thực là thông minh.”

“Jun,” Yuki sửa lại, nói âm “J” thật nhẹ nhàng và làm Chelsea đỏ mặt. “Em không biết rõ lắm về cậu ấy. Và em chưa bao giờ tới trung tâm cả. Phần lớn bọn em không đến đó.”

“Hãy nói thêm về em đi,” Laurel xen vào.

Yuki nhún vai và lướt mắt ra xa. “Chẳng có nhiều điều để kể đâu. Em thích đọc sách, uống

trà, cắm hoa ikebana và nghe nhạc thập niên bảy mươi mà chẳng có ai nghe cả.”

Laurel bật cười. Cô và Chelsea đều biết nhiều hơn thế về Yuki và Yuki cũng hiểu điều đó. Nhưng Yuki không biết rằng Laurel đã biết được bao nhiêu và cô ấy càng không ngờ Chelsea cũng biết tất cả. Chuyện này giống như một hiện tượng siêu nhiên “Ai là người Đầu tiên” vậy?

“Ikebana là gì vậy?” Chelsea hỏi, từng từ được phát âm cẩn thận.

“Nghệ thuật cắm hoa ấy mà. Chắc chị sẽ thấy thật ngu ngốc.”

Cắm hoa ư? Laurel nghĩ và ngồi thẳng người dậy. Cô tự hỏi liệu đây có phải kiểu uyển ngữ cho một dạng phép thuật thần tiên hay nó có thể chỉ là biểu hiện của việc cô ấy bị lôi cuốn bởi tự nhiên như mọi tiên khác.

“Không, cắm hoa nghe thú vị đấy,” Chelsea đáp nhưng rõ ràng cô không biết nói gì tiếp theo. Tất cả lại bận rộn với thức ăn của mình.

“Ồ, này,” Laurel mở đầu, lúc này hoặc không bao giờ. “Tama... ừm... nói đã được em mời tới buổi khiêu vũ Sadie Hawkins phải không? Hay Buổi khiêu vũ Mùa thu? Hay bất cứ tên nào họ đặt cho nó.” Những cái tên trên các tấm áp phích quảng cáo đang mọc lên quanh khuôn viên trường khiến mọi người thấy bối rối. Laurel có cảm tưởng khi phải in cả đám áp phích này ra thì hội học sinh mới tìm thấy Sadie Hawkins trên trang Wikipedia vậy.

Yuki gật đầu. “Em đã mời anh ấy. Làm sao chị biết Tam vậy?” Cô ấy hỏi, nhìn Laurel chăm chú.

“Anh ấy, ừm, ngồi gần chị trong lớp Chính quyền,” Laurel nói. “Chị đã kể rằng chị với Chelsea thường đi thành hai đôi tới các dịp thể này và cậu ấy khá hứng thú. Hay tất cả chúng ta sẽ đi cùng nhau nhỉ?”

“Đúng vậy đấy,” Chelsea nói thêm, thoáng mĩa mai và Laurel hy vọng Yuki không nhận ra. “Chị cũng nghĩ việc đó thật hấp dẫn.”

Hấp dẫn ư? “Tuyệt. Hôm đó sẽ thực sự là một buổi hẹn cho mà xem!” Laurel nói. “Ý chị là nếu em đồng ý,” Laurel thêm vào và hướng sự chú ý tới Yuki.

“Chắc chắn rồi,” Yuki nói, mỉm cười với Chelsea. Cô bé có vẻ hoàn toàn chân thành để khiến Laurel thấy cắn rứt lương tâm. “Em nghĩ đi thành nhóm cũng rất vui. Chị biết đấy, ít áp lực hơn. Em chưa biết rõ về Tam lắm nên...” Giọng cô ấy nhỏ dần.

Chelsea liếc thẳng về phía Laurel rồi liếm cái thìa của cô và nói, “Phải rồi, chị thấy anh ấy cũng hấp dẫn đấy!”

Cả hai nàng tiên đều cố tình nhìn đi nơi khác.

“Được rồi, nghiêm túc đi, câu đó có ý gì vậy?” Laurel lên tiếng sau khi cô đã đưa Yuki về nhà, cô ấy còn lúng túng và buồn rầu hơn sau nửa tiếng đi chơi cùng họ.

“Cái gì cơ?”

“Câu ‘Tamani hấp dẫn’ ấy?”

Chelsea nhún vai. “Đúng vậy mà.”

“Mình không hề muốn nói chuyện về Tamani với Yuki.”

“Tại sao?” Chelsea khịt mũi hỏi.

“Bởi vì cô ấy là một nàng tiên và mình không muốn cô ấy nảy sinh nghi ngờ,” Laurel thờ ơ đáp.

“Hửn rồi,” Chelsea kéo dài giọng. “Chuyện gì xảy ra giữa cậu và Tam vậy?”

“Làm ơn đừng gọi anh ấy như vậy,” Laurel bật lại dù biết chẳng có lý do xác đáng nào. “Tên anh ấy là Tamani và mình biết cậu phải gọi anh ấy là Tam khi ở trường nhưng lúc chỉ có hai ta thì hãy làm ơn gọi đầy đủ tên Tamani được chứ?”

Chelsea im lặng nhìn Laurel.

“Chuyện gì vậy?” Cuối cùng, Laurel phát bực lên và hỏi.

“Cậu không trả lời câu hỏi của mình à?” Chelsea nghiêm túc nói. “Có chuyện gì giữa cậu và Tamani vậy?” Cô ấy hỏi bằng tên đầy đủ của anh.

Laurel nắm chặt bánh lái. “Chẳng có gì cả,” cô đáp. “Kết bạn với Yuki là công việc của mình, nhưng mình đã thất bại. Nên Tamani phải thực hiện thay, mình nghĩ là mình thấy có lỗi thôi. Mình ghét phải hạ thấp anh ấy. Anh ấy là bạn mình.”

“Bạn bè ư,” Chelsea ngây mặt. “Đó là lý do David biến thành rồng phun ra lửa mỗi khi ở cùng phòng với anh ta à.”

“Anh ấy đâu có vậy.”

“Cậu ấy giỏi che giấu khi có cậu ở bên, bởi vì David không muốn là một thằng bạn trai hay ghen tỵ. Nhưng tin mình đi, cậu ấy căng thẳng trở lại lúc Tamani lảng vảng gần đây.”

“Thật sao?” Laurel hỏi, càng hồi hộp hơn.

“Đúng vậy. Cậu nghĩ vụ bùng nổ tuần trước chỉ là sự kiện độc nhất sao? Nó được bồi đắp từ ngày đầu tiên đi học cơ. Các chàng trai của cậu không nói gì về vụ đó à?”

“Tại sao luôn là lỗi của mình chỉ vì Tamani yêu mình vậy!” Laurel bất ngờ lớn tiếng. “Mình có làm gì đâu chứ!”

“Thôi nào, Laurel,” Chelsea lúc này lại nhẹ nhàng nói. “Mình biết Tamani thích cậu, nhưng thành thực mà nói, đó không phải thực chất của vấn đề. Cả tá con trai trong lớp thích cậu. Cậu tuyệt đẹp. Mình đã thấy họ nhìn cậu chăm chú thế nào. Nhưng điều đó không khiến David phiền lòng. Mà ngược lại, mình nghĩ việc đó khiến David vui. Bởi cậu ấy đang hẹn hò với cô gái quyến rũ nhất trường và ai ai cũng biết.”

“Mình không phải người quyến rũ nhất trường,” Laurel kiên quyết đáp, rồi đánh xe lên trước nhà Chelsea. Cô biết mình xinh đẹp nhưng còn rất nhiều cô gái xinh xắn khác ở trường Del Norte. Và Chelsea là một trong số đó.

“Cậu là cô gái quyến rũ nhất trường đấy,” Chelsea nhắc lại, “và Trưởng nhóm Khoa học là bạn trai của cậu. Vì cậu không biết David trước khi vào cấp ba nên để mình giải thích rõ cho cậu biết. Những lúc hai cậu ở bên nhau trong một ngày, cậu thay đổi cuộc đời của David. Cậu ấy có thể làm tất cả vì cậu, Laurel. Và cậu ấy không phải tuýp người hay ghen đâu.”

“Mình bắt đầu nghĩ tất cả đám con trai đều hay ghen rồi đấy,” Laurel càu nhàu.

“Mình đang nói cho cậu hiểu rằng David không phát điên với Tamani bởi vì ghen tỵ với anh ta đâu. David phát điên với Tamani bởi vì cậu đang ghen đấy.”

Laurel gục đầu tựa lên tay lái trong thất vọng.

“Anh ta thực sự yêu cậu à?” Sau một lúc lâu im lặng, Chelsea hỏi.

“Phải,” Laurel thừa nhận và ngược nhìn Chelsea trong khi đầu vẫn giữ nguyên trên tay lái. Chelsea nhướn đôi lông mày. “Thôi được. Chúc cậu may mắn.”

16

“Em không biết tại sao năm nay, việc nở hoa làm phiền em nhiều thế,” Laurel lên tiếng khi đang nấp sau dáng người lớn-hơn-cô-rất-nhiều của David để điều chỉnh lớp khăn quàng quanh bông hoa của cô ở dây hành lang.

“Có thể do em không để nó tự do bung ra hôm thứ bảy,” David nói. “Gần giống như các bắp cơ bị cứng lại nếu em không thả lỏng chúng hoặc tương tự vậy.”

“Có thể,” Laurel đồng ý. “Vây cuối tuần này cũng sẽ chẳng khác là bao.”

“Em có cần hoãn buổi khiêu vũ không?” David nén cười hỏi. “Anh không phiền đâu.” David không hề vui chút nào khi nghe tin họ sẽ tới buổi khiêu vũ với Tamani - cho dù lúc nghe nói rằng Yuki sẽ hẹn nhảy với Tamani, thì thái độ của anh đã khá hơn. Một chút.

“Em biết anh không sao mà,” Laurel nói, “nhưng Chelsea thì có đấy. Cô ấy cần buổi khiêu vũ này. Đặc biệt sau chuyện tuần trước, đó sẽ là một tối tuyệt vời cho cô ấy và Ryan.”

“Em có chắc là anh không được hạ đo ván Ryan chứ?” David lăm bắm. Laurel thấy thú vị khi quan sát cách David che chở cho Chelsea. Cô biết tình bạn giữa họ đã tồn tại nhiều năm rồi, nhưng khi cô kể với David về điểm thi SAT của Ryan thì cô cũng mong chờ anh sẽ tới buộc Ryan phải biện hộ, dẫu sao cả hai cũng là bạn bè còn Chelsea thì vẫn chưa dám yêu cầu Ryan giải thích.

“Không có ‘hạ đo ván’ gì hết nhé David,” Laurel trách cứ. “Dù với bất cứ ai.”

“Vâng, thưa Mẹ,” David trợn mắt đáp.

“À, Tamani muốn tất cả gặp nhau trước buổi khiêu vũ - anh, em và Chelsea.” Anh ấy đã

thông báo với cô trong lớp Chính quyền và chỉ giải thích chút ít. “Cuộc họp chiến lược hoặc tương tự thế, em đoán vậy. Anh ấy nói việc này quan trọng đấy.” Laurel xoa xoa hai bên thái dương. Đối với cô, cơn căng thẳng đến từ Yuki còn tồi tệ hơn việc bọn quỷ khổng lồ vẫn đang rình rập. Ít nhất với bọn quỷ, bạn còn biết mình đứng ở đâu. Bọn quỷ thích kho báu, sự trả thù và xé xác con người thành nhiều mảnh nhỏ. Nhưng theo tất cả những gì Laurel biết thì Yuki và Klea là những đồng minh quý giá, tuy vậy, họ cũng khá bận rộn trong việc sắp đặt cái chết của cô hoặc còn tệ hơn thế. Laurel nghi ngờ rằng chính việc không biết chắc này khiến cô bị đau méo đầu dạo gần đây.

“Hôm nay cũng đau lắm à?” David hỏi và đưa tay vòng qua vai cô, rồi anh nghiêng người để trán mình chạm lên trán cô.

Laurel gật đầu, dù một chuyển động nhẹ cũng không thể huých trán David rời khỏi trán cô, cô thích cảm giác gương mặt anh kề sát mặt mình. “Em chỉ cần ra ngoài kia,” Laurel nói khẽ. “Thoát khỏi những dãy hành lang này thôi.”

“Chào chị, Laurel.”

Laurel ngược lên thấy Yuki. Đang mỉm cười.

Với cô.

Đôi mắt Laurel chuyển tới Tamani, đang đứng ngay sau Yuki. “Chào em,” Laurel bẽn lẽn chào lại.

“Nghe này,” Yuki nói, “Em muốn cảm ơn chị đã đến hôm trước.”

“Ôi,” Laurel kêu lên mà không biết nói gì. “Có gì đâu. Ý chị là, cũng thật kỳ lạ khi phải ở một nơi hoàn toàn mới mẻ.”

“Chuyện đó có thể mà. Và...” Đôi mắt cô ấy phóng tới Tamani và anh mỉm cười khích lệ. “Em đã không mấy thân thiện nhưng chị thật tốt.”

“Vây sao,” Laurel đáp và cảm thấy lúng túng. “Cũng không có gì to tát lắm đâu em.”

“Vây hai người có phiền không nếu Tam và em tới ăn trưa cùng? Cả hai hay ăn trưa bên ngoài phải không?”

“Chị thích ngồi ngoài đó,” Laurel hơi đề phòng. “Ừm, tất nhiên là cả hai có thể tới nếu muốn.” Cô phải tự nhắc nhở bản thân, đây là mục đích công việc của họ.

Tamani cùng Yuki đi lấy bữa trưa của hai người, còn Laurel quay lại với ngăn chứa đồ của cô. Cơn đau đầu trở nên tệ hơn. Laurel thấy mừng vì bây giờ là bữa trưa, thường thì cô chỉ cần ra khỏi trường vài phút để thấy khá hơn.

“Em ổn chứ?” David hỏi và khóa ngăn tủ của anh, sẵn sàng với bữa trưa trong tay.

“Cô ấy sẽ để ý em ăn thế nào,” Laurel đáp. “Tại sao Tamani không dừng việc này lại chứ?” Nhưng rõ ràng cô đã biết lý do. Đây là cái giá của sự mạo hiểm. Tất nhiên rồi.

David không trả lời, anh chỉ vòng tay qua vai cô trong khi cả hai tiến ra cửa.

Chelsea cùng Ryan và vài người khác đã ngồi và bày bữa trưa ra khi Laurel và David tới, ngay trước Tamani cùng Yuki. Cả nhóm gần như không ngược lên nhìn bởi thường có những người tới và đi. Yuki ngồi ngay cạnh Laurel. Tamani ngồi cạnh Yuki.

Laurel nghĩ họ đã mạo hiểm quá nhiều cho một việc ít quan trọng. Ba học sinh trung học ngồi thành hàng, chẳng ăn gì ngoài hoa quả và rau. Hoàn hảo. Điều này sẽ chẳng thu hút sự chú ý nào đâu. Laurel ngập ngừng trước khi mở hộp sa-lát của mình. Ít nhất cô đã có nhiều thời gian làm bữa trưa vào sáng nay nên màu sắc của món này trông giống một bữa ăn hơn những thứ cô thường có vào buổi trưa như nửa cây cải bó xôi cùng vài trái dâu, hoặc miếng hoa quả kèm một túi nhỏ cà rốt. Cô lôi ra một lon Sprite, mở nắp rồi uống một ngụm lớn.

Yuki dường như không để ý chút nào và lấy bữa trưa ra. Laurel cứ nhìn chăm chăm vào bên trong hộp nhựa nhỏ đựng thức ăn của cô ấy, một cuộn dài thôn thôn, nhạt màu có kích cỡ tương đương cái sandwich, được quấn quanh bởi nhiều dải dài màu xanh lục thẫm.

“Món gì thế?” Laurel hy vọng câu hỏi của cô vẫn thân thiện.

Yuki nhìn lên, đáp lại ngắn gọn. “Bắp cải cuộn.”

Laurel biết mình không nên hỏi, nhưng cô chưa bao giờ ăn thứ gì tương tự món Yuki đang cắn và tính tò mò đã lấn át sự cẩn trọng của cô. “Còn cái thứ quấn quanh nó là gì vậy?”

Yuki nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. “Nori. Ừm, rong biển, cơ bản là thế. Chắc hẳn chị chưa thấy món sushi.”

Laurel quay lại với bữa trưa của mình trước khi cô thu hút quá nhiều chú ý vào bữa trưa của

họ. Cô bất ngờ cảm thấy đơn độc khi quan sát Yuki, ăn món bắp cải cuộn và uống nước trà xanh. Mọi chuyện sẽ thế nào nếu cô có một người bạn tiên nữ sống trong thế giới con người? Một người nào đó mà ta có thể trao đổi những bí mật nguy trang và các công thức cho bữa trưa? Cô nhận ra nếu cô và Yuki có thể kết bạn thì thật tuyệt. Giá như, lúc này cô có thể biết rõ Yuki không phải mối đe dọa - với cô hay Avalon.

“Anh không ăn sao?” Yuki hỏi.

Laurel ngược nhìn nhưng Yuki đang nói chuyện với Tamani, và vẫn nằm ườn ra như thường lệ trên bãi cỏ. Anh nhún vai nói. “Anh ổn mà. Anh thường ra ngoài nhưng hôm nay anh muốn ở cạnh em,” rồi mỉm cười đắc thắng và chạm vào đầu gối của cô ấy.

Laurel quay mặt đi, cảm giác ấm áp trong cô dần tan chảy.

“Anh có muốn ăn cùng em không?” Yuki hỏi.

Laurel vẫn không quay lại nhìn, nhưng cô lắng nghe và không biết làm thế nào mà Tamani lại hẹn hò với người như vậy.

“Ồ, không cảm ơn em. Anh không sao đâu. Thực ra, anh không thích món màu xanh.”

Laurel bóp chặt lon Sprite của mình và thấy Tamani đang quan sát cô bằng ánh mắt cười cợt. Cô liền đặt một tay lên đùi David và tránh nhìn thẳng vào người bảo vệ tinh quái của mình.

Tamani cảm thấy khó chịu như một ông giáo khi phải gặp Laurel cùng các bạn cô trước buổi khiêu vũ. Anh đã yêu cầu họ tới nhà Laurel sớm trong lúc Ryan còn đang làm việc để tất cả có thể nói chuyện thoải mái. “Đầu tiên, tôi muốn cảnh báo với mọi người về tên quỷ tôi đã tìm thấy...”

“Laurel nói nó chết rồi mà,” Chelsea cắt ngang, khuôn mặt hơi tái đi.

Tamani vẫn chưa biết rõ về tính cách của Chelsea, nhưng cô ấy có ý định tốt cho dù kết quả ra sao. “Phải, hấn đã chết ngay lúc đánh nhau với tôi,” Tamani xác nhận.

Anh hơi mỉm cười trước cái gật đầu thỏa mãn của Chelsea. Anh chưa bao giờ nói chuyện với cô ấy, đặc biệt là sau những trải nghiệm của cô vào mùa thu năm ngoái, nhưng anh ngờ rằng việc bị bắt cóc bởi bọn quỷ khổng lồ là màn giới thiệu khá ấn tượng về thế giới siêu nhiên.

“Tuy vậy vẫn còn một tên trốn thoát. Và trên thực tế, việc bọn tôi tìm thấy chúng là dấu hiệu rõ ràng rằng chúng hoặc cầu thả, hoặc liều lĩnh. Dù sao thì ta vẫn cần thận trọng vào tối nay. Đặc biệt khi có Yuki và Ryan đi cùng.”

“Anh đã trông thấy Klea chưa?” Laurel hỏi.

Tamani bặm môi và lắc đầu. “Chưa, nhưng Yuki đã nói đến việc gặp cô ta mấy hôm trước. Vậy chuyện này có hai khả năng, một là Yuki trốn khỏi các lính canh cô ấy - chuyện này có vẻ không thể xảy ra - hai là Klea lén lút lén qua họ - mà chuyện này còn ít khả năng hơn. Chắc chắn Yuki chỉ nói dối thôi nhưng anh chưa biết rõ lý do. Anh không biết nghĩ thế nào về chuyện đó đây.”

“Thứ lỗi cho tôi vì chỉ ra điều hiển nhiên này,” David nói bằng ngữ điệu mà Tamani không thích chút nào, “chúng ta không thể gọi cho Klea sao? Tôi muốn nói là Laurel có sổ của cô ta. Chết tiệt, cả tôi cũng có nữa.”

“Và nói gì?” Tamani hỏi, hơi tròng mắt. “Rằng cô ấy nên tới dùng trà với chúng ta sao?”

“Chúng ta có thể bịa ra chuyện gì đó. Giả như Yuki cần cô ta chẳng hạn.”

“Và cô ta lái xe tới, phát hiện Yuki không cần giúp đỡ rồi hỏi tại sao chúng ta nói dối. Sau đó thì làm gì nữa?” Anh dừng lại một lúc đủ lâu để nhấn mạnh rằng David không có câu trả lời và nói tiếp. “Tôi cũng quan tâm tới Klea, nhưng lúc này tôi quan tâm tới Yuki nhiều hơn. Một khi chúng ta phát hiện ra cô ta nguy hiểm đến mức nào hoặc không thì ngay lập tức Klea sẽ quay lại với ưu tiên hàng đầu.”

“Em đang tiếp tục nghiên cứu,” Laurel nói một cách đau khổ. “Em đã cắt một mẫu nhỏ từ bông hoa và để nó vào trong nước đường, đặt dưới quả cầu. Khi em thêm chất phát quang, nó phát sáng một vài tiếng nên em nghĩ quả cầu có hiệu quả.”

“Vậy đó là lý do em cần nó phải không?” Tamani hỏi. Công việc pha trộn của cô làm phiền anh nhiều nhưng anh thích quan sát cô thành công trong vai trò tiên nữ hơn.

“Phải, nhưng em không biết nó có thể giúp ta được bao nhiêu. Em đã thử trên da mình và xuất hiện phản ứng, phát sáng một lúc nhưng khó thử được trên tóc hoặc vài giọt nhựa cây, hay toàn bộ các phần khác. Thử em cần lúc này là một vài mẫu thí nghiệm từ Yuki, và em có thể

sử dụng mẫu tương tự từ bản thân để so sánh và kết nối chúng.”

“Anh sẽ cố hết sức để lấy mẫu từ cô ấy,” Tamani cố gắng nghĩ ra cách.

“Tôi cá là anh sẽ làm được,” David nói thầm.

Tamani chỉ trừng mắt.

“Hai người...” Laurel nói bằng giọng điệu răn đe.

“Xin lỗi,” David lẩm bẩm.

Laurel nhìn Tamani chăm chăm nhưng anh chẳng nói gì. Anh không làm gì sai.

“Tôi còn muốn nói về việc bảo vệ nữa,” Tamani lên tiếng và quay đi không nhìn Laurel nữa.

“Tôi muốn giữ tất cả ở gần nhau bất cứ lúc nào có thể. Trước đây, bọn quý đã lần theo dấu Laurel bằng mùi hương hoa của cô ấy, và bây giờ chúng ta ra ngoài sau hoàng hôn nên cần đề cao cảnh giác và sát bên nhau. Tôi hy vọng tối nay không có biến cố nào.”

“Hoan hô,” Chelsea trợn mắt nói.

“Chúc bình an,” Tamani đáp và mỉm cười. Anh ấy đã bắt đầu quý một cô gái loài người. Anh lấy điện thoại ra và kiểm tra giờ. “Tôi phải tới đón Yuki trong vòng mười lăm phút nữa.”

“Và mẹ em sẽ về nhà bất cứ lúc nào để giúp em mấy món khai vị thần-tiên-thân-thiện,” Laurel nói thêm.

“Tất cả chúng ta sẵn sàng rồi,” David nói, vươn tay ra sau lưng ghế và quàng qua vai Laurel.

“Bây giờ chúng ta chơi trò hai mươi câu hỏi được không?” Chelsea hỏi.

Tất cả các con mắt tập trung về phía cô ấy.

“Không phải các cậu,” Chelsea nói, rồi chỉ Tamani. “Anh ấy.”

Tamani im lặng và nhìn cô chăm chú một lúc lâu. “Tôi nghĩ mình không biết trò đó đâu.”

“Ồ, dễ lắm,” Chelsea nói, “Anh vẫn chơi với Laurel mà, nhưng cậu ấy chưa bao giờ hỏi anh những câu thú vị. Mặc dù cậu ấy có kể với tôi về chuỗi vở diễn theo kiểu Shakespeare là huyền thoại của loài tiên. Tôi đã đợi nhiều dịp để hỏi anh những câu thực sự hay ho đây!”

“Ừm, được rồi,” Tamani đáp dù anh không chắc Chelsea đang nghĩ tới “câu hỏi hay ho” gì.

“Vây chỉ có Shakespeare, hay còn nhiều câu chuyện nào khác tồn tại giữa hai nền văn hóa không?”

“Ồ!” Tamani bật cười. Anh ngồi xuống chiếc ghế bành gần Chelsea. “Có nhiều lắm. Ở Avalon, chúng tôi yêu các câu chuyện. Các tiên Mùa Hạ cống hiến cả cuộc đời họ để kể những câu chuyện, thông qua khiêu vũ, âm nhạc hay hội họa. Tuy nhiên con người không ngừng sáng tạo và luôn luôn tìm ra cách mới để biến câu chuyện trở nên thú vị hơn và đồng thời làm nó méo mó đi. Dầu vậy, rất nhiều câu chuyện của các bạn bắt rễ từ loài tiên.”

Chelsea không hề nản lòng. “*Cinderella*.”

“Không,” Tamani đáp. “Tôi phải nói là loài tiên phần lớn thời gian không mang giày đầu. Và tìm kiếm một người chỉ dựa vào cỡ giày ư? Chuyện đó chẳng có lý chút nào đối với cả loài người hay loài tiên đâu.”

“Chuyện về mẹ tiên đỡ đầu thì sao?” Chelsea hỏi.

“Không có lý. Chúng tôi có thể làm bí ngô lớn lên thật to mà chẳng cần phép thuật. Và thậm chí một tiên Mùa Đông cũng không thể biến một con chuột thành một con ngựa được.”

“*Người đẹp và Quái vật*.”

“Câu chuyện đó kể về một vị tiên đã yêu một tên quý khổng lồ. Sợ hãi trí thông minh của phần lớn các mầm cây. Dù vậy, tên quý đó chưa bao giờ biến thành một hoàng tử đẹp trai cả.”

“*Rapunzel*.”

“Thuốc tăng trưởng đem lại kết quả vô cùng tồi tệ.”

Chelsea kêu lên. “*Thumbelina*.”

“Đó là lỗi sai giải phẫu căn bản thôi. Chúng tôi *được* sinh ra từ hoa nhưng chẳng bao giờ bé nhỏ cả. Chính những Người lấp lánh tinh quái đã cố vũ cho nhận thức loài tiên bé nhỏ đó.”

“Kể với tôi một chuyện kỳ lạ nào đó đi.”

Tamani nghĩ trong chốc lát. “Cô có biết truyện *Người thổi sáo ở Hamelin* không?”

Chelsea chờ người trong phút chốc. “Ý anh là Hamelin sao?”

“Hình như vậy. Đó không phải một câu chuyện, đó là sự thật,” Tamani rất nghiêm túc nói. “Và câu chuyện chỉ mới bị bóp méo gần đây. Người thổi sáo là một tiên nam Mùa Xuân vô cùng quyền năng. Phần lớn chúng tôi chỉ có thể sử dụng Cám dỗ lên một hoặc hai động vật cùng lúc, nhưng Người thổi sáo có thể Cám dỗ cả một thành phố. Cuối cùng anh ta đã thực hiện trò biểu

diễn nguy hiểm đó.”

“Anh ta đã làm gì với lũ trẻ?” Chelsea hỏi.

“Đó là một câu chuyện dài. Dầu vậy, cuối cùng anh ta dẫn chúng đi tới một vách đá. Giết chết tất cả.”

Cả Chelsea và Laurel đều im lặng, nhìn Tamani chăm chăm đầy kinh hoàng.

“Có thể đó không phải câu chuyện có hậu,” Tamani bối rối nói.

“Thế còn huyền thoại về Camelots thì sao?” Chelsea tiếp tục hỏi, cô trở lại trạng thái bình thường trước tiên. Đôi mắt cô lấp lánh như thể muốn nói với Tamani rằng đây mới thực sự là điều cô muốn hỏi.

“Chuyện gì về họ cơ?”

“Laurel kể với tôi những phần anh đã nói và rằng Vua Arthur là thật cùng mọi thứ. Tuy nhiên phần còn lại của câu chuyện thì sao? Lancelot? Guinevere? Hội Bàn Tròn?”

Tamani ngáp ngừng, anh không chắc có nên kể câu chuyện này không, đặc biệt vào lúc có David ở đây. Nhưng anh không kể lúc này thì còn lạ lùng hơn vì Chelsea vẫn đang quay anh vòng vòng. “Laurel đã kể với cô về Unseelie, phải không?”

“Đúng vậy,” Chelsea sung sướng đáp.

“Vậy cô đã biết Seelie từng liên minh với Vua Arthur?”

“Nữ hoàng Titania sắp đặt chuyện đó.”

“Phải. Và theo cách của con người, việc liên minh được gắn kết bởi một cuộc hôn nhân.”

“Cái gì cơ, giữa tiên và người sao?” Chelsea hỏi.

“Phải, đúng thế đấy,” Tamani cười thầm. “Guinevere là một tiên Mùa Xuân, giống tôi.”

Đôi mắt Chelsea mở lớn. “Nhưng tôi nghĩ rằng điểm mấu chốt của việc liên minh bằng hôn nhân là tạo ra một người thừa kế có thể lãnh đạo cả hai vương quốc...”

“Không hẳn vậy nếu các Seelie biết rằng Guinevere không thể có con với Arthur. Hồi đó, chúng tôi khờ khạo hơn bây giờ nhiều - nhưng có thể họ đã biết và chỉ đơn giản là... không buồn đề cập với Arthur.”

Quai hàm Chelsea rút ra.

“Hồi đó, có rất nhiều tiên bên trong cung điện của Arthur, bao gồm Nimue cùng con trai, Lancelot. Lancelot là bạn của Arthur nhưng ông ta còn được biết đến như *Fear-gleiddih* của Guinevere.

“Cái gì của bà ấy cơ?”

Tamani cảm thấy hạnh diện kỳ lạ bởi Laurel chưa chia sẻ cụm từ này với các bạn cô. “Ý tôi là người coi sóc. Người bảo vệ.” Từ ngữ này còn có nhiều ý nghĩa hơn nhưng Tamani nghĩ chỉ nên tiết lộ chút ít thôi.

“Vậy Guinevere đã cưới Arthur, và vị tiên bảo vệ của bà ta nhúng mũi vào mọi chuyện rồi cướp bà ta đi, đó là kết thúc của Camelot sao?”

“Cứ xuyên tạc theo cách cậu muốn,” Tamani đáp, giọng đều đều, “nhưng Lancelot là mối lo nhỏ nhất của Arthur lúc đó. Khi mọi chuyện trở nên rõ ràng rằng Vua Arthur và Guinevere không thể có con, rất nhiều hiệp sĩ loài người đã kêu hét đổ lỗi cho yêu thuật. Guinevere quay sang Lancelot vì cả tình yêu và sự an toàn. Nhưng mọi chuyện trong Camelot đã trở nên xấu đi và Guinevere gần như đã bị thiêu trên cọc trước khi Lancelot giải cứu bà ấy và đưa bà trở về Avalon.”

“Nhưng nếu Lancelot không lảng vảng quanh đó? David hỏi. “Giả như Guinevere có cơ hội để ở bên cạnh Arthur? Thì câu chuyện nghe giống như Lancelot đổ lỗi cho tất cả mọi người.”

Tamani thấy Laurel và Chelsea thoáng liếc nhau. Chắc chắn, không ai muốn nói về Lancelot và Guinevere thêm nữa. Tamani không muốn làm Laurel buồn nên anh giả vờ kiểm tra điện thoại rồi đứng dậy. “Có thể,” anh nói. “Nhưng Arthur là một vị vua tuyệt vời, đặc biệt là đối với loài người, và nếu cậu hỏi ý kiến tôi thì tôi thấy ông ấy thà để thua một thử thách còn hơn được trao cho chiến thắng dễ dàng.” Anh nhìn David thật lâu rồi mỉm cười. “Tôi sẽ quay lại sớm thôi,” anh nói rồi xoay tròn chiếc chìa khóa quanh đầu ngón trỏ. Tamani rời khỏi phòng và đóng cánh cửa sau lưng mà không hề nhìn lại.

Laurel rời sàn khiêu vũ nóng nực và ẩm ướt để tới chỗ phòng tắm nghỉ ngơi chốc lát, dù trong này đỡ nóng hơn ngoài kia, nhưng nó lại nồng nặc mùi nước hoa. Cô ngó phía dưới của các buồng nhỏ và không thấy ai cả. Laurel chỉ có một mình tại đây nên cô cẩn trọng kéo căng và điều chỉnh phần áo sơ mi phía trên bông hoa - phần bị bó lại đã hơi đau trong nhiều ngày nay - sau đó cô thở dài và tựa đầu lên tấm gương mát lạnh.

Cô rất thích khiêu vũ. Nhưng chỉ trong giờ đầu tiên thôi. Bởi vì sau một lúc, căn phòng trở nên quá tối, mà không có một khung cửa sổ ngập nắng nào để cô lao tới phục hồi sức lực. Và trên tất cả, âm nhạc đêm nay quá to, khiến cho cơn đau đầu quay lại hành hạ cô.

Mình đoán nó đang trừng phạt mình vì thức quá lâu sau khi mặt trời lặn đây.

Dù vậy, chỉ còn nửa tiếng nữa là kết thúc buổi khiêu vũ. Laurel cúi xuống vòi nước và tấp những dòng nước mát lạnh lên mặt. Sau khi thấm khô bằng khăn giấy, Laurel ngấm nước da sáng của mình trong gương, và dù chỉ là ảo tưởng thì cô cũng thấy đầu mình đỡ đau hơn. Cô rất mừng vì đây là buổi khiêu vũ bình thường, chỉ cần áo phong là đủ. Cô không tưởng tượng nổi nếu mình phải mặc đồ trang trọng cho đêm nay thì thế nào.

Cả ba cặp đôi đã bắt đầu buổi tối nay trong căn bếp nhà Laurel cùng mấy món khai vị mẹ cô làm. Laurel thích thú quan sát Yuki qua khốe mắt. Cô ấy thận trọng nhắc mấy món khai vị lên trước mũi và cố gắng hình dung xem có những thứ gì bên trong trước khi nếm thử miếng đầu tiên. Cô ấy thật vô cùng đáng yêu. Tuy rất xấu hổ nhưng Laurel hiểu rằng còn nhiều điều mà cô không thể nhìn thấy được. Chỉ cần Laurel đừng nghĩ quá nặng nề về sự thật rằng lý do duy nhất họ ở cùng nhau bởi Yuki đang hẹn hò với Tamani thì việc có cô ấy bên cạnh rất thú vị.

Sau bữa ăn nhẹ, mọi người leo lên chiếc xe mui trần, vì theo ý kiến của Tamani, làm như vậy sẽ giữ mọi người ở cạnh nhau. Cảm ơn Chúa vì mấy chiếc ghế dài. Bởi không đủ đai an toàn nên chỉ cần có người ngồi giữa băng ghế trước, vì vậy Yuki bị kẹp giữa Tamani và Laurel, cô ấy đặt một cái áo khoác hoặc thứ gì đó không thể nhìn rõ được trên lòng. Và không một viên cảnh sát nào có thể ghi vé phạt Tamani.

Laurel đang để dòng nước chậm chậm chảy qua mấy đầu ngón tay thì nghe thấy một bài hát ưa thích bắt đầu vang lên. Cô thấy mình được hồi sức đôi chút, liền quay lại sàn nhảy và tìm David. Laurel gầm lên tinh nghịch rồi nhảy tới từ phía sau anh. David cầm lấy hai tay cô kéo vòng quanh người anh, khiến cô phải kêu thét lên. Sau đó, anh đứng đưa cô ra phía trước và để cô tựa vào ngực mình, mũi anh tựa trên đầu cô, "Nhảy nhé?" Anh thì thầm.

Cô mỉm cười và gật đầu.

David cầm lấy tay Laurel và kéo cô ra giữa sàn nhảy. Laurel xích gần tới và David vòng tay ôm cô lại gần, một tay anh đặt ở trên, một tay ở phía dưới bông hoa.

Khi bài hát nhỏ dần, David nhoẻn miệng cười và để Laurel quay vòng xung quanh. Cô bật cười, thích thú ngắm nhìn những ánh đèn xoáy tròn trên đầu. Đến lần thứ ba thì Laurel liếc thấy Tamani. Anh chỉ cách đó vài bước chân và đang nhảy với Yuki.

Họ thận trọng khiêu vũ với nhau gần như cả tối nay - kiểu vụng về điển hình của buổi hẹn đầu tiên - hai người đứng cách nhau một chút. Bây giờ, Yuki đã xích lại gần hơn, thái dương cô ấy dựa lên má Tamani. Hai cánh tay Tamani đặt nhẹ lên lưng cô ấy và nhấn trán nhưng anh không giữ khoảng cách giữa hai người, cũng không đẩy cô ấy ra. Laurel thấy anh thở dài và tựa đầu lên Yuki.

Cặp đôi thần tiên đó xoay vòng thật chậm và bất ngờ ánh mắt của Tamani và Laurel gặp nhau. Cô mong anh tỏ vẻ hối lỗi và đẩy Yuki ra để cô ấy không ôm anh nữa. Nhưng anh không làm vậy. Anh vẫn nhìn cô chằm chằm, điềm tĩnh và vô cảm. Sau đó, rất thận trọng, anh nhắm mắt và tựa má lên trán Yuki. Có thứ gì đó đã khiến lòng Laurel buốt giá.

Rồi David kéo cô nhìn thẳng vào anh. Khi cô ngược lên, anh đang mỉm cười ấm áp. Anh không chứng kiến khoảnh khắc đó - khoảnh khắc vô cùng tồi tệ. Cô gương cười với anh trong lúc bản nhạc nhẹ nhàng nhỏ dần nhường chỗ cho một bài hát mạnh mẽ, âm ỹ vang lên.

David đan ngón tay mình vào tay cô và họ tiến ra mép sàn nhảy, Laurel buộc mình không nhìn quanh. Khi cả hai dừng lại thì cô đã có thể quay đi mà không làm David nghi ngờ, Laurel đã làm thế và đôi mắt cô lướt khắp căn phòng đông đúc để tìm Tamani. Cuối cùng, cô cũng thấy anh ở phía xa phòng tập, đang bật cười trước câu nói của Yuki.

“Này, David,” Laurel nói, khó có thể mỉm cười khi cổ họng sắp sửa nấc lên nghẹn ngào. “Chỉ còn khoảng mười lăm phút nữa buổi khiêu vũ sẽ kết thúc, anh nghĩ chúng ta có thể về sớm một chút không?”

David nhìn xuống cô, ánh mắt đầy lo âu. “Em ổn chứ?”

“Vâng,” Laurel đáp, vẫn giữ nguyên nụ cười. “Em chỉ hơi đau đầu. Thực ra, nó kéo dài gần như cả tối.” Cô khẽ cười. “Em nghĩ là em bị dị ứng với môi trường này. Nhạc to không chịu đựng nổi.”

“Chắc rồi,” David đáp. Sau đó, anh kéo cô lại gần và thì thầm vào tai cô. “Sau điệu nhảy trước, anh tin mọi người cũng mệt rồi. Anh sẽ đi bảo Tam,” anh cười nói. “Anh nghĩ cả hai bọn họ cũng sẵn sàng rời khỏi đây rồi.” Anh quay đi và Laurel với tay kéo anh lại.

“Chúng ta không thể đi bộ à?” Cô hỏi. “Từ đây về nhà em chỉ có nửa dặm. Chúng ta toàn đi bộ trước khi có xe đẩy thôi.”

Gương mặt David lúc này đã bắt đầu nghiêm lại. “Em có chắc không? Anh nghĩ chúng ta được dặn phải đi cùng nhau mà.”

“Đúng vậy, nhưng...” Đôi mắt cô phóng tới chỗ Tamani. Anh ấy vẫn chưa thấy họ, nhưng rồi anh sẽ nhận ra ngay thôi. “Chẳng có *nguy hiểm* thực sự nào từ rất lâu rồi. Hình như có đến cả triệu lính gác trong thị trấn lúc này.”

“Và ít nhất là một tên quỷ khổng lồ,” David nhắc nhở.

“Nhưng mà,” Laurel nói, phớt lờ lời anh, “em sẽ không bao giờ đi đâu mà không có vũ khí trang bị mà,” cô nói và với tay về phía giá áo, cầm lấy cái túi của mình. “Chúng ta sẽ an toàn thôi. Thôi mà? Chúng ta đã không ở riêng cả tối rồi. Em chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

“Ngoài đó lạnh đấy.”

Laurel nhoẻn cười. “Em sẽ sưởi ấm cho anh.”

“Em không làm được đâu, đồ máu lạnh,” anh cười nói. Tuy vậy, anh vẫn cầm lấy áo khoác của mình và đặt một tay lên lưng cô, dẫn cô ra phía cửa đôi để rời khỏi phòng tập.

Đúng là được giải thoát khi ra khỏi phòng tập và đi vào khu vực giếng trời yên tĩnh vắng người.

“Cảm ơn anh,” Laurel nói rồi chỉ về phía cửa sau. “Đi lối này nhé.”

Cả hai vừa đi được vài bước thì cánh cửa phòng tập bật mở, đập mạnh vào bức tường phía sau. Cả hai quay lại và thấy Tamani phi nhanh khỏi phòng tập, đôi mắt anh dò xét khắp phòng đến khi thấy Laurel.

“Hai người đây rồi,” anh lên tiếng ngay khi họ có thể nghe thấy. “Cả hai đang đi đâu vậy?”

“Em về nhà,” Laurel đáp nhưng không nhìn vào mắt anh. “*Bọn em đang về nhà. Đường không xa lắm mà bọn anh có thể ở lại đến khi kết thúc buổi khiêu vũ.*”

“Mẹ kiếp,” Tamani rít lên.

“Này!” David kêu. “Rút lại câu đó đi.”

Tamani thở dài và hạ giọng. “Laurel, làm ơn đợi một chút. Công việc của anh là bảo vệ em và anh không thể làm việc của mình nếu em cứ bỏ chạy một mình giữa đêm thế này.”

“Cô ấy không có một mình,” David phản đối.

“Cũng thế thôi. Cậu không thể bảo vệ cô ấy.”

“Tôi...”

“Đừng cố gắng giả bộ rằng tối nay cậu mang súng nữa,” Tamani đáp, cắt ngang lời David. “Tôi đã điều tra cậu trước rồi.”

David ngậm miệng. *David vẫn thường mang súng theo sao? Chắc chắn cô phải thấy chứ - không thể là thường xuyên được. Có thể không?*

Tamani siết chặt nắm đấm rồi lại buông tay, sau đó anh ngẩng đầu, bình tĩnh nói. “Tôi không cố gắng xen ngang chuyện của cậu, David. Bọn tôi chỉ muốn thực hiện theo kế hoạch, không cần biết nó an toàn đến mức nào. Làm ơn hãy đợi tới lúc tôi đưa những người kia ra và tôi sẽ chở tất cả về. Sau đó, tôi sẽ đi và hai người... hai người có thể làm bất cứ việc gì. Nhưng hãy để tôi đưa hai người về an toàn. Tôi xin hai người đấy?”

Laurel ngược nhìn David, nhưng cô biết anh sẽ đứng về phía Tamani. Anh thực sự không muốn cô đi bộ về nhà.

“Thôi được,” Laurel lí nhí đáp.

“Cảm ơn.” Tamani quay người và vội vàng trở lại phòng tập. Ngay khi những cánh cửa đóng

lại, Laurel cảm thấy bàn tay David đã đặt trên vai mình.

“Anh xin lỗi vì đã không đưa em đi kịp,” David nói. Sau một thoáng ngập ngừng. “Nhưng anh cảm thấy thế này tốt hơn.”

“Chẳng có chuyện gì xảy ra đâu!” Laurel bức tức nói. “Trong nhiều tháng qua, mọi chuyện đều ổn cả, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đêm nay đâu!”

“Anh biết,” David nói và nắm cả hai bàn tay cô. “Nhưng cần thận cũng không sao mà. Khi chúng ta đến nơi, mọi người sẽ về nhà, rồi chúng ta sẽ ngồi xem phim và quên đi mọi chuyện khác, được chứ? Mười phút hoặc hơn thế, và chỉ có anh và em, được chứ?”

Laurel gật đầu, cô nghĩ mình không nên nói thêm điều gì nữa. Đó chính là những điều cô muốn. Chính xác là những gì cô cần. Một tối bên David.

Chẳng mấy chốc Tamani cũng dẫn ba người còn lại ra khỏi phòng tập.

Laurel gượng cười, nhìn họ. “Mình xin lỗi vì là kẻ phá bình mọi người,” cô vui vẻ nói. “Mình rất đau đầu và âm nhạc chỉ khiến nó tồi tệ hơn thôi.”

“Không sao mà,” Chelsea nói, cầm lấy tay cô. “Cơ bản thì buổi khiêu vũ đã kết thúc rồi.”

Sau một lát im lặng trao đổi với Chelsea, Laurel trèo vào băng ghế sau để ngồi giữa hai chàng trai, còn Chelsea ngồi phía trước với Yuki và Tamani. Tamani nhìn cô thật lâu, đầy thắc mắc, rồi anh quay lên trước và khởi động chiếc xe.

Laurel quan sát những ngôi nhà tối tăm băng dần qua và nghĩ thật vô lý khi Tamani phải bảo vệ cô khỏi chúng. Những điều ông Jamison từng nói với cô, rất lâu trước đây rồi về những cái bẫy ruồi cũng chẳng còn quan trọng nữa. Barnes đã chết. Hắn là kẻ thông minh nên cũng hợp lý khi hắn án binh bất động, lên kế hoạch và bày mưu kế đợi tới lúc Laurel bỏ xa các lính gác của cô. Cho dù đám tay chân còn lại của hắn có là bất cứ thứ gì thì dường như chúng chẳng có hoạt động nào ngoài việc ẩn náu, lơ là và chết.

Tới nửa chừng con đường vắng, một chiếc bóng lớn nằm ngoài tầm nhìn của Laurel bất ngờ lao tới trước chiếc xe của Tamani. Laurel thậm chí không kịp hét lên trước khi tiếng phanh của chiếc xe rít lại ken két - quá muộn rồi. Chiếc xe va vào một vật gì đó, vang lên một tiếng ạch kinh người, Laurel bị quăng ra trước nhưng chiếc đai an toàn ấn sâu vào vai cô và kéo cô trở lại ghế.

Bên cạnh cô, David làm bầm khi bị kéo mạnh lại. Laurel có thể thấy màu trắng của hai chiếc túi khí trước người Tamani và Chelsea.

Các túi khí.

Các đai an toàn.

Yuki.

Các cánh cửa mở tung và mọi người lao ra khỏi chỗ ngồi đang bị kẹp chặt lại của họ, nhưng Laurel chỉ thấy Yuki, đang nằm sụp xuống sau vụ va chạm. Cô ấy kêu rên, từ từ ngồi dậy và lau đi những giọt nhựa cây rỉ ra từ trán. Không một ai chú ý cả; họ đang chạy ra xem Tamani đã va vào thứ gì. Laurel phải làm gì đó; nếu Ryan nhìn thấy thì thật quá nguy hiểm.

“Chelsea, đưa mình cái áo của cậu!” Laurel rít lên khi cô trườn khỏi ghế.

“Nhưng...”

“Ngay lập tức!” Laurel hét lên và ước có thể giải thích lý do không thể sử dụng áo của mình bởi cô đang nở hoa.

Chelsea lưỡng lự, rồi kéo mạnh cái áo qua đầu, để lộ chiếc áo trong nửa người bằng ren đen. Laurel nhận lấy với vẻ ăn năn rồi nghiêng người ấn lên đầu Yuki.

“Gì thế?” Yuki càu nhàu, chớp chớp mắt.

“Ngồi yên đi,” Laurel nói nhỏ. “Chúng ta đâm phải thứ gì đó và em đang bị thương ở đầu, em phải giữ nguyên nếu không tất cả bọn họ sẽ phát hiện ra đấy,” cô nhấn mạnh vào những từ ngữ cuối cùng.

Đôi mắt Yuki mở to và cô ấy gật đầu, khúm núm. “Au,” cô kêu lên qua hàm răng nghiến chặt, trong lúc cơn đau làm cô mất phương hướng.

Laurel ngẩng lên khi nghe thấy nhiều tiếng la hét từ phía trước chiếc xe. Dưới ánh đèn pha, ba hình dáng mặc bộ áo liền quần màu xanh bạc màu, những khuôn mặt biến dạng nhăn nhó ngay lập tức cho biết chúng là thứ gì.

Bọn quỷ khổng lồ.

Bỗng nhiên, có kẻ nào đó bay vút trong không khí và lao vào mui xe. Đầu của hắn đập mạnh

lên tấm chắn gió và nảy ra, lại thêm một vết rạn hình ngôi sao tại chỗ nứt mà Yuki tạo ra. “Ryan!” Chelsea la lên, nhưng đầu Ryan đã gục sang bên, đôi mắt chớp chớp trước khi nhắm hẳn.

“Đưa bọn tao đưa con gái,” một trong số chúng gầm gừ, “và sẽ không ai khác bị thương cả.”

Tamani nhảy tới trước và đá vào một bên đầu của tên quý, vang lên tiếng nứt lớn. Tên quý trượt nhẹ chân ra sau khi Tamani nhảy sang bên, rồi tránh cú đập vung về của tên quý khác.

“Chelsea!” Laurel nói dứt khoát. “Cầm lấy cái áo và giữ nguyên trên đầu Yuki.”

“Mình không thể,” Chelsea đáp, cố gắng trèo qua Laurel. “Mình phải... Ryan... Mình phải đi...”

Laurel tóm lấy cánh tay Chelsea. “Chelsea, nếu cậu trèo qua đó, cậu sẽ chỉ thu hút sự chú ý của chúng vào cậu ấy. Cậu cần ở đây giúp mình. Đó là cách tốt nhất để giúp Ryan.”

Đôi mắt Chelsea mở to đầy hoảng sợ nhưng cô vẫn gật đầu. “Được rồi.”

“Giờ thì cầm nó cho mình đi.”

Hai bàn tay ấm nóng của Chelsea cầm ra ngoài để Laurel rút tay về.

“Yuki!” Laurel đỡ lấy khuôn mặt cô bé trong tay, cố gắng giữ Yuki tỉnh táo, nhưng hai mắt cô ấy vẫn lơ đãng. “Dùng điện thoại của em đi. Gọi Klea!” Không thể giấu cô ta chuyện này nữa, mà có thể cô ta sẽ giúp được họ đó.

Laurel nhảy vào ghế sau rồi chộp lấy cái túi của mình và lục tìm một quả cầu thủy tinh có kích cỡ tương đương một viên bi lớn. Cô nắm nó trong tay và đập tung cánh cửa để chạy ra phía trước xe. Ngay lúc cô vòng qua chỗ đèn pha, ai đó đã túm lấy thắt lưng cô và đẩy cô xuống đất. Cô vội ném quả bóng vào chân Tamani và nghe tiếng nó vỡ tan.

Một làn khói dày bốc lên từ mặt đường, nhấn chìm cuộc chiến trong màn sương khói với luồng ánh sáng phản chiếu từ đèn pha của chiếc xe. Ngay khi trông thấy làn khói cuộn cuộn dâng lên, Laurel nghiêng người và thúc cùi chỏ vào kẻ tấn công mình.

David càu nhàu và tóm lấy tay cô để tránh cú đánh tiếp theo. “Anh đây!” Anh nói bằng giọng ghen ghen. “Anh không thể để chúng thấy em được.”

“Em xin lỗi!” Laurel thì thầm và chăm chú vào làn khói. Nó quá dày đặc nên cô không thể nhìn thấy chuyển động nào bên trong. Cô quan sát chăm chú và mong thứ thuốc đó hoạt động.

Thứ gì đó đang lao đảo bước ra khỏi đám khói, trái tim Laurel như nhảy ra khỏi lồng ngực nhưng đó là Tamani. Anh tựa người vào mũi xe và gồng đưa hai chân lên, đá thật mạnh vào hai tên quý khổng lồ theo sau. Chúng ngã xuống và anh có đủ lạnh lẽo vùng hai con dao về phía trước chém một vết thật lớn vào tên quý và một dòng máu phun ra từ vết thương. Tên quý trước mặt anh đã biến mất trong làn khói và Tamani tiếp tục với bọn còn lại.

“Đáng lẽ chúng không có khả năng chiến đấu!” Laurel kêu lên, lồng ngực cô thắt lại vì hoảng sợ. Quả cầu cô ném ra chứa một loại huyết thanh tấn công vào tròng đen của động vật, làm chúng bị mù tạm thời, tuy nhiên không có tác dụng với loài tiên. “Chúng phải bắt lực rồi chứ! David, em phải làm gì đó.” Cô cố gắng vươn người khỏi mặt đường nhưng hai cánh tay David vẫn kìm cô xuống.

“Làm gì vậy? Em định để bị giết à?” David thì thầm. “Tin anh đi, điều tốt nhất em có thể làm cho anh ấy ngay lúc này là ở yên đây.”

Anh nói đúng nhưng Laurel cảm thấy mình hoàn toàn giống một kẻ phản bội, chỉ biết cúi cong người và an toàn trốn trong vòng tay David và quan sát Tamani phải chiến đấu vì mạng sống của anh. Vì mạng sống của tất cả bọn họ. Cô nhìn anh lao đến, đổi hướng rồi nghi binh; nghe thấy tiếng rít lên của những lưỡi dao cắt vào không khí, tiếng rên rỉ của bọn quý khổng lồ lúc lưỡi dao của Tamani cắm sâu vào da thịt chúng. Dù anh nhanh nhẹn nhưng Laurel biết nếu anh bị trúng một hoặc hai cú đánh của tên quý thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Trận đánh này không diễn ra quá ba mươi giây, nhưng cô cảm thấy hàng tiếng đồng hồ đã trôi qua, trước khi một tên trong số kia hét lên và ngã gục xuống mặt đất. Hai tên còn lại bỏ chạy về phía khu rừng.

Laurel liếc nhìn lớp xe và đợi một đám quý khổng lồ tiếp theo nhưng mọi thứ đều im ắng.

Qua cánh cửa, cô thấy trong xe Chelsea vẫn đang ngồi giữ chiếc áo của mình trên đầu Yuki, hai mắt cô ấy dán chặt vào Ryan nằm bất động trên mũi xe. Tamani cúi gập người, đặt tay trên gối, thở hổn hển.

“Tam!” Laurel liếc nhìn lên tiếng, giọng cô vỡ ra khi đứng dậy.

Đôi mắt Tamani phóng nhanh qua cô. “David,” anh gọi, ẩn hai cánh tay vòng quanh người

tên quý đã ngã xuống, “giúp tôi! Nhanh lên!”

David chạy tới giúp nâng gã quý khổng lồ nặng nề lên và họ kéo cái xác sang bên đường, giấu sau một hàng rào.

“Tôi sẽ giải quyết với hắn sau,” Tamani nói, chạy lại chỗ chiếc xe. “Giờ đến tên này.”

Lúc này Laurel mới trông thấy rõ thứ lao tới phía trước chiếc xe. Dứt khoát đây là một thân thể. Đôi mắt vô hồn, mũi hình củ hành và mái tóc mỏng loang lổ của nó khiến cô rùng mình ghê rợn. Nó chỉ khoác một cái giẻ rách và trông giống thú vật hơn là người - giống Bess, mụ quý mà Barnes đã xích như một con chó.

“Một kẻ cấp thấp,” Tamani nói. “Một kẻ hiền tế. Chúng biết nó sẽ chết nên quăng qua đây. Giúp tôi đi, David.” Anh ôm ghì tên quý đã chết dưới cánh tay và David tóm lấy hai cẳng chân ngắn, to mập và quay đầu sang bên để tránh phải nhìn nó hoặc ngửi mùi của nó.

Họ chạy về chỗ chiếc xe trong lúc Ryan đang rên rỉ và trườn người qua. “Cậu ấy tỉnh rồi,” Laurel nói, chộp lấy tay David. “Chúng ta cần đưa cậu ấy trở lại xe nếu không cậu ấy sẽ phát hiện ra mất.”

David vòng tay quanh ngực Ryan, kéo xuống khỏi mui xe và ném cậu ấy vào băng ghế sau của chiếc mui trần một cách vụng về.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ryan hỏi, một tay đỡ sau đầu.

Laurel có thể cảm nhận thấy tất cả đều đang nín thở. “Tai nạn thôi,” Laurel ngập ngừng nói. “Đầu cậu bị đập mạnh.”

Ryan rên lên, “Ngày mai mình sẽ có vết bầm tím, hử?” Anh nhắm mắt và lẩm bầm gì đó nhưng có vẻ cậu ta lại lịm dần đi.

Và mọi người tiếp tục hành động. Tamani nhìn Chelsea và Yuki từng người một. “Em ổn chứ?” Anh vội vàng hỏi Yuki.

“Cô ấy ổn mà,” Chelsea đáp. “Cô ấy đã gọi Klea. Nhưng hình như cô ta không nghe máy.”

Tamani thở dài, “David.” Rồi quay người gọi.

David đứng sững, nhìn Chelsea trong tình trạng không mặc áo. Có vẻ anh ấy vô cùng xấu hổ.

“David!” Tamani gọi to, chạm lên vai anh ấy. David ngược nhìn và hai má đỏ ửng lên.

“Các bạn phải ra khỏi đây ngay, trước khi ai đó phát hiện ra,” Tamani thì thầm để Yuki không nghe được.

“Anh sẽ đi đâu?” Laurel hỏi.

“Anh phải theo dấu chúng. *Em* phải về nhà ngay.”

“Nhưng chiếc xe...”

“Vẫn hoạt động được,” anh đáp rồi ấn chìa khóa vào tay cô. “Làm ơn đi đi. Đưa họ về nhà em. Tất cả sẽ an toàn ở đó.” Tamani quay người và Laurel tóm lấy cánh tay anh.

“Tam, em...”

Một tia chớp lóe lên trong đầu Laurel. Cô quy gối và đưa hai tay lên ôm thái dương trong lúc lưỡi dao của sự đau đớn cắn xé trạng thái tinh tảo của cô thành nhiều mảnh nhỏ. Cô muốn hét lớn lên, cố gắng hét. Cô đang hét sao? Cô không thể cất lên thành tiếng. Tất cả những gì Laurel nghe được chỉ là tiếng ồn ào lộn xộn.

Và vừa bắt đầu, trạng thái này đã kết thúc nhanh chóng.

Cô đổ sụp xuống đường, vô cùng choáng váng khi nỗi đau bất ngờ biến mất. Tay chân cô run rẩy và phải mất vài giây sau cô mới nhận ra cả người mình đầm mồ hôi - một điều chưa từng xảy ra trước đây. Ai đó đang gọi tên cô. David? Tamani? Cô không chắc. Cô gắng trả lời nhưng không thể. Bóng tối dần che khuất tầm nhìn và cô chào đón nó. Cô cảm thấy có cánh tay vòng qua, nhắc mình lên, hai mắt cô chớp chớp và bóng tối bao trùm lấy Laurel.

Khi Laurel ngã xuống, Tamani vô cùng hoảng sợ. Anh sờ soạng khắp người cô tìm vết thương nhưng chẳng thấy gì. “David,” anh kêu lên, vội vàng chạy tới thùng xe và tra chìa khóa vào, “đỡ cô ấy vào ghế sau.”

“Chúng ta không nên đưa Laurel đi,” David đáp, cúi xuống bên cô.

“Thế cậu định làm gì?” Tamani nổi nóng. “Gọi cứu thương à? Việc quan trọng nhất lúc này là đưa cô ấy ra khỏi đây ngay. Đặt cô ấy vào xe.”

David ngập ngừng nhắc cô lên và đặt cạnh Ryan vẫn đang mê man. “Giờ thì làm gì nữa?” Anh hỏi và nhìn Tamani.

Tamani nhìn chằm chằm vào thắt lưng dụng cụ của mình, nó đang ở đó, đang đợi anh trong thùng xe. Anh có thể nghe thấy tiếng Shar trong đầu, thúc giục anh nhặt nó lên để đuổi theo bọn quỷ. Việc huấn luyện ra lệnh anh làm vậy. Nhưng cả khi đã chạm tay vào, anh biết mình không thể. Laurel đang bất tỉnh trên ghế sau. Anh thà xé nhỏ cánh tay chính mình còn hơn cứ để mặc cô ấy như vậy. Tamani rên rỉ và đóng sầm thùng xe xuống. “Vào đi,” Tamani cúi kính nói với David.

Anh ngồi vào ghế lái và nín thở vặn chìa khóa xe. Ngay khi động cơ hoạt động Tamani nhấn ga, mong đưa Laurel về nhà an toàn thật nhanh.

“Khi chúng ta tới nơi, tôi muốn mọi người vào trong,” Tamani nói dứt khoát khi xe đã chạy gần lối vào nhà Laurel. “Chúng ta sẽ nói chuyện ở đó. Tôi sẽ đỡ Yuki cho,” anh nói thêm bằng giọng nhẹ nhàng hơn vì chợt nhớ ra dù đang nhắm mắt nhưng cô ấy vẫn có thể nghe thấy.

Anh đánh xe lên lề đường và tắt máy. Chelsea cẩn thận chuyển Yuki cho Tamani và chạy ra mở cửa trước. Tamani bế Yuki trên hai tay và để cô tựa vào ngực mình, rồi anh liếc nhìn David, thầm ghen tỵ khi trông thấy anh ấy cũng đang làm như vậy với Laurel. Chelsea đã quấn chặt chiếc áo quanh đầu Yuki để nó không thể tuột ra và Yuki vẫn tin rằng bí mật của mình chưa bị bại lộ.

Ngay khi họ chạy tới cửa, Chelsea đã dẫn bố Laurel, đang mặc độc một cái quần đùi dài rút và áo phông, ra chỗ chiếc xe hỏng, có lẽ để giúp Ryan.

“Có chuyện gì vậy?” Mẹ Laurel đứng ở ngưỡng cửa, hoảng sợ hỏi.

“Chúng cháu đâm phải hươu,” Tamani đáp trước khi có ai kịp trả lời. Anh chăm chú nhìn mẹ Laurel đầy ẩn ý cho tới lúc vẻ hoài nghi trong mắt bà tan biến, bà gật đầu và ra hiệu về phía một chiếc ghế bành để Tamani đặt Yuki xuống trong lúc David đặt Laurel lên ghế dài. Rồi mẹ Laurel cúi xuống bên cạnh, vuốt tóc cô.

Bố Laurel và Chelsea đỡ Ryan tới ngưỡng cửa. Anh ấy đã tỉnh táo trở lại nhưng vẫn còn chập choạng. “Cô có xe chứ?” Tamani hỏi Chelsea.

Cô lắc đầu. “David đã đón tôi sớm nay.”

“Thế còn Ryan?”

Cô gật mạnh. “Xe tải của anh ấy ở đây.”

“Lấy chìa khóa và đưa cậu ta về đi.”

Anh định quay đi nhưng bàn tay cô ấy đã nắm chặt lấy cánh tay anh. “Tôi phải nói gì với bố mẹ Ryan bây giờ?”

“Chúng ta đâm phải hươu.”

“Chúng ta không nên di chuyển anh ấy qua lại sau một vụ tai nạn như vậy. Chúng ta nên đến bệnh viện. Anh ấy có thể đã bị chấn thương đấy.”

“Hãy làm bất cứ điều gì cô cần,” Tamani đáp, ghé sát vào tai Chelsea, “miễn là tất cả đều biết chúng ta đâm phải hươu.” Anh dừng lại và cởi chiếc áo sơ mi cài khuy, quàng lên đôi vai trần của Chelsea trong khi nhìn vào mắt cô ấy. “Một cô gái có thể làm được nhiều việc như cô tối nay chắc chắn có thể làm tốt được việc này mà.”

Nụ cười trải rộng trên gương mặt Chelsea và Tamani biết anh đã nói điều đúng đắn.

“Và tôi chắc chắn cô sẽ thành công,” anh nói thêm và biết đây là điều cuối cùng giữ cô lại.

Chelsea gật đầu, rồi để bố Laurel giữ Ryan trong khi cô thọc tay vào hai ống tay áo sơ mi và nhanh chóng cài khuy lại. Khi họ đưa Ryan ra xe, Tamani quay sang những người còn lại dò xét tình hình. Laurel vẫn bất tỉnh còn Yuki đang nhìn bao quát căn phòng dưới hàng mi nhắm hờ.

Tamani chòng chọc nhìn Yuki trong lúc cô ấy xao lãng. Lúc Laurel ngã xuống, Tamani đã liếc thấy Yuki đang chăm chú nhìn Laurel. Đôi mắt Yuki lóe lên một tia sáng yếu ớt, một điều gì đó mà Tamani không thích tẹo nào. Có thể chỉ là ảo giác nhưng sự trùng hợp ngẫu nhiên liên quan tới Yuki cũng giống như sự trùng hợp với Klea vậy. Và Tamani không bao giờ tin vào điều gì gọi là ngẫu nhiên cả.

Bọn quý muốn “cô gái.” Nhưng ý chúng là ai? Đây không phải lần đầu tiên anh ước rằng mình có thể sử dụng thuật Cám dỗ với Yuki để tra hỏi cô ấy. Tuy nhiên bí mật thân thể của anh vẫn là một trong số ít lợi thế họ có được với cô và phải thừa nhận toàn bộ điều đó vẫn là bí mật. Tối nay anh chắc chắn có lý do để nghỉ ngơi. Dù vậy, trong hoàn cảnh này, anh không thể mạo hiểm đánh mất lợi thế đó để trao đổi bằng vài phút hỏi-và-trả-lời mà có thể cũng chẳng đi tới đâu cả.

Khi Yuki liếc nhìn anh thì lập tức Tamani đeo lên lớp mặt nạ lo lắng và ngồi thụp xuống cạnh cô. “Em ổn chứ?”

Yuki mỉm cười và Tamani cũng gượng cười đáp lại. “Bây giờ em đỡ hơn nhiều rồi,” cô đáp bằng một giọng khàn khàn. Cô đặt một tay lên đầu và vẫn giữ chiếc áo của Chelsea. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tamani lưỡng lự. Cuối cùng, anh đáp. “Anh đã cán một con hươu. Còn em bị va vào đầu.” Anh ngồi xích lại một chút trong khi cô vẫn còn thấy chao đảo. “Chelsea đã băng cái đó lên - em có muốn anh xem thử không?”

“Không,” cô đáp nhanh, hai mắt mở lớn, ôn hòa nhìn anh về đề phòng. “Chỗ đó không sao,” giọng cô lại điềm tĩnh. “Klea sẽ quay lại sớm thôi; cô ấy sẽ chăm sóc vết thương cho em.”

Tamani đành phải gật đầu. Việc Yuki gọi cho Klea đã tạo cho họ cơ hội theo dấu cô ta, tuy nhiên Laurel vẫn bất tỉnh và còn phải truy lùng hai tên quý khổng lồ nữa... chưa kể tới Ryan. Cậu ta dường như không nhớ cuộc chạm trán với bọn quý, tuy nhiên chắc chắn Laurel sẽ ngăn cản Tamani dùng thuốc xóa trí nhớ với chàng trai đó, cho nên nếu cậu ta nhớ tất cả thì Tamani sẽ phải để mắt đến một người nữa. Anh nhăn nhó, công việc đó thật phù hợp làm sao.

“Laurel bảo em gọi,” Yuki nói tiếp, dường như đã hiểu sai biểu hiện của anh. “Em không nhớ chính xác đã nói gì nhưng cô ấy đang đến đây.”

“Bọn anh nên lấy cho em mấy tờ khăn lau hoặc thứ gì khác,” David bất ngờ lên tiếng.

Yuki ngay lập tức đưa tay lên đầu. “Em ổn mà,” cô nhẹ nhàng nói. “Thế này là tốt rồi.”

“Phải, nhưng Chelsea sẽ muốn lấy lại cái áo,” David nhấn mạnh. Anh liếc nhìn Tamani, rồi cúi xuống gần Yuki và thì thầm khe khẽ vào tai cô. Sau một thoáng, Yuki gật đầu và anh rời khỏi phòng.

“Thế còn Laurel, chị ấy cũng bị đập đầu sao?” Yuki hỏi sau một lát ngưng ngừng im lặng.

“Em không nhớ gì sao?”

Yuki khẽ lắc đầu. “Không hoàn toàn. Em chỉ nhớ là khói và các giọng nói, và...” Cô tạm ngừng. “Laurel ngất đi hay làm sao đó.”

“Đúng vậy, anh nghĩ cô ấy bị đau ở đâu đó trong vụ tai nạn và không hề hay biết. Em biết đấy, chất Adrenaline,” anh bật cười u ám. Tuy nhiên, Yuki không đáp lại.

David từ phòng bếp quay ra với một cuộn giấy trên tay. “Tôi có thể xin chút không gian không?” Anh ám chỉ Tamani.

Tamani lùi lại và không hiểu David đang cố gắng kéo chuyện gì vào đây. Rõ ràng anh ấy đã nói điều gì đó với Yuki để cô ấy biết anh đã biết chuyện của cô. Hoặc ít nhất về dòng máu không giống người kia. Và Tamani hoàn toàn không biết điều đó.

“Nhìn xem bác tìm thấy ai này,” bố Laurel nói vọng vào từ ngoài cửa, ông vẫn cố gắng giữ giọng nói vui vẻ trong khi đối mặt với quá nhiều chuyện ập đến. “Cô ấy vừa tới, ngay khi Chelsea và Ryan đi khỏi. Cô Klea, phải không? Laurel đã kể với chúng tôi, ừm, rất nhiều về cô đấy.”

Tamani không chắc nỗi sợ hãi hay âm mưu đang dấy lên trong lòng khi anh quay ra gặp mặt Klea lần đầu tiên. Cô ta giống hệt những điều Laurel thường miêu tả, vận đồ đen, tối nay là bộ

đồ da thuộc bó sát, cùng mái tóc nâu vàng cắt ngắn và kính râm. Cô ta tỏa ra mùi hăm dọa và Tamani có thể cảm nhận được tốp lính canh của Laurel đang tiến lại gần hơn.

Tamani kín đáo quan sát Yuki và Klea. Có một cuộc trao đổi ngầm đã diễn ra trong khoảng hai đến ba giây giữa hai người và anh ước mình có thể dịch được trước khi Klea dịu dàng cất tiếng hỏi. “Cháu ổn chứ?”

“Cháu nghĩ là vậy ạ,” Yuki vừa nói vừa khẽ gật đầu. Trong lúc đó, Tamani đứng lặng yên dò xét đôi mắt đang nhìn xuống và đôi vai căng lên vì sợ hãi của cô. Anh đã ở bên Yuki ba tiếng vừa rồi, cả vụ tai nạn xe lẫn khi bọn quỷ tấn công, nhưng chưa lúc nào thấy cô hoảng sợ như lúc này. Vì Yuki dành phần lớn thời gian cho riêng mình nên Tamani không cho rằng cô ấy là tù nhân của Klea. Có thể là một con tốt, nhưng chắc chắn không phải là một tù nhân. Nhưng thử quan sát cô ấy lúc này xem...?

“Cô ấy đã bị thương ở đầu ạ,” David nói và Tamani vô tình thấy anh ấy đang thận trọng giấu chiếc áo bần phía sau lưng. “Chelsea và cháu đã giúp cô ấy lau sạch vết thương ạ,” anh bắt gặp ánh mắt của Klea xen lẫn một mối nghi hoặc về mục đích của câu nói đó.

Tamani trông thấy đôi lông mày của Klea nhướn lên chỉ vừa quá mép trên của cặp kính râm, rồi cô ta gật đầu. “Được rồi,” cô ta không hề có phản ứng gì trước những điều David vừa nói.

Và như cảm nhận được ánh mắt của Tamani, Klea quay sang hỏi với vẻ vô cùng ngạc nhiên. “Và cậu là ai thế?”

“Cháu là Tam,” Tamani nhanh nhẹn đáp và chìa bàn tay đeo găng ra. “Đang hẹn hò với Yuki ạ. Cô có phải là chủ nhà, ừm, người thân của Yuki phải không ạ?”

Klea nhìn bàn tay anh một lúc lâu rồi cuối cùng cũng nắm lấy đáp lại.

“Cháu đến từ Scotland,” Tamani nói thêm, nhấn trọng âm mạnh hơn chút nữa. “Yuki và cháu cùng là người nước ngoài. Gặp nhau hôm đầu tiên tới trường. Cháu...” Lúc này ánh mắt anh không còn hướng thẳng về phía cô ta nữa, vẻ mặt trở nên ngượng ngùng pha chút gì đó ăn năn. “Chính cháu đã lái xe ạ. Cháu vô cùng xin lỗi cô.”

“Chuyện gì phải đến sẽ đến thôi,” Klea thản nhiên nói. “Tôi sẽ đưa Yuki về nhà.” Cô ta định bước tới chiếc ghế bành, nhưng dừng lại khi đi ngang qua Laurel. “Cô bé ổn chứ?” Klea hỏi, lộ rõ vẻ quan tâm.

“Chúng tôi đang đợi cô tới đón Yuki trước khi đưa con bé vào viện đây,” bố Laurel nhanh nhẩu đáp, lời nói dối của ông cất lên sao mà dễ dàng và tự nhiên đến thế.

“Ồ, vâng,” Klea cộc cằn đáp. “Tôi không dám làm phiền mọi người nữa đâu.” Cô ta đỡ Yuki đứng dậy khỏi ghế bành, một tay vòng qua người Yuki rồi giữ chặt mấy tờ khăn giấy trên trán. “Mấy hôm nữa, tôi sẽ gọi điện hỏi thăm Laurel vậy,” cô ta nói như thể tuyên bố với cả phòng.

“Vâng,” mẹ Laurel lẩm bẩm đáp lại. “Nhưng bây giờ chúng tôi phải đưa con bé đến bác sĩ ngay.”

“Đúng thế,” Klea nói, thúc Yuki đi ra cửa.

Cánh cửa đóng lại và mọi người trong phòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngoại trừ Tamani.

Anh chạy tới cửa sổ, lén nhìn ra, thận trọng quan sát Klea đưa Yuki vào xe - một chiếc xe hiện đại hai cửa màu đen bóng sang trọng, ngay cả dưới con mắt không bình thường của Tamani - và cô ta lái đi. Chỉ tới khi trông thấy bóng đen từ phía sau xe họ phóng vụt đi dưới ánh đèn đường thì anh mới chú ý tới những người khác trong phòng.

“David cậu đang làm cái quái gì vậy?” Tamani gặng hỏi. “Cậu đã làm lộ hết bí mật của chúng ta rồi!”

“Việc đó đáng mà,” David nói, giơ cái áo ra trước mặt. “Tôi có nó rồi này.”

“Tôi tin Chelsea vẫn sống tốt nếu không có cái áo này đây,” Tamani nói. “Nhưng với cách cô ấy sưu tầm đồ lưu niệm về loài tiên thì tôi không mong chờ nhận lại được cái áo đó đâu.”

“Anh chẳng hiểu gì cả,” David đáp lại. “Chúng ta đang cố gắng lấy mẫu thí nghiệm phải không? Cái áo này thấm đẫm nhựa cây của cô ấy này!”

Tamani lặng người đến một giây, vô cùng đơn giản, vô cùng rõ ràng, vô cùng...

“Thông minh đấy!” Tamani miễn cưỡng kêu lên.

David chỉ cười toe toét.

“Mẹ ời?” Giọng Laurel nhát gừng và yếu ớt nhưng tất cả đều nghe thấy.

Bố mẹ cô lao đến bên chiếc ghế dài và David cúi người xuống, gương mặt anh áp sát mặt cô.

Tamani đứng như trời trồng, lúc này anh còn muốn ra ngoài hơn cả khi chứng kiến Laurel xoay tròn trong vòng tay David ở buổi khiêu vũ.

“Sao con về được đây vậy ạ?” Cô ngơ ngác hỏi.

“Bọn anh đã đưa em về sau vụ tai nạn đấy,” David dịu dàng đáp.

Laurel nằm xuống với vẻ mặt thoáng bối rối. Mẹ cô nắm chặt tay cô và quay sang hỏi Tamani. “Chính xác là chuyện gì đã xảy ra vậy? Đừng có nói là ‘bọn cháu đâm phải hươu’ đấy nhé!”

David nhìn Tamani, chờ đợi ánh mắt khẩn khoản cầu cứu của anh. Nhưng Tamani biết Laurel rồi sẽ kể lại tất cả với họ thôi nên anh hít một hơi thật sâu và kể với họ toàn bộ những chuyện đã xảy ra, không bỏ sót chi tiết nào cả.

“Và con bé đã ngã sụp xuống sao?” Mẹ Laurel hỏi lúc anh kết thúc câu chuyện, bàn tay bà nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Laurel. “Chuyện gì xảy ra vậy hả, con yêu?”

“Con không chắc nữa mẹ ạ,” Laurel chậm rãi đáp lời. “Mọi chuyện đã qua và con đứng đó, rồi con thấy đau đầu kinh khủng. Con... con đoán con đã ngất đi ạ.”

“Con có chắc đầu con không bị đập vào đâu trong vụ va chạm đó chứ?”

“Con không nghĩ vậy,” Laurel đáp. “Không giống thế đâu. Lúc đó, con chỉ thấy... đau đớn. Và một âm thanh ầm ĩ vang lên trong đầu con. Và sức ép. Sau đó chẳng còn gì nữa.”

Bố cô ngược nhìn Tamani. “Bọn quý có thể làm thế được không?”

Tamani chỉ biết nhún vai. “Cháu không biết nữa. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra nhưng nó chắc chắn chưa dừng lại ở đây đâu ạ.”

“Chất thuốc của em không hề có hiệu quả với chúng,” Laurel đáp. “Đáng lẽ nó phải có hiệu quả chứ.”

Sau một thoáng ngập ngừng, David hỏi, “em đã tự pha chế nó à?”

Laurel mở tròn mắt và đáp lại thật dứt khoát. “Không, em không làm nó. Một học viên Mùa Thu cao cấp khác đã pha chế nó. Em không biết là ai nữa.”

“Dầu vậy, vẫn có thể xảy ra sai sót phải không?” David nhấn mạnh.

“Chất thuốc của tiên Mùa Thu không phải lúc nào cũng hoàn hảo cả,” Laurel thừa nhận. Cô ngừng lại và nhớ ra. “Yuki, cô ấy bị thương thì phải.” Cô nói bằng giọng yếu ớt như thể đã kiệt sức.

“Phải,” David nói. “Klea đã tới và đưa cô ấy đi vài phút trước rồi.”

“Klea đã tới đây sao?” Laurel hỏi, gắng gượng ngồi dậy. Mẹ đỡ cô và đặt một cánh tay vòng qua vai con gái. Đôi mắt Laurel nhắm lại một giây, như thể cô đang sợ sẽ lại ngất lịm đi lần nữa và Tamani bất giác tiến thêm một bước trước khi cô mở mắt ra.

“Anh chẳng thể làm được gì cả,” David nói. “Nhưng mọi người đã giải thích qua loa để cả hai bọn họ nhanh chóng rời khỏi đây rồi. Cô ta... cô ta đã biết Chelsea và anh đều biết bí mật về Yuki. Anh xin lỗi, anh không biết phải nói gì nữa.”

“Được rồi mà. Klea không bảo em giấu hai người. Thế còn Ryan và Chelsea? Họ đâu rồi?”

David ngập ngừng. “Họ đi xe về rồi. Hoặc có thể là tới bệnh viện. À, Chelsea chở Ryan. Dù họ đi đâu thì bố cậu ta chắc chắn sẽ kiểm tra cú va đập. Và tất cả sẽ được một bài thuyết giảng vì không gọi 911 cho mà xem.”

Laurel nhún vai. “Em thà nghe bố Ryan thuyết giảng còn hơn để ông ấy phát hiện ra mọi chuyện. Vậy... Ryan không nhớ gì sao?”

“Có vẻ như vậy.” David thở dài. “May cho chúng ta là cậu ấy đã không còn tỉnh táo đấy!”

“Có chắc là anh ta không nhớ về bọn quý chứ?” Tamani hỏi.

“Theo tôi là không. Tôi đã căn vặn cậu ta rồi.”

“Tạ ơn Chúa. Thế còn Yuki thì sao?” Laurel hỏi.

David nhìn sang Tamani.

“Anh không biết nữa,” Tamani thú nhận. “Cô ấy cũng có vẻ choáng váng. Anh không chắc cô ấy có thấy bọn quý khổng lồ không. Nhưng cô ấy có thể đã nói dối vì anh đấy. Hơn nữa, cô ấy tỏ ra không hề biết gì cả. Ít nhất là đối với anh.”

“Nhưng còn chuyện...”

“Thế là đủ rồi đấy,” mẹ Laurel lên tiếng và giục con gái nằm xuống. “Hãy thôi suy nghĩ về người khác và lo lắng cho chính bản thân con lúc này đi. Con cảm thấy khỏe chứ, con yêu?”

Laurel gật đầu. “Vâng, con khỏe mà,” cô đáp và đúng là bây giờ trông cô có khá hơn thật. Cô

cổ không ngáp dài ngoa ngán. “Nhưng giờ con thấy kiệt sức rồi mẹ ạ. Chẳng phải vì thế nên chúng ta trở về nhà ngay sao?” Cô cười nhạt và nụ cười cũng phai dần khi chẳng ai tỏ vẻ hưởng ứng cả.

“Được rồi,” mẹ cô vui vẻ nói, “hãy để cô gái của chúng ta đi ngủ thôi nào.”

“Còn một việc nữa,” Tamani nói nhanh.

“Không phải tối nay đâu,” David nói.

“Nhưng nếu đến ngày mai thì sẽ quá muộn đấy,” Tamani rít lên.

“Đừng tranh cãi nữa!” Laurel nói, cắt ngang cơn cuồng nộ của Tamani. Anh lăm bắm xin lỗi và quay lưng đi.

“Hai người đang nói chuyện quái gì vậy?” Laurel yếu ớt hỏi. Giọng nói chỉ còn là hơi thở ấy của cô khiến Tamani chỉ muốn chạy tới và mang cô đi tránh xa mọi chuyện. Họ sẽ quay trở lại Avalon, nơi mà không ai hay thứ gì có thể làm hại cô được nữa. Anh đã dẫn vật cả triệu lần rằng điều gì về thế giới này - về chàng trai con người kia - khiến cô kiên quyết ở lại, dấn thân vào hiểm nguy để bảo vệ họ, trong khi với Tamani chỉ cần cô được an toàn là đủ rồi. Cô rất mạnh mẽ - vô cùng mạnh mẽ - nhưng anh từng thấy nhiều cái cây to lớn hơn Laurel rất nhiều đã bị những cơn gió mạnh đánh đổ gãy.

“Anh đã lấy được cái áo của Chelsea rồi.” David nói. “Cái áo băng quanh vết thương của Yuki ấy. Anh... anh nghĩ em có thể dùng nó làm mẫu vật thí nghiệm của em đấy.”

Laurel mở tròn mắt kinh ngạc. “Đúng rồi! David, tuyệt lắm!” cô gắng ngồi dậy, nhưng lại đổ sập xuống ghế. Cả David và Tamani đều bước tới và đưa tay ra. David quắc mắt nhìn Tamani. Và Tamani cũng quắc mắt nhìn lại.

“Em ổn mà,” Laurel nói. “Chắc là em đứng dậy nhanh quá thôi. Đưa cho em mẫu vật đi,” cô nói và Tamani có thể thấy cô đang gắng sức giữ giọng nói của mình thật lưu loát. “Em phải chuẩn bị ngay tối nay nếu không sẽ muộn mất.”

David lấy chiếc áo ra. “Anh mang nó lên tầng trên nhé,” anh nói.

“Để anh đỡ em lên,” Tamani cùng lúc đó cũng lên tiếng đề nghị. Không khí căng thẳng tan biến khi mẹ của Laurel đứng dậy và đỡ cô ra khỏi chiếc ghế.

“Cô đưa Laurel lên là được rồi,” bà nói bằng giọng vô cùng lịch thiệp, “và chú Mark sẽ giữ cái áo.” David miễn cưỡng đưa chiếc áo cho bố Laurel. Cô tựa người lên vai mẹ và lảng tránh ánh mắt của hai chàng trai, nhưng mẹ cô lại thoáng liếc qua David và Tamani, ánh mắt đó gợi nhắc Tamani rất nhiều về hình ảnh người mẹ vô cùng yêu dấu của anh. “Cô nghĩ tối nay cả hai cháu đều rất mệt rồi. Cô sẽ giúp Laurel chuẩn bị mẫu vật và sau đó con bé cần được nghỉ ngơi. Còn những chuyện khác thì đợi đến ngày mai đi. David, cháu có thể nằm trên ghế dài nếu muốn, ta nghĩ tối nay cháu nên ở lại đây.” Rồi bà ngập ngừng quay sang Tamani, “Tamani, chúng ta luôn chào đón cháu ở lại đây, nhưng...”

“Cảm ơn cô, nhưng không cần đâu ạ,” Tamani nói. “Tối nay, cháu vẫn còn việc phải làm nữa.”

“Cô tin là cháu có thể ở ngoài kia,” mẹ Laurel nói và Tamani chắc hẳn đã nghe thấy âm điệu đùa cợt trong giọng nói của bà. Nhưng anh chỉ im lặng gật đầu và quan sát Laurel cùng mẹ đang chậm rãi bước lên lầu.

“Ồn rồi đấy,” David nói, quay sang nhìn Tamani.

Tamani chẳng buồn lên tiếng, chỉ quay người và lặng lẽ đi ra lối cửa sau. Cho đến bây giờ thì anh không còn đủ kiên nhẫn với David nữa.

Aaron nhảy xuống ngay cạnh Tamani sau khi Tamani rời khỏi hiên sau nhà. “Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy hả?” anh ấy hỏi và phân ranh giới rõ ràng.

“Chúng tôi đã bị bọn quỷ khổng lồ tấn công,” Tamani đáp, anh phát cáu lên vì quá mệt mỏi. “Nhưng nếu anh không biết chuyện gì đã xảy ra thì nghiêm túc mà nói anh chưa làm tròn nhiệm vụ đâu đấy.”

“Khi chúng tôi đến thì anh đã lái xe rời khỏi đó rồi. Chúng tôi đã lần theo dấu vết nhưng chẳng tìm được gì cả.”

“Tôi hy vọng là anh đã đi theo nó.”

“Tất nhiên rồi, chúng tôi đã lần theo,” Aaron trả lời dứt khoát. “Nhưng nó lại biến mất. Một lần nữa. Điều tôi thắc mắc là tại sao anh không lần theo. Chúng ở ngay trong tầm mắt của anh mà!”

Cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng Tamani, nhưng anh đã gạt nó sang một bên. “Tôi phải ở lại với Laurel chứ.”

“Nhưng chúng tôi có thể đảm bảo cô ấy sẽ về nhà an toàn mà.”

“Tôi không biết nữa. Tất cả những gì tôi biết là các anh đã không có mặt ở đó.”

Aaron thở dài. “Theo dấu anh với thứ phương tiện đó rõ ràng khó hơn anh tưởng nhiều đấy.”

“Thế còn cuộc sống của chúng ta không khó khăn sao, Aaron?”

“Đáng lẽ anh phải theo dấu chúng, Tamani. Đó là công việc của anh mà!”

“Đó là việc của tôi ư?” Tamani lớn tiếng đáp trả. “Công việc của tôi là bảo vệ Laurel và tôi đã thực hiện nó rồi đấy thôi.” Anh quay đi và đan tay ra sau gáy, để hai bên khuỷu tay treo lỏng lẻo trên không trong lúc hít một hơi thật nhanh để kiềm chế nổi tức giận đang dấy lên trong lòng. “Tôi sẽ tìm chúng,” anh nói sau một lúc ngập ngừng.

“Chẳng còn dấu vết gì nữa đâu,” Aaron cũng chẳng chịu thua.

“Tôi không quan tâm. Tôi sẽ tìm chúng. Ngay bây giờ khi Laurel đã an toàn trong nhà,” anh nói như đang hứa với chính mình hơn là hứa với Aaron. Anh chờ đợi Aaron đáp trả nhưng anh ta vẫn lặng thinh. Cuối cùng, anh cũng buông tay xuống và quay lại nhưng chỉ còn một mình anh ở đó, giữa rừng cây mịt mù.

“Chúng ta cần nói chuyện,” Chelsea nói, chộp lấy cánh tay Laurel khi cô vừa bước vào hành lang trường học.

Laurel nhướn miệng cười. “Ồ, mình vẫn khỏe mà Chelsea. Cảm ơn cậu đã hỏi thăm nhé! Thế còn cậu thì sao? Cậu có bị đau đầu không thế?”

“Mình đang nghiêm túc đấy,” Chelsea rút lên. “Chúng ta cần nói chuyện. Ngay bây giờ,” cô ấy nói thêm, giọng điệu dứt khoát hơn.

“Được rồi mà,” Laurel đã nhận ra đây không phải lúc để đùa cợt. “Mình xin lỗi, ừm... hãy đi xuống đây đã.” Cô chỉ Chelsea dãy hành lang dẫn tới phòng lao công luôn để mở. Không mấy ai vào đây cả. “Có chuyện gì vậy hả?” Cô trượt dọc theo bức tường để ngồi xuống và vỗ nhẹ chỗ mặt sàn bên cạnh.

Chelsea cũng làm theo rồi cô ghé sát đầu vào Laurel. “Chuyện về Ryan ấy. Anh ấy không nhớ chuyện gì đã xảy ra tối thứ sáu đâu.”

Laurel thoáng chút bối rối. “Chuyện đó là bình thường đối với vết thương ở đầu mà, phải không nào?”

“Anh ấy không nhớ bất cứ chuyện gì. Không tai nạn, không có việc mình đưa về, anh ấy không nhớ được chuyện gì đã xảy ra từ sau buổi khiêu vũ, Laurel ạ.”

“Cậu ấy sẽ ổn chứ?”

Chelsea nhướn mày đáp. “Tớ nghĩ tình hình sẽ không khá hơn đâu.”

Sau một thoáng hoảng sợ, Laurel mới hiểu ra. “Cậu nghĩ rằng tớ đã cho anh ấy dùng thứ gì sao?” Laurel la toáng lên.

Khuôn mặt Chelsea bất ngờ dịu lại. “Không, tất nhiên không rồi!” Cô ngập ngừng. “Nhưng tớ nghĩ, ai đó đã khiến anh ấy bị thế. Và nói trước nhé, tớ không nghĩ là bố mẹ anh ấy đâu.”

“Cậu có chắc ký ức của Ryan bị mất là... phi tự nhiên không vậy?” Laurel hỏi.

“Chẳng còn điều gì khác hợp lý nữa. Tối thứ bảy, trên đường về nhà, anh ấy đã tỉnh táo hơn. Hôm nay, anh ấy không nhớ được nhiều lắm về khoảng thời gian sau vụ tai nạn một tiếng.”

“Tại sao hôm qua cậu không kể cho mình chuyện này ngay chứ?”

“Lúc đầu, mình không chắc lắm. Tuy nhiên đêm qua, bọn mình đã nói chuyện điện thoại và anh ấy thật sự không hề nhớ chút gì đã xảy ra từ khoảng mười giờ tối thứ sáu cho tới sáng thứ bảy. Một khoảng thời gian quá lớn. Năm ngoái, em trai Danny của mình từng bị chấn thương nghiêm trọng nhưng nó chỉ không nhớ có vài phút thôi. Không như thế này đâu.”

Laurel thở dài. Cô không biết rằng mọi chuyện sẽ tồi tệ đến vậy, có thể Tamani đã làm chuyện này, hay là Yuki nhỉ.

“Laurel này?” Giọng Chelsea khe khẽ.

“Ừ?”

“Năm ngoái, cậu đã nói với mình rằng cậu sẽ làm mọi việc có thể để bảo vệ Ryan mà. Lúc này mình đang cần cậu thực hiện lời hứa đó đây.”

“Tất nhiên là như vậy rồi,” Laurel nói. “Mình sẽ cố hết sức để chuyện này không tái diễn nữa.”

Cả hai đứng dậy và quay trở lại hành lang chính, lúc này đã chật đầy học sinh. Laurel đứng trước ngăn tủ của mình và suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo. Bất chợt, cô thấy gương mặt hốc hác của Tamani ngang qua và nhẹ nhàng đi theo anh qua các dãy hành lang.

Nhưng anh không dừng lại trước ngăn tủ của mình mà lại bước tới ngăn của Yuki và tiến gần đến bên cô ấy. Laurel liếc nhìn vết thương của Yuki, nhưng không thấy gì nhiều. Vết cắt đã bị phần tóc mái che khuất. Và có lẽ, cô ấy - hoặc Klea - đã hóa trang vết thương nên nó giờ trông giống vết sẹo thông thường của con người. Laurel phải công nhận rằng nó trông thật khéo léo. Sự tò mò thôi thúc cô tới nhìn thật gần nhưng... ngay lúc này thì không thể được nữa rồi. Đặc biệt là khi có Tamani đang đứng chắn khuất tầm nhìn.

Anh đưa tay chạm lên đầu Yuki, ngay dưới vết thương của cô ấy, rồi mân mê các ngón tay xuống dưới khuôn mặt cô. Một nỗi tức giận choáng ngợp tâm trí Laurel và cô quay mặt đi. Cô không biết chắc ai đã cho Ryan uống thuốc xóa trí nhớ nhưng còn ai khác ngoài hai người họ nữa chứ.

Laurel cảm nhận thấy đôi bàn tay mạnh mẽ đang đặt lên hông mình và một bên má ấm áp của David chạm vào má cô.

“Chào anh,” cô mỉm cười đáp lại.

“Em có...”

“Làm ơn đừng hỏi em có khỏe không nữa đi,” Laurel cắt ngang. “Em ổn mà.”

“Anh chỉ định hỏi em có... đói không thôi,” David cười toe toét.

Laurel đảo mắt và Chelsea vui vẻ vỗ vai David.

“Klea lại án binh bất động à?” David vừa hỏi vừa mở ngăn tủ của anh ra.

“Chưa có gì xảy ra cả, từ lần cuối anh hỏi em lúc tám giờ ngày hôm qua ấy,” Laure đáp.

“Việc này chẳng phải thật kỳ lạ sao Laurel?” David hỏi.

Laurel phải thừa nhận đúng là vậy. Klea đang can thiệp quá sâu vào chuyện này. “Chúng ta đang gặp rắc rối đấy,” Laurel nghiêm túc nói. Họ cùng ngược lên ngay khi tiếng chuông năm phút reo vang. “Nói ngắn gọn nhé,” Laurel sửa lại, “ai đó đã cho Ryan uống thuốc xóa trí nhớ, nên em đang tức giận hoặc lo lắng và cũng có thể là cả hai cảm xúc đó đấy.”

“Em có muốn anh nói chuyện với cậu ấy không?” David khoanh tay trước ngực và đánh mắt sang Tamani ở phía bên kia hành lang.

“Không được,” Laurel rít lên và kéo anh lại gần để Tamani không thể thấy được. “Em có thể tự mình nói chuyện với anh ấy mà, cảm ơn anh.”

“Tốt thôi,” David buồn bã nói.

“Còn nữa, chúng ta đã biết có phải anh ấy làm thế đâu,” Laurel nói.

“Ồi, xin em đấy,” David phản đối. “Anh ta đã nói gì ngay trước khi bỏ đi nhỉ?” David nhại lại bằng chất giọng Scotland. “Tối nay tôi vẫn còn việc phải làm nữa.”

“Anh ấy có thể ám chỉ bất cứ điều gì mà,” Laurel nói, rồi nắm lấy cánh tay của David. “Em xin anh đừng kết luận vội vàng như vậy.”

David bĩu môi. “Được rồi,” anh nói. “Nhưng nếu em thay đổi ý định thì hãy báo cho anh biết nhé.”

“Em sẽ bảo anh mà,” Laurel chân thành nói, kéo mạnh phần trước áo sơ mi của David để hôn anh một cái. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau nhé.”

David vừa quay người, đi xuôi theo hành lang thì Tamani chào tạm biệt Yuki và tiến lại phía Laurel. Anh liếc qua vai như thể đang nhìn Yuki - nhưng anh cố tình nâng vai lên một chút để va vào người David. David đổ sang một bên, hai tay dang rộng.

“Này!”

Mọi người trong hành lang đều dừng lại, tò mò đứng quan sát.

Nhưng Tamani, vẫn cứ bước đi như thể không có chuyện gì xảy ra cả. Anh giơ một bàn tay đang đeo cái găng không ngón màu đen lên. “Xin lỗi nhé, người anh em,” anh nói bằng chất giọng Mỹ. “Là lỗi của tôi mà.” Anh cũng không dừng lại nhìn Laurel khi sải bước ngang qua cô, hướng tới lớp học chung của hai người.

Tamani không dám nhìn Laurel khi cô ngồi xuống bên cạnh trong lớp học Chính quyền. Anh đã sai khi xô vào David và anh biết thế nhưng anh sao có thể bình tĩnh được sau những ngày cuối tuần bức bí vừa qua cơ chứ.

Và đây chẳng qua chỉ là tai nạn mà thôi.

Tư thế ngồi cứng nhắc của Laurel đã nói cho Tamani biết rõ ràng là cô đang rất tức giận, còn anh thì cũng đã quá mệt mỏi khi luôn phải nói lời xin lỗi rồi.

Anh phải thừa nhận rằng, chứng kiến cảnh cô cùng David ở bên nhau ngày qua ngày đã khiến anh không thể kiểm soát nổi bản thân mình nữa. Tận đáy lòng anh mong lúc này đây Laurel phải là của mình chứ không phải của ai khác. Anh luôn tự đánh lừa chính mình rằng nếu có thể ở cùng với Laurel trong thời gian dài, anh sẽ có được cô và đánh thức những cảm xúc trước đây đã từng nhen nhóm giữa họ. Nhưng anh đã ở thành phố Crescent được hơn hai tháng rồi và rõ ràng chẳng có điều gì xảy ra cả.

Về cơ bản, anh đã hoàn toàn thất bại. Anh để bọn quỷ trốn thoát mà vẫn chưa tìm thấy một

dấu vết nào của chúng trong suốt cuối tuần qua; anh chưa biết phải tính sao với Yuki nữa và cả khi Klea xuất hiện anh cũng chẳng thể làm được bất cứ việc gì.

Có thể Shar đã đúng. Có lẽ đây là một ý tưởng tồi tệ. Có lẽ nó đã luôn là vậy. Nhưng lúc này anh không thể từ bỏ được - đây không phải là tính cách của anh. Nhiều lần anh cố gắng thu hút ánh mắt của Laurel nhưng cô chỉ cúi đầu xuống tập vở và vội vàng ghi chép bài giảng.

Tốt thôi, Tamani buồn bực nghĩ, anh cũng không muốn nói chuyện với em đâu.

Khi tiết học kết thúc, Laurel quay sang anh định nói điều gì đó nhưng Tamani quay lưng lại, cất mấy cuốn sách vào ba lô và khoác lên vai. Anh thoáng liếc nhìn cô và bắt gặp ánh mắt quan sát chăm chú của Laurel, nhưng anh vẫn vùng vằng xông ra cửa.

Anh rướn người, nhìn qua đầu đám học sinh vây quanh và thầm nguyện rửa vóc dáng nhỏ bé của mình. Nhưng anh cũng đã lơ mơ trông thấy Yuki đang tiến về phía ngăn tủ cá nhân nên rẽ đám đông để tới gần cô ấy.

“Chào em,” anh nói gần như hết hơi.

Đôi mắt cô mở lớn, rồi cô nhìn xuống sàn nhà để giấu đi nụ cười của mình. “Chào anh.”

“Anh không muốn học nữa. Em có muốn nghỉ tiết này với anh không?”

Cô đánh mắt sang hai bên trước khi bước tới gần hơn và thì thầm, “Trốn học sao?” bằng giọng bối rối tới mức người khác sẽ nghĩ anh vừa đề nghị cô làm điều phạm pháp vậy.

“Đúng vậy. Em chưa từng làm sao?”

Cô lắc đầu thay cho một câu trả lời dứt khoát.

Anh chìa tay ra. “Em có muốn không?”

Cô nhìn chăm chăm vào tay anh một lúc lâu, như thể nó sẽ nhảy lên cắn cô vậy. Hoặc, hơn thế, Tamani nghĩ, như thể đây là một cái bẫy cũng nên.

“Được rồi,” cô đáp và mỉm cười trong khi đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay anh.

“Thấy chưa,” Tamani thích thú nói. “Cũng không quá tệ đâu.” Anh cười toe toét và kéo cô đi cùng, xuyên qua đám đông ngột ngạt ra phía cửa trước. Anh đã trốn học quá nhiều nên thừa biết chẳng có ai đứng ngoài bãi đậu xe để tóm những kẻ bỏ tiết, còn Yuki thì phóng mắt tới mọi chỗ như thể đang đợi ai đó nhảy ra từ phía sau bụi rậm để bắt họ vậy.

Tamani mở cửa cho cô ngồi vào và nói, “Anh sẽ để mui cho tới lúc ta ra khỏi trường học nhé,” trước khi chạy sang phía bên kia.

Yuki nhìn chăm chăm vào tấm kính chắn gió. “Nó được sửa rồi sao,” cô kêu lên ngạc nhiên. “Cả mái cũng vậy này.”

“Ừ,” Tamani thần nhiên nói. “Anh quen một người chuyên làm việc này.”

Quen người thích tiền thì đúng hơn. Tamani thấy thật hài hước khi trong thế giới con người, chỉ cần một chút tiền là mọi thứ có thể được sửa chữa thật mau lẹ. Tên thợ máy khẳng khẳng rằng không thể sửa được trong thời gian ngắn nhưng khi Tamani đặt xuống quầy thanh toán một tệp trăm đô thì hẳn ta lại chống chế rằng không sửa được là do quá tốn kém mà thôi.

Tamani không nhin được cười khi thấy Yuki ngồi thụp sâu xuống chiếc ghế bên cạnh anh để không ai có thể trông thấy cô qua cửa sổ. Dù là tiên hay không thì rõ ràng cô ấy rất sợ trường học, cô ấy cảm thấy mình đang làm chuyện xấu xa thì phải. Khi họ đã rời khỏi khuôn viên trường, Tamani ấn nút mở mui xe và Yuki trở nên nhẹ nhõm trông thấy. Cô buông mái tóc đuôi ngựa ra và để gió thổi bay nhẹ nhàng.

“Chúng ta đang đi đâu vậy a?” Yuki hỏi trong lúc nghiêng đầu tựa vào ghế.

“Anh không biết nữa. Em có thích nơi nào không?”

Yuki nhăn mặt. “Em không có xe nên không đi quá xa được.”

Tamani cũng chẳng biết hơn Yuki là mấy vì anh không thể đi quá xa khỏi Laurel. Dù chưa có con quỷ khổng lồ nào tấn công cô ấy ở trường học nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác được.

Anh trông thấy một công viên bên phía tay phải và đánh xe lên đậu sau một bụi cây. “Chỗ này thế nào?”

“Chúng ta dừng lại đây làm gì thế?” Yuki ngượng ngùng hỏi, không dám ngược nhìn anh.

Rõ ràng là điều cô đang nghĩ đến. Hôm nay, anh đã chủ động hơn một chút. Tuy nhiên, anh cũng không muốn kết thúc mục đích giả tạo ấy của mình quá sớm. “Chúng ta có thể nói chuyện mà,” anh ra vẻ thần nhiên đáp... “Đạo này, anh không tới nhà em và ở trường... có quá nhiều áp lực nữa. Nói chuyện bên ngoài trường thì tốt hơn đây.”

“Trong công viên ư?” Cô mỉm cười hỏi.

“Tại sao không được chứ?” Anh nói, nghiêng đầu về phía cô. “Em có vấn đề gì với công viên à?”

Không đợi cô trả lời, anh đã bước ra khỏi xe và biết chắc cô sẽ theo sau. Chỉ vài giây sau, cửa xe cũng đóng lại và Yuki đã nhanh chóng bắt kịp Tamani.

“Thế em thấy mệt mỗi khi mọi người cứ hỏi em về những điều bên Nhật sao?” Anh bắt đầu cuộc trò chuyện bằng một chủ đề băng quơ.

Cô tròn xoe mắt. “Lúc nào cũng vậy! Mọi người muốn em chỉ cho cách nói tên của họ. Và khi em bảo rằng tên của họ ở Nhật cũng giống thế thôi thì họ muốn một cái tên tiếng Nhật. Rồi, họ lại than vãn về cách phát âm nữa. Ít ra thì anh còn nói tiếng Anh.”

“Đúng đấy, nhưng mọi người lại muốn nghe anh nói ‘Top o’ the morning’ nữa cơ! Anh còn chẳng buồn bảo họ câu này của người Ireland chứ không phải của người Scotland đâu.” Thực ra, Tamani chẳng hề biết câu nói này cho tới khi anh tìm thấy trên mạng sau đến mười lần nghe người khác nói với mình.

“Và họ hỏi em có xem anime không chứ.”

“Thế em có xem không vậy?” Tamani hỏi, không biết anime là cái gì. Anh đành hỏi Laurel sau vậy. Nếu cô ấy chịu nói chuyện với anh.

Cô khịt mũi. “Không. Em chỉ xem các chương trình phổ biến thôi. HBO chẳng hạn”, rồi cô vội cúi đầu xuống “và thú thực là cả kênh Disney nữa.”

Tamani cười thầm bởi anh thấy cần phải cười vào lúc này, dù chẳng biết phải cười vì chuyện gì nữa. Anh đã học về vô tuyến nhưng chưa bao giờ xem nó cả. Nếu không được thực hành thì anh khó mà áp dụng được nhiều thuật ngữ đã học được từ Trang viên. Và anh chẳng bao giờ phân biệt được chính xác các từ viết tắt đó.

“Vậy em thấy thế nào?” Anh nghiêm túc hỏi và đứng dựa vào thanh xà đu để quan sát cô kỹ hơn.

“Em thấy bình thường. Chẳng có gì thú vị cả.”

“Em có coi chuyện cuối tuần trước là thú vị không?” Anh mỉm cười nói.

“Ồ, ừm, có,” cô bối rối đáp. “Cũng thú vị đấy. Ý em là ngoài chuyện đó ra.”

“Cô Klea có bức mình không?” Tamani gọi chuyện. “Có vẻ cô ấy không quá lo lắng về vụ tai nạn cho lắm.”

“Vâng, đúng vậy,” Yuki bước ra xa anh và nhảy lên một cái xích đu, hai tay cô bám chặt lấy dây xích để nó đứng yên. “Cô ấy làm trong ngành hành pháp nên quen với những việc như vậy rồi. Thậm chí dù lo lắng, cô ấy cũng làm ra vẻ bình thường thôi.”

“Em có hạnh phúc khi sống cùng cô ấy không? Ừm, là kiểu sống mà em vẫn nói đó.”

“Tất nhiên rồi. Em không gặp cô ấy nhiều, nhưng vẫn ổn mà.”

Giờ, Tamani đã ở trong thế bí, nhưng anh biết cô ấy sẽ không tiết lộ chuyện của mình trừ phi anh cũng nói ra một chút. “Hình như em... thấy bồn chồn khi cô ấy tới. Gần như, hoảng sợ ấy.”

Yuki thoáng chút nhăn nhó. “Em không hoảng sợ đâu,” cô khẽ nâng cằm lên và đáp. Cô nhẹ nhàng đưa cái đu từ bên này sang bên kia. “Em không muốn xen ngang công việc của cô Klea. Cô ấy không thích thế. Không phải cô ấy xấu tính đâu, chỉ là không phải kiểu người thích chăm sóc người khác thôi. Cô ấy kỳ vọng nhiều vào em, và một trong số đó là tránh xa những rắc rối. Đó không phải việc xấu mà, cô ấy có nhiều kế hoạch lớn và không để ai hay thứ gì đó cản đường được.” Yuki áp ứng đáp. “Em muốn một ngày nào đó sẽ trở thành người như cô ấy.” Cô hào hứng nói.

“Anh nghĩ em đã làm được rồi đấy,” Tamani nói. Anh đứng sau lưng cô và nắm lấy hai sợi dây xích đu, nhẹ nhàng kéo cô ra sau và dừng lại. Sau đó, anh đặt một chân lên chỗ ngồi, xen vào giữa đôi xăng đan nhỏ của Yuki. Rồi khi đẩy tới bằng chân còn lại, anh đứng thẳng lên và bắt đầu đu người, ép sát lồng ngực anh vào lưng cô. Anh có thể cảm thấy cô đang nín thở. “Anh lo cho em lắm vì suốt ngày em phải ở nhà một mình. Hãy nói chuyện với cô ấy xem sao. Cô ấy có vẻ xua đuổi anh. Anh cũng chẳng muốn nói mình là người đã lái xe đâu.”

Yuki ngược lên và mỉm cười, hẳn là cô đang thấy thích thú lắm.

Sau một thoáng lưỡng lự, anh quyết định chớp lấy thời cơ. Giờ không là lúc tác động mạnh mẽ nhất thì còn lúc nào nữa chứ. “Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nếu em gặp rắc rối gì - với cô ấy, hay với ai khác - em sẽ kể với anh chứ?”

Cô nhìn anh một lúc lâu, gương mặt họ chỉ cách nhau có vài phân, rồi cô khẽ gật đầu. “Em sẽ kể mà,” cô thì thầm.

Và lần này, anh tin cô.

20

Sau khi Tamani biến mất nửa ngày và phớt lờ cô cùng tất cả, Laurel thấy phát ốm lên khi phải cố gắng giả bộ mọi thứ vẫn bình thường và cô quyết định không tới buổi học nghiên cứu thường lệ tại nhà David nữa; cô nói với anh rằng mình cần thời gian để ở một mình. David chấp nhận với vẻ cam chịu mà không nói lời nào. Có thể vì họ đã dành cả cuối tuần bên nhau, nếu không thì cũng trò chuyện suốt qua điện thoại. Hoặc có thể vì cuối cùng Tamani cũng nhượng bộ và ở bên nịnh bợ Yuki cả buổi chiều nay.

Khi về nhà, Laurel kéo chiếc ba lô xềnh xệch phía sau trong khi lên lầu và thích thú nghe tiếng nó va thùm thụp vào từng bậc cầu thang, nghe như tiếng một đứa trẻ đang giận dỗi mà giậm từng bước chân xuống sàn vậy. Nghĩ tới đó, cô lại cảm thấy hơi hờn dỗi. Chắc hẳn Tamani đã chuốc thuốc cho Ryan, dù anh biết Laurel sẽ không tán thành. Và chắc hẳn anh cũng hiểu rằng cô đã biết chuyện. Có lẽ vì thế mà anh đã phớt lờ cô như hôm nay.

Cô không hề tức giận vì Yuki đã phải lòng Tamani. Điều này chẳng liên quan gì đến cô cả.

Laurel mở cánh cửa phòng ngủ và chỉ chực hét lên khi bất ngờ trông thấy Tamani đang ngồi trên ghế cạnh cửa sổ với con dao bạc nhảy múa lên xuống thật điệu nghệ trên các ngón tay anh.

“Anh đang dọa em đấy à?” Cô buộc tội Tamani.

Tamani nhún vai. “Anh xin lỗi,” anh nói và trò con dao biến mất trong lớp quần áo của anh đột đó không kém gì khi nó xuất hiện.

Laurel mím chặt môi rồi quay mặt đi, giả bộ như đang tìm kiếm thứ gì đó trong ba lô. Cô nghe thấy tiếng anh thở dài và đứng dậy.

“Anh xin lỗi,” anh nói, đứng sát bên cô. “Anh không định dọa em đâu. Lúc anh tới, em không có ở nhà. Nên... anh tự lên vào đấy.”

“Cửa khóa rồi mà!” Laurel kêu lên. Cô đã vặn chìa khóa trong nắm cửa chưa đầy ba mươi giây trước.

“Khóa của con người ư? Xin em đấy,” Tamani nói. “Thà để cửa mở còn hơn.”

“Thực ra, anh không nên tự ý vào đây như thế,” cô lẩm bẩm, không muốn trút bỏ cơn giận dữ dễ dàng như vậy.

“Anh xin lỗi mà,” anh nói, giọng thoáng vẻ căng thẳng. “Anh ít khi vào đây trừ phi cần vận chuyển những thứ thế này” anh ra hiệu bằng quơ về phía chiếc bàn, “em biết đấy, không phải anh lén đuối theo hay liếc trộm qua cửa sổ của em hoặc những việc tương tự vậy đâu.”

“Được rồi,” Tuy nhiên cô không nghĩ ra điều gì khác để nói. Nên cô cầm phần bài tập về nhà duy nhất - một bài Thuyết trình mà cô không định nói đến cho tới sau bữa tối - và ngồi vào bàn, giả vờ đọc.

“Em khó chịu à?” Tamani hỏi.

“Em *khó chịu* ư?” Laurel hỏi, đập hai tay xuống mặt bàn và quay lại nhìn anh. “Anh đang đùa em đấy à? Anh phớt lờ em cả cuối tuần qua, khiêu khích David trên hành lang, chuốc thuốc cho Ryan và ở bên Yuki ngu ngốc mọi lúc có thể. Em không ‘khó chịu’ Tamani ạ, em đang điên tiết đấy!”

“Chuốc thuốc Ryan ư? Chuyện gì đã xảy ra với Ryan thế?”

Laurel giơ một tay lên. “Đừng cố gắng diễn vai vô tội với em nữa. Em phát ốm rồi.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Ryan vậy?” Tamani lặp lại.

Giờ thì Laurel đưa cả hai tay lên cao. “Ai đó đã tấn công cậu ta bằng thuốc xóa trí nhớ. Đơn

giảm là anh ấy không nhớ được một đồng sự kiện trong vòng mười hai giờ thôi. Hay ho nhỉ?"

"Thành thực mà nói thì đúng đấy," Tamani đáp.

"Em biết mà," Laurel nói. "Em *biết* mà! Em đã bảo anh đừng bao giờ dùng chất thuốc đó với gia đình và bạn bè em cơ mà. Em đã nói rất rõ ràng rồi đó thôi!"

Tamani chỉ im lặng đứng nhìn cô.

"Nhưng không," Laurel huênh hoang nói, như thể thứ gì đó đã nổ tung bên trong cô và giờ đây nó cứ thế tuôn trào khiến cô không thể ngăn lại được. "Không, anh hẳn là Tamani mưu mẹo. Tamani thao túng những con người ngu ngốc vô dụng. Tamani lén lút làm những chuyện sau lưng em và nói dối em rồi!"

Anh bắt gặp ánh mắt chăm chăm của cô và không ngần ngại đối diện với nó cho đến lúc chính cô cũng phải bỏ cuộc mà nhìn đi nơi khác. "Em thậm chí còn không hỏi anh sao?"

"Hỏi gì cơ chứ?"

"Có phải anh gây ra chuyện này không ấy."

Laurel trừng mắt hỏi. "Vậy anh có gây ra chuyện này không?" Cô hỏi, chẳng qua cũng chỉ để xoa dịu anh mà thôi.

"Không phải anh làm đâu."

Cô thoáng chút ngập ngừng. "Vậy còn lính của anh thì sao?"

"Anh nghĩ là không. Và nếu họ làm như thế thì họ đã vi phạm chỉ thị và khi anh thấy họ lơ là vị trí của mình thì anh sẽ gửi trả họ về Orick ngay."

Cô ngược nhìn anh, vẻ bàng hoàng. Giọng nói của Tamani quá chắc chắn, quá kiên định. Anh rõ ràng đã không nói dối cô. Cảm giác xấu hổ bao trùm lấy Laurel. "Anh nói thật chứ?" Cô hỏi nhỏ.

"Thật mà."

Laurel thu mình vào lòng ghế, cảm thấy nổi bực tức giằng xé trong cô suốt ngày hôm nay dần dần tan biến.

"Anh nghĩ từ bây giờ mình nên thích nghi với chuyện này rồi đấy," anh khẽ nói.

"Chuyện gì cơ?" Laurel hỏi dù chẳng muốn nghe câu trả lời.

"Việc em vẫn chưa tin anh ấy."

"Em tin anh mà," Laurel phản đối nhưng Tamani chỉ lắc đầu.

"Không, em không hề tin anh," anh nói, rồi cười chua chát. "Em có lòng tin vào anh, hay đúng ra là khả năng của anh thôi. Nếu có vấn đề gì xảy ra, em biết anh sẽ cứu em. Nhưng việc đó không giống với niềm tin đâu. Nếu em tin tưởng anh thì ít nhất em đã hỏi anh trước khi em kết tội anh như vậy."

"Đáng lẽ ra em nên hỏi anh mới phải," Laurel buột miệng nói và cảm thấy mình đang bị anh lấn át. Nhưng anh chẳng hề nhìn cô, mà chỉ chăm chăm hướng ra cửa sổ. "Em đã định hỏi anh nhưng anh đã tảng lờ em còn gì! Em phải nghĩ gì bây giờ?" Cô đứng lên để tiến đến bên anh và mong anh quay lại nhìn cô. "Em xin lỗi," rồi cô thì thầm từ sau lưng anh.

"Anh biết," anh thở dài nặng nhọc. Và đứng đó lặng im không nói gì thêm một lời nào nữa.

Cô đặt một tay lên vai anh và kéo mạnh. "Nhìn em này."

Anh quay người, bắt gặp ánh mắt chăm chú của cô, và khi đó Laurel lại ước anh đừng làm như vậy. Nỗi đau đã lan tỏa khắp gương mặt anh - nỗi đau cùng cảm giác bị phản bội. Anh đặt một tay lên bàn tay cô và nỗi đau giờ đây đã biến thành niềm khao khát.

Tuy tuyệt vọng lảng tránh ánh mắt của Tamani nhưng Laurel vẫn cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy tay cô, vừa vô cùng thân quen, vừa cực kỳ xa lạ. Bàn tay không to và mạnh mẽ như của David. Chúng chẳng lớn hơn tay Laurel là mấy, với những ngón tay dài, mảnh khảnh cùng những chiếc móng có hình dáng thật hoàn hảo. Cô trải rộng bàn tay và khẽ di chuyển để các ngón tay anh đan vào tay cô. Laurel có thể cảm nhận được ánh mắt của Tamani dành cho cô trong khi cô thì chăm chú nhìn vào đôi bàn tay với niềm khao khát vô cùng.

Nhưng cô biết rằng mình không thể có được nó.

Laurel đã bất đắc dĩ tiến tới và giờ không biết làm sao để thoái lui nữa nên cô đành tuyệt vọng ngược nhìn Tamani. Anh dường như đã hiểu được lời cầu xin câm lặng này. Nỗi thất vọng bao trùm gương mặt anh nhưng đi cùng đó là cả lòng quyết tâm. Anh buông tay ra, để lại một dấu tay lấp lánh trên làn da cô. Sau đó, anh nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng kéo nó trượt dọc xuống cánh tay mình rồi đẩy nó trở về bên cô.

“Em xin lỗi,” Laurel thì thầm lần nữa. Cô không muốn làm anh tổn thương. Nhưng cô không thể cho anh thứ anh muốn. Lúc này rất nhiều người đang cần cô trong khi cô lại có cảm giác mình đang khiến tất cả thất vọng.

Bây giờ Tamani không nhìn cô nữa. Anh húng hắng giọng và quay lại bên cửa sổ. “Giờ thì em đã biết là *anh* không cho Ryan uống thứ gì rồi nhé,” Tamani cương quyết nói. “Và anh dám chắc là cũng không một lính gác nào làm việc này cả. Nhưng nếu vậy thì ai là người gây ra việc này chứ?”

“Hiển nhiên là Yuki rồi.” Laurel tới bên giường và ngồi chống cằm. “Nếu cô ấy có thể tạo ra thuốc xóa trí nhớ thì hẳn cô ấy là tiên nữ Mùa Thu rồi.”

“Ừ, nếu đúng là như vậy.” Tamani dừng lại ngẫm nghĩ. “Nhưng tại sao cô ấy lại cho cậu ta uống thứ thuốc đó chứ? Cậu ta có nhớ gì đâu.”

“Cậu ấy đã thấy lũ quỷ khổng lồ dù chỉ thoáng qua thôi. Có thể là để đề phòng chăng? Nhớ đâu sau này cậu ấy lại nhớ ra thì sao?”

“Thật... tùy tiện. Cô ấy phải biết rằng chúng ta sẽ chú ý đến phần ký ức bị mất của cậu ta chứ.”

“Trừ phi...” Laurel ngập ngừng. “Trừ phi cô ấy *không* nghĩ rằng chúng ta sẽ quan tâm đến nó. Nếu cô ta không phát hiện ra em là một tiên nữ thì có thể cô ta cho rằng em không biết những thứ này đâu.”

“Vậy ta phải xem lại vấn đề ‘nếu như Klea nói sự thật,’ mà không ai trong chúng ta tin điều đó cả,” Tamani lắc đầu nói.

“Em không tin Klea cho lắm, nhưng ngoài việc đưa cho chúng em súng và toàn xuất hiện vào những thời điểm quan trọng thì cô ta chưa bao giờ làm điều gì khả nghi cả. Cô ta đã cứu mạng em cũng nhiều lần như anh vậy. Có lẽ chúng ta nên ngừng tưởng tượng những việc hoang đường và... thử tin vào cô ấy xem,” Laurel hăng hái nói.

Tamani nhún vai đáp. “Có thể. Nhưng anh vẫn nghi ngờ lắm.” Giá như họ có thể biết chắc rằng Yuki là người Pha trộn nhưng lúc này vẫn chưa có đủ bằng chứng để chứng minh điều đó. “Còn thí nghiệm cuối tuần vừa rồi của em thì sao? Em có làm không?”

Laurel ngả người ra sau tấm đệm và dang rộng hai tay. “Còn tùy xem các tế bào có sống được dưới quả cầu ánh sáng để xử lý chất phát quang không đã. Em đã tiến hành nhưng chưa tìm ra được điều gì hữu ích cả.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Laurel đứng dậy và đi tới bên thí nghiệm cô vẫn để nguyên trên bàn học - hai cái đĩa nhỏ chứa chất dính nhót và trong suốt cùng một quả cầu ánh sáng đặt gần đó. “Đây là nhựa cây của Yuki này. Còn đây là của em. Em không muốn pha loãng nó vào nước đường... Em không chắc, các tế bào còn phản ứng được với chất phát quang không. Tuy nhiên đã xuất hiện hiện tượng cả hai cùng phát sáng đấy. Của em chỉ sáng tầm nửa tiếng thôi. Còn tế bào của Yuki sáng khoảng bốn mươi lăm phút cơ.”

“Nhưng Katya đã nói cô ấy phát sáng cả đêm mà!”

Laurel gật đầu. “Nhưng cô ấy bảo đã uống hết mấy lọ dung dịch này nên điều đó cũng hợp lý thôi vì phần lớn chất phát quang đều nằm trên da chúng ta. Em chỉ không biết mười lăm phút khác biệt đó có thể chứng minh được khả năng Yuki là tiên Mùa Thu không nữa.”

“Em có muốn thử bằng nhựa cây của anh không? Có thể sẽ xuất hiện khác biệt lớn hơn đấy.”

“Thế có được không?”

Tamani lấy con dao bạc ra và cắt một vết nông trên ngón tay cái trước khi Laurel lên tiếng phản đối. Anh nặn vài giọt nhựa xuống chiếc đĩa còn trống. Laurel mở quả cầu ánh sáng bằng vàng ra và đặt gần mẫu vật. Cô ghét việc anh sẵn sàng hy sinh bản thân mình vì cô nhưng giờ thì anh đã làm rồi và ít ra cô cũng nên làm điều gì đó cho xứng đáng với vết thương ấy. Laurel lấy một cái ống bơm để nhỏ thêm mấy giọt phát quang vào nhựa cây của Tamani và lập tức một ánh sáng trắng dịu nhẹ phát ra.

“Anh phải đi đây,” Tamani nói mà không nhìn cô, rồi anh vừa tiến ra cửa vừa băng một mảnh vải nhỏ quanh ngón tay cái.

“Anh không muốn biết nó phát sáng bao lâu sao?” Laurel hỏi, bỗng nhiên cô không muốn anh rời đi chút nào.

“Anh chắc em sẽ kể lại mà.”

“Để em tiễn anh ra cửa,” Laurel nói và bước lại, buồn bã sắm vai cô chủ nhà lịch thiệp.

Họ bước xuống cầu thang và im lặng đi ra cửa trước. Tamani đặt một tay lên nắm cửa và mở cách một tiếng, rồi dừng lại. “Laurel, anh... anh không nghĩ anh có thể...” Anh liếm môi và một ánh mắt quyết tâm lóe lên trong mắt anh, khiến Laurel thở hỗn hển.

Nhưng ngọn lửa mãnh liệt ấy lại nhanh chóng tàn lụi khi anh lẩm bẩm nói. “Không có gì đâu,” và mở toang cánh cửa ra.

David đã đứng trên hiên nhà, trông anh ngạc nhiên chẳng kém gì Laurel. “Anh thấy cuốn vở của em trong cặp,” anh nói và giơ lên một cuốn vở gáy xoắn màu xanh lá cây. “Anh đã mang cả hai tới. Anh chỉ muốn gửi trả...” Giọng anh nhỏ dần.

Gương mặt Tamani lúc đó thoáng chút thất vọng và David hẳn đã nhận ra điều đó. Anh cúi thấp đầu rồi lách qua khung cửa nơi David đang đứng mà không nhìn lại phía sau.

David trông Tamani biến mất nơi khúc quanh, rồi quay lại nhìn Laurel.

“Cảm ơn anh,” Laurel nói và nhận lấy cuốn vở.

Anh vẫn im lặng nhìn cô chăm chú.

“Gặp anh vào ngày mai nhé,” Laurel kiên quyết nói.

“Nhưng...”

“Em không còn tí sức lực nào để nói chuyện nữa đâu,” Laurel khẳng khái nói. “Nếu có chuyện gì nữa thì để ngày mai nói đi. Nhưng em mong là anh nên suy nghĩ thấu đáo lại xem,” cô vừa mỉm cười mệt mỏi vừa lặng lẽ đóng cánh cửa lại, bỏ mặc David bối rối đứng trước hiên nhà.

Tamani lặng nhìn David đang vội vàng chạy vòng qua ghế lái xe để mở cửa cho Laurel. Sau khi hai người tay trong tay bước vào trường, anh mới chộp lấy đôi gang tay trong ba lô. Anh đã quá mệt mỏi với họ rồi. Hy vọng một tuần nào đó và có thể sớm hơn, anh sẽ quảng được gánh nặng này đi mãi mãi.

Anh kéo chặt phần khóa ở cổ tay và lặng ngắm bàn tay mình. Anh vẫn còn cảm nhận được những ngón tay cô đặt trên vai mình và bàn tay cô đặt trong tay anh. Đáng lẽ anh phải nắm chặt hơn. Lẽ ra anh nên cảm nhận nhiều hơn. Nhưng mà trong bao lâu chứ? Một ngày ư? Có thể là một tuần, trước khi cảm giác tội lỗi bao trùm lấy cô và cô lại cắt đứt mọi thứ một lần nữa - bỏ rơi anh nữa chẳng?

Anh theo chân Laurel và David bước vào trong. Đôi mắt tìm kiếm cô ngay khi bước qua cửa. Cô đang đứng cùng David, như thường lệ, và chưa trông thấy anh. Cánh tay David thản nhiên ôm lấy vai cô, khiến Tamani phải vật lộn với sự ghen tỵ dấy lên trong lòng. Anh biết rằng ở con người hay thần tiên thì cũng như nhau cả thôi, chuyện tình lãng mạn thường không vĩnh cửu, nhất là giữa những kẻ trẻ tuổi. Thậm chí Laurel từng nói với anh rằng cô chưa tìm được “tình yêu đích thực” của đời mình. Tamani cứ ảo tưởng vào những lời nói đó mà không ngừng cố gắng, dù cho cách cư xử của cô hoàn toàn trái ngược với những điều mà cô đã tuyên bố.

Một bàn tay mát lạnh nắm lấy cổ tay anh và kéo Tamani trở về thực tại.

“Em đã gọi anh, nhưng anh chẳng nghe thấy gì cả,” Yuki nói bằng giọng điệu Anh-Mỹ ngọt ngào mà không hề nhấn trọng âm.

“Anh xin lỗi.” Công việc của Tamani luôn đòi hỏi phải cảnh giác cao độ. Chỉ một khắc xao lãng thôi cũng có thể khiến Laurel gặp nguy hiểm. Vì thế Shar phải miễn cưỡng điều anh tới đây. Anh tự khiến trách bản thân đã để những cảm xúc dành cho Laurel, dù chỉ trong thoáng chốc cũng có thể gây nguy hiểm cho chính cô. Tamani quay lại và mỉm cười với Yuki, dù anh vẫn đang lắng nghe cuộc trò chuyện của Laurel.

Yuki cười đáp lại, rồi hỏi anh về những chương trình vô tuyến mà anh chưa từng nghe tới. Anh lắc đầu và hỏi lại cô kể về chúng. Mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ. Cô bắt đầu lảm nhảm về các nhạc sĩ con người, tin đồn trên mạng và chương trình vô tuyến có nội dung nhằm nhí mà anh chỉ còn biết gật đầu đồng tình trước mọi điều cô nói.

Laurel quay người đi về phía lớp học đầu tiên của mình. Trong khi đó, Yuki vẫn đang dang dở câu chuyện về sự khác biệt giữa các thần tượng người Nhật và các ngôi sao mới nổi ở Mỹ nên Tamani chỉ quay người một chút nhìn theo Laurel đang mất hút dần giữa đám đông học sinh. Anh thậm chí còn không thấy David cho tới lúc một vai mình va vào anh ấy, khiến Tamani loạng choạng rồi kéo mạnh cánh tay của Yuki.

“Phải để ý chứ!” Tamani kêu lên, chỉ chực đâm vỡ mũi hay gãy cổ anh ta cũng được.

Tuy nhiên David đã nhìn lại, nở một nụ cười toe toét trước khi tiếp tục đi xuôi xuống hành lang. “Xin lỗi nhé, người anh em,” anh bắt chước giọng địa phương của Tamani. “Lỗi của tôi mà.”

“Em chẳng hiểu chị Laurel thích gì ở gã này nữa,” Yuki phản đối. “Chị ấy có vẻ tốt bụng. Nhưng anh ta thì... thật quá đáng.”

Tamani gật đầu. Đôi mắt anh tìm kiếm Laurel lần nữa khi Yuki ngáp ngừng chạm lên vai anh hỏi han. Anh cam đoan mình vẫn ổn và chột nhìn thấy khuôn mặt của Laurel.

Cô đang ngoảnh lại, hai tay nắm chặt lấy quai ba lô và trừng mắt giận dữ. Tamani kinh ngạc quan sát. Cô không hề trừng mắt với anh.

Mà cô đang trừng mắt với David.

Mọi việc đang dần thay đổi theo chiều hướng tốt đây.

Tuy nhiên chút ít này cũng chưa đủ để làm tiêu tan cơn giận dữ của Tamani. Anh thấy bất lực khi không thể thách đấu với tình địch. Không thể đánh David, không thể bắt cóc Laurel,

không thể tán tỉnh cô theo cách loài tiên thường làm - và sẽ không bao giờ làm được những điều đó nếu không chia cắt được hai người họ. Con cấu kính giăng xé anh suốt buổi học Chính quyền. Laurel ngồi rất gần, chỉ cách anh có vài phân, ngay bên phía trên thôi, nhưng sao anh cảm thấy cô như cách xa cả trăm dặm, cả ngàn, cả triệu dặm vậy.

Và tất nhiên, cô ấy là một tiên Mùa Thu và điều này cũng là trở ngại đối với anh. Nhưng Tamani cũng chẳng thêm bận tâm đến việc đó.

Hết nửa tiết học thì Laurel chuyển cho anh một mẫu giấy nhỏ. Anh liếc qua - kết quả thí nghiệm nhựa cây của anh với chất phát quang. Ba mươi bảy phút. Ở mức giữa Laurel và Yuki. Tamani thực sự chẳng hiểu kết quả này có ý nghĩa gì. Anh lấy ra một cái bút và trả lời. Gạch đi rồi viết lại. Nhưng lời nào cũng không ổn. Có câu nói nào phù hợp với Laurel hơn không nhỉ? Anh thở dài và ném tập vở vào ba lô cùng tờ giấy viết nguệch ngoạc. Anh lảng tránh ánh mắt của Laurel nên cũng chẳng biết cô có nhận thấy điều đó hay không nữa.

Laurel vẫy tay chào anh trong lúc bước ra khỏi lớp, ánh mắt cô lộ rõ vẻ quan tâm, nhưng Tamani lại cảm thấy giống như đang bị nhạo báng vậy. Anh đứng dậy, thu nhặt những chồng sách vô nghĩa và các món đồ lặt vặt trên mặt bàn, rồi bước luôn vào lớp học tiếp theo.

Tamani bỏ buổi học khi kết thúc tiết học thứ hai. Anh hộ tống Yuki tới lớp thứ ba của cô nhưng không vào phòng học của mình. Sau một hồi đi dạo trong sân trường, anh tới bãi đỗ xe và nhảy vào ghế lái. Anh hạ hết mui xe và cởi phanh chiếc áo sơ mi để tận hưởng ánh nắng mặt trời dịu nhẹ đang chiếu xuyên qua những đám mây mùa thu.

Tamani buộc phải quay lại trường vài phút trước hồi chuông nghỉ trưa, trong một tuần nay đây là lần thứ hai anh miễn cưỡng phải đưa ra quyết định này. Tất cả những nỗi đau, sự giận dữ và sợ hãi đều đáng giá vì chính ở nơi đây, anh có thể nhìn ngắm đôi mắt cũng như đắm chìm trong nụ cười của cô - cả khi cô không mỉm cười với anh. Mỗi ngày đều được trả giá bằng nỗi đau.

Nhưng anh không hề bị ép buộc làm điều đó.

Hành lang trống không. Chỉ vài phút nữa thôi, lũ con người sẽ ủa ra từ các lớp học như bầy chim sổ lồng và phân nửa bọn họ sẽ trèo lên nhau để tranh giành bữa ăn như những con thú khát sữa. Anh xoay cái khóa sổ trên tủ đồ cá nhân - thậm chí anh còn chẳng quan tâm có ai lấy cắp đồ anh để trong này không - và giật mạnh cái chốt. Anh thường quăng ba lô vào trong và suy nghĩ xem phải làm gì trong giờ ăn trưa. Yuki có muốn ăn trưa với nhóm Laurel nữa không? Anh muốn gặp Laurel, nhưng anh không chắc có thể chịu đựng nổi David. Hẳn là không phải hôm nay.

Tamani nghe thấy tiếng bước chân và bắt gặp David đang đi bộ một mình dọc theo phía tường bên kia dãy hành lang và nhìn đang nhìn anh trừng trừng. Vài cậu nhóc đang đi lại xung quanh, hẳn là chúng tan lớp sớm. Con người thường hay bảo gì về việc nói chuyện với quỷ dữ nhỉ?

Tamani biết mình nên bỏ đi, phớt lờ ánh mắt khinh miệt và khá cao ngạo kia. Và anh cũng biết tốt hơn không nên gây thù chuốc oán với con người. Anh có việc để làm rồi.

Tuy vậy, Tamani vẫn đáp trả lại cái trừng mắt giận dữ của David, đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

David bước chậm lại, rồi dừng hẳn trước mặt Tamani, bầu không khí giữa hai người nguội lạnh hẳn.

“Cậu có vấn đề gì à, Lawson?” Tamani hỏi.

David do dự. Anh đã hoàn toàn mất đi lợi thế. Nhưng sau hai năm biết nhau, Tamani thừa hiểu rằng cậu chàng con người này bướng bỉnh và kiên trì đến mức nào. Cậu ta sẽ không lùi bước. “Anh biết vấn đề của tôi là gì rồi mà,” David đáp trả.

“Để tôi nói rõ ràng hơn nhé,” Tamani tiến lên hai bước. “Cậu có vấn đề với tôi sao?”

“Chỉ có anh gây rắc rối cho tôi thôi,” David đáp và cũng tiến thêm hai bước, chỉ còn cách nhau một sải tay.

Tamani lại bước tới để giảm phân nửa khoảng cách giữa hai người, và dù không cần nhìn anh cũng cảm thấy được mọi con mắt đang đổ dồn về họ. “Nói tôi xem cậu cảm thấy thế nào,” Tamani nói thật khẽ để không một ai nghe thấy.

“Trong từ điển của tôi, chẳng từ nào có thể miêu tả nổi cả,” David khoanh tay trước ngực.

Lời cậu ta nói không hẳn là mỉa mai, mà cũng có đôi chút, Tamani phải thừa nhận cậu ta nói

mĩa thật khéo. “May quá,” Tamani cười thâm hiểm, “tôi lại có vốn từ phong phú hơn cậu đấy, *òinseach*.” Anh ném thẳng vào mặt David một từ trong tiếng Gaelic cùng vẻ khinh miệt còn hơn ý nghĩa mà từ đó có thể diễn tả. Tiếng chuông báo giờ nghỉ trưa vang lên, nhưng Tamani chẳng thể nghe thấy nữa.

“Mày đang nhử tao đấy à,” David ngập ngừng nói. “Mày muốn tao làm Laurel phát điên lên. Mày muốn cô ấy cảm thấy có lỗi với mày chứ gì?” Ngày càng nhiều học sinh xúm lại quanh họ, háo hức chờ đợi một trò tiêu khiển.

“Không hẳn vậy,” Tamani đáp, đặt mấy đầu ngón tay lên ngực David. “Tao muốn trả mày về đúng vị trí của mày thôi, *burraidh* ạ.” Anh đẩy mạnh khiến David phải lùi lại một bước để giữ thăng bằng.

Vừa bối rối vừa giận dữ, David xông tới và đẩy Tamani ngã ra sau. Đáng lẽ Tamani có thể tự đứng yên hoặc dùng lực để vật David xuống đất nhưng anh lão đảo lùi lại rồi dang rộng cánh tay tiến tới. Anh định đẩy thật mạnh nhưng thực tế, lực tác động lại rất ít, tuy vậy David vẫn phải lùi lại hai bước. Trước khi anh ta kịp định thần, Tamani đã tiến tới gần và dúi thêm mấy phát nữa, cuối cùng, David cũng va *uỳnh* vào mấy ngăn tủ cá nhân phía sau.

“Đánh đi!” Một kẻ giấu mặt hét to từ phía đám đông. Và những người khác cũng hòa theo. “Đánh đi! Đánh đi! Đánh đi!”

Ồ, phải rồi, Tamani thầm nghĩ. Một con thú bị dồn vào chân tường luôn quyết chiến chống trả.

Khi nắm đấm của David thụi thẳng vào hàm mình, Tamani mới nhận ra cậu ta có cánh tay thật rắn khỏe. Mặc dù choáng váng nhưng Tamani đã rất hài lòng vì David đã tung ra cú đấm đầu tiên thì anh không ngại ngần gì mà không chơi sòng phẳng cả.

22

Laurel đợi bên ngoài lớp học của Chelsea và chớp ngay lấy cánh tay khi cô ấy vừa bước ra ngoài. “Hôm nay cậu và Ryan đi ăn trưa với bọn mình nhé?” Laurel hỏi.

“Ừ,” Chelsea đáp. “Nhưng sao cậu lại hỏi thế?”

“Vì thi thoảng hai cậu lại lên đi riêng với nhau mà,” Laurel nói, dù với tình hình hiện nay, họ chắc cũng không dám trốn đi riêng như trước nữa. Chelsea vẫn kiên quyết không hỏi Ryan về vấn đề trường Harvard và việc giữ im lặng càng làm cô ấy đau khổ hơn. “Để mình kiểm tra xem.” Laurel nói thêm. Tuy nhiên, sự thật là cô không muốn gặp David một mình. Chưa phải lúc này. Cô vẫn cảm thấy bức bối về chuyện anh “va” vào Tamani sáng nay. Và hôm nay cô cũng không muốn phải chịu đựng hai kẻ cư xử không phải phép đó nữa.

Laurel nghe thấy tiếng ồn ào trước khi thực sự trông thấy vụ ẩu đả. Cô và Chelsea rẽ ngoặt nơi khúc quanh đúng lúc David tung nắm đấm vào mặt Tamani. Rồi nhanh như chớp, Tamani đã nắm lấy áo David và thụi nhiều phát vào bụng đối thủ khiến anh bạn trai của Laurel phải thở hổn hển. Tamani nắm chặt, giơ cánh tay còn lại lên định đấm tiếp.

“Tamani!” Cô rẽ đám đông để chạy tới chỗ họ.

Tamani vẫn chưa chịu buông David ra cho tới lúc Laurel xuất hiện trước mặt thì anh mới đẩy kẻ địch của mình lùi lại, để lại một vòng tròn nhăn nhúm trên chiếc áo phông của David.

“Các anh nghĩ cái quái gì mà lại đánh nhau ở đây chứ?” Laurel hét lên, nhìn qua lại giữa hai chàng trai.

“Hắn bắt đầu trước mà!” David hét lên, định lao vào đánh Tamani lần nữa.

“Cậu ta *đánh* anh đấy chứ,” Tamani bình tĩnh nói và chống tay lên hông cho lời tố cáo của mình thêm phần thuyết phục. “Thế anh phải làm gì bây giờ nào? Để mặc cậu ta đánh mình à?”

“Mày muốn tao đánh mày, mày biết rõ mà,” David nói và lao tới. Ryan chớp lấy vai David để kéo anh ta lại. David đẩy cánh tay Ryan ra nhưng không cố gắng lao vào Tamani nữa.

“Ôi, làm ơn đi,” Tamani nhìn thẳng David và phản kháng. “Cả ngày nay cậu đã đợi để đánh tôi rồi, cậu hãy thừa nhận đi.”

“Vâng, vinh hạnh quá nhỉ,” David gầm gừ.

“Thế là đủ rồi đấy!” Laurel hét to. “Tôi không thể tin được... chuyện... thôi đi!” Cô nói, giơ phắt hai tay lên để phản đối tất cả những lời bao biện. “Các người muốn tôi chọn đúng không? Tốt thôi, tôi sẽ chọn. Tôi chọn tránh xa cả hai người! Tôi chẳng muốn ai cả nếu như các anh còn hành động thế này nữa. Tôi mặc kệ đấy.” Cô quay gót và đẩy lùi đám đông để tiến ra phía cửa trước.

“Laurel!” Nỗi tuyệt vọng thống thiết trong giọng nói của David khiến cô ngừng bước và quay lại.

“Không,” cô dứt khoát nói. “Em sẽ không tiếp tục nữa đâu. Chúng ta kết thúc rồi.” Sau đó, cô bỏ chạy mà không ngoảnh lại phía sau. Cô nghe thấy những tiếng bước chân vọng tới nhưng cô không thể dừng được - sẽ không bao giờ dừng lại.

“Trò Lawson! Chuyện này là sao nhỉ!” Cô nhận ra giọng nói quá đỗi quen thuộc này; đó là giọng thầy hiệu phó Roster. “Trò Collins! Tam Collins, quay lại đây ngay lập tức!”

Laurel vẫn bỏ đi và giờ thì chẳng ai gọi với theo nữa. Cô lao qua các cánh cửa và vui mừng vì sáng nay mình đã tự lái xe đến trường chứ không đi cùng xe với David hay Tamani cả. Cô ấn chùm chìa khóa vào ổ để khởi động xe và lái xe ra khỏi chỗ đậu. Con đường trải nhựa vẫn thừa thớt học sinh nhưng Laurel lại chưa thể chạm tới chân phanh cho tới khi cô va vào biển dừng xe đầu tiên.

Đôi tay cô vô thức xoay vô lăng đánh xe lên đường 101. Đi tới nửa đường Laurel mới nhận ra mình đang đi về hướng ngôi nhà cũ. Cô cảm thấy thật trớ trêu vì sau khi rời khỏi Orick, cô lại định tới đó để gặp Tamani. Lúc này, cô cần phải tránh anh thật xa.

Và cả David nữa.

Cô chẳng muốn nghĩ tới họ chút nào.

Mưa đã tít tách rơi trên đường nhưng Laurel chẳng buồn đóng cửa sổ. Tấm kính chắn gió đã lấm tấm nước còn tóc cô thì thấm ướt nhưng cô không làm gì ngoài việc gỡ các sợi tóc ướt khỏi mặt. Mưa bắt đầu nặng hạt khi cô lái lên đoạn đường không lát đá, và tiếng lộp bộp của nước mưa vang trên nóc xe ngày càng inh tai nhức óc. Laurel kéo kính cửa sổ lên, rồi đẩy cửa xe, cô quyết định sẽ trú mưa trong căn nhà nhỏ chứ không vào rừng lúc này.

Hơn nữa, cô cũng chẳng có tâm trạng lắng nghe bài thuyết giảng của Shar đâu. *Có thể* anh ta sẽ theo cô vào nhà nhưng nếu ở trong rừng thì chắc chắn Laurel sẽ phải đối mặt với vị đội trưởng này.

Laurel lơ đãng nghịch nút thắt của chiếc khăn quàng đang giữ bông hoa sau lưng. Những cánh hoa héo tàn của cô không xòe rộng mà dần trượt lại đúng vị trí ban đầu khi cô đi bộ tới cánh cửa của ngôi nhà nhỏ trong chiếc áo sơ mi buộc cao phía trên bụng. Laurel lắc nhẹ chiếc chìa trong ổ khóa dường như bị khô cứng do lâu không dùng tới và cuối cùng chiếc chìa cũng xoay được. Cô đặt tay lên nắm đấm định mở ra thì âm thanh ken két của một chiếc xe khác đang nghiêng bánh trên lối chạy xe vang lên. Cô đưa mắt nhìn xung quanh để tìm thứ gì đó có thể dùng làm vũ khí, rồi nhận ra nếu có bất cứ kẻ thù nào các lính gác trong khu rừng sẽ giải quyết.

Nhưng khi thấy chiếc mũ trần của Tamani xuất hiện từ sau chỗ rẽ, một nỗi sợ mới choáng ngợp trong cô.

Anh vẫn hạ mũ xe nên toàn thân ướt sũng. “Laurel!” Anh gọi, và nhảy ra khỏi ghế ngay khi chiếc xe vừa dừng lại.

“Không!” Laurel hét lên trong màn mưa đang gõ ầm ầm lên phần mái hiên bằng thiếc của căn nhà gỗ nhỏ. Cô tựa sát lưng vào cánh cửa, bàn tay vẫn giữ chặt nắm đấm. “Em tới đây để tránh xa anh mà!”

Tamani ngừng bước bên cánh cổng gỗ nhỏ, bàn tay đặt trên một cây cột trụ của dãy hàng rào. Sau đó, anh sải chân bước tới, đôi mắt đầy vẻ quả quyết.

“Em không muốn anh ở đây đâu,” Laurel nói trong khi anh đang tới càng gần hơn.

“Nhưng anh đã ở đây rồi mà,” anh nhẹ nhàng lên tiếng. Anh chỉ còn cách cô có vài phân nhưng không dám chạm vào cô. Thậm chí cũng không thử làm thế. “Vấn đề là em có muốn anh đi hay không thôi.”

“Em muốn chứ,” cô đáp, giọng hét lên thật to giữa tiếng mưa ồn ào.

“Tại sao chứ?”

“Anh... anh đã làm mọi thứ rối tung lên,” cô nói, những cảm xúc thầm kín đang tuôn trào theo những hàng nước mắt chua cay, dù Laurel đã cố sức dùng hai bàn tay dụi qua dụi lại trong nỗi tuyệt vọng.

“Em cũng làm y như vậy còn gì,” Tamani vừa đáp vừa xoáy ánh mắt vào cô.

“Vậy tại sao anh lại tới đây chứ?”

Anh đưa đôi bàn tay lên, định đặt lên hai cánh tay cô, nhưng khi chưa chạm tới, Tamani đã khựng lại và buông lời. Rồi anh chỉ đáp lại một câu, như thể lời nói này là tất cả những gì mà cô cần để giải thích cho mọi chuyện. “Bởi vì anh yêu em.”

“Vậy thì anh đã thể hiện nó một cách thú vị đấy.”

Tamani thở dài nãy nề. “Nghe này, anh đã cảm thấy rất tệ. Anh đã phát điên lên được. Anh xin lỗi.”

“Vậy còn Yuki thì sao?”

“Yuki ư? Anh...” Tamani nghiêm mặt, lông mày cau lại. Sau đó, đôi mắt anh mở lớn khi nhận ra một điều vô cùng lớn lao. “Ôi, Laurel, anh không nghĩ...”

“Cô ấy thực sự thích anh đấy.”

“Và anh sẽ đánh đổi từng phút ở bên cô ấy để có được từng giây bên cạnh em. Anh chỉ diễn kịch với Yuki thôi. Nó giống như một trò chơi vậy. Anh phải tìm ra cô ấy là thứ gì, cô ấy biết điều gì, để bảo vệ *em* mà!”

Laurel cảm thấy ứ nghẹn ở cổ. Mọi lời anh nói *nghe* thật hợp lý. Cô đứng ngây người một lúc để cân nhắc xem đây có là tất cả những lời lý giải mà mình đang cần hay không. Nhưng cô đã nhanh chóng định thần lại bởi anh mới chỉ trả lời được một nửa câu hỏi của cô. Và khi anh không thể hiểu được tâm tư của cô thì Laurel cần phải hỏi nếu muốn một câu trả lời.

“Giữa việc em ở bên David vì em yêu anh ấy và việc em ở bên anh ấy chỉ để khiến anh thấy ghen tỵ thì điều gì sẽ khiến anh đau đớn hơn?”

“Đau đớn ư?” Tamani hỏi lại ngay lập tức trước khi hiểu ra ý nghĩa của câu nói này. Anh dừng lời và nhìn ngắm cô thật kỹ, trong khi họ đứng bên dưới mái hiên, cơn mưa vẫn trút từng đợt nước xuống nóc nhà và ngọn cây. Và dù đó là thứ âm thanh duy nhất trong vòng mấy dặm trở lại đây nhưng cô vẫn chỉ có thể nghe thấy tiếng hơi thở rời rạc của chính mình.

Và Tamani nói rất khẽ như tiếng thủ thỉ bên tai. “Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em đâu.”

“Không ư?” Laurel hỏi, át cả tiếng của Tamani, khi cô quyết định giải quyết tất cả những khúc mắc giằng xé sâu thẳm trong trái tim cô mỗi ngày. “Vậy còn buổi khiêu vũ thì sao? Anh đã nhảy với Yuki và bị em bắt gặp. Rồi anh quay đi, kéo cô ấy lại gần hơn. Tại sao anh lại làm như vậy? Nếu anh không muốn làm em bị tổn thương thì tại sao chứ?”

Anh nhìn ra nơi khác như bị một nắm đấm vô hình, nhưng trông anh không hề có vẻ hối lỗi. Anh trông đau khổ thì đúng hơn. “Anh đã nhắm mắt,” anh đáp, giọng nói quá nhỏ và nghẹn ngào mà Laurel cố sức mới nghe thấy được.

“Sao cơ?” Cô bối rối hỏi.

Tamani giơ một tay lên để tiếp tục câu nói còn dang dở một cách khó nhọc. “Anh đã nhắm mắt lại,” anh lặp lại sau khi hít thở thật sâu, “và đã tưởng tượng đó là em.” Anh quay mặt nhìn thẳng vào cô bằng đôi mắt chân thành và giọng nói như một bản nhạc đượm nỗi thống khổ.

Laurel vội kéo anh lại, đôi môi cô tìm tới môi anh trong niềm say mê hòa cùng cơn thèm khát mãnh liệt. Lúc này, cô đã hoàn toàn đầu hàng. Anh vẫn chống tay lên khung cửa, không dám chạm vào cô, còn Laurel tận hưởng vị ngọt ngào nơi miệng anh và cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh đang kề sát cơ thể mình. Cô liền vặn nắm đấm cửa mà bản thân vẫn giữ nãy giờ. Toàn bộ sức nặng của hai người đè lên cánh cửa khiến nó mở tung ra và Laurel loạng choạng bước lùi lại, cô nắm chặt bàn tay đang đan trên mái tóc anh, rồi kéo anh vào trong theo chân mình.

Cả hai đã ở bên trong rất lâu và khi quay trở ra thì trời đã gần tối. Tuy vậy họ vẫn gắng tìm một lý do để nán lại lâu hơn, để nấn ná trong căn nhà gỗ trống không, nắm tay nhau hay bật cười trước những kỷ niệm thời thơ ấu của Laurel, hoặc vội vã trao nhau một nụ hôn, một rồi trở thành hai, thành mười, thành hai mươi. Cô biết một khi rời khỏi căn nhà này, mọi thứ sẽ lại trở nên phức tạp. Nhưng trong vài tiếng ngắn ngủi qua, tại căn nhà trống không này, không điện, không mạng, không điện thoại, không vô tuyến, cả thế giới hoàn toàn thuộc về riêng họ.

Nhưng họ không thể ngăn màn đêm đừng buông xuống. Cô đã nghĩ đến việc ở lại, bởi cô biết mình sẽ an toàn trong căn nhà gỗ này, thậm chí còn hơn ở nhà. Nhưng dù công việc của Tamani là giữ an toàn cho cô thì cô còn phải bảo vệ gia đình mình nữa. Cô không thể thực hiện điều đó nếu ở xa tới năm mươi dặm. Hơn nữa, bố mẹ cô chắc hẳn sẽ rất lo lắng. Và khi cô nhớ ra Tamani có điện thoại di động thì họ đã ngồi trên xe và hướng thẳng về phía thành phố Crescent rồi.

Quãng đường trôi đi thật nhanh và cô chỉ còn cách nhà mình vài dãy nhà nữa. Laurel nhìn qua gương chiếu hậu và vẫy tay chào Tamani trong lúc anh đang tách ra để lái về phía căn hộ của mình, cô dõi theo tới khi ánh đèn sau xe của anh biến mất. Laurel mới nhận ra mình đang dừng trước đèn xanh khi tiếng còi xe thúc giục từ phía sau vang lên inh ỏi.

Laurel vừa lái xe lên lối dẫn vào nhà cũng là lúc các vì sao ló rạng sau những đám mây. Cô sẽ gặp rắc rối lớn đây. Xe của mẹ cô đã nằm trong ga-ra, còn bố cô hình như chưa về nhà. Laurel cất chùm chìa khóa vào túi và khẽ khàng lên vào nhà để không bị phát hiện, nhưng cô đã bị bắt quả tang khi mẹ cô đã ngồi ngay trong phòng khách, vừa nhấm nháp một tách trà vừa nghiền ngẫm một tờ tạp chí về vườn tược.

Laurel khép cánh cửa lại. “Ừm, con chào mẹ,” cuối cùng thì cô cũng đánh bạo lên tiếng.

Mẹ cô dò xét con mình trong lúc. “Hôm nay, mẹ đã nhận được một cuộc gọi rất thú vị từ văn phòng quản lý của trường đấy.”

Laurel khúm núm tiến vào trong. Cô nói lỏng các cánh hoa khỏi cái gông cùm mềm mướt như lụa của chúng.

“Con đã vắng mặt tất cả các tiết học buổi chiều nay.”

Bài hùng biện mà cô lên kế hoạch trình bày suốt trên đường về giờ đã tan biến hết. Cô chỉ còn biết ngồi lặng im lắng nghe. Một cánh hoa bung ra khỏi chiếc khăn và Laurel bắn khoả không biết liệu tối nay chúng có rụng hết hay không, hay chỉ do các hoạt động hôm nay của cô khiến nó bị bung lỏng ra.

“Rồi con trở về sau bảy giờ tối mà không hề báo trước và mẹ đã không trông thấy ánh mắt long lanh này nhiều tuần rồi,” bà nói dịu dàng và ngừng lại.

“Con xin lỗi đã khiến mẹ phải lo lắng ạ,” Laurel cố gắng nói thật chân thành và nén nở một nụ cười. Lời xin lỗi của cô là hoàn toàn thành thực nhưng một nụ cười không đúng lúc sẽ làm giảm đi ý nghĩa đó.

“Mẹ không lo lắng nhiều lắm,” bà nói tiếp, vất chân sang một bên ghế. “Mẹ hiểu rất nhanh con gái ạ. Mẹ đã ra sân sau và nói chuyện với người bạn canh gác của con, Aaron đấy.”

Đôi mắt Laurel mở lớn. “Mẹ đã nói chuyện với Aaron sao?”

“Câu ta nói với mẹ là buổi trưa Tamani đã báo lại rằng con sẽ an toàn khi đi cùng cậu ấy. Nên mẹ không còn lo lắng nữa.”

“Từ đó cũng đủ để mẹ không lo lắng cho con nữa sao?”

“Đúng vậy, mẹ không lo cho *sự an toàn* của con nữa. Tối hôm trước, mẹ đã thấy ánh mắt của anh chàng đó. Cậu ta sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy đến với con đâu.”

Giờ thì cô không thể kiềm chế được một nụ cười toe toét, xếch đến tận mang tai.

“Đừng nghĩ rằng con đã thoát tội nhé, con vẫn gặp rắc rối đấy. Chúng ta sẽ nói về hình phạt này khi bố con về nhà.” Giờ thì gương mặt bà nghiêm trang trở lại. “Hãy nói thật đi Laurel. Con

đã nghĩ gì khi hành động như vậy chứ? David có biết con ở đâu không?”

Laurel ủ rũ lắc đầu.

“Vâng thằng bé đang ở nhà và lo lắng phát ốm lên sao?”

“Chắc thế ạ.” Một nỗi sợ hãi bao trùm lấy cô.

“Con đã gọi điện cho cậu ấy chưa?”

Cô lắc đầu, cảm giác thật hối hận.

“Ôi.” Sau một lát ngừng lời. “Vào trong bếp đi,” cuối cùng mẹ cô cũng lên tiếng và nhẹ nhàng kéo cánh tay Laurel. “Mẹ sẽ pha cho con một cốc trà.”

Đối với mẹ cô, trà có thể chữa được mọi thứ. Cảm lạnh sao? Hãy uống trà. Gãy xương sao? Cũng có loại trà cho vấn đề đó. Và Laurel ngờ rằng ở đâu đó trong ngăn tủ bếp của mẹ, chắc chắn chứa một hộp trà có tên *Trong trường hợp Ngày tận thế, hãy ngâm trà từ ba đến năm phút* cho mà xem.

Laurel ngồi trên ghế đầu và quan sát mẹ pha một cốc trà cho cô, rồi khuấy đều và thêm đá vào cho tới khi có một cốc trà mát lạnh.

“Mẹ thấy con đã rụng mất một cánh hoa kia,” mẹ cô mở đầu cuộc trò chuyện. “Mẹ cất đi mấy cánh nhé? Chúng tỏa ra mùi hương thật kỳ diệu. Mẹ cá mình có thể tạo ra một hỗn hợp hoa khô từ chúng đấy.”

“Ừm, tất nhiên rồi ạ,” Laurel đáp, cố gắng không thể hiện sự ngạc nhiên khi mẹ hỏi xin một vài cánh hoa của mình.

“Hôm nay, con đã bị dính nhiều nước mưa phải không?”

“Một chút thôi ạ.”

“Được rồi,” mẹ cô lên tiếng sau khi cho mấy thìa đường vào trà theo đúng sở thích của Laurel, “nói tào lao thế đủ rồi. Kể mẹ nghe chuyện gì đã xảy ra nào?”

Laurel im lặng vài giây trong lúc nhâm nhi cốc trà. “Trưa nay David và Tamani đã có vụ ẩu đả với nhau. Đánh tay không thôi. Và con chính là nguyên nhân ạ,” cô nói.

“David ư? Thật sao?”

“Con biết rõ mà, phải không nào? Họ vẫn luôn tức giận và phớt lờ nhau. Và mấy tuần qua họ đã có vài lần chạm trán. Con nghĩ hôm nay cả hai đã không kiềm chế được nữa.”

Mẹ cô mỉm cười. “Chưa bao giờ có hai chàng trai đánh nhau vì mẹ cả.”

“Mẹ nói như thể chuyện đó thú vị lắm vậy. Con không thấy vui tẹo nào đâu!” Laurel phản đối. “Thật là kinh khủng. Con đã dẹp vụ ẩu đả đó nhưng con không thể chịu đựng thêm được nữa. Nên con đã bỏ đi.”

“Và... Tamani đã đuổi theo con à?”

Laurel gật đầu.

“Con đã đi đâu vậy?”

“Tới căn nhà gỗ ở Orick ạ.”

“Và Tamani cũng tới cùng con sao?”

“Con không yêu cầu anh ấy làm thế đâu,” Laurel bào chữa.

“Nhưng anh ta đã đi theo à?”

Laurel lại gật đầu.

“Và con cho phép anh ta ư?”

Một cái gật đầu khác.

“Và rồi...” Mẹ cô bỏ lửng câu hỏi.

“Và rồi bọn con vào trong nhà. Và thư giãn thôi,” cô tiếp lời trước khi nhận ra hành động đó thật ngu ngốc.

“Thư giãn à,” mẹ cô nói bằng giọng chế giễu. “Đó có phải cách mà bọn trẻ nói về chuyện đó không?”

Laurel lấy hai tay ôm mặt. “Không... như thế đâu mẹ ạ,” cô thì thầm qua các ngón tay.

“Ồ, thật vậy sao?”

“Thôi, được rồi. Mọi chuyện đã xảy ra như thế đó ạ,” Laurel nói.

“Laurel.” Mẹ cô đi vòng qua bàn bếp và dang hai tay ra ôm con gái, bà nghiêng người để áp má vào đỉnh đầu cô. “Được rồi. Con không cần phải nói gì nữa đâu. Nếu mẹ nói rằng mình ngạc nhiên nghĩa là mẹ đang nói dối đấy.”

“Con thực sự rất dễ đoán sao?”

“Chỉ với các bà mẹ thôi,” mẹ cô nói và hôn lên đầu cô. “Mẹ có ý này. Con hãy gọi cho Chelsea để báo với con bé là mọi chuyện đều ổn cả đi, và cô bạn của con có thể chuyển lời tới David. Cậu ta đã gọi tới hai lần rồi đấy.”

“Ý tưởng tuyệt vời đó mẹ.” Laurel khẽ mỉm cười với bà. Thực ra đối diện với Chelsea cũng không dễ dàng hơn David là bao, nhưng sau ngày hôm nay, cô sẽ chấp nhận mọi thứ.

“Ôi trời ơi,” Chelsea hốt hển nói trước khi Laurel kịp cất tiếng chào. May mà có chương trình thông báo cuộc gọi lỡ đấy. “Cậu đã chia tay với David à!”

Laurel nhăn mặt. “Phải, mình nghĩ là gần như vậy,” cô thừa nhận.

“Trước mặt cả trường nữa chứ!”

“Mình không cố tình làm việc đó trước cả trường đâu.”

“Thế cậu có ý gì nào?”

Laurel thở dài, cô mừng thầm vì đã quyết định gọi cho Chelsea trong phòng riêng chứ không phải ở dưới nhà trước mặt mẹ cô. “Không, mình không hề có ý định đó đâu.”

“Vậy cậu sẽ rút lại quyết định này chứ?”

“Không đâu,” Laurel đáp, cảm thấy chặc chắn với câu trả lời của mình đến kỳ lạ, “mình sẽ không rút lại đâu.”

“Cậu nói nghiêm túc chứ?”

“Đúng vậy. Ít nhất... là lúc này.”

“Điều đó có nghĩa là gì? Bây giờ cậu cặp với Tamani sao?”

Sau buổi chiều nay sao? “Mình... mình không biết nữa,” cô thú thực.

“Nhưng có thể đúng không?”

“Có thể.”

“Ôi, trời ạ!”

“Mình biết mà.” Laurel nghịch một lọ thủy tinh trên bàn. Cô không biết phải nói gì nữa. “Mình, ừm, mình gọi cho cậu để báo từ lúc bỏ chạy đến giờ mình vẫn ổn cả. Nhớ đâu cậu lại lo lắng...” Giọng cô nhỏ dần khi nghe thấy một tiếng gõ nhẹ và Laurel quay người để xem thứ gì đang chuyển động ngoài cửa sổ phòng ngủ. Tamani ngẩng đầu và mỉm cười nhìn cô. Laurel cười đáp lại và buông rơi chiếc điện thoại. “Này, Chelsea, mình phải đi đây,” cô vội vàng nói. “Để ăn tối đã.”

“Lúc tám giờ sao?”

“Phải,” Laurel đáp và nhớ ra lý do mình gọi lúc đầu. “Cậu có thể... cậu có phiền không nếu gọi cho anh ấy và báo rằng mình vẫn an toàn?”

“Anh ấy? David ư?”

“Phải. Giúp mình với nhé?”

Cô thấy tiếng Chelsea thở dài và lẩm bẩm điều gì đó về việc chuyển lời nhắn. “Cậu muốn mình nói với David chuyện gì nữa không?”

“Không. Chỉ cần bảo mình vẫn an toàn là được rồi. Cảm ơn Chelsea, tạm biệt cậu nhé,” cô vội vàng nói trước khi ấn nút KẾT THÚC và quăng chiếc điện thoại không dây lên giường. Rồi cô lao tới bên ghế ngồi cạnh cửa sổ và mở chốt cửa.

“Anh có thể vào không?” Tamani hỏi cùng một nụ cười dịu dàng và ánh mắt ấm áp.

“Tất nhiên rồi,” Laurel tươi cười đáp lại. “Nhưng anh đi nhẹ nhàng thôi nhé vì mẹ em đang ở dưới nhà, còn bố em sắp về rồi.”

“Anh rất giỏi giữ yên lặng mà,” Tamani vừa nói vừa bước thật êm qua bậc cửa sổ bằng đôi chân trần.

Laurel để cửa sổ mở, thích thú tận hưởng chút mùi mưa còn rơi rớt lại. Cô nhìn chằm chằm xuống tấm thảm trải sàn. Sau đó Tamani với tay tới, để đan các ngón tay mình vào tay cô. Anh kéo cô tới gần một cách nhẹ nhàng và ôm chặt hai cánh tay quanh eo cô. “Anh nhớ em lắm,” anh thì thầm khe khẽ bên tai Laurel.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. “Em không nghĩ sẽ được gặp lại anh sớm như vậy.”

Anh nắm tay cô và đưa lên môi mình, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên từng đầu ngón tay. “Em nghĩ rằng anh có thể xa em sao?”

Tamani thả tay cô ra và nâng chiếc cằm thon gọn của Laurel lên. Đầu tiên, anh hôn lên mí mắt, từng bên một và Laurel vẫn ngồi yên, hơi thở của cô trở nên gấp gáp trong lúc anh tiếp tục

hôn lên từng bên má, rồi chiếc cằm và chiếc mũi thanh tú của cô. Cô muốn ôm anh, kéo anh vào lòng và lại thổi bùng lên ngọn lửa đã rực cháy dữ dội trong hai người chiều nay, nhưng cô vẫn kiên nhẫn ngồi im khi anh hạ thấp khuôn miệng và vị ngọt ngào từ môi anh lan tỏa khắp bờ môi cô. Thật chậm chạp, thật dịu dàng.

Cô nâng hai tay ôm lấy khuôn mặt anh khi Tamani bắt đầu rút người lại. Cô không muốn kết thúc nụ hôn ngọt ngào này nhanh như vậy. Hai cánh tay anh siết chặt quanh cô như để đáp trả hành động níu kéo đó và Laurel tiếp tục nép sát vào bên anh, trong thoáng chốc, cô thầm ước mình và anh có thể hòa quyện làm một.

Laurel vội quay người khi tiếng gõ cửa vang lên. “Gì vậy ạ?” Cô lên tiếng và thầm mong nhịp thở gấp gáp của mình không bị phát hiện. Cánh cửa mở toang trước khi Laurel kịp nói điều gì.

“Bố con về rồi đấy,” mẹ cô nói. “Hãy xuống nhà để gặp ông ấy đi.”

Laurel quay người thật khẽ khàng để liếc nhìn qua khe cửa.

Không thấy Tamani đâu cả.

Cô gật đầu rồi theo mẹ ra khỏi phòng mà không dám quay lại nhìn về phía sau.

“Vậy hình phạt là gì thế?” Laurel vừa khép cửa phòng thì đã thấy Tamani nằm ườn trên chiếc giường của Laurel và lên tiếng khiến cô giật mình.

“Anh đã ở đâu vậy?” Laurel thì thầm hỏi.

“Nếu nghi ngờ hãy ngó xuống gầm giường nhé,” Tamani cười toe toét.

“Nhưng lúc đó có nhiều thời gian đâu,” Laurel thắc mắc.

“Đủ thời gian cho anh mà.”

Laurel lắc đầu. “Em cứ nghĩ chúng ta bị bắt quả tang rồi cơ đấy.”

“Em bị bắt quả tang sao?” Tamani hỏi lại khiến Laurel băn khoăn không biết anh từng nghe thấy từ này trước kia chưa.

“Em bị cấm túc một tuần đấy,” cô nhún vai và ngồi xuống bên cạnh Tamani. Cảm giác có anh bên cạnh vẫn thật mới lạ. Cô có thể dễ dàng chìm đắm trong nụ hôn của anh nhưng để trò chuyện bình thường với Tamani thì quả là lúng túng. Cảm giác này không giống lúc cô nói chuyện với David, anh ấy đã từng là một phần bất biến trong cuộc sống của cô, đem đến cảm giác thân quen và thoải mái, giống như một đôi dép yêu thích vậy. Tamani có thể thay thế điều đó không, khi giờ đây anh đã sống rất gần với cô? Khi cô đã có thể trông thấy anh mỗi ngày?

“Vậy có nghĩa là anh nên để mặc em cả tuần, để em có thể cảm nhận được toàn bộ tầm quan trọng của hình phạt này sao?” Tamani nói với nét mặt nghiêm túc.

Laurel tròn mắt nhìn anh và huých mạnh vào tay anh khi thấy Tamani nhoẻn miệng cười rạng rỡ.

Anh tóm lấy bàn tay của cô và nắm yên một lát trước khi đan các ngón tay mình vào các ngón tay cô, kéo cô áp sát vào ngực anh. “Vậy anh có thể tới bầu bạn với em phải không?” Anh khẽ hỏi trước khi quay đầu nhìn cô bằng đôi mắt màu xanh lục nhạt, đầy da diết.

Laurel lưỡng lự. Cô đã hẹn hò với David gần hai năm với tình yêu ngập tràn mỗi ngày. Mà cho dù cô đã chia tay với David thì cảm giác có Tamani ở bên lúc này vẫn giống như cô đang lừa dối anh ấy vậy. Cô thấy mệt mỏi vì lòng ghen tuông và tâm trạng thất thường của David, nhưng chẳng lẽ cô không còn yêu anh ấy chút nào sao? Hơn nữa, David không phải là người duy nhất mà hôm nay cô cắt đứt quan hệ. Thậm chí cô còn ngờ rằng Tamani đã khơi mào trận chiến, nhưng giờ cô lại ở đây, tán thưởng cho những nỗ lực của anh sao. Những điểm tốt trong anh quá nổi bật khiến cô mê mẩn. Điều này nghĩa là cô đã yêu Tamani chẳng?

Làm sao ta có thể yêu hai người cùng một lúc được chứ?

“Em buồn ngủ à?” Tamani thì thầm.

“Ừm?” Laurel đáp, đôi mắt khẽ rung rung.

Tamani nghiêng đầu kề sát tai cô. “Anh có thể ở lại không?” Anh thì thầm.

Laurel mở tròn mắt. “Ở đây sao?”

Anh gật đầu.

“Cả đêm ư?”

Anh vòng tay ôm lấy cô. “Làm ơn đi? Chỉ ngủ thôi mà.”

Cô ngóc đầu dậy và hôn anh một cái rồi thì thầm trả lời. “Không được.”

“Tại sao không chứ?”

“Chuyện này thật kỳ cục,” cô nhún vai. “Thêm nữa, bố mẹ em không thích đâu.”

“Họ sẽ không biết đâu,” Tamani nhướn cười đáp.

“Em biết rồi,” Laurel nghiêm túc nói, đặt một tay lên ngực Tamani. “Nhưng em thì biết. Em không thích lừa dối họ. Mọi việc đang dần khá hơn từ khi em kể với bố mẹ sự thật. Đang tốt lên đấy.”

“Lúc này em đã không kể với họ anh ở đây mà, hay như việc anh sẽ loanh quanh ở đây cả tuần này.”

“Không, nhưng đó là chuyện nhỏ thôi. Còn chuyện này thì lớn rồi.”

“Được rồi,” Tamani trả lời, nghiêng người tới để hôn cô thêm lần nữa. Anh mỉm cười nhìn cô khi trán họ chạm vào nhau và chớp mũi kề sát chớp mũi. “Anh không muốn đi, nhưng nếu em muốn vậy thì anh đành phải đi thôi.”

Laurel mỉm cười. “Em yêu cầu đấy,” cô đáp rồi ngáp thật dài.

Buổi sáng hôm sau, Laurel không thể nhớ được anh đã đi như thế nào và vào lúc nào nữa. Nhưng khi anh đi, anh đã đặt một bông hoa dại bên gối của cô.

Laurel ngồi trong xe, chần chừ không muốn ra khi nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng cô. Ngày hôm nay còn tồi tệ hơn cả ngày đầu tiên cô tới trường của hai năm về trước. Laurel nhớ lúc đó cô đã vô cùng lúng túng trước một đám người hoàn toàn xa lạ. Giờ thì cô phải vào trong đó và đối diện với sự xấu hổ trước đám người mà cô đã quen biết.

Trong số đó có David.

Cô không nghĩ rằng mình sẽ thấy sợ hãi khi phải gặp David. Những cảm giác đối lập đang giằng xé trong cô, một bên là nỗi nhớ cô dành cho anh và bên kia thì không chịu thừa nhận điều đó. Phần khác trong cô thì thấy vui vì đã chia tay anh và một lần chứng minh cho anh thấy rằng cô đang hoàn toàn nghiêm túc. Nhưng phần còn lại thì mong muốn được chạy tới bên anh ta để khóc lóc và cầu xin sự tha thứ.

Cô khóa cửa xe và tự hỏi liệu mình còn có thể nán lại bãi đậu xe này lâu hơn hay không. Tuy nhiên sau vụ trốn học hôm qua thì cô thấy tốt hơn là mình nên bước vào. Bố mẹ cô đã thống nhất rằng, trong trường hợp này, hình phạt dành cho Laurel nên được thực hiện ở nhà chứ không phải tại trường học nên mẹ cô đã gọi tới trường và xin phép cho sự vắng mặt của cô. Nhưng Laurel hiểu rằng trong thời gian này mình phải tuân theo tất cả các quy định của nhà trường.

Laurel thở dài và miễn cưỡng bước tới ngăn tủ cá nhân của mình.

Khi cô tới gần cánh cửa đôi ở phía trước tòa nhà thì một bên cánh bỗng bật mở cùng sự xuất hiện của David. Laurel đứng khựng lại, nhìn chằm chằm cậu bạn trai cũ của mình. Anh trông vô cùng buồn bã. Nhưng gương mặt anh không hề nhăn nhó hay cau kỉnh mà nở một nụ cười ấm áp với đôi mắt xanh thâm ngập tràn nỗi buồn vô hạn. Laurel cảm thấy thật ngọt ngào.

“Chào Laurel,” anh thì thầm nói.

Một phần trong cô chỉ chực lao tới vòng tay anh mà òa khóc.

Nhưng rồi Tamani đã xuất hiện ở đó, đang mở cánh cửa còn lại. “Chào, Laurel,” anh lên tiếng kèm theo nụ cười tự mãn và đắc thắng.

Đôi chân của Laurel run lên. “Đừng làm vậy.” Cô khẩn khoản cầu xin.

David quay gót và sải bước đi thẳng mà không nói lời nào. Còn Tamani trông khá bối rối.

“Anh chỉ không muốn cậu ta làm phiền...”

Laurel túm lấy áo của Tamani và kéo anh sang mặt bên tòa nhà.

“Này, nếu em muốn lén lút qua lại với anh thì em chỉ cần yêu cầu thôi mà,” Tamani bật cười nói. Nhưng nụ cười ấy nhanh chóng lụi tắt khi anh nhìn vào khuôn mặt Laurel. “Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi một cách nghiêm túc.

“Em không phải bạn gái của anh đâu, Tam.”

“Phải rồi, hiển nhiên chúng ta không thể hôn nhau trước mặt Yuki, nhưng...”

“Không phải. Em rất quan tâm tới anh. Và em không hối hận về những chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhưng em không biết chuyện đó là sao nữa. Em vẫn đang cố gắng tìm ra câu trả lời. Việc em chia tay với David không có nghĩa rằng anh sẽ trở thành bạn trai của em đâu.”

Tamani bối rối hỏi, “vậy anh lại phải tiếp tục chờ đợi thêm sao?”

“Có thể thế. Em không biết nữa! Nhưng chuyện đó thì quan trọng gì chứ, em không phải là thứ vũ khí để anh sử dụng chống lại David đâu.”

“Anh ta mới là người làm như thế. Mọi lúc,” Tamani nhanh nhẩu đáp lại.

“Phải,” Laurel thừa nhận, “và em đã rời bỏ anh ấy. Anh cũng muốn giống như vậy sao?”

Tamani bắt đầu cảm thấy nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy mình.

“Bây giờ em không *muốn* có bạn trai nữa, và nếu anh muốn em xem xét lại quyết định này thì em mong anh hãy cư xử đàng hoàng đi.” Cô trừng mắt nghiêm nghị nhìn anh khiến Tamani phải nhìn đi chỗ khác để tránh ánh mắt đó.

“Vậy em và David đã thực sự kết thúc rồi phải không?” Tamani hỏi.

“Em không biết nữa,” Laurel đáp. Cô chỉ có thể trả lời như vậy. “Lúc này, thì đúng. Em cần thời gian. Khoảng thời gian để là chính mình. Vì bản thân em. Và cũng vì cả anh nữa,” Laurel tiếp tục nói trước khi Tamani kịp phản ứng. “Anh không thể ngừng yêu một ai đó chỉ trong một ngày. Chuyện này chẳng hề đơn giản chút nào.”

“Những điều tuyệt đẹp nhất trong cuộc đời thật là hiếm hoi.” Tamani thở dài run run, đứng lúc tiếng chuông báo hiệu vang lên khiến Laurel giật mình.

“Chúng ta phải vào lớp thôi. Em bị muộn thật rồi.”

Tamani gật đầu. Nụ cười của anh thoáng chút căng thẳng nhưng có vẻ cũng đồng tình. Và trong hoàn cảnh này thì anh còn biết làm gì hơn nữa chứ. Laurel hót hải vòng tay quanh người anh và ép sát mình vào lồng ngực anh. Anh không cố gắng hôn cô và cô cũng không yêu cầu điều đó, nhưng thế là đủ để cô cảm nhận được vòng tay của anh bao bọc lấy mình. Và để biết rằng mọi thứ sẽ ổn thỏa thôi.

Laurel ôm chặt anh chào tạm biệt, rồi quay người hướng về lối cửa trước, cô bàng hoàng đánh rơi chiếc ba lô khi trông thấy Shar từ bãi đậu xe tiến lại gần chỗ họ, mặc quần jean và áo phông thun, tóc anh ta cũng được buộc lên thành đuôi ngựa và thả xuống ngang gáy.

“Anh ấy đang làm gì ở đây vậy?”

“Ồ,” Tamani sực nhớ ra, “ông hiệu phó muốn nói chuyện với anh và ‘chú’ của anh. Về, ừm, chuyện ngày hôm qua ấy.” Tamani nhún vai.

Laurel nhướn một bên lông mày trong khi Shar bước tới gần, đôi mắt lạnh lùng của anh đã bao quát mọi thứ. “Thực ra, em cũng thích được ngắm ánh mắt này của Shar nhưng em phải đi đây.” Và cô tiếp tục hướng về phía cửa trước và chạy thật nhanh để bắt kịp tiếng chuông cuối cùng.

“Ông Collins,” thầy Hiệu phó Roster nói và mở tập tài liệu đặt trên bàn trước khi ngồi xuống chiếc ghế phát ra âm thanh cọt két của mình.

Đáng ghét, Tamani thầm nghĩ.

“Cảm ơn vì ông đã tới,” thầy Hiệu phó tiếp tục nói và ngược nhìn Shar.

Đúng như Tamani dự đoán, Shar khước từ lời mời ngồi. Anh chỉ đứng với hai tay bắt chéo trước ngực, nhìn xuống gã người trần thế kia với phong thái áp đảo hoàn toàn. Ít khi Tamani thấy anh ta nhìn ai theo cách đó, rồi anh nhớ lại Shar cũng thường nhìn người bạn đời Ariana của anh ta như thế và cô ấy đã phải làm gì để Shar bỏ được thói quen khó chịu này. Tamani phải húng hắng ho để nén lại tràng cười khúc khích chỉ chực bật ra.

Đôi mắt Shar đảo qua hết Tamani rồi đến thầy hiệu phó. “Tất nhiên rồi,” anh ta nói thật nhẹ nhàng. “Có vấn đề gì đã xảy ra vậy, thưa thầy?”

“Hôm qua, trò Tam đã đánh lộn ở trường,” thầy Hiệu phó lên tiếng và nghiêm khắc nhìn Tamani.

Nhưng Shar thậm chí còn không chớp mắt. “Theo những gì tôi biết thì Tam bị người ta tấn công và cháu chỉ tự vệ thôi.”

Thầy Roster lấp bắp. “Ừm, đúng vậy, nhưng trước đó trò Tam đã có thái độ huênh hoang và khiêu khích...”

“Bởi vì cậu trai kia không tự điều khiển được bản thân mà” - Shar ngập ngừng - “cháu tôi cũng phải chịu phạt sao?”

“Cả hai đều đã đánh đối phương nên cả hai sẽ cùng chịu phạt theo quy định của chúng tôi,” lúc này, giọng thầy Roster quả quyết hơn. “Vì đây là lần phạm lỗi đầu tiên của Tam nên tất nhiên chúng tôi mong việc này sẽ không tái diễn nữa...”

“Không có đâu,” Shar đáp, nhướn một bên mày lên nhìn Tam. Và thực vậy, Tamani đã bị khiển trách rằng phải sửa đổi tính khí của mình, đặc biệt là đối với David vì nếu anh ta cảm thấy lung lay thì những hiểu biết của anh ta về Avalon có thể gây ra vô số rắc rối cho họ. Sự quả trách mà Tamani nhận được từ cấp trên của anh còn tồi tệ hơn bất kỳ điều gì mà viên quản lý con người này có thể mang lại.

“Tôi hy vọng là như vậy. Giờ thì ông Collins, tiện đây tôi muốn thảo luận với ông về một số vấn đề khác. Có lẽ ông không biết rằng cậu cháu trai này đã vắng mặt tại hầu hết các lớp học của mình. Điểm chuyên cần của cậu ta rất thấp và nói chung, cậu ta đang làm phá hoại môi trường học tập ở đây.”

Tamani thừa hiểu phần sau câu nói của ông ta là hoàn toàn đối trá. Anh chưa bao giờ gây chia rẽ thứ gì. Anh chẳng hề xung phong hay làm những việc tương tự như thế cả. Phần lớn thời gian, anh chỉ ngồi trong lớp nghe ngóng và theo dõi xem có dấu hiệu khả nghi nào xâm nhập vào trường với mục đích hãm hại Laurel hay không. Ngoại trừ điểm số và đôi lần vắng mặt ra thì anh đúng là một học sinh kiểu mẫu.

“Chuyện đó là sao?” Giọng nói của Shar vẫn đều đều và thầy Hiệu phó Roster rõ ràng đang mất bình tĩnh.

“Ờ, vâng, chúng tôi đã đình chỉ các học sinh đánh lộn trong trường theo quy định, nhưng với ba điểm F, một điểm D và một điểm B, chúng tôi đã nghĩ đến biện pháp kỷ luật thay thế. Nhằm khuyến khích... để tiến bộ hơn ấy.”

Shar nhìn thầy Roster chòng chọc một lúc lâu còn Tamani thì cố gắng không phì cười. Trong cả khóa huấn luyện ở Trang viên, Shar chẳng có lý do gì phải học về các rắc rối của con người trong chuyện điểm số. Nhưng anh không hề tỏ ra lúng túng.

“Thế thầy định làm gì?” Lần đầu tiên Tamani thấy Shar phát âm thật lỗi thời, nhất là khi so sánh với các cuộc trò chuyện đậm chất thiếu niên mà Tamani trao đổi hằng ngày. Thật may là loài tiên phát âm tiếng Anh theo lối nhấn mạnh và việc nhấn đúng trọng âm ít ra cũng dung hòa được cho các lỗi ngữ pháp khác.

“Là thế này, nếu Tam muốn tốt nghiệp cùng các bạn mình thì trò ấy phải kéo điểm số tăng lên.” Thầy hiệu phó khoanh hai tay lên mặt bàn. “Tôi nghĩ có thể phải học phụ đạo?”

“Tất nhiên rồi. Nếu việc đó có hiệu quả.” Shar vỗ lên vai Tamani khá thân thiện, mà anh biết là sau đó anh sẽ bị thâm tím ở vai cho mà xem.

“Đương nhiên chúng tôi muốn Tamani tốt nghiệp rồi.” Ông Hiệu phó kia chắc hẳn đã nghe thấy mong muốn tha thiết đượm trong câu nói này nhưng chỉ đơn giản là vì Shar đã thấy quá mệt mỏi với buổi gặp gỡ chán ngắt này; một cảm giác ầm ập lóe lên trong lồng ngực Tamani cho biết phép Cấm đồ đã có tác dụng. Shar và Tamani đã thống nhất với nhau rằng có quá nhiều nhân chứng vô danh nên không thể xóa đi được toàn bộ ký ức về vụ đánh nhau, vì thế để duy trì lớp vỏ bọc hoàn hảo, họ sẽ không dùng bất kỳ loại thuốc xóa trí nhớ nào cả và Tamani sẽ chấp nhận mọi hình phạt của nhà trường mà không tổn hại tới nhiệm vụ của anh. Nhưng Shar cũng đã cho phép Tamani có thể sử dụng phép Cấm đồ để đơn giản hóa vấn đề miễn là không có mặt Yuki gần đó.

Dẫu sao, Shar cũng thích hợp làm việc này hơn Tamani. Shar vô cùng tài năng và có thể sử dụng phép Cấm đồ mà không cần chạm vào đối phương và điều đó luôn khiến Tamani cảm thấy ghen tỵ.

“Đương nhiên rồi,” thầy Hiệu phó Roster mỉm cười đáp. “Hiện nay, David Lawson, chàng trai đã đánh nhau với Tam, là một trong những học sinh giỏi nhất của trường. Chúng tôi sẽ đình chỉ học với cả David và Tam trong ba ngày và chúng tôi nghĩ thời gian này David có thể đến để kèm cặp cháu trai ông. Tôi tin ông cũng sẽ thấy hình phạt này là rất khoan dung rồi. Hy vọng các chàng trai có thể tận dụng cơ hội này để hiểu nhau hơn.”

Tamani ngán lại một tiếng thở dài. Đúng là lãng phí thời gian.

“Tất nhiên, chúng sẽ được giám sát,” thầy Hiệu phó tiếp tục nói, tưởng rằng Shar đang quan tâm lắm vậy. “Bây giờ ông có thể ký vào vài thứ giấy tờ của chúng tôi không?” Ông ta nói và đẩy một tờ giấy về phía trước.

Tamani bắn ánh mắt sang Shar, nhưng Shar thậm chí chẳng thèm nhìn cũng chẳng phớt lờ nó. “Tốt thôi,” anh nói. Và cầm lấy bút vẽ ra một dòng chữ nguệch ngoạc không thể đọc được.

“Tốt lắm,” thầy Hiệu phó Roster vừa nói vừa đứng dậy và bắt tay Shar. “Chúng tôi không muốn gì hơn là các học sinh gặt hái được thành tích cao và các bậc phụ huynh, hay chú bác trong trường hợp của ông, đóng vai trò quan trọng để thúc đẩy điều đó.”

“Chúng tôi đảm bảo việc này sẽ không tái diễn nữa, thưa thầy.” Shar đáp. “Tôi và Tam sẽ ra bãi đậu xe và nói chuyện một lúc trước khi thằng bé quay lại lớp học.”

“Vâng,” thầy Hiệu phó hào hứng nói và tin tưởng chắc chắn Tamani sẽ chấp hành kỷ luật tốt hơn. Ông ta mở cánh cửa và ra hiệu về phía hành lang.

Tamani cảm thấy tất cả những đôi mắt con người đang dõi theo khi họ đi xuôi theo hành lang, ra khỏi cửa trước. Họ lặng lẽ đi tới chiếc mũ trần của Tamani rồi Shar dừng lại, tựa người lên chiếc xe và quay sang nhìn Tamani.

“Này, chàng trai trẻ,” anh nghiêm mặt nói, “cậu có điều gì để biện minh cho hành động của mình không?”

Họ nhìn nhau chăm chú một lúc lâu. Tamani phì cười, phá vỡ bầu không khí rồi cả hai cùng cười phá lên.

Lớp học Diễn thuyết quả thật là khổ sở.

Laurel có thể cảm nhận được không khí căng thẳng trong căn phòng mà cô biết chẳng có ai là không nhận ra được điều đó. Đặc biệt là cái cách mọi người liếc nhìn David và Tamani, trong khi hai anh chàng lại tránh mặt nhau. Cô đã nghe lỏm được Tamani kể với Yuki rằng anh và David bị đình chỉ ba ngày, nhưng cô chưa có cơ hội để nói chuyện với một trong hai người về vấn đề này. David dành cả giờ trưa trong phòng văn phòng cùng mẹ và thầy Hiệu phó, còn Tamani ở bên Yuki suốt bữa trưa. Chelsea thì đang tham gia cuộc thi chạy việt dã ở xa, nên chỉ còn Laurel ngồi ăn bữa trưa đầy bực dọc. Và một mình.

“Được rồi,” Thầy Petersen nói và bắt đầu bài giảng khoảng một phút sau khi chuông reo. Một phút dài nhất đời Laurel. “Tất cả các em đều có cơ hội trình bày bài diễn thuyết của mình. Thế nhưng trình bày một bài diễn thuyết mà mình tự viết ra thì quá dễ. Nên hôm nay, các em sẽ trình bày bài diễn thuyết của người khác.”

Thầy đứng trông đợi một phản ứng từ đám học trò đang ngồi phía dưới, nhưng thứ thầy nhận được chỉ là sự im lặng.

“Mỗi em sẽ được phát một tờ giấy quảng cáo, các em sẽ có sáu mươi giây để đọc nó và ba mươi giây để trình bày.”

Giờ thì những tiếng xì xào đã bắt đầu nổi lên.

“Mục tiêu của các em là,” thầy Petersen nói át những tiếng rì rầm bên dưới, “phải hùng biện một cách thuyết phục để các thành viên khác trong lớp tin rằng họ nên làm quen và hẹn các em đi uống nước, tất nhiên chỉ đồ uống không cồn,” ông nói thêm và cười khúc khích trước câu nói đùa khắp khiêng của mình. Sau một lúc im lặng, thầy hắng giọng và tiếp tục. “Tôi đã mất nhiều thời gian để chuẩn bị các tài liệu này. Tôi sẽ tính nó chiếm mười phần trăm điểm thuyết trình của các em trong tháng này,” ông tuyên bố. “Đừng coi thường nó nhé!” Cả lớp rên rĩ than vãn và thầy Petersen phải giơ hai tay lên để ép họ phải trật tự. “Tôi sẽ phát chúng ngẫu nhiên cho các em. Hãy thử xem nào! Có thể các em sẽ ngạc nhiên về với trò chơi thú vị này đấy.”

Nhưng dường như chẳng ai có vẻ bị thuyết phục cả.

Mười lăm phút tiếp theo của Laurel trôi qua trong tâm trạng xấu hổ thay cho các bạn cùng lớp và nỗi lo sợ phải tới lượt cô đứng trước lớp. Hầu như mọi người đều giả bộ với đôi mắt cún con hồn nhiên và làm các tư thế cường điệu khác khi có người xướng lên các yêu cầu ủy mị của thầy Petersen. Laurel tự hỏi nếu người lớn thực sự viết ra điều gì về họ thì có giống kiểu *tôi là một chàng Romeo ngọt ngào mà không có nàng Juliet nào ở bên hay tôi sôi nổi, nóng nảy và siêu vui tính*, và họ có thể nghiêm túc viết ra những lời đó tới mức nào.

“Tam Collins.”

Vài cô gái ngồi gần Laurel bắt đầu bàn tán sôi nổi. Rõ ràng họ vẫn chưa đánh mất hy vọng. Laurel muốn ngồi thọt lỏm trong chiếc ghế của mình rồi chết quách đi cho xong.

Tamani nhận một mẫu giấy nhỏ từ thầy Petersen và đứng trước lớp, ngẫm nghĩ trong sáu mươi giây.

“Và giờ... bắt đầu nào,” thầy Petersen hô lên, ngã người tựa vào lưng ghế và khoanh tay trước ngực.

Tamani ngược lên nhưng anh không bắt đầu ngay mà dành mấy giây để nhìn chăm chăm vào mắt vài cô gái trong lớp.

“Chàng trai độc thân người Scotland,” anh lên tiếng, hạ thấp giọng và nhấn trọng âm mạnh hơn. “Tìm kiếm người phụ nữ xinh đẹp.”

Tất cả các cô gái loài người trong lớp đều đồng loạt thở dài. Laurel bắn khoản liệu Tamani sẽ nhận được bao nhiêu đặc quyền sau bài thuyết trình này đây.

“Tôi đang kiếm tìm một cô gái đặc biệt, người có thể giúp tôi hoàn thiện bản thân. Tôi cần ai đó để sẻ chia cuộc đời và trái tim mình. Không chỉ là một lần vui vẻ, tôi mong đợi lời cam kết

và... sự gần bó suốt cả cuộc đời.” Nếu những lời nói này thốt ra từ miệng của một chàng trai khác thì chắc hẳn đã có tiếng huýt sáo chê bai. Nhưng từng lời tuôn ra từ đôi môi Tamani đều thật sự mời mọc và quyến rũ.

“Tôi là một chàng trai đôi mươi thích nhạc ồn ào, thức ăn ngon và” - anh đột ngột dừng lại - “hoạt động thể chất. Tôi đang tìm kiếm người nào đó thật sự sáng tạo, nghệ sỹ” - trong thoáng chốc, ánh mắt anh hướng tới Laurel - “và có khiếu âm nhạc để cùng sẻ chia tình yêu với mọi điều tươi đẹp. Phải chăng bạn cũng đang tìm điều gì đó có thật giữa thế giới đầy ảo giác? Hãy gọi cho tôi. Không phải là những mối quan hệ thể xác phàm tục, tôi đang kiếm tìm tình yêu đích thực.”

Và Tamani kết thúc bài diễn thuyết bằng cách vò nát mẫu giấy trong tay, nhét vào túi và trở về chỗ ngồi.

Các cô gái trong lớp bỗng vỗ tay ầm ĩ xen lẫn vài tiếng huýt đến chói tai.

Laurel khúm núm ngồi gục đầu xuống bàn, thầm nguyện rửa chẳng có cái hồ nào để mà chui xuống nữa.

Sau khi tan trường, Laurel chạy thẳng ra xe của mình. Cô biết bài thuyết trình của mình thật nghèo nàn, nhưng nghiêm túc mà nói, như thế là xuất sắc lắm rồi.

Cả ngày hôm nay cô đã không nói chuyện với David, nhưng cô biết mình không thể trì hoãn mãi được. Cô chẳng biết phải nói gì nữa. Rằng cô vẫn yêu anh, cô chỉ không biết mình yêu anh nhiều đến thế? Hay nói rằng cô không dám chắc mình có thể sống hết phần đời còn lại mà không có một cơ hội nào được bên Tamani - thực sự ở bên anh ấy - với lương tâm trong sạch, để xem liệu viễn cảnh đó có tốt đẹp như cô hằng mơ ước hay không? Rằng cô đã quyết định quá vội vàng, đây là một sai lầm và cô muốn quay trở về bên anh? Rằng cô cần không gian - có thể tránh khỏi cả hai người - để quyết định điều cô muốn hay sao?

Việc quay lại khu đất không phải một sai lầm. Tuy vậy, khi nhìn khuôn mặt của David sáng nay, khiến cô thấy đau đớn cho anh. Cô muốn làm mọi việc tốt lên. Mong muốn đó là bởi cô yêu quý anh như một người bạn hay bởi cô muốn anh quay lại?

Anh có còn muốn cô quay lại nữa không?

Cô miên man với những suy nghĩ đó trong lúc khóa cửa xe và đi vào ngôi nhà vắng vẻ mà sáng nay mẹ đã nhắc nhở cô phải ở yên bên trong. Việc này cũng dễ thôi bởi cô có rất nhiều bài tập về nhà phải làm. Cô có thể tìm ra Yuki là dạng tiên nào. Khó mà tin được đã hai tuần trôi qua kể từ vụ tấn công của bọn quỷ khổng lồ. Cô có cảm giác như nó đã xảy ra lâu lắm rồi. Thời gian là thế, nó chạy nhanh qua khi cô muốn nó trôi chậm chậm, rồi lê từng bước uể oải trong khi cô không thể chịu đựng được thêm nữa.

Tuy vậy Laurel không lên thẳng phòng mà cô đảo qua chồng thư trên quầy bếp một cách vu vơ. Cô vẫn còn nản lòng bởi không tìm ra kết luận nào từ các thí nghiệm với chất phát quang của mình. Nhựa cây của Tamani đã phát sáng gần bốn mươi phút, lâu hơn của Laurel một chút. Cô những tưởng có thể tìm ra điểm khác biệt rõ rệt giữa các dạng tiên, nhưng hình như sắp cây không có hiệu quả - nhất khi thiếu mẫu vật từ các vị tiên khác. Cô ước mình có thể xếp Yuki vào lớp tiên Mùa Xuân thông thường nhưng các giả thiết vẫn là những thứ quá xa xỉ đối với cô lúc này.

Phía dưới một tấm thiệp của Trung tâm Thanh toán Xuất bản, Laurel nhìn thấy một phong bì to có đề tên cô bên trên. Điểm thi SAT của cô đây! Kỳ thi đã diễn ra từ rất lâu rồi, nên suýt nữa thì cô đã quên chúng. Khi cô và David vẫn còn bên nhau. Khi họ cùng nhau học mỗi ngày để cải thiện điểm số cho cô. Cả hai đã định cùng nhau tra kết quả sớm trên mạng, nhưng hẳn là không chỉ có Laurel quên băng đi chuyện này. Cô cầm chiếc phong bì trên hai tay một lúc lâu trước khi quyết định thò tay vào trong kéo ra một xấp giấy nhỏ.

Khi Laurel nhìn vào cột ghi điểm số, cô đã hét toáng lên.

Xếp hạng khoảng giữa sáu trăm và điểm là năm trăm tám mươi. Một tiến bộ to lớn. Laurel chạy ào tới bên điện thoại và định bấm số gọi David thì cô chợt nhận ra mình đang làm gì. Cô chưa từng mong đợi điều này. Và cho dù chuyện gì xảy ra, cô vẫn muốn cả hai là bạn. Nhưng tới lúc này Laurel mới nhận ra việc đó chắc chắn không bao giờ trở thành hiện thực được.

Không.

Cô sẽ chẳng bao giờ biết nếu không thử. Laurel quay nốt dây số còn dang dở.

“Xin chào?”

“David à?”

“Xin chào?”

Đây là hòm thoại tự động của David. Anh ấy nghĩ rằng việc giả bộ mình đang nhận điện thoại thật thông minh. Còn Laurel thì thấy phát bực lên nhưng đã nhiều tháng rồi cô chưa để lại cho anh một tin nhắn nào hết.

“Bạn biết chuyện gì không? Hãy để lại lời nhắn nhé.”

Laurel cúp máy. Anh ấy sẽ thấy cuộc gọi nhớ và biết ai là người gọi đến thôi. Nếu hôm nay David cũng nhận được phong bì này thì hẳn anh sẽ đoán ra lý do cô gọi điện.

Laurel ngồi xuống ghế và dùng đưa tờ giấy báo điểm trên tay, cô cảm thấy thật mất hứng. Hiên nhiên, việc chia tay với David không phải là giải pháp cho tất cả các vấn đề của cô mà chính nó cũng là một vấn đề khiến cô phải suy nghĩ. Và cô càng chờ đợi để tìm ra cách giải quyết thì dường như David càng tiến tới và ảnh hưởng tới quyết định của cô.

David tiến tới ư. Suy nghĩ này thật kinh hoàng.

Cô cầm tờ báo điểm và với lấy cái ba lô rồi chạy lên lầu. Cô phải lạnh nhạt hơn với Tamani để quyết định xem mình thực sự muốn gì. Trước kia, cô đã chọn David, một trăm phần trăm, và trong khoảng thời gian dài, mọi chuyện trôi qua thật tuyệt vời. Cô muốn nếm trải cảm giác đó lần nữa, nhưng điều đầu tiên là phải tìm ra người cô muốn ở bên. Và có thể kết quả còn phụ thuộc vào việc không hôn hít trong một thời gian. Không hôn ai cả. Cô cần phải giữ đầu óc thật tỉnh táo.

Laurel giật nảy mình khi tiếng gõ khe khẽ lên cánh cửa vang lên.

“Anh có thể vào không?”

Tamani.

Laurel nhét tờ báo điểm vào cặp rồi tiến tới cửa phòng ngủ, cô thoáng lưỡng lự trước khi để anh bước vào.

“Anh xin lỗi vì đã không đợi ở cửa trước,” anh nói với vẻ áy náy. “Nhưng vì em bị cấm túc nên anh nghĩ sẽ tốt hơn nếu không có ai trông thấy em cho anh vào nhà.”

“Cuối cùng anh cũng hiểu mấy người hàng xóm tọc mạch của em rồi cơ đấy.” Laurel buộc phải phì cười.

Tamani ngắm nghía đôi giày của anh một lúc. Sau đó, anh ngược lên, mỉm cười và bước tới cùng vòng tay rộng mở.

Mọi quyết tâm, mọi lời cô hứa với chính mình rằng sẽ dành thời gian để tĩnh tâm suy nghĩ giờ đều tan biến khi cô ở trong vòng tay anh. Cô níu lấy anh và thậm chí khi Tamani nhẹ nhàng kéo mình ra, cô vẫn giữ thật chặt. Một giây nữa rồi cô sẽ để anh đi.

Hơn một giây.

Hoặc hơn hai giây.

Cuối cùng Laurel buông thõng hai cánh tay và cố gắng không ngược nhìn anh. Nếu cô làm như vậy thì chẳng còn điều gì có thể ngăn cản họ hôn nhau, và một khi chuyện đó xảy ra thì trong suốt buổi chiều hôm nay cô sẽ chẳng muốn gì khác ngoài anh nữa.

“Thế còn,” Laurel vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế bên bàn học bởi anh sẽ không thể ngồi bên cạnh cô, “buổi nói chuyện của anh với thầy Roster ra sao rồi?”

“Lố bịch. Vô nghĩa thôi.” Tamani đảo mắt. Anh ngồi lên giường cô và chống một bên khuỷu tay lên. Cô phải nắm chặt lấy tay ghế để ngăn nỗi khao khát của cơ thể muốn lao tới bên anh, để rúc trong lòng anh, cọ đầu vào cằm anh và cảm nhận những rung động nơi cổ họng mỗi khi anh nói và...

Bình tĩnh nào!

“Hình phạt của anh là gì vậy?” Laurel hỏi bởi cô không muốn thú nhận rằng mình đã nghe đồn đại trong trường và có một ý tưởng khá tuyệt vời.

“Ba ngày bị đình chỉ. *David*” - anh nói ra tên David như thể đó là một từ thật xấu xa - “sẽ kèm cặp giúp anh cải thiện điểm số.”

“Anh nghiêm túc chứ?” Laurel nói to. Không có nguồn tin nào cho cô biết họ sẽ học tập cùng nhau. Thật tồi tệ.

Tamani bĩu môi.

“Cũng phải.” Laurel im lặng vài giây. “Anh ấy đúng là một gia sư tuyệt vời.” Cô biết việc

mình ca ngợi David sẽ khiến Tamani khó chịu, nhưng làm sao cô có thể phủ nhận được điều này cơ chứ? Sau mấy năm học ở nhà cùng nhau, chính David đã dạy cô cách thích nghi với trường học công lập.

“Anh không nghi ngờ điều đó. Nhưng toàn bộ khái niệm về điểm số này thật là xúc phạm. Anh chưa bao giờ trông thấy dạng thước đo nào độc đoán và vô tích sự hơn. Cách con người đánh giá sự khác biệt...”

“Tệ hơn cả cách bọn anh làm ở Avalon sao?”

Tamani bậm môi. “Được rồi, dẫu sao cũng may anh không phải là học sinh. Anh phải làm những việc mạnh mẽ hơn. Anh không biết sẽ phải làm gì với David trong ba ngày tới đây.”

“Anh hãy cư xử tốt với anh ấy,” Laurel nói.

“Bọn anh sẽ bị giám sát mà, Laurel.”

“Ý em là vậy. Không khoe khoang, không châm chọc, không gì cả. Chỉ lịch sự thôi.”

“Không châm chọc, anh hứa mà.”

Laurel gật đầu đồng tình, nhưng cô không biết phải nói gì nữa. Cuối cùng cô quyết định chuyển chủ đề. “Vậy giờ Shar đang ở đây à?”

Tamani lắc đầu. “Chỉ vài ngày thôi. Anh ấy có nhiệm vụ quay lại mảnh đất.”

“Làm sao anh ấy tới đây được? Anh ấy cũng có xe à?” Suy nghĩ về việc các vị tiên lái xe ô tô loanh quanh trong vùng khiến Laurel bật cười.

Tuy vậy Tamani trông hơi phiền muộn. “Lính canh Tamani de Rhoslyn, Fear-gleidhidh, và cũng là tài xế, sẵn sàng được phục vụ quý cô.”

“Khi nào vậy? Em nghĩ anh luôn theo sát em mọi lúc chứ.”

“Tới khi anh biết em đã ở nhà. Và vào buổi tối. Mà đừng quên,” anh cười ngoác tới mang tai, “anh có điện thoại di động và nếu có chuyện gì xảy ra, Aaron có thể gọi anh mà.” Anh nghiêng người về phía trước và qua chiếc cổ áo không cài khuy, Laurel có thể thấy được thân hình tuyệt đẹp của anh. “Và anh sẽ nhanh chóng trở về để bảo vệ em.”

Laurel kìm nén luồng hơi ấm đến chóng mặt đang lan tỏa qua những cánh hoa. “Thật tuyệt,” cô nói. Sau đó, Laurel nhận ra có thể cô sẽ không cảm thấy ngực mình quá gò bó nếu xương sườn không bị chiếc khăn bó thắt lại nên cô cởi nút và để những cánh hoa đã héo úa ấy được tự do. Thật vô cùng dễ chịu!

Bất ngờ một cảm giác lạnh người lan tỏa khắp cơ thể Laurel khi cô nhận ra đây có thể là lần cuối cô phải che giấu chúng. Ở Avalon, cô sẽ không cần làm vậy nữa. Nhưng nếu lựa chọn vào đại học thì cô phải gò bó bông hoa của mình thêm ít nhất bốn năm nữa. Điểm SAT vẫn được giấu dưới đáy cặp. Cô thừa sức để vào một trường đại học tốt với số điểm như vậy. Thậm chí chúng còn cho cô một cơ hội ở Berkeley. Mùa xuân năm trước, với điểm thi dưới trung bình và một mùa hè tuyệt vời ở Học viện đã giúp cô xác định được con đường cho chính mình. Nhưng giờ thì sao? Một con đường hoàn toàn mới đang mở ra trước mắt cô.

Đúng là lựa chọn thực sự bắt đầu trở thành gánh nặng hơn là may mắn với Laurel lúc này.

Cả ba ngày, bị khóa kín trong phòng cùng thầy Robison và David.

Làm bài tập.

Giả bộ làm bài tập.

Và liếc nhìn nhau.

Ngày đầu tiên, David lờm nguýt Tamani nhiều hơn. Nhưng cũng hợp lý vì Tamani đã là người chiến thắng.

Đúng vậy, chiến thắng đôi chút.

Một ngày đẹp trời, Tamani tự hỏi liệu anh có thể chết vì hạnh phúc hay không. Được ở bên Laurel, thực sự ở cùng cô, ôm cô trong vòng tay trong khi cô ngược nhìn, mỉm cười, điều này còn tuyệt vời hơn cả những gì anh hằng mơ đến. Mọi mục tiêu khác trong đời Tamani đều bị lu mờ trước niềm hạnh phúc mới. Trở thành chỉ huy trẻ nhất trong ba thế hệ ư? Chỉ là một thành công nhỏ nhoi thôi. Huấn luyện các lính gác như một chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực tương tác với con người ư? Chẳng khác gì một mục tiêu cứu cánh. Nhưng ở bên Laurel thì sao? Đây chính là một thành tích quá đổi tuyệt vời mà chính anh cũng không ngờ mình lại làm tốt vai trò này dễ dàng đến thế. Cô nép mình trọn vẹn trong vòng tay anh, cũng như niềm vui mừng tốt độ mà Tamani cảm nhận được khi cô mỉm cười với anh. Chẳng vấn đề nào đáng để quan tâm với anh lúc này nữa.

Anh sẽ được đáp lại. Trước kia, Tamani từng nghĩ mình đã rất quyết tâm, nhưng thực tế anh chỉ đang theo đuổi một giấc mơ không có thật. Còn giờ đây anh biết mình đang để lỡ điều gì và sẵn sàng làm mọi việc để có được một ngày thật ý nghĩa như cái ngày hai người ở cùng nhau trong căn nhà gỗ.

Khi nhận ra mình đang mỉm cười, Tamani hắng giọng và nhìn xuống, giả bộ đang chăm chú lắng nghe lời giảng của David về định lý Pi-ta-go. *Thật lãng phí thời gian!*

“Này các chàng trai, có vẻ các em đang thực hiện tốt nhiệm vụ đấy. Nếu không phiền, tôi phải ra ngoài một lát nhé.”

Tamani nén cười. “Sự giám sát” mà họ nói cũng chỉ có thế này thôi. Hôm nay thầy Robison đã rời phòng mười bốn lần rồi - gấp đôi ngày hôm qua. Và mỗi khi ông ấy đi khỏi, David lại im lặng. Anh ta chẳng thêm phản ứng trước bất kỳ điều gì mà Tamani nói, mà chỉ ngồi yên và nhìn chăm chú vào mấy tấm bảng trắng treo trước lớp. Lúc thầy Robison quay lại, David sẽ ngay lập tức quay trở lại bài giảng đang dở lúc trước. Kỳ lạ thay, anh ta chỉ bắt đầu từ đúng chỗ đã ngừng lại mà thầy Robison lại chẳng hề nhận ra điều đó.

Điều khiến Tamani thắc mắc là cái cách David nghiền ngẫm về hình phạt này cũng nhiều như việc đánh mất Laurel vậy. Với Tamani, hình phạt chỉ là một phần của cuộc sống. Bạn trải qua nó và tiếp tục theo cách của mình mà chẳng có lý do nào để dừng lại và hối tiếc cả.

Tamani chắc chắn không làm thế.

Anh băn khoăn phải chăng con người không thể thoát khỏi những mối lo âu bởi họ luôn bị giam giữ. Việc đương đầu hẳn rất khó khăn nếu như một người không thể hít thở bầu không khí trong lành và thực hiện các công việc có tính xây dựng, cùng những công việc tay chân lương thiện khác. Chưa lên mười tuổi, Tamani đã làm việc trên cánh đồng cùng cha mình trong nhiều năm, đắp đê cùng anh rể, hay chạy việc vặt cho mẹ ở Học viện. Nhưng con người thì khác, họ bị bắt xếp hàng và đưa vào các bãi rào quây như gia súc. Có thể việc đó tốt với họ - có thể các loài động vật đều thích bị giam cầm. Nhưng Tamani vẫn không thể lý giải được điều đó.

Thầy Robison đã đi được năm phút và chỉ còn một tiếng nữa là tiếng chuông báo kết thúc giờ học sẽ vang lên. Tamani băn khoăn liệu họ còn gặp ông ấy vào ngày mai nữa hay không.

“Cậu đang chiến đấu trong một trận chiến cầm chắc phần thua đấy, cậu biết mà,” Tamani nói. “Luôn luôn là vậy.”

David chẳng thêm nói gì.

“Loài tiên và loài người không thể ở bên nhau. Cậu chạy đua tốt đấy và khá trung thực, tôi rất cảm kích vì cậu đã ở bên cô ấy trong thời gian tôi không có ở đây. Nhưng sẽ chẳng ích gì đâu. Hai người quá khác biệt. Nhìn bề ngoài chúng ta có thể trông giống nhau, nhưng loài tiên và loài người có rất ít điểm tương đồng.”

David dường như vẫn không hề phản ứng gì trước câu nói của Tamani.

“Hai người không thể có con đâu.”

Lúc này, David quay lại nhìn Tamani. Một phản ứng đúng nghĩa đầu tiên mà anh nhận được từ David kể từ lúc bọn họ bắt đầu bị “giám sát.” Thậm chí anh ta còn định nói điều gì đó, nhưng lại nín lặng và quay đi.

“Cậu có thể nói ra mà. Chúng ta có nhiệm vụ phải chấm dứt sự khác biệt này, phải không?”

Tamani phá lên cười. “Mặc dù có thể chẳng tồn tại sự khác biệt nào hết.”

David trừng trừng nhìn Tamani và phớt lờ lời chế giễu.

Tamani bỗng thấy ngạc nhiên khi nhận ra David trông *trẻ* tới mức nào. Đôi lúc, anh đã quên mất rằng David, Laurel và các bạn của họ, về một vài phương diện, còn trẻ hơn Tamani *rất nhiều*. Anh đang đóng giả một nam sinh trung học, nhưng trên thực tế, anh đã là một chỉ huy trong đội Lính gác. Anh biết vị trí của mình, biết vai trò của mình, cũng như sự kiên định mà con người không bao giờ có được. Giá trị thực của tự do mà những đứa trẻ con người kia hẳn phải kinh ngạc đến sững sờ. Vậy nên anh không hề thắc mắc tại sao chúng mất nhiều thời gian trưởng thành đến vậy.

“Tôi chỉ đang giúp cậu hiểu chuyện, thế thôi,” Tamani nói.

“Tôi không cần anh giúp.”

Tamani gật đầu. Anh không quý mến gì David, nhưng khó có thể ghét được cậu ta một khi cậu ta đã không còn là trở ngại đối với anh nữa. Hơn thế, Tamani còn cảm thấy đồng cảm với cậu ta. Và chắc chắn anh cũng không thể chê bai được thái độ này của David.

Mười lăm phút trôi qua trong yên lặng. Rồi nửa tiếng. Và khi Tamani bắt đầu nghĩ đến việc trốn nửa tiếng cuối này thì David lại mở lời.

“Rất nhiều người không thể có con - như bố mẹ Laurel chẳng hạn.”

Tamani gần như đã quên mất mình từng đề cập tới vấn đề con cái. Sau cả hai ngày im lặng, giờ đây David quay lại chủ đề đặc biệt này, thật là kỳ quặc. “Cứ cho là vậy đi, nhưng...”

“Nên họ nhận con nuôi. Hoặc chỉ sống hai người với nhau thôi. Anh không cần phải có con mới thấy hạnh phúc đâu.”

“Có thể là như vậy,” Tamani thừa nhận. “Nhưng cô ấy sẽ sống lâu hơn cậu cả trăm năm đấy. Cậu thực sự muốn cô ấy thấy cậu chết sao? Cậu muốn nhận nuôi những đứa trẻ và để cô ấy nhìn *chúng* chết, vì tuổi già, trong khi cô ấy mới bốn mươi sao?”

“Anh cho rằng tôi chưa hề nghĩ tới điều đó ư? Cuộc sống là vậy đấy. Ý tôi là, không như anh, bởi anh đã có các phương thuốc hoàn hảo hay bất kỳ thứ gì tương tự.” David nói những lời này với vẻ chế giễu và Tamani phải cố nén lại cơn giận dữ - chẳng phải David cũng đã từng được dùng thuốc tiên sao? “Nhưng đó là cách mọi thứ diễn ra ở đây. Anh không thể biết liệu mình sẽ chết vào tháng sau hay tuần sau hay tám mươi năm nữa. Đây là cơ hội của anh và nó đáng giá nếu anh thực sự yêu một người khác.”

“Đôi khi chỉ tình yêu thôi là không đủ đâu.”

“Đó chỉ là điều anh tự nói với mình thôi,” David đáp, nhìn thẳng vào mặt Tamani. “Nó giúp anh tự tin mình sẽ là người chiến thắng đến phút cuối cùng.”

Tamani thấy nhói đau nơi lồng ngực, đó *chính* là điều Tamani thường xuyên nói với bản thân mình trong mấy năm qua. “Tôi luôn biết chắc mình sẽ thắng,” Tamani nhẹ nhàng nói. “Tôi chỉ muốn biết rằng *khi nào* thôi.”

David lên tiếng chế giễu rồi nhìn đi chỗ khác.

“Cậu có nhớ tôi đã nói gì về Landelot không?”

“Ông ta là tiên bảo vệ của Guinevere,” David đáp, “ít nhất là theo câu chuyện *của anh*.”

Tamani thở dài. Chàng trai này thật khó chịu nhưng ít ra cậu ta cũng đã lắng nghe. “*Fear-gleidhidh* có nghĩa là ‘người bảo vệ’ nhưng không hẳn theo ý nghĩa mà cậu nghĩ về nó. *Fear-gleidhidh* còn có nghĩa là một... người giám sát, người chăm lo. Công việc của Lancelot bao gồm cả việc bảo vệ mạng sống của Guinevere, nhưng hơn thế nữa, công việc của ông ấy là bảo vệ Avalon và thực hiện bất cứ việc gì để Guinevere có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình. Để chắc

chấn rằng bà ta sẽ không lẫn trốn.”

“Và anh là Fear-gleidhidh của Laurel chứ gì?”

“Tôi không biết Laurel đã kể những gì với cậu, nhưng tôi đã biết cô ấy... từ rất lâu rồi. Từ ngày Laurel rời Avalon, tôi đã cố gắng trở thành người bảo vệ của cô ấy. Mọi lựa chọn của tôi - mỗi phút huấn luyện - đều để đeo đuổi vị trí này. Bởi vì tôi luôn mong muốn rằng bất cứ ai ở ngoài kia, đang quan sát và yêu thương cô ấy, đều không quá thờ ơ. Còn ai có thể hướng dẫn và bảo vệ cô ấy tốt hơn một người cũng yêu cô ấy nhiều như tôi chứ?”

David lắc đầu buồn bã và định lên tiếng.

Nhưng Tamani đã xen ngang lời anh. “Nhưng tôi đã làm.”

Sự thích thú cũng như nghi ngờ ánh lên trong mắt David. “Ý anh là sao?”

“Tình yêu đã che mờ đi khả năng phán đoán của tôi. Tôi biết cô ấy trân trọng cuộc sống riêng tư của mình, dù cô ấy không hề biết mình đang bị theo sát nhưng tôi đã thu hẹp quy mô quan sát lại, chỉ tập trung vào căn nhà gỗ thôi. Gia đình cô ấy chuyển đi trong lúc tôi đang lơ là. Cho tới khi cô ấy quay trở về, tôi đã lo sợ rằng mình đã đánh mất cả Avalon và Laurel rồi. Chúng tôi đã cắt cử rất nhiều lính canh ở đây và tôi cũng muốn tới - nhưng tôi còn khao khát ở bên Laurel nhiều hơn cả ý niệm bảo vệ cô ấy cơ. Nên tôi đành phải cách xa. Nhưng giờ thì tôi lại ở đây và tôi phải thừa nhận rằng chứng kiến cô ấy và cậu bên nhau quả thực rất đau khổ. Tôi càng yêu cô ấy thì tôi càng không thể thực hiện tốt được công việc của mình. Giống như trong đêm đung độ với bọn quỷ khổng lồ, tôi nên đuổi theo chúng nhưng tôi đã không thể bỏ mặc cô ấy mà đi được.”

“Nếu như bọn quỷ đang mai phục ở góc phố thì sao? Nếu như tốp quỷ đầu tiên chỉ đến để dụ anh chạy theo thì sao?”

Tamani lắc đầu. “Đáng lẽ tôi phải tin tưởng đội hỗ trợ của mình. Đừng khiến tôi nhầm lẫn nữa, tôi muốn thực hiện công việc của mình. Tuy nhiên lý do mà tôi đến đây đã khác với những ý tưởng cao quý giả tạo ban đầu. Tôi sẽ chết vì Laurel và tôi từng nghĩ điều đó khiến mình thật đặc biệt. Nhưng sự thật là bất kỳ một lính gác nào cũng có thể làm điều đó. Và đôi lúc tôi tự hỏi, liệu Laurel ở bên người khác có an toàn hơn khi ở bên cạnh Fear-gleidhidh hay không.”

“Vậy tại sao anh không từ bỏ?” David hỏi.

Tamani bật cười rồi lắc đầu. “Tôi không thể từ bỏ được.”

“Không, thật đấy. Nếu anh nghĩ cô ấy đang an toàn rồi thì chẳng phải nhiệm vụ đã kết thúc rồi sao?”

“Chuyện không đơn giản như vậy đâu. Tôi đã lấy mạng sống của mình ra mà thề rằng sẽ gắn bó và ràng buộc với Laurel suốt cả cuộc đời. Nó sẽ không bao giờ kết thúc tận tới khi tôi chết đi.”

“Mãi mãi sao?”

Tamani gật đầu. “Nếu Laurel ở bên ngoài Avalon, bất kể lúc nào, thì tôi có trách nhiệm bảo vệ cô ấy. Vậy nên nếu Laurel quyết định ở bên cậu và cả hai học đại học thì hãy đoán xem ai sẽ đi theo nào?” Tamani chỉ ngón trỏ lên trần nhà rồi quay nó xuống chỉ vào chính mình.

“Cái gì cơ?”

“Tôi sẽ làm mọi cách để theo sát cô ấy, âm thầm không để Laurel biết, nếu cần phải làm thế. Và không cần biết cậu sống được bao lâu - tôi sẽ vẫn ở gần đó khi cậu qua đời. Tôi sẽ được sống cả đời bên Laurel hoặc chứng kiến cô ấy sống bên người khác trong suốt khoảng thời gian đó. Chỉ có thể là một trong hai thứ, niềm vui hay sự tra tấn mà thôi.”

“Thứ lỗi cho tôi nói điều này nhưng tôi hy vọng đó là sự tra tấn đấy,” David nhả mặt nói.

“Ồ, tôi hiểu mà,” Tamani nói. “Và tôi không bức mình vì cảm giác của cậu đâu. Tuy nhiên, tôi đã luôn luôn cố gắng để trở thành Fear-gleidhidh của cô ấy, tôi chẳng thể nào hình dung nổi cảm xúc mình dành cho Laurel sẽ khiến tôi lơ là công việc bảo vệ của mình thế nào nữa. Và đôi khi mọi chuyện dường như tốt hơn và tôi làm những việc mà tôi biết là không nên.” Anh ngập ngừng. “Như việc đánh người qua đường vô tội chỉ để cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Chuyện đó thật thiếu chuyên nghiệp, tôi xin lỗi.”

David nhướn một bên lông mày lên. “Thiếu chuyên nghiệp ư?”

“Phải,” Tamani đáp lại.

David khúc khích cười rồi ho húng hắng và phì cười sảng khoái. “Thiếu chuyên nghiệp sao,” anh lẩm bẩm.

Con người đúng là có khiếu hài hước kỳ lạ nhất.

“Nhưng tôi không hề hối tiếc,” David nói và nở một nụ cười thân thiện. “Tôi muốn đánh anh, anh muốn tôi đánh anh - tôi đã nói rồi cả hai chúng ta đều muốn đánh nhau mà.”

“Tôi không thể phủ nhận được điều đó.”

Cả hai cùng ngồi lặng nhìn nhau một thoáng trước khi cùng cười lớn.

“Nhìn chúng ta xem,” David nói. “Chúng ta thật thảm hại. Cuộc sống của cả hai ta đều tập trung vào cô ấy. Tôi...” Anh bỗng ngừng nói và nhìn xuống sàn nhà, cố gắng che giấu sự bối rối đang lộ rõ trên gương mặt. “Tôi đã nghĩ mình sẽ chết nếu chia tay với cô ấy đấy.”

Tamani gật đầu chân thành. “Tôi hiểu cảm giác này mà.”

“Vấn đề là, thậm chí khi anh đã bỏ đi thì anh vẫn chưa thực sự ra đi,” David nói. “Cô ấy sẽ nhớ anh mọi lúc. Đôi khi tôi bắt gặp Laurel đang nhìn chăm chăm vào khoảng không và lúc tôi hỏi cô ấy đang nghĩ gì thì Laurel chỉ mỉm cười và đáp rằng ‘chẳng có gì,’ nhưng tôi biết cô ấy đang nghĩ về anh.”

David cúi người về phía trước. “Hồi tháng chín khi anh xuất hiện, tôi đã nghĩ lúc đó tôi ghét anh nhiều hơn bất cứ thứ gì trong cả cuộc đời mình đó.”

“Nếu cậu hỏi thì tôi cũng có cảm giác như vậy đấy,” Tamani nói và cố gắng che giấu sự hài lòng của mình. “Laurel mang theo một tấm hình của cậu trong túi - cô ấy mang nó từ khi tôi gặp Laurel ở Avalon hai năm trước. Hồi đó, đôi khi cô ấy ở bên tôi - hoàn toàn của riêng tôi thôi - thì tôi vẫn có cảm giác như cậu cũng đang ở đó vậy.”

“Anh có nghĩ rằng cô ấy biết những điều này không?”

“Nếu lúc trước Laurel chưa biết thì giờ cô ấy đã biết rồi đó,” Tamani nói, vẻ u sầu đã quay trở lại. “Đó là lý do cô ấy đã chọn không ở bên ai cả. Tôi nghĩ liệu chúng ta có thể hòa giải để cô ấy có thể cảm thấy thoải mái hơn một chút hay không.” Tamani ngập ngừng nói thêm. “Cậu nên chấm dứt cái nhau với cô ấy đi.”

“Anh nghiêm túc chứ?”

“Tôi nói rằng chấm dứt cái vã, chứ không phải là quay lại với nhau đâu,” Tamani nghiêm giọng đáp. “Cô ấy sẽ rất vui nếu cả hai vẫn là bạn. Tôi muốn cô ấy hạnh phúc. Tôi sẽ cùng Shar lần theo dấu vết bọn quỷ sau giờ học và cả buổi tối nữa - tôi sẽ ở xa đấy nên cậu hãy đến làm hòa đi.”

David im lặng một phút. “Anh làm thế này thì có ích gì cho anh chứ?”

“Hãy nói với Laurel rằng tôi đã bảo cậu đến.”

“À, ra là vậy đấy. Laurel sẽ hạnh phúc và anh được thêm điểm nhờ vụ dàn hòa này.”

“Cậu khá sắc sảo đấy, so với một con người,” Tamani không buồn che giấu một nụ cười xéch đến mang tai.

David chỉ lắc đầu. “Anh có biết điều tôi ghét gần giống với việc tuột mất Laurel vào tay anh là gì không?”

“Gì vậy?” Tamani lấy tinh thần để nghe câu trả lời của David.

“Đó là cách giải quyết vấn đề của tên ngu-như-lừa này thực sự có hiệu quả đấy.”

Tamani cười khúc khích và tiếng chuông cuối tiết reo vang. “Tôi sẽ không đi xa đâu, anh bạn,” anh nói. “Tôi vẫn chẳng ưa gì cậu chút nào.” Nhưng anh vẫn không thể ngừng mỉm cười khi nói ra điều đó.

Laurel nhẹ nhàng mở cửa và thấy David đang đứng bên ngoài cùng một bông hoa cúc ngũ sắc trong tay.

“Chào em,” anh ngượng ngịu lên tiếng. Sau đó, David đưa bông hoa về phía cô. “Anh xin lỗi,” anh nói. “Anh là một thằng ngớ ngẩn, đã để cảm xúc lấn át lý trí và vụ đánh nhau đó, nếu là mình, anh cũng sẽ quyết định chia tay.”

Laurel chỉ đứng yên, chăm chú nhìn vào bông hoa được tặng một lúc lâu, rồi cô nhận lấy kèm theo tiếng thở dài. “Em cũng xin lỗi,” cô nhẹ nhàng nói.

“Em ư? Em có gì mà phải xin lỗi chứ?” David hỏi.

“Em nên nghe lời Chelsea mới phải. Cô ấy đã bảo em rằng anh đang trải qua thời kỳ khó khăn vì Tamani, còn em lại cứ nghĩ rằng anh sẽ vượt qua được điều đó. Em nên nghiêm túc lắng nghe cô ấy. Và có thái độ nghiêm túc với *anh*. Em xin lỗi vì đã đẩy chuyện này đi quá xa như vậy.”

David cọ tay sau gáy. “Chẳng có gì to tát đâu. Anh thường trút bầu tâm sự với Chelsea. Thường xuyên. Tâm sự ấy mà.”

“Phải rồi, nhưng đáng lẽ anh nên tâm sự với *em*. Em đã cự tuyệt anh trong khi lẽ ra em phải lắng nghe tâm sự và cảm giác của anh mới đúng. Đó mới là việc một người bạn gái tốt nên làm.” Laurel ngó xuống chân mình. “Quên chuyện bạn gái đi, đó là việc một người *bạn* tốt nên làm.”

“Anh không nghĩ em nợ anh một lời xin lỗi đâu, nhưng dẫu sao anh cũng rất vui khi nghe lời xin lỗi này,” David nói. “Và, ừm, anh hy vọng chúng ta có thể vượt qua chuyện này và coi như không có chuyện gì xảy ra cả.” Anh ngập ngừng. “Cùng nhau ấy.”

“David,” Laurel kêu lên và nhìn biểu hiện chán nản trên gương mặt David, cô hiểu anh biết điều cô định nói. “Em không nghĩ mình sẵn sàng để quay lại nữa.”

“Em sẽ hẹn hò với Tamani sao?” David nhìn xuống, chán nản hỏi.

“Em không ở bên ai cả,” Laurel lắc đầu đáp. “Chúng ta mới mười bảy tuổi, David. Em thích anh và em cũng thích Tamani, nhưng em nghĩ mình nên dừng việc lo lắng về cái gọi là ‘mãi mãi’ này trong một thời gian. Em không biết có nên theo học đại học vào năm sau hay không nữa nên cũng chẳng còn tâm trí nghĩ đến việc mình sẽ ở cùng ai suốt phần đời còn lại đâu.”

Một ánh mắt kỳ lạ chột lóe lên trên gương mặt David, nhưng Laurel vẫn tiếp tục nói.

“Lại còn Yuki, Klea, bọn quý, bài thi cuối năm, trường đại học, và...” Cô rên rỉ. “Em không thể chọn lựa vào lúc này đâu.”

“Có vẻ em đang cần một người bạn thì phải,” David lăm bắm, đôi mắt anh dán chặt xuống tấm thảm chùi chân.

Laurel ngạc nhiên trước cảm giác thanh thản đang lan tỏa khắp người. Cô gần như không ý thức được mình đang khóc đến khi những giọt nước mắt lăn dài trên má. “Ôi, trời ạ,” cô vừa nói, vừa cố gắng lau khô chúng, “ngay lúc này đây, em vô cùng cần một người bạn.”

David bước tới, vòng tay ôm cô, má anh tựa lên đỉnh đầu cô. Mọi lo lắng thường ngày của Laurel đều dần tan biến khi cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ lồng ngực anh, lắng nghe tiếng trái tim anh đập đều đều và sợ rằng cử chỉ thân mật này của mình có thể sẽ đánh mất tình bạn ấy. “Cảm ơn anh,” cô thủ thỉ.

“Anh muốn em biết rằng anh vẫn muốn bắt đầu lại với em,” David nói, rồi lùi lại một bước. “Anh nói chân thành đấy!”

Laurel mở tròn mắt và bật cười.

“Nhưng cho tới lúc đó,” anh nói nghiêm túc hơn, “anh sẽ là bạn của em và anh sẽ đợi.”

“Em bắt đầu tin rằng anh sẽ chẳng bao giờ nói chuyện với em nữa rồi đấy.” Cô thấy bối rối khi gương mặt David trở nên ửng đỏ.

“Anh... được động viên đến đây. Tamani đã bảo anh tới,” cuối cùng David cũng đã nói ra điều này.

“Tamani ư?” Laurel hỏi lại vì không tin được điều mình vừa nghe thấy.

“Hôm qua bọn anh đã nói chuyện cởi mở với nhau và anh ta khuyên anh nên tới đây để xin lỗi em.”

Laurel hỏi, làm ra vẻ ngẫm nghĩ. “Tại sao anh ấy lại làm thế nhỉ?”

“Tại sao ư? Để ghi điểm với em chứ sao nữa,” David khịt mũi nói.

Laurel lắc đầu nhưng cô tin anh. “Mấy hôm trước, em đã gọi cho anh,” Laurel thú nhận.

“Anh thấy rồi. Em không để lại lời nhắn nào cả.”

“Em phát bực lên với hòm thư tự động của anh.”

David khúc khích cười.

“Em đã nhận được phiếu báo điểm thi SAT rồi.”

Anh khẽ gật đầu. Với anh, điều này cũng rất quan trọng. “Anh cũng nhận được rồi. Điểm của anh vẫn thấp hơn của Chelsea. Vậy điểm của em thế nào?”

Laurel mỉm cười và nói với anh rằng điểm số của mình đã cải thiện rất nhiều cũng như các cơ hội mà nó mang lại cho cô. Trong một thoáng, Laurel có cảm giác mọi việc vẫn như xưa vì đối với cô, trước tiên, David là một người bạn. Và có thể đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa anh ấy và Tamani. Với David, tình bạn tới trước, nhưng với Tamani, cảm giác nồng nàn luôn luôn tới trước. Cô không tin mình có thể sống thiếu một trong hai thái cực này. Chẳng phải nếu cô chọn một trong hai thì đồng nghĩa với việc bỏ lại thái cực còn lại phía sau mãi mãi ư? Suy

nghĩ này cứ giăng xé trong lòng Laurel nên cô quyết định gạt bỏ nó qua một bên để tận hưởng điều cô đang có trước mặt.

“Anh có muốn vào trong không?”

Tamani ngồi yên lặng, đôi mắt bao quát cả cánh rừng để tìm kiếm một chuyển động trong lúc mặt trời khuất dần phía chân trời. Lúc này là thời gian lý tưởng để tìm dấu vết bọn quỷ bởi 'ngày' hoạt động của chúng vừa mới bắt đầu và những nơi bóng đen đồ dài chắc chắn là nơi mà chúng đang ẩn nấp. Dù bọn quỷ đang trốn ở đâu thì cũng gần đây thôi - những tên quỷ bị thương dường như luôn chạy về hướng này. Sau khi lùng sục cả rừng cây kẹp giữa hai khu dân cư thì họ lại trở về trong nỗi thất vọng. Tamani nghiêng chặt răng. Anh đã hứa với Aaron rằng sẽ làm những điều đúng đắn, và có Chúa chứng giám, anh nhất định sẽ làm được!

"Làm ơn đi, Tam, cậu đã được huấn luyện là phải giữ bí mật, vậy mà một con quỷ nặng tai cũng có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng đó đấy," một âm thanh trầm và khá buồn chán phát ra từ dưới gốc cây lá kim, Tamani đã phải trèo lên cao để bao quát quang cảnh xung quanh rõ hơn.

Tamani thở dài.

"Cậu sắp kiệt sức rồi đấy," Shar nói thêm, giọng đầy lo lắng. "Đã ba đêm liên tiếp rồi. Tôi thấy lo cho cậu đấy."

"Bình thường thì tôi không đi quá lâu đâu," Tamani nói. "Tôi chỉ muốn tận dụng thời gian anh ở đây thôi. Tôi thường đi một đêm, còn một đêm thì trở về nghỉ ngơi."

"Mà cậu còn chẳng chịu ngủ lấy một nửa đêm nữa."

"Tôi có ngủ một chút trong lúc quan sát mà."

"Tôi thấy là rất ít. Cậu biết mà, việc bắt quỷ khổng lồ không phải nhiệm vụ của cậu đâu," Shar đi tới, anh nói thật nhỏ, chỉ vừa đủ cho Tamani nghe thấy. Anh ta lại lặp lại điệp khúc của hai đêm trước rồi.

"Vậy còn có cách nào để bảo vệ Laurel tốt hơn nữa không?" Tamani sốt sắng hỏi.

"Câu hỏi hay đấy," Shar đáp. Anh ta đã trèo lên gần tới chỗ của Tamani. "Cậu định hành hạ bản thân để chết cùng nó à?"

"Ý anh là sao chứ?"

"Cậu có một lựa chọn. Lăn theo dấu vết của bọn quỷ hoặc là ở lại với Laurel. Và cậu đã ở bên Laurel. Tôi không biết đây có phải là lựa chọn hợp lý nhất lúc đó không, nhưng cậu đã chọn cách *phòng thủ*, nhất là khi Laurel đã bất tỉnh và không thể tự bảo vệ chính mình. Nếu chọn lựa cách khác, cậu có thể theo dấu bọn quỷ đến tận hang ổ của chúng. Hoặc có thể cậu có đuổi theo cũng chẳng tìm được gì cả. Tôi lấy làm tiếc là Aaron đã không đồng tình với quyết định đó của cậu, nhưng cậu không thể cứ luẩn quẩn với suy nghĩ đó được. Cậu phải tiến lên chứ."

Tamani lắc đầu. "Aaron đã đến rất gần đó. Đáng lẽ, Laurel sẽ về nhà an toàn. Và tôi đã bỏ lỡ cơ hội loại bỏ được mối đe dọa lớn nhất với cô ấy."

"Vì cô ấy đã an toàn ở nhà rồi nên cậu mới nghĩ thế. Nhưng ai mà biết trước được liệu bọn quỷ khổng lồ có đợi khi cô ấy ở một mình rồi mới tấn công hay không? Lại còn cả Yuki và Klea nữa chứ."

"Giả thiết này rõ ràng là vô lý," Tamani lẩm bẩm.

"À, nhưng cậu là Fear-gleidhidh mà. Công việc của cậu là lường trước cả những giả thiết tưởng chừng như vô lý nhất. Và hơn hết, công việc của cậu là bảo vệ mạng sống của Laurel và thực hiện nhiệm vụ của mình."

"Tôi sẽ bỏ lại mọi thứ và nhập vào Cây Thế Giới ngay ngày hôm sau nếu cô ấy chết," Tamani nói.

"Tôi biết chứ," Shar thì thầm trong bóng tối.

Một tiếng trôi qua, rồi hai tiếng, cả hai chẳng nói gì thêm khi cặm cụi rà soát khắp cánh rừng. Đôi mắt của Tamani tưởng chừng như đang rũ xuống và cảm giác mệt mỏi đã xâm chiếm khắp cơ thể anh. Tamani có thể thức được hai đêm liên tiếp ngoài rừng nhưng ba đêm là quá giới hạn chịu đựng của anh. Shar đã ngủ suốt ngày nhưng ngoài những lúc tranh thủ chợp mắt

ở trường khi thầy Robison ra ngoài và vài phút lơ là ngắn ngủi trên cây thì Tamani hầu như không ngủ. Anh đã thức trắng như vậy kể từ cái đêm anh buộc phải rời khỏi giường Laurel theo yêu cầu của cô, mặc dù anh biết nếu mình đi vào lúc bình minh thì cô cũng chẳng bao giờ nhận ra được cả. Lúc này anh đang nhắm mắt lại, hình ảnh cô hiện lên, mái tóc vàng buông xõa trên gối như những sợi tơ ngô mềm mại nhất, thậm chí lúc ngủ, khóe miệng của cô cũng khẽ cong lên trông thật đáng yêu.

Đôi mắt anh khẽ mở ra khi nghe thấy tiếng lạo xạo của đám lá khô. Lúc đầu, Tamani chỉ nghĩ rằng đó là một con hươu. Nhưng nó lại vọng tới ngày một gần hơn. Một sinh vật vô cùng duyên dáng không thể tạo ra tiếng bước chân nặng nề đến mức đó được.

Tamani nín thở, sẵn sàng tấn công, rồi kinh ngạc khi thấy hai tên quỷ khổng lồ đang ì ạch tiến lại gần. Chúng nồng nặc mùi tanh của máu và một tên còn đang kéo lê xác một con hươu được trưởng thành. Nếu chúng tiếp tục đi thẳng thì sẽ ngang qua gốc cây mà Shar và Tamani đang mai phục bên trên.

Cả hai trèo xuống thật mau lẹ và khẽ khàng. Bọn quỷ đi khá nhón nhợ, nên hai người không mấy khó khăn để theo dấu chúng. Tamani thêm được phục kích và kết liễu đời chúng, nhưng nhiệm vụ của đêm nay còn quan trọng hơn việc loại trừ một vài tên quỷ vật vãnh rất nhiều. Đây là cơ hội để họ tìm ra nơi chúng đang lẫn trốn. *Tất cả* bọn chúng.

Anh và Shar khá nhàn nhã khi theo chân bọn chúng qua một quãng ngắn dọc theo con đường mòn. Bọn quỷ vừa dừng lại thì Tamani liền cúi thấp người và anh biết Shar cũng làm giống hệt như vậy ở phía sau. Chúng sẽ không thể đánh hơi thấy gì bởi anh chẳng có máu hay lưu huỳnh mà xộc được vào mũi chúng. Tuy vậy theo Shar thì bọn quỷ đôi khi có thể linh cảm được mối nguy hiểm sắp xảy tới.

Tên quỷ nhắc xác con hươu lên khỏi mặt đất như thể để kiểm tra chất lượng bữa tối. Rồi cả hai con quỷ biến mất.

Tamani há hốc miệng ra vì kinh ngạc. Chúng đã biến mất ngay trước mắt anh! Rồi chợt nhận ra mình đang lén lút theo dõi, anh nín thở lắng nghe. Tiếng lê bước đằng xa, tiếng kéo kẹt và tiếng những thân gỗ va chạm vào nhau. Rồi im lặng. Một phút trôi qua. Hai, ba phút. Không còn âm thanh nào khác phát ra nữa. Tamani đứng dậy, đã sẵn sàng lao tới chiến đấu.

“Câu có thấy gì không?” Shar thì thầm.

“Có,” Tamani đáp, vẫn đang quần quanh với ý nghĩ rằng bọn quỷ sẽ nhảy ra từ sau một thân cây nào đó. Nhưng cánh rừng vẫn hoàn toàn yên tĩnh và trống vắng. Anh nhìn chăm chăm vào nơi mấy tên quỷ khổng lồ vừa đứng. Một tên bắn thủ đã để lại vài giọt máu từ chiến lợi phẩm rơi lộp bộp xuống đám lá khô bên dưới. Tamani lần theo vết máu tới nơi bọn chúng dừng lại, và rồi tất cả hoàn toàn sạch sẽ. Chẳng còn dấu vết nào ở nơi chúng biến mất cả.

Tamani cúi người để quan sát gần hơn chỗ máu. Anh đứng ngay trên vệt chảy của nó và bước tới, nhìn chăm chú vào cái cây trước mặt. Khi chỉ còn cách cái cây vài bước thì anh quay lại.

Giọt máu không còn đằng sau anh nữa. Nó đã chuyển sang bên trái.

Nhưng rõ ràng là anh đã đi đúng hướng.

“Câu đang làm gì vậy?” Shar hỏi.

“Đợi một chút,” Tamani lúng túng đáp. Anh quay trở lại chỗ giọt máu và thử một lần nữa. Giờ thì anh lại nhắm vào cái cây khác, rồi khi tiến tới được nửa đường, lại quay người, và giọt máu còn ở sau lưng anh nhưng hơi lệch sang phải một chút.

Tamani khom người, ngắm nghía những cây trước mặt, nhưng rõ ràng chúng chẳng có gì đặc biệt cả. “Shar,” Tamani gọi và kiểm tra để chắc chắn mình đang đứng trên giọt máu, lưng quay về phía dấu vết anh đi theo. “Đến đứng trước mặt tôi đi.”

Khi anh ta bước tới, bàn chân Shar dường như tự điều chỉnh đi theo đường chéo. Anh ta tiến thêm hai bước nữa rồi dừng lại, quay người và mở mắt thật lớn nhìn Tamani.

“Giờ anh đã hiểu chưa?” Tamani hỏi, vẻ bối rối trên gương mặt người cố vấn khiến anh không nén được một nụ cười, dù cho họ đang trong tình thế khá khó khăn.

Trong lúc Shar còn đang nhìn chăm chăm vào nơi mình vừa đứng thì Tamani đứng thẳng người lên và đưa tay vớ tới. Anh chẳng cảm thấy gì, nhưng anh vớ càng xa thì hai bàn tay càng trải rộng hơn. Lúc cố gắng kéo hai tay về cạnh nhau, Tamani thấy mình đưa chúng lại gần ngực. “Shar!” Tamani thì thầm như chực hết hơi. “Đến làm giống tôi đây này!”

Phải mất một lúc Shar mới tới với hai bàn tay giơ ra trước mặt, lần theo những đường nét vô hình của thanh rào cản đường như đã uốn cong không gian xung quanh họ. Như thể ai đó đã cắt một vòng tròn nhỏ trong vũ trụ vậy. Một vòm cong vô hình mà họ không thể bước qua được.

Nhưng Tamani chắc chắn họ sẽ có cách nào đó để đi vào trong. Và hẳn đó là nơi mà bọn quý đang ẩn náu.

“Nếu không tận mắt nhìn thấy bọn quý biến mất, thì tôi sẽ không biết có thứ vô lý thế này đâu,” Tamani nói rồi buông thông hai tay xuống bên người.

“Nhưng chúng ta không thể nhìn thấy nó, mà chỉ có thể cảm nhận gián tiếp thôi,” Shar đáp, hai cánh tay bắt chéo trước ngực khi ánh mắt chăm chú nhìn vào màn đêm. “Làm sao chúng ta có thể phá vỡ được một bức tường không thể chạm vào nó chứ?”

“Bọn quý đã đi qua đây,” Tamani đáp. “Vây đây không hẳn là một bức tường đâu.”

Shar âm thầm bước lùi lại và nhặt một hòn đá nhỏ. Anh đứng cách đó vài bước chân và lên quãng hòn đá tới. Nó bay thành một đường cong hướng thẳng tới chỗ rào chắn mà không hề gián đoạn, rồi nó biến mất.

Tamani cũng làm tương tự. Anh cúi xuống nhặt một cành cây nhỏ, rồi bước tới, nhắm vào nơi anh thấy mình bị quay đi và xiên thẳng. Không có cảm giác mang tính vật lý nào, mà chẳng có gì ngăn cản anh tiến tới, nhưng đúng lúc Tamani nghĩ mình đã xuyên qua được thì anh nhận ra cái que đang chỉ ra hướng khác. Anh lùi lại và đang bối rối thì một ý tưởng mới nảy ra trong đầu.

Có thể nó không tiếp nhận thực vật.

Nghĩ vậy, Tamani liền ném que củi vào rào chắn và đợi nó bật ra. Nhưng cái que cũng biến mất y như hòn đá vậy.

Đoán sai rồi.

“Đây là một dạng cảnh vệ,” Tamani thốt ra.

“Bọn quý có dạng phép thuật này từ khi nào nhỉ?” Shar hỏi.

“Chưa bao giờ cả,” Tamani ừ ừ trả lời. “Có thể vượt qua phép thuật này dễ dàng mà.”

“Ồ, phải rồi, rõ ràng là như vậy,” Shar đáp bằng giọng mỉa mai.

Tamani chăm chú ngắm thứ hư không kỳ diệu đó. “Tôi có thể quăng mọi thứ vào trong, nhưng không thể dùng cái que thọc qua được. Anh có thể ném tôi qua không?”

Shar nhìn anh một lúc lâu, rồi cau mày gật đầu. “Đương nhiên rồi,” anh ta quỳ xuống và đan hai tay vào nhau, còn Tamani đặt một chân lên lòng bàn tay đang mở ra đó.

“A haon, a dó, a trí!” Shar hất lên và Tamani lao về phía rào chắn.

Anh đang ở trên không trung và rồi anh có cảm giác rõ ràng và đau đớn rằng có thứ gì đó đang đẩy anh trở ra. Nhưng cơn đau qua đi nhanh chóng, và lưng anh nện bịch xuống nền đất, một luồng khí thoát ra từ lồng ngực. Bầu trời có nhiều sao quá, anh nghĩ rồi cố gắng lấy lại tinh thần. Shar đang ngó xuống nhìn anh với vẻ mặt thoảng chút thích thú.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Tamani hỏi.

“Cậu... vừa bị nảy ra.”

Tamani ngồi dậy và nhìn đăm đăm vào khoảng không trước mặt. “Cái rào cản này hẳn đã được thiết lập cơ chế đặc biệt để nhận dạng loài tiên. Chuyện này không thể xảy ra được.” Anh liếc xuống nền đất. “Biết đâu chúng ta có thể đào xuống dưới nhỉ?”

“Có thể,” Shar đáp nhưng giọng điệu không có vẻ gì là chắc chắn cả.

“Chúng ta có thể làm gì nữa?”

Shar không trả lời ngay vì anh còn mãi nhìn ngắm khoảng rừng trống nhỏ đó với vẻ mặt kinh hoàng, đầu anh nghiêng sang một bên như thể tìm kiếm dưới góc độ này sẽ cho anh thấy được bí mật. Sau đó, Shar dừng lại và đứng thẳng dậy.

“Tôi đang nghĩ...” Shar vói tay về phía trước, và dùng ngón chân vạch dọc theo rào cản vô hình để đánh dấu chu vi của nó. Anh ta lôi một cái túi nhỏ buộc dải rút ra khỏi ba lô của mình. “Đứng lùi lại đi.”

Tamani bắt giắc bước ra sau và bắn khoả không hiểu Shar sẽ làm gì.

Sau khi mở nút dây thắt, Shar nhẹ nhàng nắm lấy góc dưới cùng của chiếc túi. Sau đó, anh ta cúi xuống mặt đất, thận trọng rải đều những hạt màu nhàn nhạt xung quanh mình và kết thúc vòng tròn bằng cách thả một hình cung từ trên cao và nó biến mất như thể đã vượt qua bức

tường vô hình đó.

Tamani nhảy dựng lên cảnh giác khi khoảng rừng trống nhỏ mà họ đang đứng bỗng phình to ra gấp ba lần kích cỡ của nó chỉ trong chớp mắt. Anh nín thở nhìn dải đất rộng đang hiện hữu trước mặt họ. Ở giữa khoảng đất trống đó là một cái nhà gỗ xiêu vẹo, các khung cửa sổ được đóng ván vững chắc và tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Tamani lập tức nằm sấp xuống mặt đất và bò tới nấp sau một bụi cây sồi khi anh nhận ra mình và Shar đang ở trong hoàn cảnh bất lợi đến thế nào - quá lộ liễu và rất dễ bị tấn công. Sau khi thấy không có thứ gì chuyển động trên khoảng đất trống ngập ánh trăng ấy, Tamani nhẹ nhàng bò ra và bỗng thấy việc ẩn nấp cũng chẳng hề quan trọng chút nào. Nếu có tên nào đã bắt gặp họ mười lăm phút trước thì cũng chẳng cần phải trốn nữa. Dầu vậy, cẩn tắc vô áy náy vẫn hơn.

Shar vẫn đứng im giữa trung tâm vòng tròn, và nhìn chăm chăm vào chiếc túi nhỏ trống không đang nằm lộn ngược trên lòng bàn tay. Anh vẫn chưa hết choáng váng về quang cảnh hiện ra trước mặt. Shar không thể tin nổi việc mình làm lại có hiệu quả to lớn như vậy.

“Cái gì vậy?” Tamani nói với vẻ tán dương.

“Muối,” Shar trả lời trống không mà không hề rời mắt khỏi cái bao nhỏ trên tay. Tamani bật cười nhưng Shar thì không.

“Đời đã, anh nghiêm túc chứ?”

“Nhìn đây.”

Tamani nhìn xuống nền đất nơi Shar chỉ. Hàng muối trắng Shar rắc xung quanh mình trùng khít với một đường vòng cung dày bằng bột xanh thẫm bao quanh toàn bộ khoảng rừng trống.

“Có lẽ người Pha trộn đã làm việc này,” Shar cau mày nói.

“Nhìn thì giống vậy nhưng chỉ có tiên Mùa Đông mới làm được việc này. Họ đã giấu phân nửa một cánh đồng chỉ bằng cách vẽ vòng tròn xung quanh đấy!”

“Những người Uốn cong không sử dụng bột,” Shar đáp trả. Tamani kìm nén nét mặt nhăn nhó, việc nhắc đến các tiên Mùa Đông bằng từ *người Uốn cong* thật thô tục hơn cả đối với lính gác. “Bột này chắc chắn do người Pha trộn làm ra.”

“Hoặc có thể chúng ta gặp phải một dạng quỷ mới. Laurel đã ném vào bọn quỷ bột xê-zi mà chúng còn không buồn chớp mắt. Huyết thanh theo dấu thì không có tác dụng. Và dường như Barnes miễn nhiễm với mọi thứ khác ngoài chì. Nhất là viên đạn chì trong não hắn.”

Shar đắm chiêu suy nghĩ. “Có thể. Nhưng trong lịch sử, chúng ta đã có vô số người Pha trộn đầy quyền năng đó thôi.”

“Nhưng không phải bên ngoài Avalon đâu. Ngoại trừ một kẻ bị lưu đầy, và cô ta đã bị thiêu, gì nhỉ, khoảng bốn mươi, năm mươi năm trước phải không?”

“Đúng vậy. Tôi đã tận mắt chứng kiến. Nhỡ đâu là một tiên học việc thì sao?” Shar ngập ngừng. “Chúng ta có một nàng tiên trẻ đó thôi.”

“Tôi không nghĩ chuyện đó có khả năng. Thậm chí nếu Bông hoa đại đó là một tiên Mùa Thu thì cô ta vẫn còn *quá* trẻ để làm được việc này. Một người Pha trộn được huấn luyện trong Học viện cũng phải mất cả trăm năm mới có thể làm được những thứ thế này, chứ chưa nói gì đến một tiên hoang dã.”

“Mọi chuyện đều có thể xảy ra mà.”

“Vậy thì tôi hiểu rồi,” Tamani vừa nói vừa ra hiệu về chỗ đám bụi. “Về cả đồng bột xanh này và bất cứ điều gì anh đã làm,” anh nói thêm. “Anh dùng muối làm gì chứ?”

“Kiểm tra một giả thiết thôi,” Shar nói. “Và tôi rất vui khi nó có kết quả.”

Như nhận thấy Shar sẽ không nói gì thêm về chủ đề này nữa, Tamani quỳ xuống và nghiên cứu đám bột màu xanh. “Tôi có thể lấy cái túi đó không?”

Chẳng nói chẳng rằng, Shar thả chiếc túi vải nhỏ vào lòng bàn tay đang xòe rộng của Tamani. Tamani lấy lưỡi dao xúc một ít và cho vào bao. Sau một thoáng đắn đo, anh dùng con dao của mình kẻ một đường thẳng trong đám đất bẩn, phá vỡ cái vòng tròn màu xanh đó.

“Cậu đang làm gì vậy?” Shar hỏi.

“Tôi nghĩ một cái vòng tròn bị đứt đoạn sẽ không hoạt động nữa,” Tamani nói. “Nếu bọn quỷ bên trong không trông thấy chúng ta thì chúng có thể không biết rằng vòng tròn bị phá vỡ, nhưng chúng có thể tìm thấy chỗ muối của anh. Nếu chúng ta rắc muối vào đây và che đi vết cắt, có thể chúng sẽ không nhận ra hang ổ này đã bị vạch trần đâu.”

“Từ bây giờ tôi muốn chỗ này phải được giám sát liên tục.”

“Tôi gọi quân tiếp viện nhé,” Tamani đáp, sự mệt mỏi xâm lấn trong anh khi niềm phấn khích của phát hiện mới đã dần tan biến. Anh cúi người phía sau một thân cây lớn, bật chiếc iPhone lên, thầm ước màn hình điện thoại không sáng trưng lên thế này và hy vọng Aaron vẫn nhớ cách sử dụng GPS bởi anh sẽ gửi địa điểm này tới điện thoại của anh ta để định vị.

Khi Tamani quay lại, Shar đã xóa vòng tròn muối của mình và phủ lá lên vết cắt Tamani đã rạch ra. Không một ánh đèn hay tiếng động nào vọng ra từ căn nhà gỗ, chuyện này có vẻ kỳ lạ, không thể có việc bọn quỷ ngủ đêm được.

“Có lẽ chúng ta nên xông vào và chấm dứt mọi chuyện thôi,” Tamani nói.

“Cậu không thể đánh nhau lúc này đâu,” Shar nói. “Hơn nữa, tôi muốn theo dõi lực lượng của chúng đã. Có thể đang có ba mươi tên quỷ ở trong đó đợi ta gõ cửa.”

Chẳng lâu sau, Tamani nghe thấy tiếng lạo xạo của đám lá quanh anh, chắc chắn có ít nhất mười lính gác đang tới đây.

“Anh có thể lo liệu mọi chuyện chứ?” Anh hỏi Shar.

“Nếu cậu muốn. Cậu định đi đâu à?”

Tamani cất chiếc túi vải của Shar vào ba lô. “Tôi phải đưa chúng cho Laurel. Biết đâu cô ấy có thể tìm ra đây là thứ gì.”

“Tôi hy vọng thế,” Shar đáp, chăm chú quan sát căn nhà dưới ánh trăng.

Chỉ đợi có thế, Tamani quay người chạy đi, bàn chân trần nhẹ nhàng lướt qua thảm lá mùa thu. Anh cảm thấy mình có thể chạy với đôi mắt nhắm chặt như thể mọi con đường đều dẫn tới nhà Laurel vậy.

Tamani lắc đầu và nhận ra mình bắt đầu bơi, bóng tối dần tràn vào đôi mắt anh. Anh chớp mắt và gắng sức chạy nhanh hơn, gạt bỏ đi nỗi mệt mỏi đang lấn át tâm trí mình. Có thể Shar đã đúng, có thể anh đang kiệt sức. *Sau chuyện này, anh tự nói với chính mình. Sau khi chuyển thứ này cho cô ấy, mình có thể ngủ được rồi.*

Tamani tựa người lên cánh cửa sau nhà Laurel rồi đưa tay lên gõ, đôi mắt anh nhắm nghiền khi Laurel xuất hiện. Cô mở cửa với vẻ ngạc nhiên không thốt ra lời và ngay khi anh tiến thêm được một bước vào bếp thì anh đã đổ gục xuống sàn.

28

Laurel đặt giờ báo thức sớm nửa tiếng trước lúc bình minh để cô có thể xuống nhà xem tình hình Tamani thế nào, nhưng khi đồng hồ điểm chuông thì cô đã thức dậy rồi. Cả đêm qua, cô miên man với những giấc mơ liên hồi. Lúc Tamani đã ngủ say, Laurel đắp chăn cho anh rồi mới đi ngủ. Cô đã phân vân có nên đỡ anh đi chỗ khác hay không bởi sàn bếp trông có vẻ không thoải mái lắm, nhưng cuối cùng Laurel quyết định để cứ để anh nằm yên như vậy. Chắc hẳn anh từng ngủ trong điều kiện tệ hơn như thế.

Laurel thoáng liếc qua gương và đưa tay lên chải mái tóc một chút, trước khi rón rén xuống nhà. Anh vẫn nằm đó, không cử động nhiều. Trong ánh sáng sớm mai dịu dịu, Laurel nhón chân bước tới rồi ngồi xuống để ngắm nhìn gương mặt của Tamani. Cảm giác được nhìn anh lúc ngủ thật kỳ lạ, nét mặt anh hoàn toàn thư giãn và không hề có chút cảnh giác. Chẳng hiểu vì sao cô lại nghĩ việc anh ngủ là chuyện kỳ quặc. Anh là một hằng số bất biến trong cuộc đời cô - một người luôn có mặt khi bạn cần dù là ngày hay đêm. Cô chưa từng thấy anh mất cảnh giác và dễ phòng như lúc này cả.

Cô cứ ngồi đó, lặng yên ngắm nhìn anh từ khi căn bếp bừng sắc tím đến lúc chuyển sang sắc hồng. Thế rồi một khoảnh khắc rực nắng vàng bắt đầu trải dài trên sàn bếp. Đôi mắt Tamani chớp chớp, đón lấy ánh sáng tinh khôi của ngày mới đó và xua tan những mảng tối nhỏ hẹp trên hai bên má màu đồng của anh. Sau đó, anh mở mắt và bắt gặp Laurel đang nhìn mình. Bất

ngờ anh lẫn người tránh xa cô rồi đứng bật dậy, giơ tay lên phòng thủ.

“Tam!” Laurel kêu lên.

Anh nhìn cô chăm chú như thể lần đầu tiên gặp mặt, rồi vội vàng đứng thẳng dậy và thả hai tay xuống. “Anh xin lỗi,” anh nói bằng thứ giọng khàn khàn không rõ tiếng. Tamani bối rối ngó quanh căn bếp. “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Khoảng mười giờ tối qua anh đã xông vào đây, rồi đổ sụp xuống. Em đã đến gặp Aaron. Anh ấy bảo rằng em vẫn an toàn và không biết lý do anh tới đây. Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Tamani thận trọng ngồi xuống chiếc ghế đầu và dụi mắt. “Nói chung là như vậy. Anh hơi mệt một chút thôi.”

“Một *chút* thôi sao?” Laurel vừa lên giọng trách móc anh vừa mỉm cười.

“Có thể nhiều hơn thế một chút,” Tamani thừa nhận và cười nhả nhỏ. “Đáng ra anh nên đi ngủ và đợi đến sáng. Nay, anh có thể lấy thứ gì để ăn không?”

“Tất nhiên rồi,” Laurel nói và đi tới chỗ tủ lạnh. “Anh muốn gì? Đào nhé? Hay dâu tây? Em có cả xoài đấy.”

“Em có rau không? Bây giờ anh có thể chén sạch mấy bông cải xanh đấy. À, không,” anh sửa lại. “Anh không nên ăn cải xanh. Anh đã ăn quá nhiều đồ màu xanh như vậy rồi, anh không muốn tóc mình đổi màu đâu.”

Laurel lại nhìn kỹ cái tủ lạnh hai tầng lần nữa. “Củ đậu nhé?” Cô hỏi. “Nó màu trắng đấy!”

“Nghe có vẻ ngon đấy, cảm ơn em.”

Laurel kéo một đĩa củ đậu mà mẹ cô đã gọt tối qua và để nó xuống trước mặt Tamani. Cô có thể ăn cùng, nhưng sau đêm qua, có thể Tamani cần chén tất cả. Laurel quan sát anh ăn vài miếng. “Vậy chuyện gì đã xảy ra thế?” Cô hỏi và bẻ một mẫu cho mình.

Tamani không trả lời ngay mà kéo ra một cái bao nhỏ từ túi quần và đưa cho cô. “Phải thật cẩn thận với thứ đó nhé,” anh vừa nói vừa gập các ngón tay cô lại để giữ lấy cái bao. “Anh không nghĩ có thể lấy thêm được đâu.”

“Cái gì vậy?”

Nhờ ánh nắng và đồ ăn mà Tamani trở nên đầy sức sống. Anh hào hứng kể về phát hiện của đêm qua. “Loại bột này... giống như nó có thể chia nhỏ không gian và bao bọc lấy phần được cắt ra vậy. Anh chưa bao giờ thấy điều kỳ lạ như vậy cả.”

Laurel bối rối nhìn chiếc bao mà không biết nên xử trí với thứ hỗn hợp bất thường này thế nào. “Anh nghĩ đây là phép thuật của loài tiên à?” Cô hỏi.

“Có thể lắm. Mà có khả năng đây là phép thuật mới của loài quỷ. Hay phép thuật của con người xa xưa. Nhưng cũng có thể chúng ta đang nắm giữ rất nhiều chứng cứ về một người Pha trộn phản bội đấy.”

“Anh vẫn nghĩ có thể là do Yuki làm sao?” Laurel khẽ hỏi.

Tamani ngáp ngừng và cau mày. “Anh không chắc lắm. Anh chưa bao giờ loại bỏ khả năng nào, nhưng cô ấy còn quá trẻ. *Em* có thể làm được thứ gì tương tự như vậy không?”

Laurel lắc đầu. “Em không biết nữa. Chất bột này phức tạp lắm!”

“Còn ai khác có thể làm được chứ?”

Cả hai ngồi lặng thinh, trong khi Tamani vừa nhai trệu trạo vừa suy nghĩ, thì Laurel lại lơ đãng sàng chỗ bột qua các đầu ngón tay.

“Anh biết đấy, mọi người dường như đều nghĩ rằng Yuki là kẻ kỳ lạ nhất,” Laurel nói. “Nhưng nếu có một tiên hoang dã thì tại sao lại không có hai? Hoặc mười? Hoặc một trăm cơ chứ? Và sẽ ra sao nếu Yuki chỉ là kẻ đánh lạc hướng điều tra của chúng ta nhỉ?”

Tamani do dự một lúc. “Chuyện này còn nhiều điều phải suy nghĩ,” anh nói. “Bọn anh không đuổi theo các tiên khác tới căn nhà gỗ đó. Mà chỉ có bọn quỷ thôi. Và thậm chí chúng ta còn không biết chúng đang săn lùng em hay Yuki nữa.”

Laurel gật đầu tán thành.

“Phải nói chuyện với Yuki, anh chưa gặp cô ấy ba ngày rồi, và khi kết thúc đợt nghỉ lễ tuần tới thì tốt hơn anh nên chuộc lỗi bằng cách ở bên Yuki mỗi khi có thể thôi.”

Laurel cố gắng nén lại nỗi ghen tỵ đang dấy lên trong lòng cô. Đây là công việc của anh ấy mà!

Tamani đi tới chỗ cửa sau rồi mở ra, anh hít vào một thật sâu luồng không khí tươi mát của buổi sớm. “Cảm ơn em đã cho anh ngủ ở sàn bếp nhé,” anh cười khúc khích nhưng vẫn không

che giấu được nổi chán nản đang hiện hữu trên gương mặt, “và cả bữa sáng tuyệt vời nữa. Anh đi đây.”

Tamani lén lút chạy hết tốc lực về căn hộ của mình. Với chiếc quần ống túm khâu tay và đôi chân trần như thế, anh trông giống một chàng trai hoang dã mà bất cứ con người nào cũng sẽ cảm thấy hiếu kỳ. Sau khi tắm nhanh - một việc giờ đây đã dần trở thành nhu cầu cần thiết với anh - và mặc vào bộ quần áo mới của con người, Tamani lao ra khỏi căn hộ và hướng tới nhà Yuki, anh hy vọng sẽ bắt kịp cô ấy trên đường tới trường.

Anh chậm chậm đi bộ lên lối vào nhà đúng lúc cô đang mở khóa sợi xích giữ chiếc xe đạp bên cạnh tay vịn ngoài hiên. “Chào em,” anh nói và nở một nụ cười tươi rói đầy ve vãn.

Đôi mắt của Yuki mở lớn, cười rạng rỡ. “Chào anh, Tam,” cô bẽn lén đáp.

Tamani mỉm cười đáp lại. Anh ghét phải đi từ nhà Laurel tới nhà Yuki bởi như thế anh sẽ cảm thấy mình giống một kẻ đang phản bội cả hai cô gái. Và giờ anh đã bắt đầu hiểu lý do mà những người Lấp lánh lại chẳng hào hứng gì với nhiệm vụ lính gác chút nào. Họ có nhiều năng lực để trở thành những điệp viên tuyệt vời, và hội đồng của Nữ hoàng Marion đã sắp đặt họ hoạt động khắp nơi trên Vương quốc Anh và Ai Cập, nơi mà sự gần gũi con người khiến tin tức tình báo và hoạt động gián điệp cũng quan trọng chẳng kém gì việc canh gác các cánh cổng cả. Tuy vậy, đóng vai một người khác trên sân khấu còn dễ chịu hơn giả bộ thành một con người khác trong đời thường rất nhiều.

Thế mà, Tamani đã nhận được mệnh lệnh từ cấp trên. Yuki đang ngày càng gắn bó với anh hơn, và nếu anh có thể khiến cô lo là cảnh giác thì biết đâu anh sẽ tìm ra được điều mình cần biết thì sao.

Hoặc điều tốt hơn là phát hiện ra chẳng có điều gì cần biết cả.

Thật tiếc, chuyện đó không thể xảy ra được. Hiện giờ, việc Yuki tới trường của Laurel vẫn là một sự trùng hợp quá lớn, nhất là người phụ nữ đưa cô ấy đến đây lại hoạt động trong một tổ chức săn lùng những sinh vật kỳ lạ. Ngoại trừ lần đón Yuki sau vụ tấn công của bọn quỷ khổng lồ, Klea chẳng hề lộ mặt từ khi đưa nàng tiên hoang dại này tới nhà Laurel. *Có thể* cô ta đang đi ẩn ở xa như đã tuyên bố, nhưng hai người lính gác theo dõi cô ta đã phải ngậm ngùi trở về vì đã mất dấu cô ta sau khi rời nhà Laurel hai hay ba dặm đường. Giống như bọn quỷ khổng lồ - ‘sự trùng hợp ngẫu nhiên’ khác khiến Tamani cảm thấy gai người. Mỗi liên hệ giữa chúng là gì? Klea luôn mang kính râm, như thể cô ta nhạy cảm với ánh sáng vậy, hay để che giấu đôi mắt khác thường, tuy nhiên trông cô ta chẳng giống một con quỷ khổng lồ chút nào. Dẫu vậy, bọn quỷ từng khá tai tiếng với những vụ tranh chấp lãnh thổ, và điều này có thể giải thích cho việc cô ta đã giết Barnes. Vậy thì Tamani lại không thể lý giải được tại sao Yuki có thể sống với nhóm người săn quỷ mà không hề phát hiện ra được bè lũ quỷ khổng lồ này đang đội lốt những kẻ săn quỷ. Giả thuyết của Laurel rằng có thể Yuki không chỉ là một nàng tiên hoang dã rất hợp lý, nhưng điều gì có thể khiến các sinh vật như vậy liên minh với những kẻ như Klea hay Barnes cơ chứ?

Còn tồn tại quá nhiều nghi hoặc mà Tamani vẫn chưa thể giải đáp nổi, nhưng anh có thể dám chắc rằng Klea là một mối hiểm họa khôn lường. Cô ta đang lẩn tránh. Tamani không biết cô ta đang trốn anh hay Laurel, nhưng hiển nhiên cô ta chẳng hề muốn lộ diện chút nào.

Các loài động vật ẩn nấp khi chúng thấy tội lỗi - hoặc sợ hãi. Klea không giống kẻ co rúm người vì sợ, vậy thì cô ta cảm thấy có lỗi chăng? Tamani chỉ cần tìm ra điều đó.

Không phải Tamani không thích Yuki. Mấy tháng lân la làm quen, anh đã cảm thấy bầu bạn với Yuki khá thoải mái. Cô ấy thông minh hơn những gì thường thể hiện, và anh phải thừa nhận rằng mình khá tin tưởng cô. Vì vậy anh luôn cảm thấy day dứt với trò lừa đảo của mình. Anh ngày càng chắc chắn rằng cô ấy thực sự thích mình và chính điều này khiến Tamani cảm thấy bản thân giống một tên sở khanh đi lợi dụng chính tình cảm này để chống lại Yuki. Nếu một ngày mọi chuyện rõ ràng rằng Yuki thực sự vô tội, thì Tamani sẽ chẳng bao giờ vượt qua được mặc cảm tội lỗi của mình. Nhưng nếu cô ấy là mối nguy hiểm cho Laurel thì trò lừa tình này cũng đáng.

“Anh nghĩ sáng nay mình nên đi bộ tới trường cùng em. Anh đã để xe ở cửa hàng rồi,” anh giải thích. Sự thật thì chiếc xe vẫn đậu ở con đường mòn mà đêm qua anh và Shar đã đi.

“Em tưởng anh ‘biết một người,’ chứ?” Yuki bẽn lén nói.

Tamani nhướn miệng cười. “Có chứ, vì thế mà chiếc xe sẽ xong vào chiều nay.”

“May quá,” Yuki nói và bấm khóa, cô thả chiếc chìa vào túi váy. “Ồi,” cô kêu lên và đứng yên, sau đó tiến vài bước, rồi lại dừng.

“Chuyện gì vậy?” Tamani sững sốt hỏi. Đôi khi cô thật rắc rối.

“Ngốc quá, em... em quên mất bữa trưa rồi,” cô tự nhận.

Sau khi đến trường, Tamani đã biết được tầm quan trọng của bữa ăn trưa sau nhiều giờ học căng thẳng. Anh gần như đã bật cười khi nghĩ về cuộc chiến tinh thần trong cô, giữa việc cố gắng giữ mình thật bình tĩnh và việc trải qua một ngày mà không có đồ ăn.

“Đi thôi,” Tamani cười rạng rỡ và ra hiệu về phía ngôi nhà. “Anh sẽ đợi em.”

“Anh vào cũng được mà,” Yuki nói, không nhìn lên mắt anh. “Em chỉ làm trong một phút thôi.”

Anh lưỡng lự. Việc tiến vào khu vực của một tiên xa lạ cũng như đang sa vào bẫy vậy, nhưng ngôi nhà nhỏ bé này rõ ràng chỉ là một bài luyện tập vô hại. Chưa kể đến chuyện xung quanh họ còn rất nhiều lính gác.

Yuki mở rộng cửa và luồng không khí khô hanh của mùa thu dịu dàng lùa qua căn phòng khách. Một chiếc vô tuyến nhỏ đặt trên bàn cà phê bên cạnh một chồng sách và chiếc ghế dài bằng vải lông tím tô điểm cho một bức tường, phần còn lại của căn phòng, từ bức tường này sang bức tường khác đều rợp ngợp một màu xanh thực vật. Những cây nhỏ được trồng trong chậu xếp thành hàng trên sàn nhà và bậu cửa sổ. Cô còn có một cây dây leo bám vào bức tường thạch cao và đang leo quanh cửa sổ như một tấm rèm vô cùng độc đáo.

“Cây này... đẹp quá,” Tamani ngập ngừng nói, chăm chú nhìn quang cảnh trước mặt. Chỉ cần một cái cúi gĩa nữa thôi, nơi đây có thể trở thành kho nghiên cứu vũ khí của Người Pha trộn hay đơn giản là nghiên cứu theo bản năng của một nàng tiên hoang dã, đang mong ngóng về miền đất quê hương xứ sở, dù cô chưa từng nghe nói tới mà chỉ tìm thấy nó trong những giấc mơ.

“Em dùng để cắm ikebana,” cô nói, trước khi biến mất trong căn phòng phía sau ngôi nhà.

Cô vừa nhắc về một dạng nghệ thuật cắm hoa Nhật Bản mà Tamani không thể nhớ nổi đã nghe cô kể lúc nào. Song anh đã từng nghĩ ikebana là một cách nói giảm, nói tránh. Nơi này đúng là một khu rừng rậm. Anh rút điện thoại ra khỏi túi và vội vàng chụp lại các bức tường xanh rờn ấy, hy vọng Laurel có thể biết được chút gì về những loài thực vật này. Anh chỉ kịp nhét chiếc điện thoại vào túi quần khi Yuki quay lại với chiếc ba lô trên vai.

“Xin lỗi anh, em sẵn sàng rồi.”

Anh mỉm cười với nét mặt thân thiện. “Tốt lắm!”

Nhưng Yuki không đi ngay mà cô hít thở thật sâu để lấy dũng khí trước khi thốt ra, “anh có thể đến đây lúc nào cũng được.”

“Anh sẽ nhớ điều này,” Tamani đáp và giả bộ cười với cô.

Hình như Yuki định nói điều gì nữa, nhưng cô đã đánh mất can đảm nên chỉ đi ngang qua anh ra ngoài hiên, đợi Tamani bước khỏi ngưỡng cửa là đóng sập cửa vào.

“Anh hy vọng việc anh tới không sao hết,” Tamani nói khi họ đang thông thả dạo bước trên con đường đến trường.

“Em vui vì anh đã vào nhà mà,” Yuki cúi xuống nói.

Không khí bỗng trở nên lặng im đến khó chịu và khi Tamani đang gộp nhặt vài điều không quá ngu ngốc để bắt chuyện thì điện thoại của Yuki đổ chuông. Cô kéo nó ra khỏi túi và tròn mắt nhìn, rồi cô ấn nút để chuyển cuộc gọi vào hòm thư thoại.

“Em có cần làm vậy không?” Tamani hỏi. “Anh không phiền đâu.”

“Cô Klea gọi thôi. Không quan trọng lắm đâu.”

“Cô ấy không thấy lo lắng nếu em không nghe máy à?”

“Em chỉ cần nói là đi tắm. Hoặc đang đi xe đạp nên khó có thể vừa nghe, vừa lái cùng một lúc được. Nếu em gọi lại sớm thì cô ấy không để tâm đâu.”

“Có vẻ em không quan tâm tới việc phải ở một mình thường xuyên nhỉ?”

Yuki hất nhẹ một lọn tóc ra khỏi vai. “Không nhiều lắm.” Cô mỉm cười. “Em không sợ bóng tối chút nào.” Tamani co người lại, rõ ràng cô ấy đang gây ấn tượng với anh.

“Bố mẹ em không để tâm sao?”

Anh trông thấy gương mặt cô thoáng chút thay đổi. Nó có vẻ vừa thận trọng vừa quả quyết. Anh cúi người tới gần, cố gắng tỏ vẻ quan tâm hơn là tâm trạng háo hức lắng nghe. “Bố mẹ em

không ở gần đây,” cô vội vã nói. “Chỉ có em và cô Klea thôi. Mà gần như là chỉ có em thôi. Toàn bộ những chuyện về ‘du học sinh trao đổi’ chỉ để... nói giảm đi thôi.” Cô bất ngờ ngược nhìn anh bằng ánh mắt đầy nghị lực. “Em tới đây để bắt đầu cuộc sống mới.”

“Đó là chuyện tốt mà. Bố mẹ của anh... cũng không ở gần đây. Đôi khi anh ước mọi người không biết chuyện. Họ nhìn chúng ta với vẻ thương hại, và chỉ là...”

“Em biết điều anh đang nói mà. Nghe này,” cô nói và chạm lên cánh tay anh. “Anh sẽ không kể cho ai chứ? Làm ơn nhé?”

Anh sẽ không hỏi thêm điều gì nữa. Không phải hôm nay và cũng không phải chủ đề này. “Tất nhiên, anh sẽ không nói đâu,” anh đáp rồi mỉm cười. Sau đó, anh nghiêng người tới trước và cầm lấy hai bàn tay cô. “Em có thể tin anh mà.”

Cô tươi cười nhìn anh, nhưng ánh mắt vẫn lộ vẻ thận trọng. “Vụ vụ đình chỉ của anh thế nào rồi?”

Hỡi con mắt của Hecate, giờ thì ai là người lúng túng đây? Tamani nhún vai, trông khá bối rối. “Chuyện này ngu ngốc lắm. Anh mừng vì nó qua rồi.”

“Mọi người vẫn đang bàn tán về vụ đánh lộn giữa anh và David đấy,” Yuki nói và gượng gạo cười, rồi cô lưỡng lự một lúc. “Jun kể rằng anh ta nghe thấy hai người đánh nhau vì Laurel hảy đại loại thế.”

“Laurel ư?” Tamani nói và hy vọng cô không nhận ra vẻ bối rối của mình. “Laurel Sewell? Tại sao là vì cô ta chứ?”

“Em nghe kể chị ấy đã can ngăn hai người và nói gì đó về việc chọn lựa.”

“Ồ,” anh kêu lên rồi cúi người. “Thật điên rồ. Laurel tốt bụng đấy, cô ấy đã giúp đỡ anh rất nhiều trong lớp Chính quyền. Vì anh hoàn toàn chẳng biết gì, phải không nào? Anh nghĩ cả cô ấy và David đều đã hiểu lầm. Em hiểu ý anh chứ?” Anh nói bằng giọng điệu giễu cợt.

“Vậy anh không có tình ý gì với Laurel chứ?”

“Không phải vậy,” anh ghét phải nói những lời này. Thật báng bổ. “Cô ấy thực sự tốt bụng. Nhưng anh không biết. Cô ấy không phải tuýp người anh thích. Cô ấy quá... tóc vàng hoe.”

“Thế tuýp người anh thích là gì?” Yuki then thùng hỏi.

Tamani nhún vai và khẽ mỉm cười. “Anh sẽ biết khi nào anh trông thấy,” anh đáp và nhìn cô chăm chú cho tới khi Yuki phải bối rối quay đi.

“Nhà của bố cho dịp lễ Tạ ơn năm nay sao?” Laurel hỏi David. Họ đang ngồi bên bàn ăn trưa cùng Chelsea vì trận bão hôm qua đã khiến chỗ ngồi ưa thích của họ bị phủ đầy bùn, và Chelsea cứ kêu ca rằng bên ngoài quá lạnh. Thậm chí Laurel cũng thấy rất lạnh, nên hôm nay họ đành đương đầu với sự ồn ào và hối hả của căng-tin vậy.

“Anh ước thế,” David đáp. “Nếu thế, nhà anh sẽ gọi một đồng đồ ăn Trung Quốc về và ngồi quây quần xem bóng đá cả ba ngày luôn. Hoặc chính xác hơn là ông ấy sẽ xem bóng đá còn anh sẽ học ôn tập bài kiểm tra cuối kỳ. Không, ông bà anh đã kêu gọi mọi người họp mặt ở Eureka. Họ cam đoan năm nay mình sẽ chết và nhất quyết phải nhìn thấy mặt con cháu lần nữa trước khi ra đi.”

“Chẳng phải ông bà anh đã tổ chức một buổi như thế hồi Giáng sinh năm ngoái sao?” Laurel hỏi.

“Cả năm trước đó nữa. Thậm chí trông họ chẳng già đi cơ. Họ giống như chỉ hơn bố mẹ em năm tuổi thôi.”

Laurel thấy mừng vì lại được nói chuyện với David. Cô đã gắng hỏi cả Tamani và David kể lại chuyện đã xảy ra trong suốt đợt đình chỉ vừa qua, nhưng Tamani thì khẳng khẳng đó là chuyện của cánh đàn ông và sẽ không bàn cãi nữa, còn David là người rất giỏi chuyển đề tài. Dường như họ đã đi đến một thỏa thuận, một sự tạm ngừng, *điều gì đó* mà Laurel không thể đoán ra được, nhưng họ không còn lờm nguýt trên hành lang nữa và thậm chí hai người còn chào hỏi nhau rất thân thiện. Cả hai cũng không thúc ép cô lựa chọn nữa, và Laurel hy vọng mọi chuyện cứ tiến triển tốt đẹp như vậy.

“Nhưng kỳ nghỉ *thì phải* nghỉ ngơi chứ?” Laurel nói.

“Này, cả đám họ hàng trong một nhà ư? Anh sẽ chẳng học hành được gì mất.”

“Em nghĩ anh đang bỏ lỡ *dịp* nghỉ ngơi của mình đấy,” Laurel khẳng khẳng.

“Em đùa đấy à? Anh đang học sa sút đây.”

“Ồ, tất nhiên rồi, quý ông Bốn-chấm-không.”

“Bốn-chấm-bốn!” David và Chelsea đồng thanh chỉnh lại, rồi cười phá lên. Lúc Laurel nhướn mày nhìn thì anh bèn ngưng ngừng nói. “Các lớp học danh dự đều cần năm chấm thôi mà, em nhớ không?”

Laurel tròn mắt và lắc đầu. “Anh đúng là kẻ cầu toàn.”

“Phải, nhưng em yêu anh,” David nói, rồi đỏ bừng mặt lên vì xấu hổ khi vừa nhắc lại câu nói đùa ngày xưa giữa hai người.

Tuy vậy Laurel chỉ mỉm cười và với tay nắm lấy vai anh. “Đúng rồi,” cô ân cần nói. “Em cũng rất yêu quý anh.”

Tất cả im lặng một lúc rồi Chelsea khịt mũi nói. “Ngại nhỉ?” Cô cười rạng rỡ.

Thật may, Tamani đã chọn đúng thời điểm để ngồi phịch xuống đối diện với Chelsea và đưa mắt nhìn Ryan đang xếp hàng đợi món bánh thịt chiên giòn. “Chào,” anh dịu dàng nói.

“Yuki đâu rồi?” Laurel hỏi, đưa mắt tìm kiếm xung quanh. “Sáng nay em không thấy cô bé thì phải?”

“Đúng vậy, Klea đã đón cô ấy từ lúc sớm. Họ nghỉ trước vài ngày rồi.”

“Vẫn chưa có động tĩnh gì ở căn nhà gỗ sao?” Laurel hỏi. David và Chelsea liếc nhìn xung quanh xem có kẻ nghe trộm nào không sau đó cúi đầu gần lại để có thể nghe Tamani nói.

“Không một tiếng động, không một chuyển động, hoàn toàn chẳng có gì cả. Anh bắt đầu nghĩ bọn quý đó chỉ chạy ngang qua vòng tròn và cái nhà đó thôi.”

“Lính của anh chưa vào trong sao?” Chelsea hỏi, giọng đờm vẻ hoài nghi. “Họ còn đợi gì nữa chứ?”

Hãy để Chelsea hỏi những câu hiển nhiên, Laurel thầm nghĩ và mỉm cười.

“Shar muốn theo dõi xem chúng đang làm gì đã. Nếu bọn tôi xông vào, chúng sẽ chống cự

đến chết và sẽ chẳng biết được gì cả.”

“Chúng ở trong căn nhà gỗ,” David nói. “Liệu thuốc ngủ của Laurel có hiệu quả không?”

“Chúng phải có hiệu quả chứ,” Tamani đồng tình. “Nhưng vấn đề là chẳng có thứ gì bọn tôi ném vào chúng trong vài tháng qua có tác dụng hết. Chẳng có thứ gì cả. Và điều này còn làm bọn tôi lo sợ hơn việc xông thẳng vào chỗ đó đấy. Ai mà biết được có thứ gì được giấu bên trong chứ?”

“Chào mọi người,” Ryan niềm nở chào họ và ngồi xuống bên Chelsea.

Chelsea mỉm cười chiếu lệ và vỗ nhẹ lên vai anh ta.

“Mọi người đang nói về tôi à?” Anh ta cười xếch tới mang tai trong khi tất cả đều im lặng.

“Thực ra, bọn em đang nói về loài tiên,” Chelsea vô cùng thích thú nói. Khi thấy hai mắt Tamani mở lớn và anh liếc về phía Ryan, cô liền cười tự mãn. “Em đang hỏi Tam về họ. Anh ấy đến từ Ireland mà...”

“Thực ra là Scotland...”

“...Chắc hẳn anh ấy biết cả tấn chuyện về loài tiên, phép thuật và các thứ khác. Dẫu sao cũng nhiều hơn chúng ta mà.”

Lúc này, Tamani không thể giấu được nỗi bàng hoàng và kinh sợ trên gương mặt. Laurel đưa một tay lên che miệng và cố gắng nén cười để nước Sprite không trào lên mũi.

“Em biết đấy, Chelsea, chỉ vì đến từ Scotland...” Ryan bắt đầu nói.

“Ồi, trật tự nào,” Chelsea nhắc nhở. “Tam sẽ kể cho chúng ta về các kẻ thù của loài tiên có thể bất ngờ trở nên miễn nhiễm với phép thuật đã có hiệu quả trên chúng hàng thế kỷ rồi.”

“Ờ...,” Tamani nói. “Thực ra, tôi không biết gì cả đâu.”

“Câu trả lời tuyệt vời!” Ryan vừa thốt lên vừa xòe năm ngón tay ra. Khi Tamani còn ngây người nhìn chăm chú thì Ryan đã thả tay xuống bàn. “Nghiêm túc đấy, nếu cậu để cô ấy lôi kéo vào thế giới thần tiên thì sẽ không bao giờ thoát ra được đâu. Tôi thề, đôi lúc dường như cô ấy tin loài tiên có thực. Cậu nên nhìn phòng của cô ấy xem.”

Nhờ lời nhận xét đó mà anh ta nhận được một ánh mắt sắc lạnh từ Chelsea. “Hãy đoán xem ai sẽ *không* được nhìn thấy phòng tôi một thời gian nhỉ?”

“Này,” Laurel xen ngang để thay đổi chủ đề. “Mọi người sẽ làm gì vào dịp lễ Tạ ơn thế?”

“Nhà ông bà,” David nói.

“Nhà của bà,” Chelsea gật đầu nói. “Ít nhất thì bà cũng còn ở trong vùng này.”

“Gia đình bên nội của mình sắp tới chơi,” Ryan nói.

Tất cả nhìn Tamani, và Laurel nhận ra cô đã đẩy anh vào tình thế khó xử.

Hoan hô.

“Thực ra chúng tôi không ăn mừng ngày này,” Tamani nói thật trôi chảy. “Chắc tôi chỉ lãng vãng quanh đây thôi.”

“Anh có muốn tới dự lễ Tạ ơn ở nhà em không?” Laurel bắt kịp Tamani trước khi anh ra khỏi cửa trước. Vài ngày vừa qua anh vẫn lãng tránh cô và cô cũng không hiểu được lý do.

Anh hỏi lại. “Thật chứ?”

“Tất nhiên rồi, tại sao lại không?” Laurel cố gắng diễn đạt lời mời một cách tự nhiên. “Nhà em không có họ hàng nào tới chơi cả. Yuki thì đi rồi. Mà dẫu sao, em nghĩ anh cũng sẽ loanh quanh sau nhà mà,” cô khẽ cười.

Nhưng Tamani vẫn khá lo lắng. “Anh không biết. Bố mẹ em cũng sẽ ở đó, phải không?”

“Đúng vậy, họ biết anh là ai mà.” Cô hơi khom người và nhướn lông mày lên. “Và họ biết cả vụ sàn bếp nữa.”

Tamani rên rỉ. “Cảm ơn em vì đã nhắc nhở anh.”

“Không có gì,” Laurel mỉm cười đáp.

Anh cắn môi dưới một thoáng rồi lên tiếng, “Chuyện này kỳ quặc quá. Em biết mà, bố mẹ của em, những con người nuôi dưỡng em. Anh thấy bối rối lắm.”

“Bối rối bởi họ là bố mẹ em hay vì họ là con người?” Thấy Tamani im lặng, Laurel thúc cùi chỏ vào cánh tay anh. “Thôi nào,” cô nói. “Thừa nhận đi.”

“Vì cả hai. Được chưa, bởi vì họ là bố mẹ con người của em. Chỉ là, lẽ ra em không có bố mẹ là con người. Đúng hơn em sẽ không có bố mẹ đâu.”

“Được rồi, anh nên làm quen với chuyện này đi, bởi vì bố mẹ em sẽ không đi đâu đâu.”

“Không, nhưng... em thì có,” Tamani ngập ngừng nói. “Ý anh là, cuối cùng sẽ đi. Phải không?”

“Chắc chắn em không muốn trở thành bà cô bốn-mươi-tuổi vẫn sống với bố mẹ đâu,” Laurel đáp, lảng tránh câu hỏi thực sự của Tamani.

“Tất nhiên rồi, nhưng... em sẽ quay lại Avalon, phải không?”

Lần này thì cô không biết phải trả lời thế nào nữa. Cô nhìn xuống hai bàn tay mình một lát. “Tại sao anh hỏi em điều đó vào lúc này chứ?”

Tamani nhún vai. “Anh muốn hỏi từ lâu rồi. Dường như đối với em, những thứ thuộc về con người còn quan trọng hơn rất nhiều. Anh hy vọng em không quên nơi mình... thuộc về.”

“Em không biết liệu đó có là nơi em thuộc về hay không nữa,” cô thành thực đáp.

“Ý em là gì chứ, em không biết sao?”

“Em không biết,” Laurel kiên quyết đáp. “Em chưa quyết định được.”

“Em sẽ làm gì khác chứ?”

“Em nghĩ có thể em sẽ đi học đại học.” Việc nói ra được chuyện này khiến cô cảm thấy thật kỳ lạ. Cô đã từng nghĩ mình sẽ trở lại Avalon nếu David không kéo cô ở lại với thế giới con người. Nhưng việc chia tay với David không làm cô thay đổi ý định về chuyện học lên, điều này buộc cô phải suy xét xem mình có muốn về Avalon hay không, không chỉ vì David hay bố mẹ cô mà còn vì chính bản thân cô nữa.

“Nhưng tại sao chứ? Em sẽ chẳng học được điều gì có ích cho em ở trường đại học được.”

“Không,” Laurel phản đối, “họ không thể dạy em những thứ mà anh nghĩ sẽ có ích với anh thôi. Em không phải anh, Tamani a.”

“Nhưng thật sao? Học tiếp ư? Đó là điều em muốn làm à?”

“Có thể lắm.”

“Anh cần phải nói với em rằng chịu đựng hết tất cả các tiết học là phần tồi tệ nhất trong một ngày của anh đấy. Anh không biết làm sao em có thể muốn học thêm chứ. Anh ghét chúng.”

“Nói chung em cũng làm thế ở Avalon mà. Dù là ở đâu thì đó đều là trường học thôi.”

“Nhưng ở Avalon em sẽ được học những thứ hữu dụng. Căn hai của cos ư? Chúng thật vô nghĩa.”

Laurel bật cười. “Em tin là chúng có ích với *người nào đó*. Cô dừng lại. “Nhưng em sẽ không học toán hay thứ gì đó tương tự đâu. Mà hơn nữa, em nghĩ điều anh đã học có thể giúp anh đấy.”

“Phải, nhưng...” Đột nhiên, anh không muốn nói thêm nữa, và Laurel thấy mừng vì anh đã không kéo cô vào cuộc tranh cãi luẩn quẩn đó. “Anh không hiểu nổi. Sự ám ảnh của con người với trường học, nó chẳng hề hấp dẫn anh tẹo nào. Ý anh là, con người làm anh quan tâm. *Em* khiến anh quan tâm. Thậm chí cả” - anh ngập ngừng - “*gia đình* của em cũng làm anh quan tâm nữa. Tất cả đều kỳ lạ,” anh mỉm cười.

“Thế còn,” cô nói, “lẽ Tạ ơn thì sao? Anh sẽ tới chứ?”

Anh mỉm cười. “Em sẽ ở đó sao?”

“Tất nhiên rồi.”

“Vậy đây cũng là câu trả lời của anh đấy.”

“Tốt lắm,” Laurel vừa nói vừa thận trọng nhìn ra xa. “Em sẽ có cơ hội để nói với anh điều em tìm được về thứ bột xanh đấy,” cô thì thầm.

“Em tìm được điều gì sao?” Tamani hỏi lại và chạm lên mu bàn tay cô.

“Không nhiều lắm,” Laurel nói, cố gắng không để cảm nhận nơi những ngón tay anh chạm vào khiến cô phân tâm. “Song có vài điều đấy! Hy vọng vào thứ năm, em sẽ tìm được nhiều hơn. Sau khi làm bài tập xong, đêm nào em cũng nghiền cứu nó.”

“Anh luôn tin tưởng vào em mà,” anh nói và mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Lễ Tạ ơn luôn là kỳ nghỉ ưa thích của Laurel. Cô không hiểu rõ tại sao nữa, dù không thể ăn thịt gà tây, súp khoai tây ninh nhừ, hay bánh bí đỏ - ít nhất không phải các món ăn truyền thống. Nhưng cô rất thích thú với cảm giác gia đình sum vầy trong dịp lễ này. Cho dù từ 'gia đình' là quá to tát với ba người họ.

Năm nay, mẹ của cô làm hai con gà quay Cornish chứ không phải một con gà tây như mọi năm nữa. "Mẹ chẳng hề thấy có lý do gì để bận tâm cả. Con nghĩ kỹ xem, chỉ có một nửa số người hôm đó sẽ ăn món gà thôi," bà nói đùa. Tuy vậy, đây cũng là một ý kiến hay dành cho Laurel, và từ trong căn bếp, mùi lá hương thảo bị vò nát tỏa ra hết sức hấp dẫn. Nhưng chỉ khi bạn có thể phớt lờ được mùi thịt trộn lẫn trong hương thơm bếp núc mà thôi.

Mẹ của Laurel đã làm một khay rau củ lớn trong khi Laurel còn bận bịu với khay hoa quả của mình. Cô ngược lên định hỏi mẹ có nên cắt dâu tây ra hay không thì bắt gặp bà đang nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ phía sau. "Mẹ ơi?" Laurel vừa nói vừa huých vào cánh tay bà.

Mẹ cô giật mình nhìn lại. "Chúng ta có nên mời họ vào không nhỉ?" Bà hỏi.

"Ài cơ ả?"

"Các lính gác ấy."

Trời ơi, *chuyện này* chẳng khác nào một thảm họa sắp giáng xuống. "Không. Nghiêm túc đó mẹ. Họ vẫn ổn mà. Khi nào làm xong con sẽ mang khay trái cây và rau củ ra mời, nhưng con không nghĩ rằng họ muốn vào đâu."

"Con chắc chứ?" Bà hỏi, hướng đôi mắt ấm áp về phía rừng cây.

"Đương nhiên rồi ả." Laurel có thể hình dung được cảnh tượng đó - một đám đàn ông mặt mày nghiêm nghị, vận đồ màu xanh lục đứng trong gian bếp của họ, và sẽ tạo ra mọi loại âm thanh rất đậm chất lễ hội.

Tiếng chuông cửa vang lên và Laurel nhảy khỏi chiếc ghế đầu. "Để con mở cho."

"Mẹ cũng nghĩ vậy," cô hiếm khi nghe thấy bà thì thầm như thế.

"Mẹ này!" Cô kêu lên ngay trước khi đi đến góc nhà.

Cô mở cửa cho Tamani, anh đang đứng bên ngoài với ánh nắng phía sau như thể anh đang tỏa sáng. Cô cảm thấy hai đầu gối của mình run run và thoáng băn khoăn liệu mời anh có thực sự là ý tưởng tuyệt vời nhất hay không.

Anh mỉm cười và cúi xuống ghé sát vào khuôn mặt của cô hơn, Laurel thở hổn hển nhưng anh chỉ thì thầm. "Anh không biết mình đang làm gì nữa. Anh hy vọng mình không phải mang thứ gì đặc biệt tới."

"Ồ, không," Laurel mỉm cười đáp. Cô rất vui khi biết rằng bên dưới lớp vỏ bọc lãnh đạm ấy thì đôi khi anh cũng lo lắng về khá nhiều chuyện đấy chứ. "Em chỉ muốn anh mang người đến thôi." *Ngu ngốc, ngu ngốc quá! Chẳng lẽ anh ấy có thể để quên bản thân mình ở nhà sao?* Cô cảm thấy bức tức khi thấy mình vẫn bối rối trước anh.

Mẹ cô đang lom khom bên cái lò nướng, kiểm tra hai con gà mái, thì Laurel dẫn Tamani vào trong bếp. Laurel nghĩ rằng họ không cần thông báo nhưng tốt hơn họ nên vào để tránh cảm giác rằng mẹ đang mong đợi gặp mặt anh. Laurel cảm thấy khá kỳ lạ khi thấy bố mẹ mình đã thông cảm rất nhiều cho sứ mệnh phục vụ của Tamani, đặc biệt là mẹ của cô. Và cô đã không ngừng băn khoăn về nó.

"Mẹ ơi," Laurel nói, "Tamani tới rồi này."

Mẹ cô ngược lên và mỉm cười, sau đó bà đóng cái lò nướng lại, chùi sạch tay vào chiếc tạp dề và đưa một tay về phía Tamani. "Mọi người rất vui vì cháu đã tới tham gia cùng."

"Đây là vinh hạnh của cháu mà," Tamani đáp giống như một quý ông người Anh thực thụ vậy. "Và..." Anh ngập ngừng nói. "Cháu muốn xin lỗi về lần trước. Cháu không biết phải nói sao nữa."

Nhưng mẹ cô xua tay. "Ồ, không sao đâu." Bà vòng một tay ôm lấy Laurel và mỉm cười nhìn

con gái. “Khi nào cháu có một cô con gái là tiên nữ thì cháu sẽ học được cách chấp nhận những chuyện như thế này.”

Tamani không che giấu được nét mặt thực sự thoải mái của mình. “Cháu có thể giúp gì không ạ?” Anh hỏi.

“Không, không. Lễ Tạ ơn là ngày bóng đá. Cháu có thể ngồi xem nó với chú Mark trong phòng khách,” bà vừa nói vừa chỉ tay về phía căn phòng. “Và bữa tối sẽ sẵn sàng sau mười lăm phút nữa thôi.”

“Cô có chắc không?” Tamani nói. “Cháu là người thái hoa quả điệu nghệ đấy.”

Mẹ của Laurel bật cười. “Cô cũng nghĩ vậy đấy. Giờ thì mẹ con cô phải bọc cái này lại. Cháu cứ đi đi nhé!”

Laurel muốn phản đối, nhưng Tamani chỉ mỉm cười và hướng về phía phòng khách.

Cô đi theo anh và nấn ná bên ngưỡng cửa để liếc trộm hai người đàn ông. Họ cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ bắt tay, nắm bắt vài câu chào hỏi, và bố của Laurel cố gắng giải thích về bóng đá cho Tamani nghe. Vậy mà mẹ của cô phải gọi tới hai lần, Laurel mới dứt mình chạy tới và quay trở lại làm nốt đĩa hoa quả.

Khi bữa tối đã sẵn sàng, tất cả sum vầy quanh chiếc bàn ăn nhỏ được kê ngay ngắn trong bếp. Tamani không ngớt lời khen ngợi món gà quay của mẹ Laurel. “Món này trông thật tuyệt diệu, bà Sewell ạ. Thịt không phải đồ cháu ăn được nhưng hương thơm của nó vô cùng quyến rũ. Là lá thảo hương, phải không ạ?”

Mẹ của Laurel hào hứng đáp. “Cảm ơn cháu. Cô rất ấn tượng khi cháu nhận ra gia vị này đây. Và làm ơn, hãy gọi là cô Sara và chú Mark nhé! Đừng quý ông, quý bà gì hết nhé.” Bà nắm lấy tay chồng. “Cô chủ cảm thấy mình đang già đi đấy.”

“Bố mẹ đã già rồi còn gì,” Laurel khúc khích cười.

Mẹ cô nhướn lông mày. “Thế là đủ rồi nhé, quý cô.”

“Này Tamani, kể mọi người nghe về lính gác đi.”

“Dạ...”

“Ôi, Mark, đừng quấy rầy thằng bé về chuyện công việc vào kỳ nghỉ này chứ!”

“Cháu không phiền đâu ạ, thật đấy,” Tamani nói. “Cháu yêu công việc của mình. Và về cơ bản, nó gắn liền với cuộc đời cháu, dù có kỳ nghỉ hay không.”

Bố của Laurel hỏi Tamani dồn dập, phần lớn về chức vụ của Tamani, sau đó chuyển sang việc trưởng thành ở Avalon, các loại thực phẩm họ ăn và vài câu hỏi kỳ quặc liên quan tới tình hình kinh tế của loài tiên nữ. Khi mẹ cô đi lấy nốt phần bánh nướng trong lò ra thì Laurel cảm thấy hơi bối rối, còn Tamani mới ăn được phân nửa thức ăn trong đĩa của mình. Laurel đang đợi cơ hội để đưa anh ra khỏi đây, trước khi bố của cô kịp hỏi quá nhiều câu kỳ cục về tổng sản lượng quốc nội của Avalon và hệ thống cấp bậc chính trị ở đó.

“Để cậu bé ăn đi,” mẹ của Laurel trách, và buộc đức ông chồng im lặng bằng một miếng bánh nướng bí ngô khổng lồ, phủ đầy kem. Và bà đưa ra cho Laurel và Tamani mấy đĩa nhỏ đựng đầy đồ tráng miệng cùng món nước hoa quả ngọt mát.

“Chúng ta thường xem phim sau khi ăn tráng miệng,” bố cô nói với Tamani. “Cháu có muốn tham gia không?”

“Thực ra con muốn đi dạo với Tamani,” Laurel liền chớp lấy cơ hội trước khi Tamani kịp lên tiếng. “Nhưng chúng con sẽ quay về xem đoạn cuối mà.”

“Bố mà đi,” ông nói, xoa xoa bụng, “thì cái dáng sẽ lạch bạch lắm!”

Laurel đảo mắt năn nỉ. *Bố mẹ*. Cô tóm lấy cánh tay của Tamani và kéo anh ra hướng cửa trước, cô muốn trốn thoát thật nhanh trước khi có ai kịp lên tiếng.

“Em rất muốn ở riêng với anh à?” Tamani thì thầm và ngoác miệng cười khi cánh cửa vừa đóng.

“Có thể em đã đánh giá quá thấp tính rắc rối của vấn đề này.”

“Rắc rối ư?” Tamani thật thà nói. “Anh không nghĩ chuyện này có gì rắc rối cả. Thực ra chỉ là lúc đầu thôi,” anh tự nhận. “Nhưng lần đầu nói chuyện với người lạ luôn như thế mà. Anh thấy tất cả mọi chuyện còn khá hơn mình tưởng tượng nhiều. Họ thật tốt bụng.”

Hai người đi lang thang một lúc trước khi Laurel nhận ra đôi chân mình đang hướng tới tuyến đường quen thuộc đến trường. Nhưng họ không rẽ đường khác mà lặng lẽ tới sân bóng và Laurel trèo lên chỗ ngồi trên khán đài. Khi đã ở hàng ghế trên cùng, cô quay mặt nhìn về

phía sân và nắm lấy thanh rào chắn, để gió mơn trớn khuôn mặt và tinh nghịch thổi tung mái tóc cô. Tamani lưỡng lự một chút, rồi cũng tới đứng bên cạnh cô.

“Anh xin lỗi vì để em phải trải qua tất cả chuyện này,” anh nói nhưng không nhìn cô. “Khi anh bắt đầu là một lính canh, anh từng có những mong ước khá nhẹ nhàng. Vài lính canh làm việc cả cuộc đời mà chưa từng gặp một tên quý khổng lồ nào cả. Em được trao nhiệm vụ sống một cuộc đời bình thường bên ngoài, tại căn nhà gỗ và quay trở lại Avalon một khi đã thừa kế mảnh đất, và... sau đó, công việc của anh sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Ông Jamison từng nói với em như vậy,” Laurel đáp, liếc nhìn Tamani qua vai mình. “Em thì chỉ cần sống một cuộc đời con người bình thường cho tới lúc phải quay về Avalon thôi. Em đoán chẳng có điều gì dễ dàng như chúng ta hy vọng đâu.” Cô không nói về bọn quý. Họ thực sự mong cô rời bỏ cuộc sống con người mà không có chút lưu luyến gì sao?

“Ừ,” Tamani đồng tình, “nhưng anh vẫn không ngừng hy vọng.” Anh cựa mình, xịch lại gần cô và đặt một bàn tay phải lên lan can bên cạnh tay cô, rồi sau một thoáng ngập ngừng, anh đặt nốt tay trái lên trên tay cô và để lồng ngực anh chạm vào lưng cô.

Cô biết mình nên buông tay anh ra, tránh xa và phá vỡ mối liên hệ này, nhưng cô không thể. Cô không muốn. Và chỉ lần này thôi, cô không phản ứng lại, chỉ đứng yên, cảm nhận anh ở bên thật gần và tận hưởng nguồn sinh lực mà anh mang đến cũng như làn gió nhẹ đang mơn trớn gương mặt mình.

Khi má anh áp sát cổ cô, cảm anh nghiêng đi, cô vẫn cảm thấy vô cùng tự nhiên cho tới lúc môi anh chạm lên làn da cô. Nhưng Laurel không thể tảng lờ nụ hôn nhẹ nhàng đang lướt nhẹ từ cổ lên đến tai cô, cũng như cảm giác rạo rực đang bùng lên trong người, van xin cô quay lại nhìn anh và chấp nhận lời mời mọc thầm lặng đó. Cô tưởng chừng đang nghẹt thở vì sức ép của lòng ham muốn. Và tay anh đặt lên eo cô, dịu dàng quay người Laurel lại, rồi anh hôn lên khoe miệng và khẽ thở dài trước khi dịu dàng đặt môi mình lên môi cô.

Cô phải gom nhặt hết tất cả sự tự chủ của mình mới có thể thì thầm, “không được đâu.”

“Tại sao chứ?” Tamani hỏi, tựa lên trán cô.

“Chỉ là em không thể thôi,” Laurel đáp và quay người đi.

Nhưng anh đã nắm lấy cả hai bàn tay cô, kéo cô trở lại và nhìn thẳng vào mắt cô. “Đừng hiểu lầm anh,” anh nói, vô cùng lịch thiệp và dịu dàng. “Anh sẽ làm mọi việc em yêu cầu. Anh chỉ cần biết lý do thôi. Tại sao em cảm thấy bế tắc chứ?”

“Em đã hứa với chính mình rồi. Em... em phải đưa ra quyết định. Và khi ở bên anh, hôn anh, cảm giác đó khiến em mù mịt. Em cần phải giữ đầu óc mình thật tỉnh táo.”

“Anh có yêu cầu em quyết định đâu,” Tamani nói. “Anh chỉ muốn hôn em thôi mà.” Anh đưa tay lên cổ cô và ôm lấy khuôn mặt Laurel. “Em có muốn hôn anh không?”

Cô gật đầu rất khẽ. “Nhưng...”

“Vậy thì em có thể,” anh nói. “Và ngày mai, anh sẽ không buộc em phải đưa ra quyết định đâu. Đôi khi,” anh nói, khẽ đưa một ngón tay chạm lên bờ môi cô, “một nụ hôn chỉ đơn giản là một nụ hôn thôi.”

“Em không muốn lừa dối anh đâu,” Laurel nói nhỏ dần.

“Anh biết. Và anh thấy mừng vì điều đó. Nhưng ngay lúc này anh không quan tâm nó có nghĩa là gì. Thậm chí nếu sau hôm nay, em không bao giờ hôn anh nữa thì hãy dành tất cả cho hôm nay đi.” Miệng anh kề sau tai cô và thì thầm thật ấm áp.

“Em không muốn làm anh tổn thương đâu,” Laurel nói.

“Làm sao điều này có thể gây tổn thương được cơ chứ?”

“Anh biết mà. Ngày mai anh sẽ ghét em cho mà xem.”

“Anh sẽ chẳng bao giờ ghét em đâu.”

“Không có nghĩa là mãi mãi.”

“Anh không yêu cầu mãi mãi,” Tamani nói. “Chưa phải lúc. Anh chỉ hỏi xin giây phút này thôi.”

Cô chẳng còn lý do nào để mà phản đối nữa cả. Được rồi, chỉ chút ít thôi. Một chút cũng đâu vấn đề gì, không thể có chuyện gì khi hai tay của Tamani đang siết lấy lưng và vuốt ve đôi vai cô, môi anh đã kề sát môi cô.

Laurel nghiêng người tới để thu hẹp khoảng cách này.

Mọi chuyện thật thú vị trong mười phút họ đi bộ về nhà cô. Dù tinh thần của Laurel có hứng khởi thế nào thì buồn thay, nó vẫn chẳng giúp ích được gì cho mái tóc của cô. “Tại sao anh không thể là một chàng trai bình thường mang lược trong túi nhỉ?” Cô hỏi, trong khi cố gắng đưa tay gỡ đám tóc rối bù xù.

“Từ khi nào anh cho em chút ấn tượng rằng anh là một ‘chàng trai bình thường’ vậy?”

“Chết này,” Laurel kêu lên và thúc vào bụng anh.

Tamani tóm lấy cô, và ghì chặt hai cánh tay cô xuống bên thân mình và xoay người cô lại trong lúc Laurel la hét inh ỏi. Trong mấy tuần qua, đây là lần đầu tiên cô thấy anh thư thái và tự nhiên như vậy. Từ buổi chiều họ ở bên nhau trong căn nhà gỗ ở Orick, cô cảm thấy thật dễ dàng để suy nghĩ cho chính mình và quên đi mọi chuyện căng thẳng xung quanh. Hôm nay họ đã có khoảng thời gian dài để là chính mình, cả hai đã tìm thấy cảm giác thư giãn vô cùng cần thiết. Laurel vẫn nghĩ cảm giác tội lỗi sẽ lại tìm đến cô như thường lệ nhưng hôm nay rõ ràng không hẳn là như vậy.

“Tóc em vẫn thế chẳng khác gì cả,” cô hờn hển nói.

“Anh nghĩ tóc của em vô vọng rồi,” Tamani nói và thả tay cô ra.

“Buồn thật, em nghĩ anh nói đúng đấy,” Laurel trả lời. “Có thể bố mẹ em sẽ không để ý đâu.”

“Ừ, có lẽ,” Tamani giễu cợt.

“Ôi, chết rồi!”

“Chuyện gì vậy?” Tamani bước tới, đột ngột anh trở nên nghiêm túc và cảnh giác.

“Không sao,” Laurel nói và đẩy anh sang một bên, ra hiệu về chỗ đỗ xe phía trước nhà cô.

“Chelsea tới kìa.”

“Đó là chuyện xấu à?” Tamani bối rối hỏi. “Ý anh là, anh thấy cô ấy tuyệt vời đấy chứ, thế còn em?”

“Không, tất nhiên cô ấy rất tốt. Nhưng cô ấy để ý mọi chuyện và không ngần ngại *bình phẩm* đâu,” cô nói đầy ẩn ý.

“Lại đây nào,” Tamani nói và kéo cô bước lại gần. “Anh có thể trị được nó đấy!”

Laurel đứng yên trong khi Tamani vuốt mượt mái tóc cho cô, gỡ vài nút rối rồi mà cô không thể thấy cho đến khi chúng lại thẳng mượt như cũ.

“Ồ,” Laurel kêu lên, hai tay vuốt dọc theo bím tóc mềm mượt. “Anh học khả năng này ở đâu vậy?”

Anh nhún vai. “Chỉ là tóc thôi mà. Đi nào!” Họ đi bộ, không còn tay trong tay nữa và trở về nhà.

Chelsea đang ngồi bên quầy bếp cùng đĩa bánh bí ngô nướng trước mặt, cô xúc một thìa kem lên.

“Câu đây rồi!” Cô kêu lên và ngoảnh người lại khi Laurel bước vào. “Mình đã đợi hai người nửa tiếng rồi đấy. Cả hai đã làm cái quái gì vậy?”

Laurel mỉm cười ngượng nghịu. “Chào, Chelsea,” cô nói, cố tình phớt lờ câu hỏi.

“Xin lỗi vì mình đã không gọi trước,” Chelsea vừa nói vừa trở mắt nhìn Tamani. “Mình phải ra khỏi nhà, bọn em mình đúng là một cơn ác mộng. Anh ấy cũng ở lại à?”

Laurel ngược nhìn Tamani.

“Anh đi nhé,” Tamani nói. “Anh không muốn xen ngang câu chuyện của hai người đâu.”

“Không, không, anh ở lại đi!” Chelsea kêu lên, vỗ hai tay vào nhau. “Đây là cơ hội để tôi hiểu hơn về anh. Tôi sẽ không bỏ lỡ dịp may này của mình đâu!”

“Tôi không nghĩ mình thích điều này đâu,” Tamani chậm rãi đáp. “Mà chúng ta có ở đây một mình đâu.”

“Ôi, Laurel sẽ không tính toán đâu.”

“Không sao mà,” Laurel nhún mặt đáp.

“Không phải vậy. Ý tôi không bao gồm những tác động của testosterone đâu nhé. Cô hiểu chứ?”

Buồn thay, Laurel thì hiểu. “Anh có thể đi nếu anh muốn,” cô lẩm bẩm với Tamani.

“Anh chẳng có nơi nào để đi cả.” Tamani nhướn cười đáp.

“Đừng trách là em không cảnh báo trước nhé! Mẹ ơi, bọn con lên gác đây!”

“Cứ để cửa mở nhé,” mẹ cô nói vọng ra.

“Phải rồi, vì đó cũng là vấn đề mà,” Laurel lẩm bẩm.

“Cảm ơn đã cho phép nói chuyện riêng, thưa cô S,” Chelsea bật cười và nhảy tót lên cầu thang trước cả Laurel.

Trong lúc Chelsea hỏi Tamani dồn dập về tuổi thọ của loài tiên, thần thoại và truyện dân gian từ khắp nơi trên thế giới, thì tâm trí của Laurel lại lang thang vẩn vơ vì những chuyện khác. Đặc biệt là ở sân bóng của trường. Tại sao cô không thể kháng cự chứ? Tại sao cô không thể là chính mình trong một lúc thôi? Hay cô đã yêu anh rồi? Đôi khi cô cam đoan câu trả lời là có nhưng cô lại không dám thừa nhận. Nó không hề giống cái cách mà cô cảm nhận về David. Cô đã bắt đầu nhớ anh ấy, ngay cả khi cô nhìn thấy anh ấy mỗi ngày. Nhưng nếu tình cảm dành cho Tamani không phải là tình yêu thì sao? Đây không phải là lần đầu tiên Laurel tự hỏi liệu cô có thể yêu cả hai bọn họ hay không. Và nếu có thể chẳng nữa, thì cô cũng không dám tin rằng cả hai sẵn sàng chia sẻ tình cảm với nhau. Đó cũng chẳng phải lời giải đáp hợp lý chút nào.

Laurel gạt những suy nghĩ miên man của mình sang một bên để quan sát Chelsea tiếp tục tra tấn Tamani bằng rất nhiều câu hỏi giống như bố cô từng hỏi, và cô bật cười vì Tamani phải gom nhặt những câu trả lời thật đầy đủ để làm vừa lòng Chelsea.

“Tôi chịu thua rồi!” Tamani kêu lên và bật cười sau khoảng nửa tiếng đồng hồ bị Chelsea hành hạ. “Tính tò mò của cô thật vô độ và tôi đến bó tay mất thôi. Hơn nữa, mặt trời sắp mọc rồi, mà tôi còn một cái nhà gỗ phải ghé thăm, và trước khi tôi đi, Laurel đã hứa sẽ kể về nghiên cứu của cô ấy,” Tamani nói, rồi nhìn Laurel cầu cứu.

“Em có nhiều thứ cho anh xem lắm,” Laurel nói, rồi đi tới bên bàn học. Cô hy vọng Tamani sẽ không bình luận gì về cái cốc phát quang mà cô chưa dám đụng tới mấy tuần qua. Laurel bật đèn bàn lên và kéo vài lọ nhỏ lấp lánh như được cắt từ kính nhưng thực chất lại là kim cương thể rắn.

“Em đã chia chúng thành năm mẫu thí nghiệm. Hy vọng là sẽ đủ.” Cô ra hiệu về ba cái đĩa trong lúc Tamani và Chelsea tò mò nhìn qua vai cô. “Anh có thể thấy em đã thử nhiều chất khác nhau với chúng. Em đã hòa trộn một lọ với nước tinh khiết thành hỗn hợp nhão và em đã chạm rồi nếm chúng.”

“Nếm ư? Em có chắc đó là ý hay không?” Tamani hỏi. “Nó có thể là chất độc đấy.”

“Em đã kiểm tra trước rồi. Không có chất độc bên trong đâu. Thường thì em có thể phát hiện được mà.” Khi cô nhận ra vẻ cảnh giác trong mắt anh, cô nói luôn. “Hơn nữa, em đã nếm được ba ngày rồi và chưa có chuyện gì xảy ra cả. Em thậm chí còn không bị đau đầu. Hãy tin em đi, nó ổn mà.”

Tamani gạt đầu nhưng anh không có vẻ đã bị thuyết phục cho lắm.

“Lọ này em trộn với dầu thực vật, là loại dầu trung tính và không thực sự có tác dụng hòa trộn lắm,” Laurel giải thích cho Tamani và Chelsea bởi trông ánh mắt họ đều đang dò dẫm. “Lần này, em dùng dầu quả hạnh nhân để chúng lắng xuống thành nhiều tầng. Nên em có thể khám phá ra hai thành phần.”

“Mình không biết cậu có thể làm được thế này đấy,” Chelsea nói, tiến sát gần Laurel.

“Mình mới nghiên cứu được chút ít thôi,” Laurel tự nhận. “Rất khó để chia một hỗn hợp thành những thành phần riêng biệt. Việc đó yêu cầu mình phải tìm ra được tính năng của từng thành phần, rồi so sánh các hiệu ứng với danh sách thực vật mà mình biết. Một số cái cũng dễ thôi,” cô nói và cảm thấy tin tưởng hơn vào quá trình thực hiện trong khi giải thích các giai đoạn mình đã làm. “Các loài thực vật mình thường sử dụng là cây đa và cây trúc đào. Nhưng trong chất bột này có nhiều thành phần lắm.”

“Cậu đang làm gì với cái đó thế?” Chelsea hỏi, chỉ vào chiếc đĩa bị che bởi một lớp màng cháy xém.

“Mình không cho thêm chất nào vào đĩa này cả. Mình chỉ đốt nó trên lửa rồi để nguội và quan sát phần còn lại. Điều đáng buồn là đặc tính của chất bột cũng bị phá hủy. Nhưng đây

chính là cách mình khám phá ra thành phần viết quất đấy.”

“Cây viết quất sao?” Chelsea hỏi, rồi nghiêng đầu sang bên. “Nó mang màu xanh à?”

“Đó là một lớp màng. Nó không tác dụng gì trong hỗn hợp cả. Thực tế, nếu có quá nhiều, nó sẽ phá vỡ lớp bảo vệ đấy!”

“Vậy tại sao em còn cho nó vào làm gì?” Tamani hỏi.

Laurel nhún vai đáp. “Em không biết nữa. Em đã phát hiện ra mười một thành phần và em biết còn một vài cái khác nữa. Nhưng vấn đề là em chưa phát hiện được thành phần chính. Chất bột này có hơn một nửa thành phần là các loại thực vật có hoa và em chưa tìm ra thành phần nào cả.”

“Giống như cây táo ư?” Chelsea hỏi, nhưng Laurel lắc đầu.

“Giống cây đinh tán hơn,” Laurel giải thích. “Các loại chỉ ra hoa, không có quả. Nhưng cũng không nhiều lắm đâu.” Cô chỉ vào một đồng sách lớn cạnh giường. “Mình đã xem hết trang này tới trang kia để tìm xem nó là gì. Nhưng mình bực nhất là không thể nhớ nổi đã từng nghiên cứu nó khi nào.” Cô thở dài và ngược nhìn Tamani. “Để em tìm tiếp xem sao,” cô nói.

“Anh biết em sẽ làm được mà,” Tamani đáp và đặt tay lên vai cô. “Rồi em sẽ tìm ra thôi.”

“Em cũng hy vọng như vậy,” Laurel đáp, quay mặt nhìn ra cửa sổ. Cô không nên cảm thấy thất vọng về chính mình như thế này, cô không thể mong mình làm được việc mà chỉ các nghiên cứu sinh chuyên sâu tại Học viện mới thực hiện được. Cô chỉ là chồi cây thôi! Cô phải có các kỹ năng khác nữa.

Hình như mình đang đọc quá nhiều điều tưởng tượng thì phải.

“Em có muốn anh lấy thêm chất bột không?” Tamani hỏi.

“Ồi, không cần đâu,” Laurel nhanh nhẹn đáp. “Nó không đáng để anh phải mạo hiểm. Mà em còn hai mẫu vật nữa chưa thử mà.”

“Hãy cho anh biết khi nào em cần,” Tamani dịu dàng nói. “Anh sẽ tìm cách.”

Laurel gật đầu, thầm ước rằng họ có thể ở riêng bên nhau. Không nhất thiết phải làm mọi việc nhưng ít nhất cả hai có thể ôm nhau chúc ngủ ngon mà không có Chelsea tò mò bên cạnh. Nhưng điều này cũng có thể dẫn đến những hành động mà cô không mong muốn, như hôm nay chẳng hạn.

“Được rồi,” Tamani lên tiếng trước khi cảm thấy khó xử. “Anh về đây. Chelsea, hôm nay tôi rất vui được gặp cô đấy. Chơi vui vẻ nhé!”

Chelsea gật đầu.

“Còn Laurel, anh sẽ gặp em... vào một lúc nào đó nhé!” Anh lặng ngẫm cô thật lâu trước khi bước qua cửa phòng.

Chelsea chỉ đợi có thể, liền quay sang nhìn Laurel bằng đôi mắt lấp lánh. “Thật tuyệt vời!” Cô nói to gần như hét lên. “Anh ta không phải David, nhưng rõ ràng anh ấy cũng có nét quyến rũ riêng đấy chứ.”

Tamani đột ngột lái sang bên kia đường khi anh trông thấy những ánh sáng lấp lánh phát ra từ nhà Yuki. Anh tới đúng lúc cô vừa về đến nhà. Biết đâu Klea có thể vẫn đang ở cùng Yuki. Tamani tắt động cơ và đặt chế độ im lặng cho điện thoại, rồi nhẹ nhàng di chuyển nhưng cũng không quá vội trộm để tránh việc các nhà hàng xóm gọi điện báo cảnh sát nếu có vô tình trông thấy anh với bộ dạng như thế. Lúc đến gần, anh có thể nghe thấy tiếng cô ta vọng ra qua cánh cửa sổ để mở, hình như đang nói chuyện điện thoại.

“Tôi đang cố gắng đây,” Yuki nói, giọng điệu nhuốm màu thất vọng. Tamani hít thở thật sâu và căng tai lắng nghe. “Tôi vẫn *đang* cố gắng mà. Nhưng cô ta có thể kể hết mọi chuyện đấy, tạm thời phải dừng lại chuyện này đã.”

Tamani nín thở, cố gắng bắt lấy từng từ. Rõ ràng cô ta đang khó chịu và không nhận ra là mình đang nói chuyện khá to tiếng.

“Tôi biết lão già đó có thể làm gì rồi. Cô đã kể hết cho tôi nghe mà. Nhưng tôi không thể, mà chính xác thì ông ta cũng không ở đây để dạy tôi, phải không?”

Tamani cảm thấy vô cùng căng thẳng. “Cô ta” là ai nhỉ? Và “lão già” là ai đây?

Một khoảng lặng thật lâu rồi Yuki thở dài nói. “Tôi biết. Tôi biết rồi mà, tôi xin lỗi,” cô ta lại nói bằng giọng nhỏ nhẹ. Cô ta lặp đi lặp lại từ “phải” vài lần và Tamani đoán rằng cuộc trao đổi đó sắp kết thúc. Anh giả bộ giậm mạnh vài bước và gõ cửa trước khi cô ta bắt quả tang anh

đang nghe trộm.

Yuki ngừng lời, rồi nói tiếp, “thôi nhé, Tam đang ở đây đấy.”

Tamani nghiêng cổ để ngó qua cửa sổ. Cô ta có trông thấy anh không? Nhưng còn ai khác gõ cửa vào buổi tối thế này chứ? Thật không thể tin được. Khi Yuki mở cửa, anh đã nở một nụ cười thật thân thiện.

“Chào anh,” Yuki niềm nở nói. “Em không biết anh sẽ tới đấy!” Cô ta nhìn xuống điện thoại theo phản xạ để tìm một lời nhắn.

“À, chỉ là anh lái xe ngang qua đây và nhìn thấy ánh đèn. Anh không ngờ em đã về rồi cơ đấy.”

“Klea lại nhận được điện thoại công việc. Sáng nay cô ấy thả em xuống giữa đường và em phát bực lên vì phải đi bộ.” Nói đến đây, cô không thể che giấu được vẻ bối rối của mình. “Anh có muốn vào trong không?” Yuki hỏi và giữ cửa mở.

“Tại sao chúng ta không ngồi ngoài hiên nhỉ?” Tamani hỏi. “Thời tiết rất tuyệt mà.” Cô nàng này đang phát bực với vài vấn đề nên đã hành xử quá cẩu thả. Và Tamani đã lợi dụng được cơ hội đó. Nhưng ánh mắt của Yuki tối nay thật bí ẩn mà Tamani không muốn cô ta dùng nó để chiếm được lợi thế cho *chính mình*.

“Được thôi,” Yuki đáp sau một hồi lưỡng lự. Họ ngồi trên mấy bậc thềm và nhìn ra đường.

“Anh đã làm gì vào dịp lễ Tạ ơn vậy?” Yuki hỏi.

Nói dối hay nói thật đây? “Chẳng làm gì cả,” Tamani nhoẻn cười đáp. “Thực ra, ở Scotland bọn anh không ăn mừng nó đâu.”

“Ở Nhật Bản, bọn em cũng có một kiểu lễ Tạ ơn như thế,” Yuki nói. “Nhưng lễ kinro kansha no hi không được tổ chức như thế này. Dù sao được nghỉ học cũng là tốt rồi.”

“Em thử nói lại xem nào,” Tamani nhoẻn miệng cười, anh thấy mừng vì họ đang trò chuyện về một chủ đề anh có thể thành thật. “Có phải cô Klea đã gọi cho em lúc anh tới không?”

“Vâng,” Yuki gắt gỏng nói. “Nhưng em chẳng muốn nói về chuyện đó làm gì.”

“Đừng lo,” Tamani dịu dàng nói. Cô ta đang tỏ ra nghi ngờ anh sao? Hay cô ta thật sự khó chịu với Klea?

“Tam này?”

“Sao cơ?”

Cô nàng hít thở thật sâu như thể lấy dũng khí cho một việc vô cùng khó khăn. “Em có phải bạn gái của anh không?” Cô ta nói thật nhanh.

Tamani phải nghiêng chặt răng mới giữ được nụ cười trên môi. Anh ngửa đầu ra sau rồi cúi gập xuống ra vẻ trầm tư suy ngẫm. “Anh không biết nữa,” cuối cùng thì anh cũng lên tiếng. “Anh không thích gán ghép mọi việc. Anh nghĩ làm thế càng phức tạp hơn thôi. Anh thích tin vào những điều đang diễn ra hơn.”

Yuki gật đầu. “Được rồi,” cô nàng đáp bằng thái độ bối rối. “Em chỉ không chắc chắn và em nghĩ... em cần kiểm tra xem thôi.”

“Ừ, em cứ làm đi,” Tamani mỉm cười cởi mở, rồi anh nghiêng người chống tay ra sau và tựa một tay lên bậc thềm sau lưng Yuki. Anh thấy mình vừa vượt qua một ranh giới vô hình.

Anh khéo léo chuyển chủ đề, dễ dàng thôi, tất cả việc anh phải làm là hỏi xem gần đây cô có thấy phim nào hay không, rồi họ sẽ tán gẫu gần một tiếng cho mà xem. Tamani vẫn lấy làm ngạc nhiên khi lần nào trò chuyện với Yuki cũng dễ dàng đến thế. Cô nàng dễ tính và thậm chí bật cười vì những câu nói đùa chẳng vui tẹo nào của anh. Nếu trong hoàn cảnh khác, họ có thể trở thành bạn bè tốt của nhau, và anh cũng thấy hơi buồn vì biết chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra cả - kể cả khi cô ta vô hại thì cô ta cũng sẽ phát hiện ra anh đang giả tạo, và hiển nhiên cô ta sẽ chẳng bao giờ nói chuyện với anh nữa.

Vài lần anh thử đẩy cuộc trò chuyện hướng về Yuki và cuộc sống của cô nhưng cô nàng đều khéo léo lảng tránh các câu hỏi, rồi chuyển chủ đề ngay khi anh nhắc tới Klea. Tamani cảm thấy chán nản và quyết định tối nay anh sẽ xây dựng lòng tin cho bằng được. Hy vọng sau này nỗ lực đó sẽ mang lại cho anh những điều thật xứng đáng.

“Anh phải đi rồi,” Tamani nói và trừng mắt nhìn mặt trăng giống như đang bị thiên thể này liếc trộm sau các đám mây vậy. “Chú không biết anh ở đây đâu.”

“Vâng,” Yuki vừa đáp vừa nhẹ nhàng đứng dậy.

Tamani đứng cạnh cô nàng một lúc và phân vân không biết có nên ôm tạm biệt cô hay

không.

Nhưng trong lúc anh còn chần chừ thì cô đã hít một hơi sâu, rồi bước tới bên anh, và Tamani sững người khi thấy cô đang ôm siết lấy mình. Nhưng cô nàng không chạm vào lồng ngực anh. Tamani phải ép mình không được chùn bước khi Yuki định đặt một nụ hôn lên môi anh. Nụ hôn rất nhanh, bồn chồn và chỉ thăm dò mà không có chút thân mật nào hết. Anh cũng không dám đưa tay lên chùi miệng.

“Em xin lỗi...” Yuki bẽn lẽn nói. “Vì chuyện vừa xảy ra.”

32

“Cậu có khỏe không?” Chelsea hỏi Laurel khi cô đang ngồi thụp dưới sàn, lưng dựa vào ngăn tủ cá nhân và vắt óc suy nghĩ không biết nên sử dụng mẫu vật cuối cùng như thế nào. Cô đã ngừng việc hòa mẫu vật với sáp ong mà quay ra đốt trên ngọn lửa để quan sát. Nhưng cô chẳng tìm được gì ngoài việc biến căn phòng ngập trong đám khói hôi hám và dù đã mở cửa sổ cả đêm, mùi khói vẫn còn ám lại nơi rèm cửa và trên cả giường của cô.

Cũng vì vậy mà đêm qua trở nên thật lạnh lẽo. Đúng ra, phải một tuần nữa mùa đông mới tới, nhưng không khí giá lạnh và ẩm ướt đã len lỏi trong khắp thành phố Crescent còn Laurel thì không thể giữ ấm cho mình cả ngày được.

“Mình ổn mà,” Laurel ngược nhìn cô bạn và đáp. “Chỉ hơi mệt chút thôi. Và mình cũng thấy hơi đau đầu nữa.” Cô những tưởng đã thoát khỏi những cơn đau đầu mấy tuần trước rồi nhưng từ sau dịp nghỉ lễ Tạ ơn, chúng lại quay về hành hạ cô. Đã rất lâu rồi cô mới trải qua những cơn đau dữ dội như thế.

“Cậu có muốn ăn trưa ở ngoài không?” Chelsea hỏi.

“Hôm nay trời mưa to lắm. Mình nghĩ là không cần đâu.” Cô nhún vai đáp. “Mình phải ăn chút gì đó đây.” Sau mỗi kỳ học cô luôn thấy kiệt sức, nhưng mối quan hệ với David, Tamani và Yuki còn khiến cô mệt mỏi gấp bội, hơn cả việc chiến đấu với bọn quỷ hung hãn mà Laurel luôn muốn thực hiện vào kỳ nghỉ lễ này.

Nhưng Shar thì không hề muốn như vậy bất kể cô và Tamani đề nghị biết bao nhiêu lần rằng hãy xông vào căn nhà gỗ và giải quyết nhanh gọn vấn đề. Ba tuần sau Laurel cũng phải nản lòng vì Shar vẫn khẳng khái nên án binh bất động để tìm hiểu thêm âm mưu của bọn quỷ trước đã. Vậy nên ngày qua ngày tất cả đều tiếp tục theo dõi, chờ đợi và càng thận trọng hơn.

Laurel cố gắng xua đi những suy nghĩ ám đạm và mỉm cười với cô bạn. “Mình ổn mà. Đã đến cuối học kỳ rồi đây.”

“Phải đấy, lại kiểm tra cuối năm đến nơi rồi!” Chelsea thở dài. “Mình bỏ cuộc mất thôi. Ý mình là, trừ phi David chơi bời bỏ học trong kỳ này chứ không mình chịu thua cậu ấy thôi.” Cô bật cười. “Tất nhiên, nếu thấy mình lười biếng thì thế nào cậu ấy cũng sẽ lười biếng theo, lúc ấy mình có thể đánh bại cậu ấy dễ dàng. Nhưng như thế mình lại lười nhác mất. Ôi, mình vô vọng thật rồi,” cô vừa nói vừa giơ ngón cái lên chế giễu.

Laurel lắc đầu mỉm cười. Cô tự hào về điểm số của mình nhưng David và Chelsea có vẻ vẫn chưa thỏa mãn cho lắm.

Các dãy hành lang đã vắng người qua lại. Laurel định tới căng-tin nhưng cô không thể chịu đựng được không khí ở đó. Buổi trưa cô thường không chợp mắt nhưng hôm nay có vẻ là một ngoại lệ.

“Mình hỏi cậu một câu có vẻ hơi kỳ quặc chút nhé?”

Laurel chăm chăm nhìn cô bạn. “Cậu vừa làm rồi đấy thôi.”

Chelsea gượng cười. “Mình chỉ... mình chỉ băn khoăn là cậu đã chia tay với David được một thời gian rồi. Và cả hai sẽ chia tay vĩnh viễn sao?”

Laurel chăm chú nhìn xuống sàn nhà. “Mình không biết nữa.”

“Nếu là như vậy thì sao?”

Laurel nhún vai.

“Vây, nếu - giả thiết thôi nhé - mình mời cậu ấy tới buổi tiệc mùa đông vào tuần sau thì có sao không?”

Laurel há hốc mồm nhìn Chelsea và một cảm giác lạ lùng dấy lên trong lòng cô. “Cậu đã chia tay Ryan rồi sao?”

Chelsea tròn mắt đáp. “Không, không. Chỉ là giả thiết thôi mà.”

“Giả thiết này khá kỳ quặc đấy,” Laurel nói. Những suy nghĩ lướt qua rất nhanh trong đầu cô. Cô không mong chờ việc Chelsea hỏi mời David. Nhưng... cô có thể làm gì được chứ?

Chelsea nhún vai.

“Mình... mình...” Laurel lắp bắp, thậm chí chẳng nghĩ ra điều gì để nói. Cô không thể tưởng tượng nổi David sẽ tới một buổi khiêu vũ trang trọng với một ai khác mà không phải là cô. Từ năm đầu tiên đến giờ, Laurel và David chưa từng bỏ lỡ một buổi khiêu vũ nào cả.

“Thôi, quên chuyện này đi,” Chelsea nói. “Mình thấy cậu đang khó chịu. Đừng giận nữa. Coi như mình chưa nói gì cả nhé!”

“Không đâu,” Laurel đứng bật dậy và đưa một tay để giúp Chelsea đứng lên. “Không sao đâu. Mình không hề để bụng chuyện cậu nói đâu. Thật đấy. Có chuyện gì xảy ra giữa cậu và Ryan sao? Đã lâu rồi không thấy cậu nói gì về điểm của cậu ấy. Mình cứ nghĩ mọi chuyện đã được giải quyết rồi chứ!”

“Cũng giống như ‘giấu bụi dưới thảm’ thôi,” Chelsea nhún vai đáp. “Thôi, bọn mình đi kiểm đồ ăn đi.”

Nhưng đột nhiên Laurel không thấy mặn mà với việc ăn uống nữa. Cô chẳng còn thời gian hay sức lực để nghĩ về những việc như buổi khiêu vũ mùa đông vì bí ẩn trong căn nhà gỗ của bọn quý, câu đố chưa có lời giải của chất bột màu xanh và sự hiện diện liên miên của Yuki đã choáng ngợp tâm trí cô. Nhưng giờ Chelsea lại nhắc tới nó và cô chẳng có cách nào để gạt phắt nó đi được. Laurel không chắc mình sẽ làm gì nhưng tâm thức cô lại cứ thúc giục mình phải làm việc gì đó.

Tiếng ồn ào trong căng-tin đập ầm ầm vào tai Laurel trong lúc cô đang tìm kiếm David giữa đám đông học sinh đang đi qua đi lại. Anh rất dễ nhận ra vì anh thường ngồi bên cạnh Ryan và đầu cũng như vai của hai người cao hơn hẳn so với đám trẻ xung quanh. Khi Chelsea đứng xếp hàng lấy bữa trưa nóng hổi thì Laurel sai bước tới và vỗ vào vai David.

“Chào em!” Anh lên tiếng, quay đầu nhìn cô tươi cười. Thật *thân thiện*. David là điển hình cho kiểu người tình cảm thuần túy, ngoại trừ niềm khát khao trong ánh mắt của anh. Cô không chắc mình muốn đánh mất điều này. Mỗi mãi.

“Anh nói chuyện với em chút nhé? Ở đâu đó yên tĩnh hơn được không?” Cô hỏi.

“Tất nhiên rồi,” anh đáp và nhanh chóng rời khỏi ghế ngồi.

Họ đi bộ bên nhau cho tới khi tìm thấy một chỗ thừa người qua lại trên hành lang.

“Mọi chuyện đều ổn cả chứ?” David hỏi, khẽ chạm lên vai cô.

“Em...” Giờ thì anh đã đứng trước mặt cô nhưng cô không thể thốt lên được một từ nào. “Em đang băn khoăn...” Cô lấy một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói. “Anh đã mời ai tới buổi khiêu vũ mùa đông chưa?” Cô kinh ngạc vì cuối cùng mình cũng thốt ra được câu hỏi đó.

Vẻ ngạc nhiên bộc lộ rõ trên gương mặt của David. Cô băn khoăn liệu đó có phải là hình ảnh phản chiếu từ mình hay không.

“Anh đang suy nghĩ... anh hy vọng chúng mình có thể đi với nhau. Xin lỗi nếu em thấy bất tiện, nhưng anh nghĩ rằng chúng ta không nên để chuyện... này... hủy hoại toàn bộ cuộc sống xã hội của chúng ta và anh nghĩ có thể...” Cô cố gắng kiên nhẫn lắng nghe David nói.

“Thực ra em đang muốn hỏi anh điều gì thế hả Laurel?” David hỏi, nhìn chăm chăm xuống mũi giày của mình.

Và chỉ vài từ đó cũng đủ để Laurel nhận ra việc mình vừa làm. Cô đã định hẹn hò với anh. Điều đó có ý nghĩa gì với họ cơ chứ? Và còn Tamani thì sao? Đầu cô chao đảo và cô bất ngờ cảm thấy vô cùng bối rối. Cô nhìn xuống, lảng tránh ánh mắt anh. Nhưng cũng chẳng hề quan trọng bởi anh đã không nhìn cô. “Chỉ là em muốn đến buổi khiêu vũ với anh, David. Như... như bạn bè thôi,” cô chấp nổi thêm khi nghĩ đến Tamani.

Anh ngập ngừng trong giây lát, Laurel tưởng rằng anh sẽ từ chối cô.

“Được rồi,” cuối cùng anh cất tiếng và gật đầu. “Chuyện này thật tuyệt!” David mỉm cười, ánh mắt anh lóe lên một tia hy vọng. Laurel bần khoăn phải chăng cô đã mắc một sai lầm nghiêm trọng.

Nhưng cô chắc chắn một điều rằng cô cảm thấy rất vui mừng vì anh đã đồng ý.

“Bao giờ thì đợt kiểm tra của em kết thúc vậy?” Tamani hỏi, búng vu vơ vào cuốn vở ghi chép môn Chính quyền của Laurel trong khi cô đang lục lọi tủ lạnh để tìm đồ ăn.

“Thứ sáu,” Laurel đáp và tự hỏi không biết Tamani có học gì ngoài việc lật ngẫu nhiên một cuốn sách giáo khoa nào đó hay không. “*Sáng* thứ sáu. Sau đó em được nghỉ các tiết còn lại.”

“Em sẽ đến buổi khiêu vũ hôm thứ sáu chứ, buổi khiêu vũ mùa đông đó?”

Laurel bần chồn ngược nhìn anh. “Anh đang hỏi em về điều gì thế?” Cô biết họ không thể tới cùng nhau, chuyện đó quá nguy hiểm, nhưng đột nhiên một hình ảnh déjà vu lóe lên trong đầu cô.

“À, Yuki có thể... đang mong chờ đi cùng anh đấy! Anh không bao giờ hỏi mời đâu, nhưng thực tế thì cô ấy đã lên kế hoạch rồi. Cô ấy muốn anh mời nếu chúng ta lại đi theo nhóm như lần trước. Anh đoán cô nàng này rất thích điều đó. Anh biết em sẽ không đi cùng David, nên nếu không sao thì...”

“Không, mọi chuyện đều ổn mà,” Laurel nói. Cô đang phân vân không biết nên tự thú với anh thế nào về chuyện cô sẽ đi cùng David nữa. “Thực ra em đã nói chuyện với David về chuyện này. Chúng em sẽ đi cùng nhau. Như những người bạn thôi,” cô nói thêm trước khi Tamani có thể suy luận ra quá nhiều thứ trong một mẩu tin mới. “Vậy thì chúng ta lại đi theo nhóm thôi. Nhưng lần này đừng mời bọn quý đi theo nữa nhé!”

“Đừng lo,” Tamani nói. “Anh đã lường trước rồi. Sẽ không có vụ tập kích nào của quý khổng lồ đâu. Sẽ không có vụ giải cứu phút chót của những người đáng ngờ nữa. Bọn anh sẽ có hai đội bám sát chúng ta cả đêm, một đội ở sau nhà em, đội quan sát căn nhà gỗ, và đi loanh quanh trong thành phố, theo dõi giao thông trên đường 101 và 199, cộng thêm một đội dự phòng luôn sẵn sàng khi cần đến.”

Laurel há hốc miệng vì kinh ngạc và mắt cô mở lớn, nhìn anh chăm chăm. “Lúc này có bao nhiêu lính ở đây vậy?”

“Khoảng hai trăm.”

Hai trăm cơ đấy!

“Anh không đùa đâu,” Tamani nói đầy ẩn ý. “Năm ngoái bọn anh có hai đội ở đây khi Barnes định tóm em và David. Bọn anh có ba đội sau nhà em khi hấn đánh lạc hướng họ và bắt cóc Chelsea. Hai tháng trước, đã có gần trăm lính ở nơi này mà chúng ta *vẫn* bị bọn quý bất ngờ tập kích chỉ cách nhà em có một dặm. Bất cứ tên quý khổng lồ nào có ý định phá vỡ bữa tiệc *này* sẽ chết trước khi chúng chạm được đến em.”

“Hoặc Yuki,” Laurel nói thêm.

“Hoặc Yuki,” Tamani đồng tình. “Hoặc Chelsea, hoặc bất kỳ ai. Không cần biết người chúng đang bám theo là ai. Điều duy nhất anh muốn làm là giết hết lũ quý ở thành phố Crescent này.”

“Có nghĩa là Shar sẽ tập kích vào căn nhà gỗ đó à?” Laurel không thích nói đến vấn đề chết chóc - thậm chí là bọn quý - nhưng cô phải thừa nhận rằng dạo gần đây cô thấy mình trở nên lạnh lùng hơn nhiều. Cô lơ đãng nhặt một cánh hoa từ chiếc bát bạc trên bàn bếp lên. Mẹ cô đã phun keo xịt tóc lên vài cánh hoa, rồi đặt chúng ở nơi có ánh mặt trời chiếu vào để mang lại chút hương thơm dịu nhẹ cho bầu không khí trong căn bếp.

“Anh ấy vẫn bảo chúng ta phải đợi. Anh ghét chờ đợi lắm rồi,” Tamani nói, “nhưng chắc anh ấy sẽ phải đợi lâu hơn đây. Gần một tháng trôi qua mà ta chẳng tìm thêm được manh mối gì cả.”

“Có thể chúng ta cần họp bàn lại,” Laurel buồn bã nói. “Em chưa tìm ra được điều gì từ chất bột đó cả.”

“Thế còn chất phát quang thì sao?”

“Thực ra, em chưa làm được gì từ khi trộn nó với nhựa cây của anh. Em nghĩ các tiên cùng mùa cũng có nhiều nét khác nhau. Để rút ra được kết luận chắc chắn thì có lẽ em phải kiểm tra nửa số tiên ở Avalon mất thôi.”

Laurel căng thẳng tới mức không nhận ra mình đang vô tình cắm móng tay vào cánh hoa. Cô

đã để lại bốn dấu tay hình bán nguyệt nhỏ trên phần mặt màu xanh nguyên. Laurel thả nó về chiếc bát và xoa các ngón tay vào nhau để lau đi những giọt nước nhỏ còn đọng lại trên cánh hoa.

Cô dừng lại một giây, rồi lại cúi lần nữa.

“Không thể như thế được,” cô thì thầm mà quên mất rằng Tamani vẫn còn ở trong phòng.

Anh định lên tiếng nhưng cô đã giơ một ngón tay ra, chăm chú nhìn vào tinh chất còn đọng lại trên đầu ngón tay mình. Chính là nó. Thật không thể tin được!

Câu trả lời ở ngay quanh bạn thôi.

Chộp lấy cái cánh hoa từ chiếc bát, Laurel nhảy ra khỏi căn bếp và vội vàng bước lên gác. Cô bình tĩnh kéo chiếc đĩa màu xanh cuối cùng lại gần.

“Mọi chuyện đều ổn chứ?” Tamani bước đến trước cửa và cất tiếng hỏi.

“Vâng,” cô hồi hộp đáp. Cô liếm mấy ngón tay mình và nhặt mấy hạt bột màu xanh lên, cọ xát trên mấy ngón của bàn tay kia. Cảm giác gần như giống hệt nhau.

“Chuyện gì...”

“Thành phần chính của chất bột này... thứ em đang tìm kiếm... loài thực vật ra hoa. Sao em lại không nghĩ ra nó sớm hơn nhỉ? Rõ ràng em đã nghĩ đến khả năng đó rồi,” cô nói. “Sau hôm anh hôn em, em đã phát hiện ra các tiên có thể được dùng như một loại thành phần, vậy mà em lại chẳng suy nghĩ xem...”

“Laurel!” Tamani kêu lên, rồi đặt một tay lên vai cô. “Đây là cái gì vậy?”

Laurel giơ cánh hoa dài màu xanh sáng mà cô nhặt được từ chiếc bát lên. “Là cái này,” cô nói như thể vẫn còn kinh ngạc trước những lời vừa thốt ra từ miệng mình. “Hoa của tiên.”

“Nhưng... Yuki chưa nở hoa - ít nhất là từ khi anh làm quen với cô ấy. Nếu cô ấy từng...” Tamani chìa mấy ngón tay từng phủ phấn hoa có thể đã tiếp xúc với Yuki ra. “Trừ phi cô ấy là tiên Mùa Xuân hoặc Mùa Hạ, nếu không thì cô ấy chưa thể nở hoa được.”

“Em không biết nữa.” Laurel cắt ngang. “Loại bột này kỳ lạ lắm. Em nghĩ...” Laurel thả lỏng người, cố gắng tin vào trực giác của mình. “Em nghĩ các cánh hoa này còn tươi. Không bị khô hay héo úa... Tamani ạ. Có người đã cắt cánh hoa ra,” Laurel rùng mình tới tận sống lưng khi đưa ra lời tuyên bố khủng khiếp đó. Chỉ cắt một mảnh nhỏ của bông hoa thôi đã khiến cô đau nhói, lúc bọn quỷ giật mất một phần từ cánh hoa, cơn đau kéo dài liên miên nhiều ngày liền. Cô không thể tưởng tượng nổi đau ghê gớm khi cắt đi toàn bộ cánh hoa - nhưng để che giấu cả một căn nhà gỗ trong rừng cây thì rõ ràng một cánh hoa vẫn còn quá ít.

“Cắt đi một bông hoa sẽ để lại nhiều vết... sần sùi. Trong buổi khiêu vũ mùa thu, anh đã sờ lên lưng của Yuki nhưng chẳng có gì trên làn da đó. Nếu cô ấy là tiên Mùa Thu tạo ra thứ bột này thì bông hoa cũng không phải là của Yuki đâu.”

Phải chăng có niềm hy vọng đang ẩn chứa trong giọng nói ấy của Tamani? Laurel cố gắng không quan trọng hóa vấn đề này lên. Chẳng phải chính cô cũng từng hy vọng Yuki hoàn toàn vô tội đó sao? “Nhưng mọi chuyện chẳng hợp lý chút nào. Tại sao cô ấy phải che giấu cho bọn quỷ chứ? Em đã nghĩ chúng đang đuổi theo cô ấy cơ!”

Tamani yên lặng một lúc. “Chúng ta biết gì về Klea nào? Ý anh là những điều chắc chắn ấy.”

“Cô ta thích sủng,” Laurel đáp. “Và cô ta không bao giờ rời được cặp kính râm ngu ngốc đó.”

“Tại sao một người luôn phải đeo kính râm nhỉ?” Tamani hỏi.

“Để che giấu đôi mắt...” Laurel đáp và chột nhận ra.

“Em đã từng nói rằng cô ta không thể nào giấu một bông hoa dưới lớp quần áo bó sát đó nhưng...”

“Nhưng nếu cô ta cắt nó đi thì cô ta sẽ chẳng phải che giấu làm gì nữa.” Klea. Một tiên nữ. Mọi suy nghĩ vùn vụt lao qua trong đầu Laurel. Độc dược loài tiên làm bố cô phát bệnh. Năm ngoái máu tiên từng đánh lạc hướng lính gác của Laurel. Và giờ những con quỷ lại miễn nhiễm với phép thuật của loài tiên. Tất cả mọi chuyện đã xảy ra với cô trong hai năm qua đều cho thấy có bàn tay can thiệp của thần tiên. Suy nghĩ này khiến Laurel cảm thấy quay cuồng. Mọi chuyện từng đơn giản hơn rất nhiều khi cô có thể phân biệt đâu là bạn đâu là kẻ thù bằng cách nhìn vào họ. Nhưng khi khuôn mặt của kẻ thù có thể chính là điều bạn trông thấy trong gương mỗi ngày thì sao...?”

“Nếu cô ta đang bắt tay với bọn quỷ thì tại sao cô ta lại giết Barnes chứ?” Tamani nói với cô nhưng giống như anh đang hỏi chính mình vậy.

“Barnes đã nói rằng hắn thỏa thuận với một con quỷ,” Laurel đáp, nhớ lại những lời nói la lung của gã quỷ khổng lồ. “Đó chính là điều mà một tên quỷ ám chỉ đến khi bắt tay với một vị tiên. Chuyện sẽ ra sao nếu hắn ta cố gắng đi ngược lại thỏa thuận?”

Tamani gật đầu. “Và Klea muốn em sống chỉ đơn giản là vì cô ta có thể giết em bất cứ lúc nào thôi.”

“Cô ta đã bảo vệ em bằng cách giết Barnes,” Laurel bàng hoàng đáp. “Và nếu cô ta cứu mạng em, có thể em sẽ...? Giúp được cô ta vài việc chẳng? Barnes đang tìm cách vào Avalon. Loại tiên nào mà lại muốn một bầy quỷ khổng lồ vào được Avalon cơ chứ?”

“Loại tiên hay ghen ghét,” Tamani buồn rầu đáp, rồi kéo chiếc iPhone ra khỏi túi quần. “Anh nghĩ chúng ta nên suy nghĩ nghiêm túc về khả năng Yuki chính là một kẻ đánh lạc hướng và chẳng hề có đám săn quỷ nào hết, mà bọn quỷ đã làm việc cho Klea từ lâu lắm rồi.”

“Nhưng... đánh lạc hướng khỏi cái gì cơ chứ? Cô ta đang bám theo thứ gì nhỉ?”

“Anh không biết nữa,” Tamani nói và đặt điện thoại kề sát bên tai. “Nhưng anh nghĩ ta đã lãng phí quá nhiều thời gian để tìm ra cô ta đang giữ thứ gì trong căn nhà gỗ đó rồi đấy.”

33

Laurel quỳ xuống sàn nhà để lau sạch đáy ngăn tủ cá nhân bằng một tờ khăn ướt - mọi học sinh đều phải làm việc đó trước khi rời trường vào kỳ nghỉ đông. Đúng ra, nhà trường yêu cầu phải cọ với nước tẩy rửa đậm đặc, nhưng loài tiên không hợp với chất này cho lắm. Mà dầu sao các giáo viên cũng chẳng thèm giám sát chặt chẽ vì họ cũng đang tất bật với kỳ nghỉ đông hơn cả những học sinh của mình.

“Này, đồ chậm như rùa, đi thôi!” Chelsea lên tiếng trêu chọc. “Cậu phải đi chọn váy với mình đấy nhé!”

Laurel mỉm cười xin lỗi. “Mình sắp xong rồi,” cô vừa đáp vừa ra hiệu về phía ngăn tủ cá nhân.

“Để mình giúp cậu nhé?” Chelsea hỏi, rồi với lấy cuộn giấy được các nhân viên vệ sinh để sẵn trong hành lang.

“Được rồi, cậu có thể lau sạch tủ đồ cho mình và mình sẽ chọn váy giúp cậu. Cậu thấy trao đổi này thế nào?”

“Này, nghe có vẻ công bằng với mình đấy,” Chelsea đáp. “Cậu sẽ mặc chiếc váy đó chứ?”

“Mình nghĩ là vậy,” Laurel nói. Chelsea đang nhắc tới chiếc váy mà Laurel mang về từ Avalon mà cô từng mặc trong lễ hội Samhain. Từ khi Laurel kể với cô bạn về chiếc váy, Chelsea luôn yêu cầu cô mặc nó tới buổi khiêu vũ. “Mình không...”

Laurel cố nén lại tiếng hét thất thanh khi đầu cô bất ngờ đau nhói lên. Một cơn gió kỳ quái, rít qua tâm trí của cô và bóng tối bao trùm tất cả.

Rồi trong chớp mắt, nó biến mất.

“Laurel? Laurel, cậu bị sao thế?”

Laurel mở mắt và bàng hoàng khi thấy mình đã ngã ra sau, nằm sõng soài trên sàn. Chelsea đang quỳ gối bên cạnh cô, vẻ lo âu hiện rõ trên gương mặt. Laurel bối rối ngồi dậy và liếc nhìn xung quanh. Cô hy vọng không ai khác trông thấy cô trong bộ dạng thế này.

Đúng lúc đó, cô bắt gặp ánh mắt của Yuki. Cô ta đang lau ngăn tủ cá nhân ở phía bên kia hành lang và bất ngờ quay mặt đi khi bị phát hiện. Sau đó, cô nằng đura bàn tay mảnh dẻ lên che miệng tủm tỉm cười.

Laurel thoáng băn khoăn liệu Yuki có thể là nguyên nhân của cơn đau đầu vừa rồi hay không. Lần nào chúng ập tới cũng đúng lúc cô ta xuất hiện. Nhưng loài tiên không thể “gây ra những cơn đau đầu” được, mà thậm chí nếu thế chẳng nữa thì vẫn còn nhiều cách dễ dàng hơn để Yuki làm cô xao lãng khỏi bất kỳ điều gì. Chẳng có gì quan trọng cả. Nếu Yuki đang làm điều

gì thì vài ngày nữa nó cũng sẽ kết thúc thôi. Shar đã đến và đang lên kế hoạch với Tamani.

“Ra khỏi đây thôi,” Laurel ngượng ngịu thì thầm.

Chelsea vòng một cánh tay đỡ lấy cô và họ đi bộ về phía xe ô tô của Laurel.

Cả hai lái xe trong yên lặng nhưng cũng khá thoải mái. Cả tuần qua Laurel đã phải nhảy dựng lên khi nghe thấy bất kỳ tiếng động nào và nghe ngóng xem điều gì sắp xảy ra. Thậm chí cô còn không biết mình đang lo sợ cái gì - Yuki đã biết hết mọi chuyện hay bọn quỷ có thể bất ngờ đột nhập vào trường. Nhưng cô chắc chắn một điều - thế giới đã thay đổi mà chẳng một ai cảm nhận được cả. Yuki vẫn dính chặt lấy Tamani; Ryan vẫn lảng vảng xung quanh mà chẳng hề biết điều gì; Laurel, David và Chelsea cố gắng trò chuyện và cười đùa bình thường mà không đề cập đến bài kiểm tra cuối kỳ.

Khi tới nhà Chelsea, Laurel cố gắng gạt tất cả mọi chuyện qua một bên. Cô luôn yêu quý ngôi nhà này. không cần biết cuộc sống riêng tư của cô bạn thế nào, ở nơi đây, các rắc rối chỉ là mấy cậu em trai nghịch như đám quái vật, căn phòng bừa bộn và quyết định khó nhất mà Laurel phải thực hiện chỉ đơn giản là chọn chiếc váy đen hay đỏ mà thôi.

“Màu đỏ, mình nghĩ vậy,” Laurel đáp khi Chelsea mặc nó lần thứ ba.

“Tại sao chúng ta lại đến buổi khiêu vũ cùng cô ta chứ?” Chelsea vừa hỏi vừa ngấm mình trong chiếc gương dài ốp trên cánh tủ quần áo. “Nếu chúng ta biết Yuki chỉ là mối nhử thì tại sao còn dính líu vào cô ta làm gì nữa? Mình chẳng muốn đi với cô ta tẹo nào. Và cô nàng đang đánh lạc hướng chúng ta khỏi việc gì cơ chứ?”

“Căn nhà gỗ,” Laurel đáp, dù cô vẫn băn khoăn có thứ gì rất nguy hiểm trong căn nhà đó. “Mình thấy Yuki còn không biết vai diễn của cô ta nữa. Mình đã kể với cậu rồi đó, Klea giống như một kẻ giết dây vậy. Vì thế, chúng ta phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra cả, cho tới lúc họ tấn công vào căn nhà ấy.

“Khi nào thì họ đột nhập thế?”

Laurel nhún vai. Shar vẫn còn trì hoãn việc này, và điều đó khiến Tamani phát điên lên.

“Hừm. Chỉ huy của Tamani. Shar đúng không nhỉ?” Cô ấy nhìn vào gương và uốn xoắn mấy lọn tóc trên đỉnh đầu trong khi Laurel nhún vai lần nữa. “Cậu có nghĩ nó hợp với tóc của mình không?”

“Thực ra, mình nghĩ nó lộ rõ màu nâu vàng đấy,” Laurel vui mừng nói khi họ đã kết thúc chủ đề về Yuki. “Cậu mặc bộ váy này thật đẹp. Ryan sẽ ngất mất,” cô hào hứng nói.

Chelsea xịu xuống khi nghe Laurel nhắc đến Ryan.

“Chuyện gì vậy?” Laurel hỏi. “Lại vấn đề đại học à? Vài tháng nữa cậu sẽ biết thôi mà.”

Chelsea chỉ lắc đầu.

“Vậy chuyện gì nào?” Laurel hỏi.

Chelsea quay lại và im lặng ngồi xuống bên cạnh Laurel.

“Kể cho mình đi,” Laurel dịu dàng nói.

Chelsea vẫn không đáp, những giọt nước ứa ra từ khóe mắt cô.

“Chelsea này, chuyện gì đã xảy ra vậy?” Laurel đặt tay lên vai cô bạn.

“Mấy ngày nay, mình đã suy nghĩ xem sẽ kể với cậu thế nào để cậu hiểu. Và mình không muốn mất cậu đâu.”

“Ôi, Chelsea,” Laurel đáp. “Cậu sẽ không bao giờ mất mình đâu. Cậu là bạn thân nhất của mình trên thế giới này. Và chẳng điều gì cậu nói ra sẽ thay đổi được điều đó cả.”

“Sau buổi khiêu vũ, mình sẽ chia tay Ryan đấy.”

Laurel tái nhợt. Cô không biết mình đang mong đợi câu chuyện gì, nhưng chắc chắn không phải là chuyện này. “Tại sao vậy? Chuyện gì thế?”

Chelsea bật cười. “Mà mình còn luôn nói huyền thuyên vào những lúc không thích hợp và giữ bí mật về cuộc sống của mình với anh ấy nữa.”

Nét mặt Laurel vẫn tỏ vẻ nghiêm túc. “Mình muốn hỏi là anh ta đã nói gì sao? Hay cậu đã nói điều gì đó?”

Chelsea lắc đầu. “Không, anh ấy vẫn bình thường. *Chúng mình* vẫn bình thường. Mình muốn nói là nếu anh ấy không đăng ký vào Harvard thì sao chứ? Mình có thể cũng chẳng vào được trường đó. Anh ấy không muốn vào Harvard không có nghĩa anh ấy không quan tâm tới mình nữa,” giọng cô nhuốm màu chua xót. “Chỉ là anh ấy muốn ở lại California hơn thôi.” Cô tạm dừng để hít thở thật chậm. “Nhưng mình không mong chờ anh ấy vứt bỏ giấc mơ vì mình đâu.

Thực ra là vì cậu đấy!”

“Vì mình sao?” Laurel bàng hoàng hỏi. “Mình đã làm gì nào?”

“Cậu chia tay với David,” Chelsea nhẹ nhàng nói.

Laurel im lặng cúi xuống. Giờ thì cô lờ mờ đoán ra mọi chuyện.

“Mình nghĩ là mình đã kết thúc với cậu ấy rồi. Và mình hạnh phúc bên Ryan. Rất hạnh phúc. Nhưng rồi cậu chia tay David và cậu ấy rất buồn. Khi hai người đến với nhau, mình cảm thấy thoải mái bởi cậu ấy đang *hạnh phúc*. Giờ thì cậu ấy không còn hạnh phúc nữa, mình...” Cô ngừng lại để trấn an mình trước khi tiếp tục lên tiếng. “Nếu David không hạnh phúc thì mình cũng không thể hạnh phúc được.”

Laurel im lặng. Một nỗi kinh ngạc hiện lên trên gương mặt cô, lấn át đi lòng ghen tuông.

“Mình sẽ không đeo đuổi cậu ấy đâu,” Chelsea nói như thể đọc được suy nghĩ của Laurel. “Chuyện đó không công bằng mà cũng không trung thực, và mình sẽ không làm vậy với cậu được. Nhưng,” cô hít một hơi thật sâu, rồi nói tiếp, “nếu những năm qua cậu ấy để ý tới mình mà mình lại để lỡ điều đó khi ép buộc bản thân ở bên Ryan, thì mình...” Chelsea chớp mắt để dòng nước mắt lăn dài trên má cô. “Mình sẽ căm ghét bản thân lắm. Vậy nên, mình sẽ chỉ... ở đây, nếu David cần mình. Mình nghĩ cậu nên biết vì cậu là người bạn thân nhất của mình.”

Laurel gật đầu nhưng không nhìn vào mắt Chelsea. Cô ấy nói đúng, chuyện này công bằng mà. Vấn đề sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều nếu David đến với Chelsea. Tất cả đều sẽ được hạnh phúc.

Thế sao cô lại khóc thầm trong lòng cơ chứ?

Laurel xóa đi bầu không khí im lặng khi cô quàng tay qua người Chelsea và ôm thật chặt. “Hãy mặc chiếc váy đỏ,” Laurel thì thầm bên tai bạn. “Cậu mặc bộ váy đó đẹp nhất đấy!”

34

Laurel đứng ngẩn nhìn mình trong gương. Cô không hề cảm thấy xấu hổ khi mặc chiếc váy mà cô đã từng diện lúc ở cùng Tamani trong lễ hội Samhian cho tới buổi khiêu vũ con người cùng David vào năm ngoái. Vì đây là chiếc váy ưa thích của Laurel nhưng kể từ buổi khiêu vũ đó cô chưa có cơ hội mặc lại nó. Cô kéo mái tóc lên cao và cài bằng chiếc kẹp tóc lấp lánh - cũng từ Avalon - rồi lại thả tóc xuống, cứ như thế tới sáu lần. Cô chẳng còn nhiều thời gian để quyết định nữa.

Chỉ chưa đầy mười phút nữa thôi mọi người sẽ tụ tập đông đủ ở dưới nhà, phục trang chỉnh tề và nịnh hót lẫn nhau trước khi kéo tới buổi khiêu vũ. Lần này mọi người đều tự lái xe riêng của mình. Tamani đã khẳng khái như vậy để đề phòng bất trắc xảy ra.

Mùa đông tuy khô ráo nhưng lại vô cùng lạnh giá, và Laurel hy vọng trông mình không quá kỳ quặc với một tấm khăn choàng nhẹ nhàng. Bởi không có ánh nắng mặt trời nên cô không thể mặc áo khoác che kín được. Nó quá ngọt ngào và nặng nề.

Cô đang thắc mắc không biết Tamani sẽ mặc gì. Anh ấy chưa bao giờ tới dự một buổi khiêu vũ chính thức của con người nên cô muốn ghé qua căn hộ để biết chắc anh sẽ mặc thứ gì đó thật phù hợp. Kiểu đồ đen và chiếc áo choàng không tay mà năm ngoái anh mặc khi hộ tống cô tới Avalon rất đẹp nhưng không hề thích hợp chút nào cho một buổi khiêu vũ ở trường trung học.

Khi thấy chiếc kẹp tóc lấp lánh chắc chắn sẽ giúp che giấu được những lo âu trên khuôn mặt, Laurel đã quyết định cài lại nó về vị trí cũ và vội vã chạy xuống nhà.

“Con trông lộng lẫy quá!” Từ trong gian bếp, mẹ cô ngơ ngàng thốt lên.

“Cảm ơn mẹ,” Laurel đáp và mỉm cười để xua tan căng thẳng. Cô vòng tay ôm cổ mẹ. “Lúc này con thật sự cần nghe những lời đó đấy!”

“Mọi chuyện ổn chứ?” Mẹ cô hỏi và kéo người ra để nhìn thẳng vào Laurel.

“Ngoài những việc khác ra thì toàn bộ mọi điều về David và Tamani, cả việc nhớ rằng anh ấy là Tam trước mặt Yuki đều thật... căng thẳng.” Cô đã báo trước với bố mẹ rằng không nên tin tưởng Klea vì cô ta có thể là một tiên nữ, nhưng họ cũng không cần phải làm gì nhiều ngoài việc cứ giả bộ như những người khác.

Mẹ dịu dàng quay người cô lại và khẽ xoa lưng cô theo cách mà Laurel ưa thích. “Đầu con thế nào rồi?” Bà hỏi trong khi chuyển sang xoa bóp gáy cho cô.

“Giờ đỡ hơn rồi ạ,” Laurel đáp. “Hôm qua đầu của con vẫn còn khá đau, nhưng khi kỳ kiểm tra kết thúc, con sẽ được nghỉ ngơi và thư giãn thôi.”

Mẹ cô gật đầu. “Mẹ thấy lạ vì David là người tới đón con tối nay đấy!”

“Tại sao ai cũng ngạc nhiên vậy nhỉ?” Laurel gắt gỏng.

“Cũng đúng thôi, vì con đã chia tay với cậu ta rồi mà.”

Laurel chỉ im lặng.

“Sau lễ Tạ ơn, mẹ đã tin chắc là con sẽ hẹn hò với Tamani cơ đấy!”

“Anh ấy phải cạnh chừng Yuki mà.”

“Nếu cậu ta không phải làm việc thì sao?”

Laurel nhún vai đáp. “Con không biết nữa.”

“Nghe này,” mẹ cô nói và quay mặt Laurel lại. “Sống cho chính mình chẳng có gì là sai cả. Mẹ là người cuối cùng nói với con rằng con cần một chàng trai mang lại hạnh phúc cho con. Nhưng nếu con không tiến tới với Tamani chỉ vì sợ sẽ làm tổn thương David thì con đang có lỗi với cả hai chàng trai đó đấy. Nếu - và mẹ không bảo con phải chọn cậu ta đâu nhé, nhưng *nếu* - con thực sự yêu Tamani và lãng tránh cậu ta chỉ vì David, thì con đang đánh mất cơ hội của mình đấy. Mẹ chỉ muốn nói với con thế thôi.” Mẹ cô mỉm cười và quay lại với món bánh tráng miệng mà bà đang cố biến nó thành một chút tác phẩm nghệ thuật có thể ăn được.

“Chẳng có ai tới ăn chúng đâu, mẹ ạ.”

Mẹ cô bần khoản nhìn xuống món tráng miệng được trang trí tuyệt đẹp. “Tại sao không chứ?”

“Họ mặc quá đẹp mà.”

“Giống như con thôi,” bà đáp và cúi người hôn lên trán Laurel.

Cảm giác bồn chồn dấy lên trong lòng Laurel khi tiếng chuông cửa vang lên. Cô cảm thấy chán nản khi nhận ra dù ai ngoài kia cũng không hề quan trọng. Họ đều khiến cô vô cùng lo lắng.

Cô mở cửa và ngạc nhiên khi thấy Tamani đang đợi ngoài hiên. Anh đứng đó một mình với bộ lễ phục màu đen đuôi tôm và chiếc áo sơ mi trắng mờ được thắt nơ con bướm. Anh mang đôi giày đen bóng và găng tay màu trắng như để tiếp màu với chiếc nơ duyên dáng bên trên. Dù là buổi khiêu vũ mùa đông *đúng nghi thức* nhưng Laurel đoán chắc phần lớn các chàng trai tham dự đều sẽ mặc com-lê và đeo cà vạt. Tamani hẳn không phải người duy nhất mặc lễ phục vì có vẻ David cũng sẽ mặc như vậy bởi anh luôn là người ăn mặc trang trọng nhất buổi khiêu vũ. Laurel kinh ngạc vì anh không những mặc đồ hoàn toàn phù hợp mà còn diện chúng *vô cùng đẹp*.

Mãi mê chiêm ngưỡng diện mạo của anh mà Laurel không kịp nhận ra anh cũng có vẻ bồn chồn khác thường. “Anh ổn chứ?”

Tamani cúi gằm. “Chưa có ai đến chứ?”

Laurel lắc đầu.

“Tốt.” Tamani đi vào phòng nghỉ và đóng cửa lại. “Yuki bảo anh không cần đón cô ta.”

“Cô ấy định hủy sao?” Laurel dồn dập hỏi. Cô ta đã phát hiện ra điều gì chẳng?

“Không, cô ta nói sẽ tới sau và gặp chúng ta ở buổi khiêu vũ. Nhưng anh thấy kỳ lạ lắm.”

“Cô ấy biết em làm món tráng miệng. Có thể Yuki không muốn mọi người để ý đến cách ăn của mình thôi. Em muốn nói là cô ấy không ngờ rằng chúng mình đã biết cô ấy là loài gì đâu. Tất nhiên, ngoại trừ Ryan. Nếu em là cô ấy thì em cũng sẽ làm vậy thôi.”

“Có thể. Nhưng trong điện thoại, cô ta có vẻ... kỳ quặc lắm!”

Laurel ngược nhìn khi tiếng chuông thứ hai vang lên. “Anh có lính gác quanh ngôi nhà chứ?”

Tamani gật đầu. “Nhưng đêm nay nhà của cô ta giống như pháo đài ấy - tất cả rèm đều kéo xuống, thậm chí còn có một tấm chăn phủ lên cửa sổ trước nữa.”

“Chúng ta chẳng làm được gì trước khi gặp cô ấy ở buổi khiêu vũ,” Laurel thì thầm. Cô tạm

dừng, rồi vội thì thầm. “Trông anh thật tuyệt!”

Tamani sững lại một giây, rồi mỉm cười. “Cảm ơn. Em cũng tuyệt như mọi ngày vậy.”

Tiếng chuông cửa lại vang lên khiến cô giật bản mình. Laurel vội xua Tamani vào bếp trước khi chạy ra mở cửa cho David, Ryan và Chelsea.

“Nhìn cậu kìa!” Chelsea kêu lên và lao tới ôm Laurel. Cô ấy đang mặc chiếc váy đỏ mà Laurel đã tư vấn. Nó tôn lên nước da hoàn mỹ của cô ấy và khiến đôi mắt xám thêm nổi bật. “Trông cậu thật long lanh. Đây là... chiếc váy cậu đã kể mình nghe phải không?” Chelsea hỏi và khẽ đưa mắt nhìn Ryan.

“Ừ,” Laurel vừa đáp vừa trải rộng phần chân váy. “Mình rất vui khi tìm thấy nó.” *Tìm thấy nó. Ha!* Ở Avalon, bạn chỉ cần ra chợ tìm quần áo và mang nó về theo đúng nghĩa đen.

“Đúng rồi, buổi khiêu vũ sẽ bắt đầu trong, có lẽ, mười lăm phút nữa và nghe nói mình sẽ có bữa tráng miệng,” Chelsea vừa nói vừa mỉm cười tinh nghịch. “Ryan sẽ không để mình ăn tráng miệng sau bữa tối đâu, nên tốt hơn là đến đây ăn.”

“Đừng nghe cô ấy nói,” Ryan nói và nhẹ nhàng đẩy bạn gái về phía gian bếp. “Mình đã bảo cô ấy có thể ăn hai bữa tráng miệng - cô ấy còn chẳng để mình nói hết cơ.”

Chelsea nhướn cười với anh và cả hai đi về phía gian bếp trong ánh nhìn nuối tiếc của Laurel. Cô cảm thấy khó có thể đối diện được với Ryan sau khi trò chuyện với Chelsea và biết điều gì sắp diễn ra. Cậu ta vẫn toàn tâm toàn ý vì Chelsea. Một giọng nói khẽ vang lên trong đầu nhắc nhở Laurel rằng cậu ta đã nói dối Chelsea về chuyện hồ sơ đại học, nhưng cậu ta xứng đáng bị chia tay bất ngờ như vậy chỉ bởi chuyện này thôi sao?

Laurel quay sang David, đang đứng cạnh cô trong phòng khách. Anh ấy mặc một chiếc áo khoác lễ phục được cắt gọn gàng bên ngoài cái áo sơ mi lụa cổ đứng màu đen có chiếc cúc áo đen bóng thay cho nơ cài. Anh ấy trông khác xa cậu nhóc cô gặp hai năm trước. Đêm nay với vẻ ngoài lịch thiệp điển trai đó, anh dường như có thể đạt được mọi thứ mình muốn.

“Chào anh,” Laurel ngượng ngùng lên tiếng. David đang ngắm chiếc váy và cô có thể trông thấy rõ những chấm mồ hôi đang lăn dài trên trán anh. Nhưng cô không thể đoán được anh đang nghĩ gì trong đôi mắt sâu thẳm ấy.

“Em thật đẹp,” anh nói cụt lủn.

Laurel khá choáng váng khi David lái xe vào bãi đậu xe đông đúc của trường trung học. Dù cô tỏ vẻ bình tĩnh trước những điều Tamani nói, nhưng việc Yuki đến trẻ thế này đúng là kỳ quặc. Nhất là, giờ đây công việc của họ chỉ đơn giản là giữ cô ấy tránh xa mọi chuyện tới khi họ biết được phải làm gì với Klea. Nhưng lúc này, Laurel chẳng biết làm gì hơn ngoài việc khoác tay David để anh hộ tống về phía cửa trước.

Tamani đi lướt qua Laurel và sải bước tới cánh cửa phòng tập. Yuki đang đứng đợi ở đó, trong bộ lễ phục óng ánh sắc bạc được làm theo phong cách truyền thống. Chiếc váy quấn quanh cô ta khiến Laurel liên tưởng đến một chiếc Kimono cổ truyền, cổ áo được cắt hình chữ V khá sâu trông rất phá cách. Nhưng chiếc váy của Yuki không được làm bằng vải thêu kim tuyến nặng nề mà bằng lụa sa tanh mỏng với một lớp voan phủ ngoài, khẽ đung đưa quanh mắt cá chân khi có cơn gió nhẹ thổi tới. Hai dải tay áo nhỏ nổi với thân áo lấp lánh bám hờ hững trên vai cô, kèm theo đó là chiếc đai viền đăng ten quấn quanh eo được buộc lại bằng một nút thắt rắc rối gần như che kín tấm lưng cô và chạm cả tới những lọn tóc quấn mềm mại màu đen. Đôi mắt xanh lục của cô ta được kẻ đậm bằng sắc đen ấn tượng và đôi môi được tô điểm một màu đỏ quyến rũ. Giờ đây, Yuki trông thật tinh tế.

“Em ổn chứ?” Tamani hỏi và đưa tay chạy dọc theo vai cô khiến Laurel phải nắm chặt hơn cánh tay của David. Có vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Chắc cô ta không muốn thừa nhận phải mất bốn tiếng để mặc thứ đó đâu, Laurel nghĩ, và thấy thất vọng khi Yuki khiến cả cô và Tamani lo lắng rất nhiều mà chẳng vì lý do nào. Cô ta trông thật long lanh, và chưa kể đến thái độ chăm sóc nhiệt tình của Tamani khiến cả gương mặt Yuki sáng bừng lên mỗi khi trò chuyện cùng cô. Laurel chỉ muốn bỏ nhào tới mà đập tắt ngóm cái nụ cười giả tạo trên khuôn mặt đó.

Laurel cố gắng không quan tâm đến Yuki và Tamani nữa mà quay lại với David. Dẫu sao, tối nay anh ấy mới là bạn nhảy của cô. Cô hít vài hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh trước khi tay trong tay tiến vào nhà tập cùng anh. Hội học sinh hẳn đã chuẩn bị rất chu đáo. Trần nhà được bọc bằng lớp vải tuyn đen mềm mại, đèn rủ được treo san sát nhau, tất cả đều tạo nên một bầu

trời rực sáng ánh sao. Những chiếc ghế xếp thông thường đều được bọc vải như trong các đám cưới hay những tiệm ăn tinh tế. Trong khi đó, các món tráng miệng đều được khéo léo trải rộng trên bàn nghỉ, trông thật đáng yêu cho dù Laurel chẳng thể ăn được chúng. Thậm chí cả hai cái quạt lưu thông không khí cũng được cuốn ruy băng duyên dáng.

“Ồ,” David thốt lên, “năm nay còn tuyệt hơn cả năm ngoái.”

Khi một bản nhạc vang lên, David cầm bàn tay Laurel đặt trên cánh tay anh và kéo cô ra giữa sàn. “Nhảy với anh nhé,” David nhẹ nhàng nói. Anh dẫn cô tiến sâu hơn vào trong, đến nơi không còn trông thấy lối ra vào, và Laurel biết chắc rằng hành động này không phải là ngẫu nhiên. Sau đó, hai cánh tay anh ôm chặt quanh cô và họ bắt đầu đu đưa theo điệu nhạc.

“Tối nay, trông em thật đẹp,” anh thì thầm bên tai cô.

Laurel khẽ khép mắt và mỉm cười. “Cảm ơn. Anh cũng vậy. Anh mặc đồ đen cũng thật tuyệt.”

“Nếu anh thú nhận rằng mẹ đã giúp anh chọn nó thì em có cười anh không?”

Laurel nhoẻn cười. “Không. Mẹ của anh luôn có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời. Nhưng anh mới là người mặc nó và nhận được mọi lời tán dương đó chứ.”

“Ừ, anh thấy mừng vì em đã chú ý tới nó đấy!”

Tamani nhận thấy con người đã tổ chức một bữa tiệc trong nhà vô cùng lộng lẫy dù không có các ảo giác của tiên Mùa Hạ. Anh không thể ngừng mỉm cười trước vẻ hào hức của Yuki khi cô vừa thở hổn hển, vừa ngắm nhìn vẻ tráng lệ ở đây. Lúc này, anh thấy thoải mái hơn khi ở bên cô vì anh đã biết Yuki không phải mối nguy hiểm, cô chỉ là kẻ đánh lạc hướng vô tội mà thôi. “Không thể tin được!” Cô kêu lên, đôi mắt long lanh phản chiếu những tia sáng lấp lánh từ hàng trăm ánh đèn.

Tamani đi vào giữa sàn nhảy cùng Yuki mà chẳng nói lời nào, khi tới chỗ thừa người hơn, anh mới cất lời. “Đêm nay em đáng yêu quá!”

Lập tức Yuki tỏ vẻ e thẹn. “Cảm ơn anh,” cô dịu dàng nói. “Em... em hy vọng anh sẽ thích bộ đồ này.”

“Rất thích là khác,” Tamani trả lời. Ít ra, đây cũng là lời nói thật lòng. Chiếc váy cô mặc thực sự vô cùng ấn tượng với Tamani. Nó đẹp hơn hết thảy mọi phong cách khác biệt mà anh từng thấy trước kia. Anh khẽ lắc đầu để xóa tan đi hình ảnh của Laurel trong chiếc váy này, một lời nhắc nhở rằng anh còn rất nhiều việc cần bận tâm hơn. “Anh xin lỗi đã không tới đón em,” Tamani khẽ nói, khiến Yuki phải nghiêng người tới để lắng nghe. Anh đặt một tay thấp xuống eo cô, lướt bàn tay còn lại dọc theo cánh tay để nắm lấy bàn tay của Yuki và kéo bạn nhảy của mình lại gần trong một tư thế nhảy truyền thống - đúng hơn là kiểu ôm ấp kỳ lạ mà con người ưa chuộng, rồi cả hai bước nhẹ nhàng theo điệu nhạc.

“Em cũng xin lỗi anh,” Yuki nói. “Việc đó... không thể tránh được.” Cô thoáng liếc xuống khiến Tamani nghĩ cô nàng đang ngượng ngùng. Sau đó, cô vội vàng nói thêm. “Em đang đóng đồ.”

Tamani cảm thấy cả cơ thể mình như đang căng ra. “Gói đồ ư?” *Tất nhiên cô ta sẽ không ở đây một mình suốt kỳ nghỉ đông,* Tamani thầm trách bản thân. *Bình tĩnh nào.* Hy vọng rằng cô nàng không hiểu lầm cái siết chặt tay này là một cử chỉ thân mật. Anh xoay Yuki một vòng bên dưới cánh tay, rồi cô nàng tiếp tục bước gần anh thật uyển chuyển, kết hợp cùng Tamani với vẻ duyên dáng thanh tú, chứng tỏ mình như một nàng tiên thực thụ.

“Ngày mai cô Klea sẽ tới đón em,” cô bình tĩnh nói.

“Khi nào em quay lại đây?” Tamani điềm nhiên hỏi, không để lộ một biểu hiện khác thường nào trên gương mặt.

“Em... em...” Cô bối rối nói, nhìn xuống để tránh ánh mắt anh.

Tamani đoán chắc cô ta sẽ nói dối. Nhưng anh muốn nghe sự thật dù có phải chờ đợi thêm vài tiếng nữa, chỉ một lần, anh muốn cô nói sự thật. Anh nghiêng đầu tới gần cô và chạm má lên gương mặt cô, môi anh khẽ cọ nhẹ lên tai cô nàng. “Nói anh nghe đi,” anh thì thầm.

“Em nghĩ sẽ không quay lại đâu,” cô ngập ngừng nói.

Anh kéo người ra và nổi kinh hoàng bất chợt hiện lên trên khuôn mặt. “Không bao giờ ư?”

Cô lắc đầu, đôi mắt phóng quanh phòng như thể sợ ai đó nghe lỏm được bí mật của mình. “Em không muốn đi. Cô Klea không muốn em tới đây tối nay, nhưng em sẽ *không* bỏ lỡ đâu.”

Vậy đây là một hành động nổi loạn và Yuki rõ ràng đang thấy tự hào về nó.

Anh im lặng một lúc trong khi Yuki ngắm nhìn anh, chờ đợi Tamani lên tiếng hay làm điều gì đó. Anh ngắm nghĩ thêm một lát, rồi kéo cô tới gần, lắng nghe hơi thở gấp gáp và cọ môi lên vành tai cô lần nữa. “Em không thể ở lại sao?” Anh vặn hỏi. “Cô ấy không nghe em sao?”

“Cô Klea chẳng nghe *ai cả*,” Yuki cắn nhần.

Anh đột ngột dừng hẳn việc khiêu vũ và để các cặp đôi khác xoay xung quanh, tạo thành không gian riêng cho hai người. Anh kéo một chiếc ghế tay ra và đưa các ngón tay vuốt dọc theo gương mặt cô, hàng mi dày của cô khẽ rung lên gần nơi anh chạm vào. “Em sẽ đi tới đâu?”

“Em không biết nữa.”

“Quay trở lại Nhật Bản sao?”

“Không, không xa tới vậy đâu. Em nghĩ chỉ đâu đó trong California thôi.”

Anh liếc nhìn người vừa va vào mình, và thay vì kéo Yuki tới gần, anh đẩy cô cách xa một chút, rồi đưa tay lên mời cô. Yuki bắt lấy cơ hội, nép mình tựa vào anh và ngẩng mặt nhìn anh thật gần trong lúc cả hai tiếp tục đứng đưa theo điệu nhạc. “Cô ấy sẽ không lấy điện thoại của em chứ?” Tamani hỏi, miệng anh sắp sửa kề sát vào môi cô.

“Em... em nghĩ là không đâu.”

“Vậy anh có thể gọi cho em, phải không? Và anh có xe nữa. Anh sẽ tới gặp em.”

“Anh sẽ làm thế chứ?”

Tamani cúi đầu xuống thấp hơn và cọ trán mình lên trán của cô. “Tất nhiên rồi.”

“Vậy em sẽ tìm ra cách,” Yuki hứa.

“Tại sao không phải lúc này?” Tamani hỏi và nhẹ nhàng dẫn Yuki bước lùi theo hình vòng tròn như một điệu van quanh các cặp nhảy con người khác. Yuki tỏ ra khá ấn ý với Tamani khiến anh bỗng thấy thích thú khi khiêu vũ cùng cô hơn. “Em không thể ở lại tới Giáng sinh sao? Chỉ vài ngày nữa thôi mà.”

Yuki lắc đầu. “Em không thể. Đó... không phải ý hay đâu.”

“Tại sao chứ?” Giọng nói của Tamani xen lẫn chút khao khát nhưng không quá thúc giục.

“Em...” Ánh mắt chăm chú của cô có vẻ dao động và cô lại nhìn xuống lần nữa. “Cô Klea bảo chuyện đó quá nguy hiểm.”

Âm nhạc thay đổi và Tamani dẫn cô nhanh hơn một chút vào các bước nhảy phức tạp hơn. Đừng suy nghĩ về những gì cô ta nói, Tamani tự nhủ. “Anh không muốn em đi chút nào,” anh thì thầm.

Yuki ngược lên với đôi mắt ướt ướt. “Thật chứ?”

Tamani cố giữ giọng điềm tĩnh. “Em rất đặc biệt.”

Gương mặt cô nàng thoáng chút đề phòng, nhưng Yuki vẫn mỉm cười xua đi lời anh nói. “Em không khác biệt. Em chỉ là một người bình thường thôi.”

Cô ta khá tốt, nhưng Tamani đã nói dối từ trước khi nụ hoa của cô ta bung mở. “Thật mà,” anh đáp một cách ngọt ngào và siết chặt cô trong vòng tay mình, cảm nhận từng hơi thở thất thường của cô. “Em là người đặc biệt. Anh có thể nói như vậy. Có điều gì đó rất kỳ lạ ở em.” Anh áp mặt lên má cô và cảm nhận bàn tay Yuki run rẩy trong tay mình. “Và anh rất muốn tìm ra đó là điều gì.”

Yuki mỉm cười định lên tiếng, nhưng Tamani nhận thấy điện thoại đang rung trong túi.

“Đợi anh một chút nhé,” Tamani vừa thì thầm vừa khế lôi chiếc điện thoại ra vừa đủ để liếc vào màn hình. Chắc chắn số của Aaron đang hiện ra trên màn hình. Tamani đưa mắt nhìn Yuki tỏ vẻ xin lỗi. “Chú của anh gọi. Anh sẽ quay lại ngay.” Anh siết chặt bàn tay cô. “Tại sao em không ra lấy thứ gì để uống nhỉ?” Anh mỉm cười trước khi nhanh chóng rời khỏi sàn khiêu vũ.

“Em rất vui khi tới cùng anh,” Laurel nói và ngược nhìn David.

“Thật chứ?”

“Vâng. Thật dễ chịu khi được thay đổi không khí. Em...” Cô ngập ngừng. “Anh phải biết rằng em không có ý định chia tay anh từ trước. Nó chỉ xảy ra một cách tự nhiên thôi.”

“Anh biết. Nhưng anh đã quá tức giận và em có lý do chính đáng để làm thế.”

“Em đã làm quá lên, phải không?”

David tròn mắt đáp. “Anh sẽ làm tốt hơn,” anh nói. “Nếu em cho anh một cơ hội.”

“David...”

“Anh vẫn luôn chờ em,” David nói, nâng bàn tay cô lên và hôn vào các khớp ngón tay.

Laurel không nén được một nụ cười rạng rỡ. Qua vai David, cô nhận ra Tamani đang sải bước ra khỏi nhà thi đấu, điện thoại bên tai và gương mặt thật khó đoán. “Có chuyện xảy ra rồi,” Laurel nói. “Em sẽ quay lại ngay.”

Laurel cố tỏ vẻ tự nhiên và theo chân Tamani ra tiền sảnh.

“Anh đột kích mà không có tôi sao?” Tamani thì thầm, ánh mắt phóng sang hai bên trong lúc quay lưng vào một góc tối, và chỉ nhìn thấy Laurel khi cô đã tới gần. “Được rồi, may là anh còn sống đấy. Chỉ có Chúa mới biết chuyện gì có thể xảy ra. Có gì trong đó vậy?”

“Chúng tôi đột kích trước vì tôi biết cậu sẽ không thể tham gia cùng,” giọng Shar vang lên

bên tai Tamani qua điện thoại của Aaron. Hình như Shar đã “bỏ quên” chiếc iPhone của mình trong rừng. *Đồ vật vô dụng của loài người.* “Tôi đã bảo cậu đang tự ép bản thân quá mà.”

“Anh không có quyền...”

“Tôi có toàn quyền. Tôi là chỉ huy ở đây dù cậu có vẻ đang quên mất điều đó.”

Tamani nghiêng chặt rằng. Shar thừa biết khi vấn đề liên quan tới Laurel, thì mệnh lệnh không còn quan trọng với anh nữa. “Anh đã tìm thấy gì thế?” Tamani lạnh lùng hỏi.

“Nó trống không, Tamani ạ.”

David đi tới đứng bên Laurel.

“Trống không ư?” Tamani không tin vào tai mình. “Ý anh là gì, *trống không sao?*”

“Thực ra, không *hoàn toàn* trống rỗng. Bọn quý chúng ta đuổi theo vẫn ở đó.”

“Sau một tháng ư?”

“Tôi không bảo chúng còn sống.”

“Đã chết sao?”

“Một trong số chúng giống như chết vì đói. Nhưng là sau khi ăn bộ phận của tên còn lại. Mùi hôi thối... vô cùng nồng nặc khiến tôi không thể chịu đựng được.”

“Tại sao chúng không bỏ đi?”

“Chúng hẳn đã biết chúng ta bao vây. Nếu bỏ đi thì chúng sẽ chết.” Anh húng hắng. “Trời ạ, chúng bốc mùi hôi thối lắm!”

Tamani thở dài. Anh có vài lời không tiện nói với Shar lúc này. “Được rồi, cảm ơn đã cho tôi biết. Thôi nhé, tôi còn có việc phải quay lại đây.” Tamani chẳng nói lời tạm biệt đã bỏ máy xuống và nhấn vào nút KẾT THÚC trên màn hình, một, hai lần gì đó. Cái gắng tay chết tiệt! Anh nén lại một lời cắn nhai, rồi cắn mạnh vào chiếc gắng tay để giật nó ra và bấm nút tắt cuộc gọi. Sau đó, anh ngược nhìn Laurel và David.

“Tại sao hai người theo tôi ra đây? Tôi và Yuki đang có chút tiến triển mà hai người lảng vảng xung quanh thì mọi thứ sẽ tiêu tan hết. Đi đi! Khiêu vũ đi!” Anh vừa nói vừa ra hiệu về phía cửa.

“Tam này,” Laurel nói, đôi mắt mở lớn. “Tay anh. Nhìn tay anh kìa!”

Tamani nhìn xuống bàn tay mình.

Nó được phủ một lớp bột lấp lánh.

Không phải bột. Mà là phấn hoa.

David nhướn lông mày lên. “Những suy nghĩ vui vẻ hả?”

Tamani có thể thấy lồng ngực Laurel đang phập phồng khi cô hít vào từng hơi thở lo lắng. “Em không nở hoa mà,” cô rít lên.

“Không phải,” Tamani kêu lên, nỗi kinh sợ xâm chiếm lồng ngực anh. “Không, không, không! Không thể có chuyện đó được!” Tamani kêu lên âm ỉ.

“Tamani,” Laurel bình tĩnh nói, “hôm nay là ngày đầu tiên của mùa đông đấy!”

“Không!” Tamani thấy đầu mình như muốn nổ tung. Anh đeo gắng tay lại để che giấu thứ bằng chứng chết tiệt đó. Anh tóm chặt lấy cánh tay của Laurel, cho thấy anh đang nghiêm túc tới mức nào. “Nếu Yuki là tiên Mùa Đông, thì tất cả chúng ta đều đang gặp nguy hiểm đấy. Cô ta chưa biết em là tiên nữ đâu. Những chắc chắn cô ta đã biết *anh* là tiên rồi. Không thể có chuyện cô ta không biết được. Mọi lời cô ta thốt ra từ khi tới đây đều là dối trá. Tất cả.” Anh căng thẳng nuốt nước miếng. “Và cô ta cũng biết anh đang lừa dối cô ta nhiều tới mức nào.”

Anh đặt điện thoại vào tay Laurel, gập các ngón tay cô lại để giữ lấy nó. “Gọi cho Shar đi. Anh ấy đang dùng điện thoại của Aaron đấy. Kể với anh ấy tất cả. Anh sẽ cố gắng giữ chân Yuki ở bữa tiệc. Sau đó, anh sẽ tìm cách đưa cô ta tới căn hộ của mình. Em và Shar phải lường trước những việc xảy ra sau đó đấy!”

“Chúng ta không thể đợi đến ngày mai sao?” Laurel hoảng loạn hỏi. “Em nghĩ chúng ta đang quá gấp gáp đấy!”

“Không có thời gian đâu,” Tamani cắt ngang. “Klea đang tới đón Yuki và cô ta sẽ không quay trở lại nữa. Cho dù cô ta đến đây để làm gì thì mọi chuyện đều đã hoàn thành. Chỉ còn tối nay thôi.” Anh lưỡng lự muốn ở lại tiễn sảnh cùng Laurel, nhưng anh phải cố gắng đứng thẳng người. “Anh đã ở ngoài này quá lâu rồi, cô ta sẽ nghi ngờ mất. Cả hai phải rời khỏi đây ngay.”

Laurel gật đầu và quay sang David. “Em sẽ vào phòng tắm để gọi cho Shar, và em sẽ quay lại ngay.”

Tamani nhìn theo cô, rồi nắm vai David, nhìn anh ta bằng ánh mắt kiên quyết. “Hãy bảo vệ cô ấy, David.”

“Tôi sẽ làm vậy mà,” anh nghiêm túc đáp lại.

Từng đó vẫn chưa đủ để bảo vệ được Laurel. Nhưng chàng trai con người này chưa bao giờ phụ bạc cô cả. Tamani chỉ có thể mong may mắn sẽ đến với cậu ta mà thôi.

Anh phải mất một lúc để bình tâm trở lại trước khi quay về nhà thi đấu. Yuki đang đứng bên bát rượu pân để chờ đợi anh. Khi đã biết cô nàng là một sinh vật nguy hiểm, anh quan sát cô ta bằng ánh mắt thận trọng. Cô ta trông vô cùng ngây thơ trong bộ đầm lấp lánh đó. Chẳng qua lúc này anh đã hoàn toàn hiểu rõ. Cái nơ bướm lớn đằng sau đã khéo léo che giấu bông hoa hoàn hảo tới mức nào.

Tamani cố gắng giả bộ mỉm cười thật quyến rũ khi bước tới gần cô ta. Cô nàng đã biết mọi lời anh nói đều là dối trá. Nhưng có một điều, ngay từ lúc đầu, cô đã luôn tin tưởng anh. Anh kéo cô vào vòng tay mình tỏ ý chiếm hữu và áp má mình sát má cô, môi anh cọ nhẹ lên cổ và tai của Yuki. “Đến nhà anh đêm nay nhé?” Anh thì thầm.

Cô thu người lại một chút và ngớ ngàng ngược nhìn anh.

“Đêm nay là đêm cuối của chúng ta,” anh nói.

Sự im lặng kéo dài một lúc lâu. Tamani có thể cảm nhận được mồ hôi đã vã ra sau gáy mình khi cô tiếp tục làm thinh với đôi mắt chăm chú nhìn anh để tìm kiếm sự thật. “Vâng,” cô thì thầm.

36

Tamani ấn chìa khóa vào ổ và định vặn nắm cửa thì Yuki đặt một bàn tay lên tay anh.

“Tam, đợi đã,” Yuki dịu dàng nói.

Tamani cảm thấy hai chiếc găng tay của mình bắt đầu run rẩy và găng xua đi ý nghĩ về sức phá hủy của một tiên Mùa Đông có thể giáng lên anh, nhất là khi kẻ đó không bị luật lệ và truyền thống của Avalon kìm kẹp. Điều đó thậm chí còn khủng khiếp hơn cả cái chết. Anh quay về phía cô ta và rút rè chạm lên cánh tay Yuki. “Em ổn chứ?”

Cô ngượng ngùng gật đầu. “Vâng, tất nhiên rồi, chỉ là em...” Cô ngập ngừng. “Em cần nói với anh vài chuyện thôi.”

Cô ta đang cố gắng thú nhận sao? Cô ta sẽ thú nhận những gì? Cô ta đã biết anh là một tiên nam rồi chẳng? Hẳn là vậy, một tiên Mùa Đông có thể cảm giác được cuộc sống thực vật từ khoảng cách xa và điều khiến nó dễ dàng. Cô ta cũng biết anh là một lính gác, phải không nhỉ? Còn việc anh là người hướng dẫn, người chăm nom và bảo vệ của Laurel thì sao? Cô ta có nghi ngờ anh đã biết bí mật của cô ta không?

Tamani mỉm cười thật tự nhiên và đưa tay vuốt má cô. Lúc này đã quá muộn để thú nhận mọi thứ rồi.

“Hãy vào trong trước đã, em sẽ lạnh mất.”

Anh trông thấy Yuki đang cố với tay ra như để van xin anh đợi thêm chút nữa trước khi cô tiết lộ bí mật của mình. Tamani vặn tay nắm và đẩy cửa mở trong nỗi băn khoăn rằng Shar đã đợi họ bên trong hay chưa. Yuki sẽ chết ngay khi bước vào sao? Với Tamani, việc giết một tiên Mùa Đông, cho dù là một tiên hoang dã đi chăng nữa, cũng chẳng khác nào đang báng bổ thánh thần vậy. Anh tin tưởng Shar - bằng cả mạng sống của chính anh ấy, nhưng vấn đề này nghiêm trọng hơn mọi điều họ từng gặp phải rất nhiều. Vì vậy Tamani không giấu nổi nỗi sợ hãi đang ngự trị trong lòng anh lúc này.

Anh với công tắc đèn để bật lên.

Chẳng có gì xảy ra.

“Kỳ quặc thật,” Tamani khẽ nói, nhưng đủ to để cả Yuki và bất cứ ai đang trốn trong căn

phòng tối đó có thể nghe thấy được. “Cứ vào đi,” Tamani nói. “Anh sẽ bật đèn trong bếp, xem nó có sáng không.” Anh nhận thấy Yuki đang ngấp ngừng bên ngưỡng cửa, như thể cô ta đã cảm nhận được mối hiểm nguy đang rình rập bên trong.

Tamani lò dò vào bếp bằng cách đưa tay chạy dọc theo bức tường và chạm vào công tắc đèn bếp. Một bàn tay ấm áp - tay con người - đang che cái công tắc. Ai đó đang chộp lấy vai anh và một bàn tay khẽ vòng qua bên tai. “Bảo cô ta tới gần anh đi,” David thì thầm, rồi thận trọng bước sang phải vài bước. “Bảo rằng điện bị cắt rồi.”

“Đi lối này,” Tamani nói. “Điện bị cắt rồi.” Yuki thập thò bên ngưỡng cửa, ngọn đèn đường lò mờ hắt bóng của cô trải dài trong bóng tối âm u.

“Em không thấy gì cả.” Giọng cô thật khác lạ như giọng một đứa bé gái. Thâm tâm đang mách bảo cô, trong chuyện này, có điều gì đó không ổn.

“Anh sẽ đỡ nếu em ngã mà,” Tamani căng thẳng nói.

Cô nằng lững lự tiến vài bước tới chỗ anh.

“Anh ở ngay đây thôi,” Tamani nói trong lúc David đang thúc nhẹ vào hông bên phải của anh.

Anh nghe thấy tiếng kim loại vang rền và Yuki hét lên khiếp đảm. Các chuyển động liên tiếp diễn ra và trong chớp mắt David đã không còn bên anh nữa. Anh thoáng nghe thấy vài tiếng uỳnh uych, hai chuỗi âm thanh lạch cạch đứt quãng, rồi vang lên nhiều tiếng la hét của Yuki hơn.

Cái đèn phía trên chột lóe lên khiến Tamani phải thu mình lại và nhắm nghiền mắt. Rồi anh chớp chớp và đảo mắt nhìn bao quát xung quanh để tìm kiếm Shar.

Nhưng Shar không có ở đây.

Chỉ có David đang gỡ cặp kính đêm và Chelsea thì đứng bên cạnh với một sợi dây thừng dài trong tay. Có lẽ là kế hoạch dự phòng. Họ trông thật kỳ cục trong trang phục lộng lẫy và thứ vũ khí bắt giữ trong tay.

Yuki đang thở hổn hển và cố vùng vẫy để thoát khỏi chiếc ghế kim loại mà ai đó đã bắt vít xuống sàn, hai bàn tay bị còng chặt sau lưng, mỗi tay là một chiếc còng với đầu còn lại được khóa chặt vào thành sau ghế, đủ để cô ta khó nhọc quăng mình chống lại họ nhưng không đủ để lao người tới trước quá một bàn chân.

Tamani há hốc miệng kinh ngạc. “Hai người đang làm gì vậy? Cô ấy sẽ giết chúng ta mất!” Tamani rít lên. Nhưng David chẳng nói chẳng rằng. Khuôn mặt anh tái nhợt và sợ hãi nhìn Yuki. Tamani đoán chắc anh ta chưa từng trối ai bao giờ.

Nhưng lúc này không còn thời gian để do dự nữa. Anh lao mình đến và sẵn sàng cho mọi chuyện sắp xảy tới.

Trong thoáng chốc, Yuki ngừng vật lộn để trừng mắt nhìn anh. Rồi đôi mắt cô ta nheo lại đầy nguy hiểm, sau đó ngả đầu ra sau và gào lên - nhưng lần này không hề giận dữ mà đầy đau đớn. Như thể bất lực, cô nhìn chằm chằm xuống sàn nhà quanh mình.

Bất giác, Tamani nhận ra vòng tròn bột trắng bao quanh chân ghế. Anh tiến tới hai bước và khom người xuống để kiểm tra.

“Đừng chạm vào đó.” Giọng nói hổn hển của Shar vang lên từ phía cánh cửa.

“Cái gì vậy?” Anh thở gấp gáp và rút tay về.

Shar đứng cạnh anh, lồng ngực phập phồng, và Tamani bắn khoăn không hiểu anh ấy từ đâu xuất hiện. Shar ngấp ngừng một thoáng, thứ gì đó khiến anh ta khiếp sợ hơn cả thấy một tiên Mùa Đông trước mặt. “Nó chính là thứ cậu nghĩ đấy,” cuối cùng Shar khẽ thì thầm.

Tamani nhìn lại vòng tròn và giờ anh đã nhận ra những hạt tinh thể đó là muối. “Nó quá đơn giản,” anh mềm giọng nói.

“Nó không hề đơn giản đâu và rất khó có thể hô biến được. Một tiên Mùa Đông phải tự nguyện đi vào vòng tròn, nếu không nó sẽ chẳng có tác dụng đâu. Thật may cậu đã khiến cô ta tự bước vào đấy, nếu không tôi tin rằng tất cả chúng ta đã chết rồi.”

“Thả tôi ra!” Yuki hét lên, gương mặt cô ta nhả lại và xương gò má lộ cao hẳn lên.

“Nếu là cô, tôi sẽ không làm ồn ào quá như vậy đâu,” Shar điềm tĩnh nói. “Tôi có một cuộn băng keo ở đây và không ngại sử dụng đâu. Nhưng lúc bóc ra tôi nghĩ sẽ đau đấy! Rất đau là khác!”

“Điều đó sẽ không thành vấn đề khi cảnh sát tới,” Yuki nói và lấy một hơi để hét.

“Ôi, tôi xin cô đấy,” Shar cười khúc khích. Về con người trong giọng nói của anh đã khiến cô ta giật mình. “Cô người Uốn cong vĩ đại luôn đánh giá thấp khả năng của phép Cắm đố. Cảnh sát sẽ chẳng bao giờ bước qua cửa, ngay cả khi cô la hét chỉ cách họ mười bước chân thôi đâu. Tôi mong cô đừng la hét nữa, để khỏi phải lãng phí thuốc xóa trí nhớ cho toàn bộ cư dân sống quanh đây, tránh được cho họ nỗi lo sợ bị trả thù khi chứng kiến chuyện này.”

Yuki vừa gầm gừ vừa trừng mắt nhìn Shar, rồi cô ta lại ngả đầu ra sau và rít qua hàm răng nghiền chặt. Khi đã kiệt sức, cô ta đổ sụp về đằng trước, toàn thân run rẩy và nức nở.

“Tại sao nó lại khiến cô ta đau như thế hả Shar?” Tamani hỏi và lạ thay anh thấy vô cùng tuyệt vọng khi không chấm dứt được cơn đau đó. “Ngừng lại đi!” Tamani đã quá quen với cảm giác đau đớn vì anh đã được học rất nhiều về cách tạo ra nó nhưng chưa bao giờ áp dụng lên loài tiên, nhất là với một tiên nữ còn quá trẻ như vậy. Anh thấy choáng váng khi trong mình đang trỗi dậy một khao khát mạnh mẽ được chạy tới bên và an ủi cô, dù cho anh biết cô ta có thể giết mình chỉ bằng một cái liếc mắt.

“Mọi phép thuật sử dụng bên trong vòng tròn đều bị đánh bật trở lại. Nếu cô ta ngừng tấn công chúng ta,” Shar cao giọng nói, “vòng tròn cũng sẽ ngừng tấn công cô ta thôi.”

Yuki ném cho Shar một cái nhìn khinh miệt, nhưng dường như đã bất lực nên cô không còn la hét nữa. Tamani phần chần trở lại, rồi quay sang Shar và đẩy anh ấy lùi lại phía tường. “Đây là ma thuật, Shar ạ. Nó bị cấm mà.”

“Không những bị cấm,” Shar nói, ánh mắt anh phóng sang Tamani. “Mà nó còn bị Lãng quên.”

Lãng quên ư? Sử dụng phép thuật này quá nguy hiểm vì nó có trước cả khi có trí nhớ.

“Mẹ anh đã dạy anh, phải không?” Tamani buộc tội.

“Các Unseelie luôn ghi nhớ những điều bị lãng quên tuyệt vời nhất.”

“Bà ấy đã nói với anh vào hôm Laurel và tôi tới Avalon ư?”

“Tôi nghĩ bà ấy đang chửi bới tôi đấy. Tôi đã kể về Yuki và bà bắt đầu lảm nhảm về việc giết tất cả các tiên Mùa Đông. Tôi nghĩ bà ấy đang bảo tôi ám sát Marion đây,” Shar bình tĩnh nói. “Có lẽ, sau tất cả mọi chuyện, mẹ vẫn còn rất yêu tôi.”

“Shar này, anh không thể dùng nó được. Tôi sẽ không để anh về phe Unseelie đâu.”

Shar bật cười, thoáng chút cao ngạo. “Này Tamani, cậu biết lòng trung thành của tôi nằm ở đâu mà, và nó không thuộc về Seelie hay Unseelie đâu. Nó chỉ thuộc về Avalon thôi. Tôi sẽ cố hết sức để giữ an toàn cho cô ấy mà.”

Tamani biết Shar không ám chỉ Laurel, mà anh đang nói về Ariana, người bạn đời cùng mầm cây của anh ấy.

“Tôi sẽ làm mọi cách để bảo vệ họ. Cậu thử nghĩ mà xem, điều duy nhất ngăn cản cô ta vào được Avalon chính là cánh cổng bí mật. Khi cô ta biết nó ở đâu thì sẽ chẳng còn thứ gì có thể giữ cô ta ở ngoài này nữa.”

Mình đã vướng vào chuyện gì thế này? Anh cảm thấy một năng lực vô hình đang bóp nghẹt lấy cơ thể. Nhưng họ đâu còn lựa chọn nào khác? “Vì Avalon thôi,” anh khẽ nói. Sau đó, Tamani liếc mắt tìm kiếm. “Laurel đâu rồi?”

“Ở nhà,” Shar đáp, rồi lại hướng mắt vào Yuki. “Tôi sợ thứ này không hoạt động, nên tôi đã bảo cô ấy phải tránh thật xa chỗ này. Các lính gác sẽ không cho cô ấy ra ngoài đâu.” Anh ngập ngừng nói. “Nhưng cô ấy cũng đã có đôi chút chống cự đấy.”

Tamani nuốt nước miếng và cố gắng xua tan đi chuyện đó. “Anh đã ở đâu vậy?” Tamani hỏi.

“Cậu cũng biết mà, một tiên Mùa Đông sẽ cảm nhận được các tiên khác đang đợi sẵn trong căn hộ. Vì thế tôi đã đợi cách đây ít nhất một cây số, đủ gần để thấy đèn bật.” Anh ấy lắc đầu. “Phải giao công việc này cho con người, và tôi thấy ngưỡng mộ khi họ làm được như vậy.”

Dẫu vậy, cả hai con người kia dường như không nghe thấy lời tán dương của Shar. David vẫn tái nhợt, còn Chelsea dù không quá kinh hãi nhưng vẻ hoảng sợ đã hiện rõ trên gương mặt của cô.

“Được rồi,” Shar vừa nói vừa kéo một con dao ra khỏi túi. “Giờ là lúc giải đáp tất cả các thắc mắc đây!”

Đôi mắt của Yuki mở lớn và cô ta tiếp tục mở miệng la hét, nhưng Shar đã đưa con dao cho David. “Tới cắt bỏ chiếc váy của cô ta đi. Tôi cần tận mắt trông thấy bông hoa.”

“Để tôi,” Tamani nói và giơ tay ra. Song Shar đã xua tay ngăn lại.

“Cậu không thể làm được đâu,” Shar điềm tĩnh nói. “Nếu cậu bước vào vòng tròn, cậu sẽ bị cô ta phù phép. Không cái cây nào được bước vào vòng tròn cả, nếu không tất cả chúng ta sẽ chết.”

Tamani miễn cưỡng rút tay về.

David nhìn chăm chăm vào con dao trong tay, rồi cắn môi và lắc đầu. “Không được. Chuyện này đi quá xa rồi. Anh chỉ yêu cầu tôi khóa tay cô ta vào ghế thôi. Cắt quần áo của một cô gái không có khả năng phòng vệ ư? Anh đang nghĩ cái quái gì thế? Tôi sẽ không làm đâu.” Anh bắt đầu rảo bước về phía cánh cửa đang mở. “Các... anh mất trí à? Cô ấy chẳng làm gì cả. Và cái vòng tròn này là cái gì cơ chứ?” Anh ấy liếc nhìn Shar. “Anh đừng nói với tôi rằng nó sẽ làm cô ấy đau nhé! Bảo vệ Laurel là một chuyện, nhưng tôi... tôi không thể tham gia vào chuyện này được.” David quay người và lao ra khỏi cửa.

Tamani định đuổi theo nhưng Shar đã đặt một tay lên ngực anh cản lại. “Để cậu ta đi đi. Cậu ta đã có một buổi tối khó khăn rồi.” Sau một thoáng do dự, anh ấy quay sang Chelsea và đưa cô con dao. “Cô sẽ...”

“Trời ơi,” Chelsea lăm bắm vẻ nhạo báng và phớt lờ con dao. Cô thận trọng bước qua ranh giới màu trắng dù có đôi chút run rẩy. Khi cô ấy bước vào vòng tròn, Yuki tiếp tục quấy đạp, nhưng Chelsea đứng sau lưng cô ta, hai tay đặt trên hông và nói, “Yuki, ngồi yên đi!”

Cô ấy khiến Tamani vô cùng ngạc nhiên. Có lẽ cô ta phát hiện mình bất lực trước một con người, và điều gì đó bên trong cô ta đã vỡ tan và cô ngồi yên lặng trong lúc Chelsea nhẹ nhàng gỡ chiếc thắt lưng bằng bạc và kéo cái khóa xuống vài phân. Sau đó, cô gập cái băng gạc rộng mà Yuki quấn quanh thân mình xuống.

Mọi người đều há hốc miệng vì kinh ngạc khi Chelsea kéo cái băng gạc và bốn cánh hoa lớn màu trắng nở bung ra. Nó trông gần giống một cây trạng nguyên bình thường.

Tamani đã thấy phần hoa trên mu bàn tay mình, nhưng khi tận mắt chứng kiến một bông hoa Mùa Đông màu trắng kinh điển nở bung trước mặt khiến anh khiếp sợ như muốn quy xuống.

Lời thề nguyện thầm thì của Shar cũng chính là lời khẩn cầu tha thiết của Tamani lúc này.

“Xin nữ thần hãy cứu giúp chúng con!”

HẾT TẬP 3

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>